Scrisoarea de Crăciun

ROMAN

DAMEN TANGO

NEMIRA

EMILY STONE

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

EMILY STONE trăiește și muncește în Marea Britanie. Și-a scris primul roman, Always, in December (Scrisoarea de Crăciun, Nemira, 2022), într-un vechi conac victorian cu o istorie literară de-a dreptul impresionantă.

EMILY STONE

Scrisoarea de Crăciun

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NAN

NEMIRA

Redactor-șef: Alina SÂRBU

Coperta: Sanny CHIU

Caligrafia titlului și prelucrarea copertei: Raluca ILIE

Imaginea autoarei: Emily STONE

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Mihaela STAN

Tehnoredactor: Antonela IVAN

Corector: Irina BARBU

Emily Stone

ALWAYS, IN DECEMBER

Copyright © 2021 Emily Stone

First published in the English language in 2021 by HEADLINE REVIEW, an imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

The right of Emily Stone to be identified as the Author of the Work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © NEMIRA 2022, pentru prezenta ediție în limba română

DAMEN TANGO este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,

a acestei lucrări și închirierea acestei cărți

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1620-2

Cuprins

Partea întâi: Decembrie
Partea a doua: Aprilie
Partea a treia: Septembrie
Partea a patra: Decembrie
Partea a cincea: Ianuarie
Partea a șasea: Din nou, decembrie
Mulțumiri

„Pentru a aprecia frumusețea unui fulg de nea
este necesar să înfrunți frigul."

ARISTOTEL

PARTEA ÎNTÂI
DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

Josie stătea în ușa apartamentului, sub vâscul pe care Bia insistase să-l atârne acolo „pentru orice eventualitate", și se zgâia, mută, la cutia pe care Oliver o strângea în brațe. Proptea ușa cu mâna și, o clipă, a fost cât pe ce să cedeze tentației de a i-o trânti în față, fața lui mincinoasă, infidelă și, acum constata, îngrozitor de simetrică.

Oliver și-a dres glasul.

— Știu că voiai să-ți recuperezi lucrurile, așa că m-am gândit să...

Ceva din expresia lui Josie l-a făcut să se întrerupă și să-și plece privirea spre cutia cu obiectele ei personale. A ezitat, a dat să i-o întindă, dar a lovit-o stângaci de tocul ușii.

— Bine, a cedat Josie.

Evitând să-i atingă mâna, a luat cutia, manevrând-o cu grijă. A gemut când a simțit că e mult mai grea decât părea. Firesc, erau lucruri adunate în doi ani, pe care le uitase sau le lăsase dinadins în urmă, ca să-și facă viața mai ușoară. Lucruri despre care, până acum câteva săptămâni, crezuse că nu aveau să plece de-acolo în viitorul apropiat, ținând cont că, probabil, mai devreme sau mai târziu, urma să se instaleze și ea alături de

ele. La ce se gândise Oliver cât împachetase totul? Inițial, o implorase să nu pună capăt relației, dar acum era aici, încheind-o categoric el însuși.

Josie a strâns ferm din buze ca să le oprească tremurul și i-a întors spatele. Deasupra cutiei, rostogolindu-se încoace și-ncolo pe una dintre cărțile ei, parcă aruncați acolo în ultima clipă, se aflau cerceii strălucitori, în formă de ren, pe care Oliver i-i dăruise cu trei săptămâni în urmă, înainte de prânzul de Crăciun de la serviciu. Prânzul după care, în loc să plece împreună cu ea după ce au terminat desertul, rămăsese să bea și să flirteze cu o colegă. Prânzul cu ocazia căruia, în loc să vină acasă într-o oră, se dusese la colega cu pricina. Și se culcase cu ea.

Josie a pus cutia pe podeaua acoperită cu linoleum, lângă ușa dormitorului Biei. Mai târziu, a presupus că cerceii fuseseră darul lui de rămas-bun, cu toate că niciunul n-o știuse la momentul respectiv. Gândul îi revenise în minte de nenumărate ori începând din dimineața următoare, când, încă în pat, Oliver îi mărturisise ce făcuse. Acum îi săgeta creierul și ea se străduia să și-l reprime. Ideea că, dacă nu s-ar fi întors acasă imediat după prânz, poate că acum nu s-ar mai afla aici. Poate că ar sta cuibărită lângă el, pe canapeluța lui roșie, urmărind reluări ale episoadelor din *Line of Duty* și comandând mâncare thailandeză și o sticlă de vin alb. Poate că Oliver n-ar fi cedat ispitei pe nume Cara. Sau poate că ar fi amânat pur și simplu deznodământul până data viitoare când ar fi dat de un Prosecco și de o rochie roșie, mulată.

A inspirat prelung și s-a ridicat, jurându-și că o să arunce cerceii la gunoi cu prima ocazie. Când s-a întors, el era tot acolo, așa că s-a străduit să-și păstreze expresia impasibilă și să-și înghită nodul care i se pusese în gât de furie. Oliver și-a vârât mâinile în buzunarele blugilor exagerat de strâmți și, legănându-se pe călcâie, s-a uitat peste capul ei prin apartament, de parcă-l vedea pentru prima dată. Josie și-a încrucișat brațele la piept și a ridicat din sprâncene. În niciun caz nu avea de gând să-i ușureze situația.

— Te simți... bine?

În cele din urmă, el i-a întâlnit privirea și, descifrându-i mesajul, s-a retras ușor. Bun. Înseamnă că ea își găsise căutătura aceea tăioasă. Josie a ridicat și mai mult din sprâncene. Nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi dispărut deja sub breton, dar nu-i păsa. Refuza să se lase atrasă în orice conversație, fie ea și de complezență, după tot ce-i făcuse.

— Adică, după cele întâmplate astăzi la birou, voiam doar să mă asigur că...

S-a întrerupt din nou, aparent pierzându-și capacitatea de a rosti propoziții întregi. Josie își ținea brațele strâns încrucișate la piept, sperând cu disperare ca valul de căldură care o cuprindea să nu-i înroșească obrajii. Bineînțeles că avea să aducă subiectul în discuție. Bineînțeles că-și dăduse seama de ce dorise Janice să stea de vorbă cu ea. Unul dintre neajunsurile de a împărți biroul cu fostul iubit, pe lângă faptul că trebuie să-l vezi în fiecare zi, e că nu poți să minți și să pretinzi că la muncă totul merge *strună*.

— Mă simt bine, a răspuns ea scurt.

Însă, după felul în care ochii lui căprui s-au îmblânzit când privirea i-a zăbovit pe chip, știa că nu o crede. Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, dorindu-și să se fi schimbat de rochia cu care fusese la birou, în dungi albe și negre, care acum i se părea prea strâmtă și deconspiratoare, de parcă s-ar fi întors acasă la două după-amiaza și n-ar fi făcut nimic timp de patru ore. Ceea ce, la drept vorbind, așa și era. Dar poate că Oliver nu avea să observe – niciodată nu acordase atenție ținutelor ei când erau împreună, iar pe Josie o încântase de-a dreptul faptul că lui nu părea să-i pese că ea poartă trening sau tocuri. Acum se întreba dacă nu cumva totul fusese o farsă, ținând cont cu cine se culcase.

Oliver a deschis gura, apoi a închis-o și a dat din cap, evident cântărindu-și mai bine vorbele, sprijinul binevoitor pe care tocmai avusese de gând să i-l ofere.

— Bine, a zis el pe un ton neutru, trecându-și mâna prin părul castaniu-închis, pleoștit, parcă lipit de cap, deși cărarea laterală pe care Josie știa că și-o aranjează în fiecare zi era ușor strâmbă. Dar știi că poți să vorbești în continuare cu mine, iubito, da? Eu încă...

— Nu-mi mai spune „iubito"! l-a întrerupt ea, ridicând o mână și oftând. Te rog, nu o face.

Nu voia să-l mai audă oferindu-i un umăr pe care să plângă, spunându-i că încă ține la ea. Pentru că, dacă i-ar fi păsat cu adevărat, nu s-ar fi culcat cu altcineva. Și categoric nu cu una dintre colegele lor, cu care Josie trebuia să dea ochii la birou, care se fâțâia de colo până colo pe niște tocuri absolut incomode, cu o siguranță sfidătoare.

— Da, a zis el, trecându-și o mână peste ceafă.

Și-a mutat privirea și a măsurat din ochi holul întunecat. Una dintre lumini licărea slab în capătul îndepărtat, subliniind cumva urâțenia covorului pătat, ce contrasta puternic cu linoleumul din apartamentul pe care Josie se străduia să-l mențină curat și strălucitor. A inspirat și a privit-o din nou cu ochii lui căprui de Bambi, de care ea se îndrăgostise cu doi ani și jumătate în urmă, când intrase dezinvolt în birou, suficient de încrezător încât să treacă drept atrăgător, și nicidecum enervant.

— Jose, uite, știu că te-am rănit și că nu crezi că mă vei putea ierta vreodată, dar nu suport să te știu singură aici, străduindu-te să faci față situației. Cred că, dacă am discuta, am...

Ea a clătinat din cap.

— Oliver, nu pot să fac asta acum.

El și-a coborât mâna pe lângă corp. În clipa aceea arăta atât de al naibii de înduioșător, cu umerii gârboviți sub haina neagră North Face, încât ei aproape că-i venea să cedeze și să-i pună o mână pe braț. Aproape. Până când și-a amintit că nu el era nedreptățit în toată povestea asta. Nu avea niciun drept să tot încerce să se strecoare înapoi în viața ei, să o facă să creadă că exagerează.

— Și nu sunt singură, a adăugat iritată. O am pe Bia.

— Corect.

A dat de câteva ori din cap, precum cățelul de jucărie pe care Josie îl primise cadou anul acesta, de Secret Santa. De-atunci, îl ținea pe birou în semn de apreciere, deși absolut fiecare persoană care se

oprea acolo îl mișca la plecare, iar Josie îl urmărea involuntar cu coada ochiului cum își încetinește balansul, în timp ce ea încerca să dactilografieze.

— Bine, a zis Oliver, dregându-și vocea. Atunci, presupun că ne vedem la petrecerea de marți? a întrebat, schițând un zâmbet ezitant și arătându-și dinții strâmbi, pe care Josie știa că îi urăște.

— Presupun că da, a răspuns ea, înăbușindu-și un suspin.

Petrecerea la care trebuiau să meargă cu toții, în ciuda faptului că avea loc în Ajunul Crăciunului.

Oliver a mai zăbovit un moment în prag și Josie s-a întrebat dacă aștepta cumva ca ea să cedeze, să-l îmbrățișeze ori să-l invite înăuntru. În fond, în decursul relației lor, ea fusese întotdeauna cea care făcuse compromisuri, stătuse în oraș până târziu, fiindcă el își dorise o ieșire seara, sau acceptase să meargă într-un city-break din acelea nebunești, în loc să se retragă undeva la țară. Amândoi știau că fiecare își are propriul rol de jucat. Dar acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Oliver a ridicat privirea, a văzut vâscul care atârna trist deasupra lor și a roșit ușor. Josie a făcut o grimasă. O s-o omoare pe Bia!

— Păi, ne vedem atunci, presupun, a murmurat el.

S-a îndepărtat de ușă târșâindu-și picioarele, dar s-a mai uitat o dată în urmă, înainte ca ea să o închidă.

— Îmi pare rău, să știi, a zis și ochii de aceeași nuanță căprui ca ai ei nu au clipit nici măcar o

dată. Știu că e un moment al naibii de prost și chiar..., a adăugat, clătinând din cap. Pur și simplu, îmi pare rău.

Josie a ezitat o fracțiune de secundă, strângând din buze și întrebându-se dacă ar trebui să spună ceva, să-i dea de înțeles că scuzele nu sunt de ajuns, să-l întrebe de ce, de ce acum, în această perioadă a anului despre care știa cât este de dificilă pentru ea. Să-l întrebe dacă se mai culcase cu Cara, dacă se va muta cu ea acum, că Josie nu le mai stătea în cale. Dar nu era în stare, nu știa dacă vrea cu adevărat să afle răspunsul. Așa că a dat din cap și a lăsat ușa să se închidă în urma lui.

A închis ochii o clipă, a lăsat capul pe spate și l-a sprijinit de ușă. Și totuși, a refuzat să dea frâu liber lacrimilor, a inspirat lent, strângând din pleoape ca să le alunge fierbințeala. *Nu merită*, și-a zis. Doar trecuse prin momente mai grele și supraviețuise, nu?

S-a îndepărtat de ușă și, oftând, și-a cărat cutia cu obiecte personale până în dormitorul din capătul îndepărtat al holului. Era camera cea mai mare, fiindcă Bia insistase s-o ia ea, cu toate că amândouă plăteau aceeași chirie. A făcut o grimasă la vederea betelii violet cu care Bia împodobise cadrul ușii. O bătea gândul să o dea jos, dar nu putea să o facă pentru că, în ciuda părerii ei, știa că Bia s-ar supăra.

Abia ce pusese cutia pe pat, când a auzit cheia răsucindu-se în ușa de la intrare. Că tot vorbea de lupoaică...

— Jose? Josie!

Glasul a fost urmat de zgomotul unor obiecte căzând, de zăngănitul cheilor și de niște înjurături puternice. Josie a scos capul pe ușa dormitorului și, fără să vrea, a izbucnit în râs când a văzut geanta multicoloră a Biei zăcând pe podea, cu conținutul împrăștiat pretutindeni, în timp ce tânăra își agita brațul înțepenit în haina pe care încerca să și-o dea jos. Văzând-o, Bia și-a ridicat mâna liberă în care ținea o sticlă de vin.

— Am salvat esențialul, asta-i tot ce contează.

Cu grijă, a pus vinul pe treapta din pragul bucătăriei, apoi s-a eliberat de haină și a aruncat-o nepăsătoare în dormitor.

— Haide! Arăți de parcă ți-ar prinde bine un pahar.

Ascultătoare, Josie și-a urmat prietena în bucătăria-living și s-a cocoțat pe canapeaua la mâna a doua, în timp ce Bia cotrobăia după pahare prin dulap. Livingul era acum confortabil și avea un aer festiv – instalații de lumini mărgineau șemineul decorativ și ferestrele, pe măsuța de cafea din mijlocul încăperii se afla un castron cu alune, iar într-un colț, un brăduț de Crăciun, decorat la întâmplare cu globuri albastre, argintii, roșii ori aurii și cu beteală, astfel că, dacă te uitai prea mult la el, te lua amețeala. Totul era opera Biei, cu excepția unei decorațiuni din brad – o lebădă mică, din lemn – pe care Bia i-o oferise lui Josie în primul an al conviețuirii lor și de atunci, an de an, o obliga să o agațe în pom.

Ce noroc avusese Josie că Bia fusese una dintre cele patru persoane cu care împărțise locuința când se mutase la Londra! Nu cunoștea pe nimeni aici,

așa că trebuise să opteze pentru varianta împărțirii unui apartament închiriat, alegându-l după o vizionare de douăzeci de minute a casei și o conversație stânjenitoare cu ceilalți chiriași. Vitalitatea Biei o atrăsese spre acel prim loc, iar acum, opt ani mai târziu, locuiau tot împreună, deși în alt apartament.

— Așadar, m-am întâlnit cu piticul când cobora scările, a început Bia, punând un pahar cu vin roșu în fața lui Josie și sprijinindu-se de tejgheaua care despărțea livingul de bucătărie.

La un metru patruzeci și cinci, cât măsura ea, Bia nu prea era în măsură să poreclească pe cineva „pitic", dar întotdeauna fusese sigură că Oliver era complexat că e cu câțiva centimetri mai scund decât iubita lui. Poate că avea dreptate, și-a zis Josie, ținând cont că numita Cara era minionă, nicidecum înaltă și dizgrațioasă ca ea.

Josie s-a încruntat nemulțumită la Bia, care era deja la curent cu despărțirea lor și cu felul în care Oliver îi mărturisise totul când Josie, încă în pat, abia se trezise și nici măcar nu se îmbrăcase.

— Vrei să vorbîm despre asta? a întrebat-o Bia.

— Nu mai e nimic de zis, a zis Josie, ridicând din umeri. Mi-a adus lucrurile, atâta tot.

— Ce drăguț din partea lui! a pufnit Bia.

— Chiar așa.

Bia a luat o gură de vin, a închis ochii și a gemut cu o plăcere parțial disimulată.

— Slavă Domnului! a oftat ea. Jose, jur că, dacă-mi mai oferă cineva un pahar cu vin fiert, îi arunc cu apă clocotită în ochi!

— Ce s-a întâmplat cu Bia cea jovială și petrecăreață? a întrebat-o Josie ridicând din sprâncene.

— Oh, e tot acolo, însă vrea șampanie, nu alcool fiert.

Recunoscătoare, a mai luat o gură de vin și Josie a sorbit din al ei.

— E bun.

— Malbec, a precizat Bia zâmbind. Ca pregătire pentru călătoria de mâine.

— Poftim? s-a încruntat Josie.

— Să nu-mi spui c-ai uitat.

Josie a ezitat, ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

— Argentina! a strigat Bia și vinul s-a apropiat periculos de buza paharului când l-a ridicat în aer. Îți amintești? Tu m-ai încurajat să-mi urmez visul. Așa că mă duc să-mi găsesc pofta de viață, să petrec Crăciunul pe plajă și apoi să sărbătoresc Anul Nou în Buenos Aires. Doar ți-am povestit, a insistat ea.

— Da, dar nu credeam că…

Josie nu și-a terminat propoziția. E adevărat că o îndemnase pe Bia să-și vadă de viață, presupunând la momentul respectiv că ea își va petrece Crăciunul cu Oliver, așa cum plănuiseră, dar nu crezuse că prietena ei își va face cu adevărat o rezervare. Bia avea întotdeauna planuri mărețe, pe care nu le ducea niciodată la îndeplinire – în vară, renunțase la o tabără de yoga de o lună în Spania, hotărând că, practic, nu-i prea plăcea yoga, apoi se înscrisese la cursuri de actorie la Londra, după care își dăduse seama că nu și le permite, iar când își zisese că ar fi genial să câștige niște bani de-acasă,

din vânzarea unor produse de înfrumusețare, aflase că, de fapt, activitatea cu pricina presupune destul de mult efort.

— ...iar când mă voi întoarce, îmi voi fi dat seama, în mod miraculos, ce vreau să fac cu viața mea și voi putea să renunț la oribila slujbă de asistent manager.

Josie a încuviințat din cap, încercând să pară atentă la tot ce spusese prietena ei.

— Așa funcționează, nu? O vacanță care-ți schimbă viața, ca o revelație?

— Poftim? Da, așa funcționează, cu siguranță.

Bia s-a strâmbat, vădit neimpresionată de lipsa de entuziasm al lui Josie.

— Asta dacă nu crezi c-ar trebui să rămân asistent manager pentru tot restul vieții.

— Nu, nu fi prostuță! a răspuns Josie.

De fapt, îi era destul de greu să țină pasul cu slujbele Biei. De când o cunoștea, nu petrecuse mai mult de opt luni la același loc de muncă; nu le considera nepotrivite, ci doar încerca să afle ce vrea să facă. Dacă ea ar fi trăit așa, sigur s-ar fi îmbolnăvit de inimă, însă în cazul Biei funcționa.

— Te simți bine? a întrebat-o prietena ei, încruntându-se.

— Da, a răspuns Josie, luând o gură zdravănă de vin, ca să-i distragă atenția. Doar că, știi tu, Oliver...

Bia a dat din cap înțelegătoare. La drept vorbind, până acum Josie nu-și dăduse seama că va petrece Crăciunul singură. Nu se gândise prea mult la ziua aceea, încercând să evite momentul, dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi presupus că Bia va fi în preajmă mare

parte din timp, ținând cont că și părinții ei locuiau la Londra. Acum se confrunta cu perspectiva sumbră de a petrece mai bine de o săptămână singură în apartament. Involuntar, a aruncat o privire spre măsuța cu cele trei plicuri care-i acaparaseră atenția înainte ca Oliver să o întrerupă. Primul, nedeschis, era o scrisoare formală din partea companiei. Al doilea conținea o felicitare de Crăciun, în care bunica-i reamintea încă o dată că era binevenită la ea de Crăciun. Iar a treia, aceeași scrisoare pe care le-o adresa, negreșit, părinților în fiecare an.

Bia a privit în aceeași direcție, dar nu a întrebat-o nimic, fapt pentru care Josie i-a fost recunoscătoare. Nu voia să-i povestească despre slujbă încă, iar Bia aflase deja de ce nu putea să-și petreacă Crăciunul cu bunicii. Însă nu știa despre ultima scrisoare. Josie nu destăinuise nimănui nimic – era ceva intim, un gest pe care-l făcea doar pentru ea.

— Știi, ai putea veni cu mine, i-a propus Bia cu blândețe. Oferta e încă valabilă; mi-ar plăcea nespus să mă însoțești.

Josie a ridicat privirea și i-a displăcut profund compătimirea care se citea pe chipul prietenei sale. O durea capul fiindcă se tot străduise să nu cedeze nevoii de a plânge. Fusese o zi grea și-atâta tot.

A ezitat, apoi a oftat.

— Nu pot. Îmi pare rău.

Căci gândul de a-și cumpăra un bilet de avion pentru a doua zi era prea mult, la cât de drastic se schimbase viața ei deja în doar câteva săptămâni. Simțise pe propria piele cum deciziile pripite dau

naștere unor consecințe devastatoare și, în vreme ce acest gen de spontaneitate funcționa în cazul Biei, nu era ceva de care ea să fi fost în stare vreodată. Doar gândindu-se la asta, simțea neliniștea rozându-i stomacul.

— Atunci ce zici de Laura? a întrebat Bia, referindu-se la autoproclamata tovarășă a lui Josie de la birou. Știi tu, de Crăciun?

— E plecată în Scoția cu logodnicul ei chipeș, scoțian.

Bia a clătinat din cap.

— Tipic. Bine. Uite, mai am o sticlă ascunsă în geantă...

— Bineînțeles.

— Așa că hai s-o bem pe-asta și pe următoarea, să comandăm ceva de mâncare, să vedem *Pur și simplu dragoste* sau, fiindcă e rândul tău să alegi, *Mândrie și prejudecată* ori ceva de genul ăsta.

— Nu prea am chef de filme romantice, a răspuns Josie strâmbând din nas.

— *Stăpânul inelelor?*

Josie a râs. S-a uitat la chipul ei în formă de inimă, acum încadrat de părul creț, de un roșu-aprins, vopsit astfel în ton cu perioada festivă, dar a cărui culoare se putea schimba în orice clipă, apoi și-a mutat privirea la pomul de Crăciun decorat în exces și a simțit o durere în suflet la gândul că mâine prietena ei nu va mai fi acolo. Au început din nou să-i ardă ochii. Dumnezeule! Trebuia să-și vină în fire. Și-a coborât iarăși privirea spre plicurile de pe masă, a reflectat la tot ce reprezentau ele și a știut că trebuie să iasă din casă.

— Să nu uiți ce voiai să zici! Trebuie doar să expediez scrisoarea asta și mă întorc.

— Acum?! a exclamat Bia, nevenindu-i să creadă.

— Mă întorc, a repetat Josie, ridicându-se în picioare și punând paharul cu vin pe jumătate gol pe tejghea, alături de prietena ei, înainte de-a înșfăca toate cele trei scrisori.

A lăsat două dintre ele pe patul din dormitor, lângă cutia cu obiecte personale, și-a luat telefonul, antifurtul de la bicicletă și cardul bancar – pentru orice eventualitate.

Când a revenit în hol și s-a îndreptat spre ușa de la intrare, Bia stătea pe treapta livingului, uitându-se la ea peste buza paharului cu vin.

— Dacă fugi pentru că simți miros de fum și eu nu, atunci cu siguranță mă voi întoarce să te bântui după ce voi muri arsă de vie.

Josie și-a dat ochii peste cap, și-a îmbrăcat paltonul, s-a încălțat cu adidașii și a băgat ultima scrisoare în buzunar.

— Minunat! Ce imagine grăitoare!

— În regulă, dar gră-beș-te-te! a rugat-o Bia, silabisind ultimul cuvânt. Dacă nu te întorci curând, îți voi termina vinul. Voi bea direct din paharul tău, fără nicio reținere.

Josie i-a făcut semn cu mâna peste umăr și a ieșit.

Odată ajunsă de cealaltă parte a ușii, chipul i s-a crispat și a strâns din ochi.

În ultimii douăzeci de ani, nu așteptase niciodată cu nerăbdare ziua de Crăciun. Uitase de mult ce înseamnă să fii copil, disperat și încântat de venirea Moșului, ascultând scârțâitul podelei sub pașii unui părinte. Și cu toate că aprecia concediul din fiecare

an și se bucura să petreacă mai mult timp cu prietenii, care erau, inevitabil, mai binedispuși și căutau tot mai multe motive de distracție pe măsură ce se apropia ziua cu pricina, o înspăimânta numărătoarea inversă până la venirea Crăciunului și amintirile pe care acesta i le trezea. În ultimii câțiva ani, supraviețuise tuturor acestor evenimente în Londra găsindu-și mereu o ocupație ca să-i distragă atenția, ajutată de prieteni buni, în special de Bia și de Laura, de o slujbă solicitantă și, mai recent, de Oliver. Iar acum, cel puțin două dintre acestea îi fuseseră răpite. Josie și-a strecurat o mână în buzunarul hainei și și-a trecut două degete peste plicul neted. Se părea că, anul acesta, Crăciunul avea să fie foarte sumbru.

CAPITOLUL 2

Aerul rece și umed îi biciuia chipul, în timp ce bicicleta ei înainta pe lângă Streatham Common, pe lângă alergătorii ce urcau greoi pe celălalt trotuar. Degetele înmănușate i se odihneau relaxate pe frâne. Respirația i se transforma în aburi ce dispăreau curând în bula de întuneric care o învăluia – aici, întunericul nu se întindea niciodată prea departe, datorită luminilor nenumărate și oamenilor, spre deosebire de sătucul în care crescuse, unde se obișnuise să-și ia o lanternă ori de câte ori ieșea noaptea din casă. Obrajii îi înghețaseră deja și i se părea că picături minuscule de apă, ca o ceață, i se lipeau de piele, deși nu ploua. În ultima vreme, la birou și la știri, se spunea că va ninge și toată țara era încântată la gândul de a avea un Crăciun alb, așa cum părea să se întâmple în fiecare an. Josie prefera ploaia, cu toate că știa că e o opinie controversată, pe care era indicat să nu o împărtășească nimănui. Însă ei zăpada îi aducea doar amintiri dureroase din acea zi de Crăciun din urmă cu douăzeci de ani, când urmărea pe fereastră cum fulgii de zăpadă pufoși se așterneau pe aleea pustie din fața casei bunicilor. Avea lângă ea un ciorap plin cu cadouri, ce zăcea

nedesfăcut, și asculta suspinele înăbușite ale bunicii care-i pregătea o ciocolată caldă în camera de alături.

Simțind usturimea din nas, Josie s-a schimonosit și a inspirat adânc, înecându-se totodată cu noxele mașinilor. La poalele dealului, a virat la dreapta și a pedalat mai repede pe lângă gară, pe lângă prima cutie poștală. Încă nu era pregătită să-și expedieze scrisoarea și să se întoarcă; își dorea să uite de ziua îngrozitoare de care tocmai avusese parte.

La următorul semafor a fost nevoită să oprească, gâfâind mai tare decât ar fi trebuit, ținând cont că mergea pe bicicletă de puțină vreme. A așteptat cât omulețul roșu s-a făcut verde și o mulțime de oameni au traversat strada în ritmul bipăitului, cu capetele plecate, nerăbdători să ajungă acasă, la căldură. Însă trei persoane nu se grăbeau la fel ca restul și au trecut zâmbind, nepăsătoare față de haosul navetiștilor din jur. O familie – mama, tatăl și un băiețel de vreo cinci sau șase ani, după estimarea lui Josie. Puștiul râdea. Purta peste părul nisipiu o bentiță ce închipuia un ren ale cărui coarne săltau la fiecare mișcare a capului său. Părinții îl țineau fiecare de câte o mână și el se legăna înainte și-napoi, folosindu-se de brațele lor ca de niște pârghii pentru a se propulsa în jocul în care se adâncise.

Îi amintea atât de tare de ea și de părinții ei în seri precum aceasta, dar mai liniștite, fără zumzetul traficului, fără claxoanele iritate, fără țâțâitul dezaprobator al oamenilor atunci când cineva le stătea în cale. Poate că străzile satului erau mai ușor și mai sigur de străbătut, dar și ea obișnuia să facă

la fel, să-și țină ambii părinți de mână, să le ceară să o legene atunci când ajungea la trei, până când crescuse prea mare ca s-o mai poată face. Și așa se duceau până la cutia poștală în săptămâna dinaintea Crăciunului în fiecare an de care-și amintea și în cei pe care nu-i mai ținea minte, după cum povestea bunica. Mână-n mână, ea mergând la mijloc, cu o scrisoare pentru Moșul vârâtă în buzunarul paltonului, gata să o expedieze spre Polul Nord.

Cel de-al nouălea an al vieții i se întipărise în minte. Ninsese mult în iarna aceea și Josie era încântată; alerga încoace și-ncolo, lăsând urme de pași proaspete, așa cum numai la țară o poți face, și cerându-le să cumpere un morcov de la magazin pentru foarte importantul nas al unui om de zăpadă. Niciunul dintre morcovii lor de acasă nu era drept – trebuia să fie perfect, insistase ea. Așa că expediaseră scrisoarea în drum spre magazin, iar ea încetase să se mai legene pe brațele părinților doar atunci când mama se dezechilibrase pe trotuarul înghețat. Dintr-un motiv sau altul, momentul acela îi rămăsese în memorie – felul în care alunecase cizma pufoasă și maro a mamei, cum o strânsese pe Josie de mână ca să-și recapete echilibrul, aproape doborând-o și pe ea. Cum râsese mama de propria-i neghiobie, cum își zâmbiseră părinții pe deasupra capului fiicei lor. O premoniție a ceea ce urma să se întâmple o săptămână mai târziu, își spunea Josie adesea.

Ce scrisese în epistola pentru Moșul în ziua aceea? Își amintea omătul scârțâindu-i sub picioare, degetele care începuseră să-i amorțească până și

prin mănușile roșii, pe când se apropiau de cutia poștală. Revedea căciula argintie, cu moț, a mamei, trasă peste părul ei lung și șaten, care o făcea să arate ca o prințesă, cum o percepea Josie pe-atunci. Auzea glasul tatălui ei enumerând prostioare pe care le-ar fi putut adăuga pe listă – o șosetă stângă, o ceapă, o mașină de spălat nouă. Dar nu avea nici cel mai vag indiciu despre ce-și dorise de fapt cu ocazia acelui Crăciun, la ce râvnise sufletelul ei de numai nouă ani.

Și totuși, pe-atunci mai credea în Moș Crăciun. Abia anul următor, când nu îi mai adusese unicul lucru menționat în scrisoarea pe care o introdusese în cutie, în timp ce bunica o ținea de mâna de care ar fi trebuit să o țină mama, încetase să mai creadă.

Însă asta nu pusese capăt tradiției. După anul acela, continuase să întocmească o scrisoare la fiecare Crăciun și să o ducă la poștă. Era ceva la care nu fusese în stare să renunțe. Doar că, acum, scrisoarea era complet diferită și an de an spunea același lucru:

Dragă mamă și tată, îmi veți lipsi mereu. Crăciun fericit!

Cu multă dragoste,
Josie

Claxonul puternic al unei mașini a trezit-o la realitate. Și-a dat seama că deranja – luminile semaforului se schimbaseră, dar ea încurca traficul fiindcă rămăsese în mijlocul drumului, în loc să se oprească pe stânga, cum ar fi trebuit. Strâmbându-se, și-a ridicat adidașii pe pedale și s-a tras repede

pe margine, evitând să se uite la mașina din spate, de teamă să nu vadă privirea mânioasă a șoferului. Și-a șters o lacrimă ce-i alunecase fără știrea ei pe obraz, a inspirat ca să-și înăbușe plânsul și și-a reluat pedalatul. A trecut pe lângă altă cutie poștală, dar nu era pregătită să se întoarcă în apartament, nu era gata să zâmbească, să bea și să discute despre experiența minunată de care va avea parte Bia în aventura ei. Mai întâi, trebuia să-și limpezească gândurile. *Gândește-te la altceva,* și-a zis cu hotărâre. În mod automat, mintea i-a zburat spre serviciu, ceea ce nu-i era deosebit de util acum. Pentru că nu făcea decât să evoce imaginea șefei dându-și pe spate părul negru și drept, după ce o trăsese, pentru o mică „discuție", într-unul dintre birourile micuțe din sticlă prin care se vedea tot.

Josie, mă tem că trebuie să discutăm ceva.

Scrâșnind din dinți, a pedalat mai repede, depășindu-l pe ciclistul din față. Acum se afla pe strada Streatham High, sub beculețele de Crăciun care, deși nici pe departe la fel de impresionante precum cele de pe Oxford Street, eclipsau totuși decorațiunile modeste cu care se mândrea pe vremuri satul ei. Se întreba dacă le mai instalau și cât din tradiția de Crăciun se schimbase de atunci. Toată lumea obișnuia să se adune să vadă cum se aprind luminile, oamenii împărțeau vin fiert și plăcinte cu fructe, folosind prilejul pentru a se pune la curent cu ultimele bârfe. Josie participa împreună cu părinții în fiecare an; ea și colega sa de școală se pierdeau în mulțime din clipa în care ajungeau acolo, vânând bomboanele de ciocolată lăsate mereu, inevitabil, într-un loc nesupravegheat.

Bunicii încercaseră să o ducă și în primul an după tragedie, dar, cât stătuseră acolo, ea nu se oprise din plâns, așa că încetaseră să mai meargă. Se întreba dacă ei își reluaseră obiceiul de a participa după ce ea plecase la universitate, ținându-se în permanență departe de sărbătorile de Crăciun, sau dacă și pentru ei era prea dureros. Nu îndrăznise niciodată să-i întrebe.

S-a încruntat când a virat brusc pentru a evita un pieton ieșit în stradă fără să se asigure. Nu trebuia să reflecteze la asta; cu siguranță, nu-i distrăgea gândurile. Bine, dacă nu asta, atunci altceva. Dar, desigur, acel altceva era, inevitabil, Oliver. Oliver zicându-i că are să-i spună ceva, în timp ce ea se afla în patul lui. Oliver râzând de comentariile ei la adresa Carei, colega care-i arunca ocheade la prânzul de Crăciun, spunându-i că se va întoarce curând, că rămâne să mai bea un pahar. Și Cara însăși, îmbrăcată cu o uluitoare rochie roșie, scuturându-și pe spate buclele mătăsoase și urmărindu-l pe iubitul ei cu ochii aceia de un albastru strălucitor, scoși în evidență de un creion dermatograf auriu.

Îmbrăcată cu o rochie roșie întocmai ca a mamei sale, cea pe care o îmbrăcase pentru petrecerea din Ajunul Crăciunului. Petrecerea la care părinții ei nu voiseră să participe, dar se răzgândiseră în ultimul moment, convinși de bunica lui Josie. Mama își dăduse cu un ruj roșu, asortat cu rochia, și o lăsase pe Josie să i-l aplice.

Să fii cuminte, bine, Posie? Vocea tatălui, estompată în gândurile ei, fiindcă nu și-o mai amintea prea bine. Brațele lui cuprinzând-o,

legănând-o și învârtind-o, țipetele ei de încântare, mama ei strâmbându-se fiindcă era prea grea ca să mai facă asta. *Moșul încă are timp să se răzgândească, să știi.*

Josie a ajuns la semafor și a traversat exact înainte de culoarea galben. Respirația îi era din ce în ce mai accelerată, dar ea continua din nevoia de a-și simți coapsele arzând.

Bunica, bătând-o ușor pe mama pe mână. *Du-te și distrează-te, iubire. Noi vom fi bine aici, nu-i așa, Josie?*

Fetița dăduse din cap că da, cu părul împletit, pregătită să doarmă așa, ca să-l aibă ondulat în ziua de Crăciun, fiindcă îi stătea mai frumos cu părul cârlionțat și toată lumea știe că, de sărbători, trebuie să arăți cât mai bine. Nu voia cu adevărat ca părinții ei să plece; își dorea să rămână, să vadă un film împreună, dar îi promiseseră că vor fi acolo dimineață, că va putea intra în camera lor de îndată ce se va trezi ca să-și deschidă cadoul.

Acum, Josie avea vederea încețoșată, farurile mașinilor aducând mai degrabă cu niște flăcări, dansând de-a lungul străzii, învăluind totul într-o lumină portocalie.

Polițiștii, în prag, discutând cu bunicul ei, încă îmbrăcat în halatul din tartan. Josie strecurându-se la parter, întrebându-se cum de se treziseră toți ceilalți înaintea ei și dacă ratase deja clătitele pe care mama le pregătea în fiecare an la micul-dejun de Crăciun. Chipul palid al bunicii, ochii ei roșii când s-a întors să o privească.

Hai să urcăm puțin, Josie, iubire, da?

Lacrimile îi curgeau nestăvilite acum; nu mai avea cum să le oprească. Îi brăzdau, calde, obrajii reci și le simțea gustul sărat când i se strângeau în colțul gurii.

Luminile au licărit din nou în timp ce încerca să-și limpezească privirea, nesigură dacă imaginea reflecta prezentul sau trecutul. Claxonul unei mașini răsunându-i în minte. Fețele părinților ei luminate de faruri. Nu fusese acolo, dar asta nu o împiedicase să-și imagineze, iar și iar, accidentul.

Din nou, un claxonat, de astă dată mai puternic. Josie a icnit, revenind pe pista pentru biciclete, și și-a plecat privirea ca să schimbe vitezele, când mănușile i-au alunecat pe metal.

A ridicat ochii și a văzut un taxi negru oprit în față, pe pistă, cu avariile aprinse. A bâjbâit după frâne, dar portiera taxiului se deschidea deja spre trotuar. Josie a înjurat, a cotit brusc și a zărit fugitiv chipul unui bărbat care a coborât din mașină și a închis portiera în urma lui. S-a uitat la ea și a observat la timp că se îndreaptă spre el.

Frânele bicicletei au scârțâit dureros și Josie a încercat să vireze la stânga și să-l evite. Dar nu a fost suficient. Inima îi bătea nebunește, parcă avertizând-o și, pentru o clipă paralizantă, a întâlnit privirea confuză a bărbatului în ochii căruia se reflecta farul bicicletei.

În secunda următoare zăcea trântit pe spate, iar bicicleta și-a continuat drumul nestingherită. Josie a întins mâinile în față și durerea i-a străbătut încheieturile când a aterizat, lovindu-se de asfalt.

CAPITOLUL 3

A rămas întinsă pe jos, cu inima bătându-i cu putere și cu urechile țiuind. O usturau genunchii și simțea umezeala străzii pătrunzându-i prin dresuri. Când s-a ridicat în genunchi într-o poziție ciudată, și-a dat seama că-i tremură mâinile.

În jurul ei se adunaseră mai multe persoane, dintre care una țipa, constata Josie acum, când sunetul îi răzbătea, în sfârșit, dincolo de zumzetul din urechi. S-a concentrat asupra unei siluete care ocolea taxiul – o femeie. O femeie scundă și plinuță. De ce striga la ea? Și apoi a înțeles – era șoferița taxiului.

— Nu m-ai văzut? s-a răstit, cu o voce disproporționat de profundă în comparație cu statura ei. La ce naiba te gândeai de veneai cu asemenea viteză? N-ai ochi să vezi? Nu crezi că era mai înțelept să încetinești?

Josie s-a ridicat împleticindu-se și tresărind ușor. Nu era grav rănită, dar își sucise brațul într-o poziție bizară când încercase să-și atenueze căderea și era sigură că, mai târziu, se va alege cu o vânătaie pe șold. În plus, își rupsese dresurile. Minunat! Păi, asta înseamnă să mergi pe bicicletă îmbrăcată neadecvat, a presupus ea.

Unul dintre trecătorii care se oprise ca să urmărească spectacolul a întrebat-o dacă se simte

bine și Josie a dat din cap că da, surprinsă, în timp ce șoferița taxiului își continua tirada, căutând cu privirea undeva în spatele ei. Josie a sărit ca arsă, amintindu-și, mult prea târziu, de bărbatul pe care-l lovise. S-a răsucit și inima-i și-a reluat galopul de mai devreme.

Respirația și-a încetinit ușor ritmul atunci când l-a văzut. Un alt bărbat, cu început de chelie, se oprise să-l ajute și victima se ridica deja anevoie în picioare, cu mișcări lente și ciudate. Josie s-a repezit spre el, cu nervii vibrându-i și cu gura uscată.

— Vă simțiți bine? l-a întrebat, dar bărbatul nu părea s-o audă în vacarmul discuțiilor îngrijorate ale micului grup ce se strânsese în jur.

Individul cu chelie îi întindea acum un portofel și câteva hârtii pe care, probabil, le scăpase pe jos. Josie a mai înaintat un pas împleticindu-se și atrăgându-și o privire răutăcioasă din partea taximetristei. Dumnezeule! Dacă era rănit? Se ridicase, dar părea ușor nesigur pe picioare – dacă-și rupsese vreo coastă sau ceva de genul ăsta?

— Îmi..., a îngăimat din nou, dar s-a oprit și a tras aer în piept atunci când el s-a uitat, în cele din urmă, la ea.

Nu-i distingea tot chipul, ci doar maxilarul puternic și părul răvășit, însă ar fi jurat că l-a văzut întunecându-se, umbrele nopții înstăpânindu-se asupra peticelor de lumină ale felinarelor stradale și ale farurilor. Șovăind, a mai făcut un pas, strângându-și brațele în jurul corpului.

— Îmi pare nespus de rău, a șoptit.

Bărbatul nu i-a răspuns, i-a aruncat doar o privire și s-a întors spre cheliosul care-l ajuta să-și strângă și ultimele obiecte personale.

Josie devenea tot mai conștientă că palmele îi erau umede.

— Chiar nu știu ce să spun. Cum mi-aș putea cere scuze, a bolborosit, dorindu-și ca individul să se uite la ea, și nu la asfalt, încruntat de parcă Josie nu merita atenția lui. Eu nu... pur și simplu nu știu ce s-a întâmplat, nu m-am concentrat, a fost numai vina mea și...

Bărbatul a ridicat o mână, în timp ce mulțimea din jurul lor începea să se împrăștie, pierzându-și interesul acum, că drama se risipise. A studiat-o din cap până-n picioare, de parcă i-ar fi cântărit sinceritatea vorbelor, observându-i dresurile rupte, rochia care-i ieșea pe sub paltonul albastru, adidașii mov cu alb care nu se asortau deloc cu restul ținutei. Josie avea trupul țeapăn și, când privirea lui a poposit pe chipul ei, a simțit că obrajii îi iau foc. Nu se îndoia că arată jalnic – probabil că omul trăia cu impresia că fusese lovit de o nebună de legat.

— E în regulă, i-a răspuns el, cu o voce reținută și relativ joasă, încât abia se auzea peste zgomotul traficului.

S-a întors din nou să-i mulțumească tipului chelios, care a dat din cap, i-a aruncat lui Josie o privire ciudată, apoi s-a îndepărtat pe stradă.

— Ba nu e deloc în regulă, a bombănit taximetrista, care le întorsese deja spatele

amândurora, aparent hotărând că, întrucât nimeni nu fusese grav rănit, ar face mai bine să-și vadă de drum.

Josie aștepta, în mod straniu. Genunchiul îi zvâcnea, dar nu voia să se aplece să-l examineze, ca nu cumva să pară mai preocupată de ea însăși decât de starea străinului pe care-l trântise la pământ. Acum, că rămăseseră numai ei doi, bărbatul s-a întors spre ea și ochii i-au strălucit scurt, de parcă se mira s-o vadă zăbovind acolo. Nu le distingea prea bine culoarea, nu era sigură dacă păreau întunecați din pricina expresiei. Era cam de-o seamă cu ea și cu câțiva centimetri mai înalt, a sesizat Josie.

— Îmi pare tare, tare rău, a repetat Josie, conștientă că sună ca un disc stricat, dar neștiind ce altceva să spună care să nu pară complet greșit în împrejurările de față.

— Am zis că e-n regulă, a replicat el, cu un oftat obosit.

Nu-i răspunsese la fel de scurt ca înainte, dar tot nu era ce aștepta ea. Josie și-a mușcat buza, însă, până să adauge ceva, șoferița a coborât geamul de pe partea pasagerului.

— E totul în regulă? s-a interesat femeia, evitând în mod vădit să se uite la Josie, probabil considerând că asta e o pedeapsă mai potrivită decât să țipe la ea.

Bărbatul a dat din cap că da.

— Totul este bine. La revedere!

Oh, desigur! Cu șoferița era extrem de binevoitor. Dar apoi Josie și-a dat seama că ea îl ajutase să meargă unde avea nevoie și nu dăduse peste el odată ce ajunsese acolo.

— Bine atunci.

Și cu asta, femeia a ridicat geamul și a demarat, îndepărtându-se în spatele unui autobuz.

Bărbatul s-a încruntat din nou în clipa în care taxiul a plecat și și-a întors iar atenția spre șosea. La cum o ignora, Josie putea foarte bine să plece și să-l lase acolo, dar i se părea nepotrivit să-l abandoneze. S-a uitat și ea spre șosea și a observat ce căuta el. A ridicat telefonul căzut la vreun metru mai încolo și a simțit un ghem în stomac când a constatat eă ecranul era complet distrus.

— La naiba! a exclamat, întinzându-i-l cu o expresie de regret. Îmi pare atât de...

— Rău?

Bărbatul l-a luat ridicând din sprâncene și ea a simțit cum roșește. Avea ochii verzi, a sesizat Josie acum, că se afla mai aproape, deși păreau în două culori, mărginiți parcă de o porțiune mai deschisă. Nu putea descrie nuanța drept „aurie", ținând cont de felul în care ochii i se întunecaseră fără ca el să se fi încruntat vreun pic.

— Ți-l plătesc, s-a oferit ea imediat.

Se întreba ce model de iPhone este, cât o s-o coste și dacă va trebui să-și utilizeze cardul de credit ca să-l plătească. El nu i-a răspuns, ci a băgat pur și simplu telefonul în buzunar și a ridicat bicicleta căzută pe pistă, a suit-o pe bordură și, de acolo, pe

trotuar. Ea ar fi trebuit să facă asta, și-a dat seama Josie. Bicicleta rămăsese în drum și ei nici măcar nu-i trecuse prin cap să o mute.

A urcat pe trotuar, lângă el.

— Serios, dă-mi voie să ți-l plătesc. Poate găsim prin apropiere un magazin de telefoane deschis ca să putem...

— Oprește-te! i-a zis el atât de categoric, încât Josie a tăcut. Am zis că e în regulă. În plus, noi eram opriți pe pista de biciclete, nu? Prin urmare, nu tu ești de vină, i-a explicat străinul, scuturând puțin ghidonul, parcă nerăbdător să scape de bicicletă, așa că Josie l-a apucat, stânjenită.

— Eu doar...

Individul a oftat, și-a scos telefonul din buzunar, l-a pornit și i l-a arătat. Ecranul s-a luminat, încă vizibil în spatele sticlei sparte.

— Vezi? i-a zis, pe un ton ușor agresiv. Încă funcționează. Și, în plus, a continuat, ignorându-i protestul, în curând îmi expiră contractul. Așadar, câtă vreme pe mine nu mă deranjează să stau cu ecranul spart două săptămâni, nici pe tine n-ar trebui să te deranjeze. Bine?

Era mai degrabă o solicitare decât o întrebare.

— Păi, a șoptit ea. Dacă ești sigur...

Problema era că, deși susținea că totul e în regulă, de fapt nu părea câtuși de puțin așa. Josie și-a mușcat buza, încercând să-și dea seama ce-ar trebui să facă mai departe.

— Îți mulțumesc pentru grijă și toate cele, dar mi-ar prinde bine o halbă de bere după povestea astea, așa că o să..., a zis bărbatul, apoi s-a

întrerupt, uitându-se în sus și-n jos pe stradă, după care a pufnit și și-a coborât privirea spre ea. Știi cumva care-i cel mai apropiat pub?

— Te conduc eu!

Știa că pare mult prea entuziasmată, dar era hotărâtă să-l îmbuneze. El s-a încruntat, iar ea a dat energic din cap.

— Știu unul bun în apropiere.

Mă rog, „bun" era un termen cam exagerat, dar fusese de câteva ori vineri seara într-un pub din zonă cu Bia. A pornit într-acolo, împingându-și bicicleta astfel încât trebuia să se aplece ciudat deasupra ei, iar el a urmat-o.

— Nu trebuie să mă duci până acolo, a murmurat el, vârându-și mâinile sub haina care-i amintea lui Josie de cea pe care o purta Benedict Cumberbatch în *Sherlock* – lungă, gri și aparent scumpă. Ai putea doar să mă îndrumi în direcția potrivită.

— Nu-i nicio problemă, l-a asigurat Josie cu o voce prea pițigăiată, deși era destul de sigură că lui nu-i păsa cu adevărat de probleme ei, ci mai degrabă voia ca ea să nu-l însoțească.

Ei bine, păcat! Avea să-i arate pubul și poate că asta îi va reduce ghinionul karmic sau ceva de genul ăsta. El nu făcea absolut niciun efort de a lega o conversație, aparent concentrat asupra trotuarului ce se întindea înaintea lor. Josie se lupta cu încruntarea care amenința să-i umbrească chipul. Era conștientă că dăduse peste el și toate cele, dar nu trebuia să fie atât de nesuferit; dacă cineva i-ar fi făcut ei asta, l-ar fi iertat cu siguranță. Nu era ca și cum l-ar fi lovit intenționat.

După un minut de tăcere, regreta amarnic că nu-i dăduse indicații ca apoi să sară pe bicicletă și să plece. Căuta cu disperare ceva de zis, dar ce să-i spui unui străin pe care tocmai l-ai trântit în mijlocul drumului? Avea nevoie de Bia. Dacă prietenei ei i s-ar fi întâmplat asta, l-ar fi făcut pe individ să râdă în maximum două minute.

— Și, ăăă, te întorceai de la serviciu? l-a întrebat.

— Nu, i-a răspuns el încet, aruncându-i apoi o privire ușor neîncrezătoare.

Josie a început să-și împingă bicicleta ceva mai repede. Ei bine, nu. OK. Dacă s-ar fi întors de la serviciu, probabil că ar fi cunoscut zona și prin urmare ar fi știut unde se află pubul. Dar, în apărarea ei, Josie s-a gândit că putea fi un afacerist important sau un avocat care locuia într-o casă la țară și care venise în Londra pentru niște întâlniri. În plus, nu trebuia să fie atât de nepoliticos – putea să dea dovadă de *puțină* apreciere pentru faptul că ea încerca să-i arate împrejurimile. I-a mai aruncat o privire furișă, neizbutind să mai ghicească nimic despre el; totul era ascuns sub haina aia nenorocită.

— Dar tu? a întrebat-o o clipă mai târziu, evident străduindu-se să întrețină conversația.

Josie a tresărit, prinsă asupra faptului că-l studia pe ascuns.

— Poftim?

— Te întorceai de la muncă?

— Ah, nu!

Dumnezeule! Tipul ăsta o crede probabil o idioată, și-a zis ea, apoi și-a dres glasul.

— Aveam niște treburi de rezolvat.

A ținut cu o mână ghidonul bicicletei și cu cealaltă a bâjbâit după scrisoare. A tresărit când a constatat că n-o mai găsește. Pesemne că o pierduse undeva pe drum și nu băgase de seamă.

— E totul în regulă?

— Da. Scuze. Doar că... Voiam să expediez o scrisoare și cred că am rătăcit-o.

Dar era în regulă, s-a gândit ea. Putea să scrie mâine alta și să o trimită.

— O scrisoare? a repetat el, de astă dată cu o voce mai puțin tăioasă și mai degrabă neîncrezătoare. Mai scrie cineva așa ceva în zilele noastre?

— Păi, cred că da, a ridicat Josie din umeri. Buni – adică bunica mea – trimite mereu scrisori, deși e cea mai pricepută persoană într-ale tehnologiei din câte cunosc.

Nu era nevoie să precizeze că nu ei îi scrisese în seara asta.

El s-a ferit din calea unei persoane care alerga și a tăcut o clipă.

— Când eram copil, a zis încet, încercam să-i conving pe colegii de școală să-mi trimită scrisori în vacanța de vară, însă n-am reușit niciodată.

A povestit totul cu o voce complet inexpresivă, dar Josie a pufnit în râs.

— Serios?

— Mmm! Prietenul meu de-atunci, James Winterbourne, a păstrat scrisoarea pe care i-o trimisesem și în septembrie, când ne-am întors la școală, le-a citit-o tuturor.

Josie a râs din nou.

— Câtă răutate! Ce-i scriseseși?

— Dumnezeule! Nu-mi amintesc. Era o chestiune de principiu mai degrabă decât orice altceva. Nu l-am iertat niciodată pentru asta.

— Aha! Așadar, James Winterbourne a fost eliminat de pe lista cu invitații de nuntă pentru un *faux pas*[1] în materie de corespondență.

Deși privirea lui a întâlnit-o pe a lui Josie, aceasta nu reflecta zâmbetul ei.

— Cam așa ceva.

Fir-ar! O fi dat-o-n bară. Poate că omul fusese căsătorit și lucrurile merseseră extrem de prost, poate că mireasa îl părăsise în fața altarului ori poate că James Winterbourne se însurase cu iubirea vieții lui sau ceva asemănător.

— Și ce cauți pe-aici? l-a întrebat ea cu o voce rușinos de jovială, încercând să schimbe subiectul. Locuiești în Londra?

— Nu.

A răspuns cu o voce oarecum distantă, dar a dat din cap, apoi a reluat cu ceva mai multă însuflețire.

— Nu. De fapt, sunt din Bristol. Sau, probabil, din mai multe locuri, dar am crescut în Bristol și acolo locuiesc acum.

— Așadar, ai venit aici de Crăciun?

— Nu, a răspuns el, făcând o grimasă. De fapt, nu trebuia să mă aflu aici, a explicat și și-a trecut o mână prin părul răvășit, lumina artificială subliniindu-i discret șuvițele arămii din părul castaniu. Trebuia să plec la New York azi, dar zborul meu a fost anulat din cauza unei nenorocite de furtuni.

Josie s-a încruntat și a privit cerul. Era înnorat, cu siguranță, și umiditatea provocată de ceață încă plutea în aer, dar nu era tocmai furtună. S-a uitat la bărbatul care a ridicat din sprâncene.

— În mod vădit, *aici* nu e furtună, a continuat el pe un ton suficient de condescendent, încât să o facă din nou să roșească. Dar undeva peste Atlantic este. În fine. Acum aștept un nou zbor, însă deocamdată se pare că sunt blocat aici.

— Ce prostie! a exclamat Josie, sperând că vocea ei exprimă compasiunea potrivită situației. Și acum te întorci în Bristol?

— Nu. Trebuie să rămân aici în caz că se ivește vreun zbor, așa că m-am cazat la un hotel la care am mai stat cândva.

Ea a dat din cap aprobator și, când s-au oprit, i-a arătat o clădire veche.

— Nu pare cine știe ce pe afară, dar au bere bună, cred eu, și o grădină frumoasă în spate.

— Oh, da! Utilă în acest miez de vară englezească în care ne aflăm.

Suna ca o glumă, dar, dacă ar fi și zâmbit sau ceva de genul ăsta, atunci ar fi fost sigură.

— Dacă nu-ți place cum arată, aș putea...

— Nu sunt mofturos, a zis el, întorcându-se spre ea. Mersi.

A scos mâna din buzunar și i-a întins-o. Nu purta verighetă, așa că teoria conform căreia cineva îi furase iubirea vieții era mai plauzibilă.

— Apropo, mă cheamă Max.

I-a strâns mâna cu mâna ei înmănușată. Max avea o strânsoare fermă, desigur, și cu toate că Josie nu era tocmai micuță ca o păpușă, precum Bia, mâna lui o făcea să se simtă măruntă.

— Josie.

În cele din urmă, el i-a zâmbit. O ușoară relaxare a buzelor, care i-a îndulcit însă trăsăturile bine definite.

— Ei bine, mă bucur să te cunosc, Josie, deși împrejurările întâlnirii noastre au cam lăsat de dorit.

Josie a făcut o grimasă, cu toate că vocea lui nu trăda nicio notă ironică.

Max îi eliberase mâna și se întorsese deja cu spatele.

— Ce-ai zice dacă ți-aș oferi ceva de băut? i-a propus Josie.

S-a răsucit spre ea, încruntându-se și privind-o cu ochii lui schimbători. Josie își împingea bicicleta înainte și-napoi pe trotuar, în timp ce valuri de căldură îi străbăteau tot corpul din pricina felului în care o cântărea din priviri.

— Adică... în semn de scuză. Ceva de băut în schimbul telefonului.

Și da, parțial acela era motivul, fiindcă, sincer, să-i ofere ceva de băut era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face, dar asta nu era tot. Blocat aici, așa zisese. Singur de Crăciun, cu toate că nu o spusese explicit. Și nu voia să-l lase singur, cel puțin nu în clipa aceea, nu câtă vreme ea însăși cunoștea întocmai senzația.

Max și-a lăsat capul într-o parte, de parcă ar fi cântărit oferta.

— Ceva de băut în schimbul unui telefon..., a chibzuit el, ridicând din umeri. Bine.

Josie și-a mușcat buza – nu păruse tocmai încântat de idee.

— Bine?

— Bine, a repetat el pe un ton complet inexpresiv, iar chipul său nu trăda niciun sentiment.

Josie și-a legat bicicleta, regretându-și oarecum impulsul, fiindcă deja nu prea mai aveau subiecte de discuție, apoi l-a condus înăuntru. A trebuit să-și scoată imediat haina, ca să facă față căldurii insuportabile emanate de focul din colț și de mulțimea impresionantă de trupuri îngrămădite în local. S-a îndreptat spre barul decorat cu beteală de un verde artificial și cu borcane cu luminițe, dorindu-și să fi cunoscut un pub local în care să-l ducă, unul al cărui proprietar să știe cum o cheamă, unde să poată sta la povești cu angajații, în loc să se simtă stânjenită și nelalocul ei, cum se simțea acum. Localul din Streatham cel mai apropiat de ce-și dorea era o mică pizzerie de pe strada ei, la care mergea adesea împreună cu Bia, unde chelnerii le întâmpinau politicos, dar și cu o oarecare suspiciune, de parcă se întrebau dacă nu cumva ticluiau un plan secret în timp ce mâncau pizza.

O femeie din spatele barului, cu părul strâns în codițe în ciuda celor aproximativ douăzeci și cinci de ani ai ei, s-a apropiat cu sfială, a măsurat-o rapid pe Josie din priviri, apoi s-a concentrat asupra lui Max. Le-a zâmbit larg, mai mult lui decât ei, și Josie s-a uitat la Max pentru prima dată de când intraseră în pub. Și desigur că trebuia să fie al naibii

de atrăgător, nu? Își dăduse jos haina à la Sherlock; pe dedesubt purta un pulover albastru-petrol, care i se mula suficient pe corp pentru a sublinia faptul că face sport. Lumina îi punea mai bine în evidență ochii în două nuanțe, verde-închis îmbinat subtil cu chihlimbariu. Avea părul ușor ondulat, deși Josie nu-și dădea seama dacă aspectul ușor ciufulit era ceva natural sau urmarea micului accident de mai devreme, și o barbă aspră, cu lungimea ideală, îi acoperea maxilarul.

— Cu ce vă pot servi? a întrebat barmanița.

— Ăăă, aș vrea un pahar cu vin roșu, a răspuns Josie, uitându-se întrebător la Max, care a ridicat din umeri.

— Sigur. Și pentru mine la fel.

Cu băutura în mână, Josie a reușit să găsească o măsuță într-un colț și s-a strecurat în separeu, lăsându-i lui Max scaunul de vizavi. El s-a strâmbat și s-a așezat. Dacă îl durea ceva din cauza accidentului, poate că avea dreptul să fie puțin supărat pe ea.

Max a ridicat din sprâncene, sugerând că părușe prea îngrijorată, și a făcut semn din cap spre tavan. Încruntându-se, Josie s-a uitat în sus, dar el a clătinat din cap.

— Nu, muzica.

Josie a ascultat.

— Dumnezeule! E groaznică! a exclamat ea. Și totuși, e imposibil să scapi de melodiile de Crăciun în această perioadă a anului. Trebuie doar să strângi din dinți și să le ignori.

El a privit-o și buzele i-au zvâcnit ușor, fără să lase loc totuși unui zâmbet sau, Doamne ferește, unui hohot de râs.

— Să bem pentru asta, a zis și au ciocnit paharele.

Josie a luat o înghițitură. Nu era la fel de bun ca vinul adus de Bia acasă, dar nici rău nu era.

Max s-a relaxat, lăsându-se pe spătarul scaunului și privind-o cam insistent.

— Așadar, Josie, spune-mi cu ce te ocupi atunci când nu ești kamikaze călare pe bicicletă și nu dărâmi necunoscuți pe stradă?

Ea a mai luat o gură de vin.

— Oh, de fapt, asta-i profesia mea de bază.

— Aha. Așa s-ar explica modul expert în care ai făcut-o. Și câștigi bani mulți din asta?

— O grămadă, a răspuns Josie și buza lui a zvâcnit din nou. Lucrez în marketing, a recunoscut ea.

— În marketing, a meditat Max.

— Da. Lucrez pentru o agenție. A făcut o pauză, apoi a adăugat, cu o voce amuzată: Peacock[2] PR and Marketing.

El a râs scurt, surprinzând-o atât de tare, încât a tresărit ușor.

— Peacock PR? Vorbești serios?

— Din păcate, da.

— Și de ce fel de proiecte te ocupi?

— De tot soiul, a zis ea, fluturând din mână. Momentan, împrospătăm imaginea unei companii producătoare de articole de îmbrăcăminte de „lux“

pentru plajă, a precizat ea, mimând niște ghilimele în aer când a rostit cuvântul „lux", conștientă fiind că altfel ar semăna prea mult cu Janice.

El a dat din cap cu înțelegere.

— E o perioadă încărcată a anului pentru ei, nu?

— O să te mire. Toți bogații merg la plajă de sărbători, ca să-și ia doza de soare din timpul iernii și toate cele.

— Sau cadouri de Crăciun, a subliniat el.

— Întocmai.

— Sau, știi tu, sunt persoane care vor să arate apetisant în bikini în ziua de Crăciun. Ca să mai schimbe puțin rochiile sclipitoare.

— Exact, a aprobat ea. Acum câțiva ani, am făcut niște studii de marketing în urma cărora a reieșit că mare parte din populația britanică își mănâncă friptura în chiloți, la cină. Prin urmare, compania a decis că există o piață neexploatată.

Max a încuviințat serios din cap și a sorbit din vin.

— Genial! Așa că fac costume de baie pentru Crăciun? Articole tematice cum ar fi Moș Crăciun, oameni de zăpadă sau ceva de genul ăsta?

— Nu, a zis Josie râzând. Dar îi voi sugera ideea clientului.

Telefonul a bâzâit în haina așezată pe bancheta separeului și Josie l-a scos din buzunar. Slavă Domnului că telefonul ei, spre deosebire de al lui, supraviețuise căderii! Categoric nu avea suficienți bani ca să-și cumpere unul nou acum: *Unde ești? Te-ai rătăcit?*

Bia. Josie a tastat repede un răspuns: *Fac niște cumpărături; mă întorc curând.*

Să-i explice că dăduse cu bicicleta peste un tip cu care stătea acum la un pahar nu părea genul de întâmplare pe care să i-o povestească pe WhatsApp. Deși, pentru Bia, era suficient să afle că tipul e superb.

— E totul în regulă? a întrebat-o Max.

— Da. E doar colega mea de apartament.

— Doar atât?

— Da, stăm împreună de câțiva ani. Dar tu? Locuiești cu cineva?

Max s-a încruntat, ca și cum întrebarea era inutil de indiscretă, în ciuda faptului că și el o întrebase exact același lucru.

— Nu, a răspuns el încet. Pe moment, sunt doar eu.

Josie s-a gândit iarăși la teoria ei despre iubitul părăsit, dar, înainte să apuce să răspundă, telefonul a bâzâit din nou.

Ce anume? Orice-ar fi, încetează și vino acasă! Beau de una singură tot vinul și asta mă întristează.

Josie a pufnit:

Atunci oprește-te! O să fii mahmură mâine, în avion.

Exact! Trebuie să vii să mă salvezi de mine însămi.

Zâmbind, Josie a băgat telefonul la loc și a ridicat privirea. Max se uita la ea într-un fel care-i ridica valuri de căldură în obraji.

— Scuze, eu va trebui să plec. Colega mea de apartament are zbor spre Argentina mâine și vreau să-mi iau rămas-bun...

— Desigur, a încuviințat el, uitându-se prin barul care se cam umpluse de când intraseră ei, lumea adunându-se repede după serviciu. Ei bine, zău că nu o să înfrunt coada aceea ca să beau ceva de unul singur, a adăugat Max.

S-a ridicat în picioare și și-a terminat vinul, în timp ce ea și-a luat haina. Împreună și-au croit drum prin mulțime, spre ușă. Afară, Josie a inspirat aerul proaspăt, bucurându-se de adierea răcoroasă, chiar dacă o făcea să tremure.

Max s-a întors spre ea, îmbrăcându-și haina.

— Păi, îți mulțumesc pentru băutură. Te-ai achitat mai mult decât se cuvine pentru faptul că ai încercat să dai peste mine.

Josie a strâmbat din nas.

— Îmi pare foarte rău, să știi.

— Serios? Trebuia să-mi spui.

Josie a râs delicat, apoi a traversat trotuarul spre stâlpul de iluminat de care-și legase bicicleta.

— Apropo, de ce trebuie să ajungi la New York?

— Acolo locuiesc părinții mei. Le-am promis că voi petrece Crăciunul cu ei anul ăsta.

Avea o voce relaxată, dar Josie a sesizat ceva ciudat de asemănător cu felul în care vorbea ea însăși despre planurile de Crăciun. Deși poate că înțelegea doar ce voia ea sau ce își imagina. Și chiar dacă lucrurile nu stăteau așa, nu era treaba ei să-l iscodească.

— Locuiesc acolo? Deci acolo ai crescut sau ceva de genul ăsta? l-a întrebat, înclinând capul. Nu ai accent american.

— Nu, mi-a rămas superbul meu accent britanic, a zis el zâmbind. Mama e americancă, dar s-a mutat aici când l-a cunoscut pe tata, iar acum doi ani l-a convins să se mute înapoi la New York, drept răsplată.

Josie și-a îndreptat atenția spre bicicletă.

— Pare corect. Și ce-ai de gând să faci cât stai la Londra? l-a întrebat concentrată, încercând să-și deblocheze antifurtul.

Își pusese mănușile înainte, ca o proastă, ceea ce îngreuna oarecum procesul.

Max s-a rezemat de stâlpul de iluminat, urmărind-o cum se chinuie.

— Momentan, mi-am propus să apelez la room-service și la filme.

— De ce nu faci ceva tipic unui Crăciun în Londra, dacă tot ești aici?

— Cum ar fi Țara Minunilor de Iarnă și restul?

— Nu fi atât de critic, a replicat ea râzând. De fapt, nu e chiar așa de rău. De regulă, și eu urăsc chestiile astea, dar colega mea de apartament m-a convins să merg acum câțiva ani și a fost chiar foarte distractiv...

S-a întrerupt amintindu-și că singurul motiv pentru care fusese distractiv i se datorase Biei, care se entuziasmase în fața tuturor provocărilor, târând-o pe Josie după ea de colo până colo. Însă Max ar fi mers singur, fiindcă rămăsese blocat aici, fără prieteni sau familie. Josie și-a dres glasul și s-a uitat în sus. El o urmărea cu aceeași privire intensă.

— Acolo au băutură, mâncare, patinaj și alte lucruri. Sunt și tarabe ca să-ți faci ultimele cumpărăturile pentru Crăciun și chestii din astea.

— Bine, a încuviințat el din cap. Atunci cred că ar trebui să mă duci acolo, a conchis cu o voce inexpresivă, care a făcut-o totuși să tresară.

— Poftim?

— Cred că ar trebui să mă duci acolo, a repetat Max, strecurându-și mâinile în buzunare. Ca să compensezi faptul că ai dat peste mine.

— Nu ziceai că băutura a compensat? i-a reamintit Josie, înclinând capul.

El a ridicat din umeri.

— M-am răzgândit. Așadar, ne vedem la două?

— La două?

— Da. În felul ăsta, dacă n-o să ne placă, nu va trebui să petrecem acolo toată ziua.

Josie s-a holbat la el, neștiind cum se băgase de fapt în toată povestea asta. Plănuise ca a doua zi să se uite la televizor și să plângă după Oliver, în timp ce se îndopa cu o cantitate uriașă de ciocolată. Probabil că de aceea și-a îndreptat umerii și a acceptat.

Buzele lui au zvâcnit din nou, arcuindu-se într-un zâmbet abia schițat.

— Bine?

— Bine, a acceptat ea, dând din cap.

1 „Un pas greșit“, în lb. franceză în original (n. tr.).

2 „Păun; înfumurat“, în lb. engleză (n. tr.).

CAPITOLUL 4

— Josie, nu te văd. Unde ești?

Josie s-a încruntat, uitându-se după necunoscutul care tocmai se ciocnise de ea, apoi a ridicat din nou telefonul ca să vadă chipul bunicii și jumătate din al bunicului.

— Scuze, a zis ea. Bucuriile unei plimbări prin centrul Londrei într-o zi de sâmbătă.

Și încă sâmbăta dinaintea Crăciunului, când toată lumea pare grăbită și cuprinsă de panică sau prea pătrunsă de spiritul festiv ca să mai observe că se apropie cineva. Uite cine vorbește! și-a zis, încercând să fie rezonabilă. Ea, care stătea cu nasu-n telefon și nu băga de seamă pe unde merge! Dar bunica insistase să vorbească pe FaceTime, cum stabiliseră.

— Aș vrea să te oprești, iubire. Dacă te miști atâta, îmi joacă ochii-n cap.

Josie a râs și a traversat strada de vizavi de stația de metrou Green Park.

— Haide, Buni! Nu ești chiar atât de bătrână. Și oricum nu pot să mă opresc. O să întârzii la întâlnire.

I s-a strâns stomacul când și-a amintit *cu cine* urma să se întâlnească, dar și-a controlat expresia, încercând să nu se dea de gol.

— Cu Bia? a întrebat-o bunicul, ițindu-și capul în fața ecranului și făcând-o pe bunica să țâțâie fiindcă îi invadase spațiul personal.

— Nu, nu cu Bia, a răspuns Josie, clătinând discret din cap.

Bunicul ei o cunoscuse pe Bia cu câțiva ani în urmă, la o petrecere de ziua de naștere a lui Josie, și de atunci rămăsese oarecum fermecat de ea.

— Atunci cu cine? s-a interesat bunica, împingându-și soțul mai încolo pe canapeaua roșie – aceeași pe care o aveau încă din copilăria lui Josie și care căpătase o urmă permanentă pe locul în care ședea bunicul în fiecare seară, fără excepție, și se uita la știrile locale.

— Mai am și alți prieteni, să știți, i-a informat Josie, evitând astfel un răspuns concret.

— Desigur, a zis bunica.

Ochii bătrânei – căprui ca ai lui Josie și ca ai tatălui ei – au sticlit protector, cum sticleau în trecut, ori de câte ori Josie le spunea că cineva s-a purtat urât cu ea la școală. Sticlirea aceea pe care Josie o sesiza prea des în ultima vreme – semn clar că bunica nu era convinsă că Josie „iubește la nebunie viața în Londra", cum susținea adesea nepoata ei.

— Unde e Bia? a întrebat nedeslușit bunicul, cu o expresie ușor deznădăjduită pe jumătatea de față pe care o vedea Josie.

— Este..., a ezitat ea. De fapt, e în drum spre Argentina.

— Argentina! a exclamat bunica, ridicând o mână și trecându-și-o prin părul grizonant, căci *Nu mai are niciun rost să pretind că n-aș fi bătrână,*

draga mea, dar pe care îl purta frumos, în stil bob, îl tundea și-l usca în fiecare săptămână la coaforul din sat.

— Mai ții minte când am fost în Argentina, John?

L-a împuns pe bunicul în coaste, făcându-l să mormăie, apoi s-a reîntors spre Josie, care aștepta să treacă strada la semafor. Aproape că ajunsese. A simțit un nou gol în stomac și și-a impus să se calmeze.

— A fost atât de amuzant! Am mers acolo când făceam turul Americii de Sud. Ți-am povestit?

— Da, a confirmat nepoata.

Când terminase școala, bunica îi împărtășise toate poveștile de călătorie care-i veniseră în minte, încercând s-o convingă să petreacă un timp studiind în aer liber, însă Josie nu fusese niciodată pasionată de călătorii.

— Stai puțin! a spus bunica, încruntându-se. Dacă Bia nu e acolo, atunci cu cine vei petrece Crăciunul?

— Eu...

Josie și-a dezlipit privirea de telefon, prefăcându-se că se asigură când traversează strada.

— Nu... Tot nu vrei să petreci sărbătorile cu Oliver, nu?

— Nu. În niciun caz, a rostit apăsat Josie, strâmbând din nas.

Bunicul a murmurat ceva de genul:

— Ar trebui să-i zic vreo două să mă pomenească.

— Dar, Josie, atunci spune-mi, te rog, că n-ai de gând să petreci Crăciunul de una singură în micul tău apartament.

— Buni, ți-am zis de-atâtea ori că-mi *place* să petrec Crăciunul singură.

Era doar parțial o minciună, a reflectat Josie, fiindcă prefera totuși să petreacă singură, prefăcându-se că e o zi normală, decât să se întoarcă în satul în care fuseseră uciși părinții ei.

— Și-mi place apartamentul meu, a adăugat, oarecum defensiv.

Bunica a fluturat în aer o mână subțire.

— Da, da. E un apartament grozav, dar de ce nu vii aici, iubire? Vine și Helen și tuturor ne-ar plăcea să te avem alături.

— Nu pot, a răspuns Josie cu fermitate. Și oricum am o petrecere de Crăciun la serviciu, a adăugat, înlăturând orice eventual protest căruia bunica se pregătea să-i dea glas. Așa că pur și simplu n-ar fi deloc practic.

A glisat ecranul telefonului ca să verifice cât e ceasul și și-a mușcat buza. În ritmul ăsta, avea să ajungă devreme și nu putea face asta. A încetinit pasul considerabil, așa era, probabil, cel mai bine – aerul rece îi înțepa obrajii, dar începea să-i fie cald în palton după cât de grăbise și nu voia să ajungă acolo înfierbântată și agitată.

— Și cum de vine Helen de Crăciun la voi? Ce s-a întâmplat cu planurile ei de a petrece sărbătorile împreună cu familia lui Mike?

Bunica și-a dat ochii peste cap.

— Oh, s-a despărțit de Mike. Nu ți-a povestit?

— Poftim? Vorbești serios?

Mike era cel de-al treilea soț al mătușii Helen și Josie crezuse că de data asta căsnicia va rezista.

— Prin urmare, ai avut dreptate, a oftat Josie. Cât ai estimat, șase luni?

— Întotdeauna am dreptate în privința lui Helen, iubire. O mamă își cunoaște fiica.

Ideea a rămas suspendată între ele o clipă – faptul că mama lui Josie nu era aici, faptul că mama lui Josie n-avea s-o cunoască niciodată așa cum o cunoștea bunica. Apoi bătrâna a zâmbit și momentul de tristețe dintre ele s-a evaporat, spulberat de bunica, așa cum numai ea știa să o facă.

— Ți-am zis că am dat nas în nas cu Pippa Cope zilele trecute? O mai ții minte? Mama lui Beth Cope? Ați fost la școală împreună.

— Îmi amintesc, a răspuns Josie șovăind.

— Ei bine, Pippa mi-a povestit că Beth e iar însărcinată! Nu-i așa că e frumos?

— Sigur, a aprobat Josie, deși, ținând cont că în realitate nu mai vorbise cu Beth de pe la cincisprezece ani și că nici măcar nu știuse că are deja un copil, cu greu o putea entuziasma vestea primită.

— Aici e un loc atât de plăcut în care să-ți crești copiii, nu ți se pare?

Josie a izbucnit în râs în clipa în care o muzică discretă de Crăciun s-a insinuat peste zgomotele de motoare și claxoane. Era din ce în ce mai aglomerat acum, grupuri mari de oameni adunându-se în stradă. Josie s-a oprit și s-a sprijinit de gardul parcului. N-avea sens să continue conversația pe FaceTime în această mare de lume.

— Da, sunt convinsă că e un loc minunat în care să crești copii, bunico, dar eu nu am copii, așa că hai să nu mai discutăm despre asta momentan, bine?

— Ziceam și eu așa, a îngăimat bunica, înălțând ușor dintr-o sprânceană ca să-și sublinieze ideea. Și chiar dacă nu ai, s-ar putea să fii mai fericită aici, în sânul familiei, nu crezi?

— Dar sunt fericită, a contrazis-o Josie pe negândite.

Bunica și-a țuguiat buzele, parcă pregătindu-se să-și susțină mai departe ideea, însă bunicul și-a ales la fix momentul de a se ridica de pe canapea, gemând ușor.

Josie s-a încruntat.

— Iar te supără spatele, bunicule?

— Da, a răspuns bunica. L-am sfătuit să nu mai folosească nenorocita aia de mașină de tuns iarba care cântărește o tonă, dar știi cum e el.

Josie s-a uitat peste drum, spre Țara Minunilor de Iarnă.

— Bunico, îmi pare nespus de rău, dar trebuie să plec, altfel voi întârzia.

— Dar încă n-am spus citatele! Săptămâna asta e rândul meu.

— Bine, bine, a răspuns Josie, făcându-i semn să continue.

Bătrâna s-a oprit și a ridicat mâinile, pentru un efect dramatic.

— „Iau ce a luat și ea."

Josie și-a dat teatral ochii peste cap.

— Ei, hai, doar ne-am uitat la filmul ăsta împreună! a exclamat, dar bunica a așteptat, răbdătoare. *Când Harry a cunoscut-o pe Sally.*

Bătrâna a încuviințat din cap.

— Era filmul preferat al mamei tale, să știi.

— Îmi amintesc. Mi-ai povestit, a zâmbit Josie.

Erau bunicii din partea tatălui, ceea ce n-o împiedica pe bătrână să-i împărtășească la fel de multe amintiri despre mama ei, iar Josie o iubea pentru asta.

— Acum chiar trebuie să-mi iau rămas-bun, bine?

— Bine, bine. Te iubesc, draga mea, i-a spus bunica, iar de undeva, din afara ecranului, s-a auzit un sunet înfundat. Bunicul zice că și el te iubește. Are gura plină de biscuiți.

— Mă bucur să aflu unde mă situez pe scara importanței între nepoată și ronțăit biscuiți Hobnob. Vă iubesc pe amândoi.

A închis telefonul și l-a vârât în buzunar, apoi a înfruntat haosul, croindu-și cu greu drum spre poarta unde stabiliseră să se întâlnească.

Max o aștepta relaxat, cu mâinile în buzunarele paltonului à la Sherlock, lângă una dintre balustradele care duceau spre arcada aurie, cam de prost-gust. Poarta era împodobită cu inscripția „Țara Minunilor de Iarnă", mărginită pe o latură de un Moș Crăciun cu ochelari, care le zâmbea binevoitor celor ce treceau pe dedesubt. Max nu o observase încă – deloc surprinzător, ținând cont de afluența de oameni care se înghesuiau în jurul lui. Dumnezeule! Uitase de mulțimea aceea colosală cu care dăduse piept când fusese aici cu Bia ultima

dată. La intrare, s-a lovit de două fete, care, în timp ce se strecurau pe sub arcadă, s-au întors să-i mai arunce o privire lui Max. Părea complet nepăsător și ea s-a întrebat dacă e obișnuit cu asta sau nu știe cât de bine arată.

Josie mergea cu capul plecat, ridicând ochii o dată la câteva secunde în timp ce se îndrepta grăbită spre el, străduindu-se din răsputeri să evite contactul vizual de la distanță, când trebuie să-ți miști privirea înainte și-napoi până când ajungi lângă persoana respectivă. Spre deosebire de oamenii singuri din jur, Max nu apelase la telefon drept refugiu, ci stătea nemișcat, aparent mulțumit să urmărească mulțimea revărsându-se pe sub arcadă. Muzica dinăuntru răsuna mai tare acum, nu o melodie armonioasă, ci o serie de cântece de Crăciun ce alcătuiau un amalgam ușor recognoscibil și totodată imposibil de numit.

Max a observat-o când a ajuns la câțiva metri de el, s-a întors spre ea, a scos o mână din buzunar, a ridicat-o la tâmplă și a mimat un salut scurt.

Josie a afișat un zâmbet luminos când s-a oprit în fața lui.

— Bună!

Brusc și-a simțit inutile mâinile înmănușate, cu una ținându-și geanta pe umăr și cealaltă atârnându-i pe lângă corp, și a încercat să-și dea seama ce ar trebui să facă, oare, cu ele. A arătat discret spre intrare, dincolo de gardul metalic, hotărâtă să zâmbească în continuare.

— Mergem?

Max a dat din cap că da și a urmat-o pe lângă balustradă, alăturându-se cozii care, din fericire, părea să se miște repede.

— Colega ta de apartament a decolat azi, da? a întrebat-o, coborându-și privirea spre ea, în timp ce înaintau, încercând să păstreze o distanță politicoasă față de cele două geci Puffa și de cărucior din față.

Avea părul la fel de ciufulit și azi, dovadă că nu doar faptul că-l lovise cu bicicleta îi dăduse aerul acela răvășit, incontestabil de atrăgător.

— Mmm? Ah, da! a zis Josie, dregându-și glasul și simțindu-se ca o idioată. Da, a plecat de dimineață.

A schițat un zâmbet, amintindu-și cum Bia se întorsese, împleticindu-se, pentru a patra oară în apartament, încălțată cu cizmele cu tocuri și imprimeu leopard și declarând că uitase o ținută *posibil* vitală pentru Anul Nou, apoi înjurând în vreme ce încerca s-o îndese în valiza și așa prea mare. Bagajul ei depășea în mod cert cele douăzeci și trei de kilograme admise, dar Bia o îndepărtase atunci când ea încercase să-i atragă atenția în acest sens. *Ei nu vorbesc serios, Jose, sunt sigură că mă vor lăsa să trec.* Și Josie era convinsă că așa va fi – Bia avea să-i înduplece cu siguranță să n-o taxeze pentru greutatea suplimentară.

Strigătele țâncului din fața lor au umplut tăcerea instalată între ei, un amestec de plânsete și țipete. Una dintre jachetele Puffa s-a aplecat spre cărucior, străduindu-se cu disperare să-l convingă pe micuț că totul e în regulă. Proprietara jachetei a întors capul într-o parte, dând la iveală chipul unei femei

cu părul scurt, de un blond-cenușiu. S-a uitat în jur înainte să-i adreseze un zâmbet de scuză lui Josie, care i-a răspuns cu un surâs liniștitor. Oare părinții ei o duseseră vreodată într-un asemenea loc? Se gândea adesea că probabil o duseseră, fiindcă, de fiecare dată când simțea mirosul de nuci confiate la Târgul de Crăciun, avea impresia trecătoare că râde și că simte fluturi în stomac. Una dintre multiplele amintiri alături de părinți, pe care probabil le pierduse din copilărie, răpite de creierul ei imatur înainte să le poată cimenta acolo, în ciuda eforturilor bunicii de a realiza exact contrariul.

La următoarea casă de bilete, angajata, care părea extrem de enervată de căciula de Moș Crăciun pe care o purta, le-a făcut semn nerăbdătoare. Josie și Max s-au apropiat împreună. Femeia le-a aruncat o privire mâhnită, dorindu-și clar să fi optat pentu altă slujbă temporară.

— Ăăă..., a ezitat Josie și s-a uitat la Max.

Nu era sigură dacă să ceară un bilet sau două. Trebuia să plătească și pentru el?

— Două bilete? a întrebat femeia, uitându-se la ea ca la o retardată.

— Da, vă rog, a răspuns Max, scoțând portofelul din buzunarul hainei.

Josie a strâmbat din nas când a văzut pielea veche a portofelului și numărul mare de carduri, de chitanțe și de bucăți de hârtie care ieșeau din el. Cu siguranță pierdea lucruri în felul ăsta. Max a întins cardul bancar ca să plătească și femeia le-a înmânat biletele fără să ridice privirea din ecranul ei.

— Uite, a zis Josie, scotocind prin poșetă, cred că am bani cash. Stai puțin.

Max a clătinat din cap, și-a strecurat portofelul la loc în buzunar și, fără ca măcar să o atingă, a reușit să o ferească pe Josie din calea celor trei fete aflate în spatele lor.

— Nu-ți face griji!

Josie a ezitat, apoi a încuviințat din cap și i-a zâmbit drept mulțumire gândindu-se că ar fi nepoliticos să protesteze. Și-a dat o șuviță de păr după ureche, dorindu-și să nu fi ascultat sfatul Biei și să fi ieșit fără pălărie. Era o zi rece, cu siguranță, dar nu într-atât de friguroasă încât să-ți vezi aburii respirației, cerul senin permițând soarelui să încălzească aerul răcoros. Curând, odată cu apusul soarelui, era convinsă că va fi recunoscătoare că și-a luat pălăria, mănușile și fularul, dar momentan îi era cald în timp ce înaintau pe străduța improvizată, mărginită de tarabe cu mâncare pe ambele laturi. Însă nu-și putea scoate pălăria, căci era convinsă că are părul lipit de cap, lucru la care, în mod cert, Bia nu se gândise de dimineață, când, înainte să plece, o îmbrățișase pe Josie cu *ținuta ei șic de iarnă*.

Max și-a coborât privirea spre ea în timp ce mergea calm, pașii lui mari dându-i totuși senzația că trebuie să se grăbească pentru a ține ritmul.

— Așadar... Ce facem acum?

— Păi, a zis Josie, expirând, mă gândeam să mergem să patinăm.

— Să patinăm...

Max s-a încruntat, iar Josie a rezistat impulsului de a strânge din dinți. Fusese ideea lui să vină aici împreună, așa că putea măcar *să mimeze* entuziasmul.

— Da, a zis ea mai hotărâtă. Să patinăm, a adăugat, zâmbind din nou radios. O să fie amuzant!

Și poate că vom sparge gheața, și-a zis în sinea ei, surâzând discret la propria glumă, căreia însă n-avea de gând să-i dea glas.

— Haide! Cred că e pe-aici, l-a îndemnat, a preluat conducerea și a pornit înainte, în ciuda expresiei sceptice a lui Max.

— De fapt, nu mă prea pricep la...

— Nu contează! l-a întrerupt Josie cu tonul jovial și puternic al unei vânzătoare entuziasmate, pe care nu părea capabilă să și-l stăpânească. Face parte din experiență, a insistat ea.

Și nu se îndoia că s-ar fi simțit mai bine așa decât plimbându-se toată după-amiaza într-o tăcere stânjenitoare.

Au reușit să prindă „tura" următoare, ceea ce era un mare noroc, după spusele bărbatului durduliu de la intrare, care le-a făcut semn să se apropie. S-au încălțat în vestiar, patinele albe din plastic refuzând să cedeze fie și un centimetru ca să se muleze pe picioarele lui Josie. Mai erau cinci minute până se schimba tura, așa că s-au îndreptat șontâcăind spre marginea patinoarului, cu Max strâmbându-se în timp ce încerca să înainteze, și s-au sprijinit de mantinelă ca să-i urmărească pe ultimii patinatori rămași din grupul anterior.

Josie se uita la o fetiță cu părul blond, împletit în codițe. Avea vreo șapte sau opt ani și tatăl ei o plimba în jurul patinoarului. Avea o expresie concentrată și abia dacă-și mișca picioarele, - străduindu-se să-și mențină echilibrul. Josie a

zâmbit când fetița s-a împiedicat și, făcând ochii mari, s-a sprijinit de tatăl ei, care a râs discret și i-a șoptit ceva înainte să pornească mai departe.

Aproape inconștient, Josie și-a frecat cicatricea de la încheietura mâinii stângi, ascunsă de mănușă. Își amintea că, odinioară, patinase și ea împreună cu părinții. Era un patinoar acoperit, complet diferit de acesta, însă tatăl ei o ținea de mână, întocmai ca părintele micuței de aici. Își amintea că, din cine știe ce motiv, fusese nevoit să iasă de pe gheață și o lăsase în grija mamei. La început, ea refuzase să patineze cu mama, pretextând că *nu e la fel de bună ca tati*, dar fusese convinsă să o facă prin râsete și tachinări. Apoi mama căzuse, întocmai cum se temuse Josie că se va întâmpla. Și, în loc să dea drumul mâinii fiicei sale, o strânsese și mai tare, încercând să se mențină în picioare, și astfel căzuseră amândouă. Toți se îngrijoraseră, își amintea Josie acum, fiindcă ea nu spusese nimic, nici măcar nu plânsese când se lovise de gheață cu încheietura. La început se temuseră că își rupsese mâna, dar se dovedise că doar și-o luxase. Însă îi rămăsese o cicatrice rotundă și umflată în partea de sus a încheieturii, care o ajutase în copilărie să deosebească stânga de dreapta.

— Josie?

A tresărit la auzul propriului nume și, ridicând privirea, a constatat că Max se uita la ea.

— Te simți bine?

— Da, i-a zâmbit ea, încercând să alunge tristețea care o copleșise. Scuze, eram în lumea mea.

— Ne dau voie să intrăm, așa că, dacă vrei..., a spus el, arătând spre poarta patinoarului.

— Corect. Da, da. Haide.

A pornit împleticindu-se spre poartă, recunoscătoare că nu era singura care mergea nesigur, ca pe picioroange.

— Sigur te simți bine?

Max s-a împiedicat, în timp ce înainta cu pași mici în urma ei, nevoit să se țină de mantinelă ca să rămână în picioare. Dumnezeule, și nici măcar nu intraseră pe gheață!

— Sunt sigură, a rostit ea ușor.

Să-i explice că-și amintise de părinții ei morți părea puțin cam mult pentru prima întâlnire. Nu că ar fi fost o întâlnire, și-a zis cu tărie. Oricât de atrăgător era, părea că nu râde niciodată, iar ea nu suporta asta. În plus, tocmai se despărțise de Oliver.

Josie a intrat prima pe gheață și imediat s-a agățat de mantinelă, înaintând cu pași mărunți ca să-i facă loc lui Max. A întors capul și l-a văzut străduindu-se să o urmeze, holbându-se la propriile picioare în timp ce aluneca în față. Expresia lui de maximă concentrare a făcut-o să râdă, așa că Max și-a îndreptat privirea spre ea și i-a răspuns printr-un zâmbet sfios.

— Am încercat să-ți spun că nu mă pricep la asta.

Josie a clătinat din cap, zâmbind în continuare, și a mai riscat câțiva pași nesiguri. Cei mai mulți oameni se aflau acum pe gheață, aproape toți cei rămași agățați de mantinelă aveau sub doisprezece ani.

Josie a întors capul spre Max.

— Hai că putem!

S-a îndepărtat puțin, încercând să copieze mișcările femeii din fața ei. Drept, stâng, drept, stâng. Max o urmase; îl vedea cu coada ochiului, deși nu îndrăznea să întoarcă iar capul, ca să nu-și piardă concentrarea.

Ajunsese la jumătatea patinoarului, când l-a pierdut. A riscat să arunce o privire în spate și a fost nevoită să fluture din brațe, gata-gata să cadă. Se părea că Max chiar căzuse – îl vedea ridicându-se în picioare de cealaltă parte a patinoarului. Josie s-a strâmbat. Minunat! Trebuia să-l fi ascultat când i-a spus că nu vrea să facă asta. Dar până să termine ea primul tur, el ajunsese deja în poziție verticală și se agățase de balustradă. I-a întâlnit privirea și el a ridicat din sprâncene în timp ce Josie se îndrepta spre el, agitându-și brațele fiindcă habar n-avea cum să se oprească. Fără să vrea, s-a lovit de mantinelă cu un bufnet. Max a zâmbit și el, surâsul i-a luminat chipul, iar ridurile apărute sub ochi i-au îmblânzit expresia. Valul de ușurare plăcută care a străbătut-o era aproape amețitor.

— Ești maestră, a ironizat-o el, zâmbind din nou.

Josie și-a dat părul pe spate cu un gest teatral.

— Păi, *trebuia* să concurez în 2012, dar m-a împiedicat cariera în marketing.

Max a clătinat din cap cu falsă tristețe.

— O campioană ratată!

— Mie-mi spui?! a exclamat Josie, înclinând capul. Te simți bine? Am văzut că ai căzut.

El a strâmbat din nas.

— S-a zis cu încercarea de a trece neobservat. Sunt bine. Echilibrul nu e unul dintre punctele mele forte.

S-au rezemat de mantinelă, atrăgându-și o privire plină de reproș din partea unei fetițe de cel mult patru ani, fiindcă-i stăteau în cale. Max a luat-o pe Josie de mână și a tras-o delicat înapoi pe gheață, dându-i drumul după ce s-au retras din drum. Un cuplu de vreo douăzeci de ani a alunecat pe lângă ei spre centrul patinoarului, pășind la unison, haina de un albastru strălucitor a fetei asortându-se perfect cu jacheta gri a bărbatului.

— Par desprinși dintr-o reclamă la Coca-Cola, a murmurat Max, privindu-i la rândul lui, iar Josie a râs, făcându-l și pe el zâmbească, tot fără însuflețire, a remarcat ea. Haide! a îndemnat-o el, întinzându-i mâna.

Josie i-a îndepărtat-o jucăuș.

— Nu mă țin de tine; o să mă dărâmi.

Întocmai ca mama, și-a zis în sinea ei, cu toate că acum amintirea o făcea să zâmbească.

Au încercat să mai dea o tură înainte ca Max să declare că trebuie să ia o pauză de la munca aceea istovitoare. Încă zâmbeau amândoi când au ieșit din vestiar, cu patruzeci și cinci de minute înainte de terminarea orei de care dispuneau, și Josie a simțit că se schimbă ceva, de parcă reușiseră întrucâtva să depășească stânjeneala inițială. Faptul că el se dovedea, de fapt, în stare să se distreze a ajutat puțin, a recunoscut Josie.

— Așadar, continuăm cu vin fiert? a propus Max. E în spiritul Crăciunului, corect?

— Corect, a încuviințat Josie, dând din cap.

S-au uitat în jur la puzderia de tarabe, neștiind cu care să înceapă.

— Câte unul din fiecare, a propus Max și a pornit spre prima căsuță din lemn, mirosul de scorțișoară și de coajă de portocală intensificându-se pe măsură ce se apropiau de ea.

I-a întins un pahar cu inscripția „Țara Minunilor de Iarnă" și au sorbit din vinul fiert în mers, până când au ajuns, evident, în zona pieței. Nici măcar Josie, care își făcuse o misiune din a nu se bucura de astfel de lucruri în trecut, nu s-a putut abține să se uite la nimicurile expuse – cercei frumoși și obiecte sculptate din lemn.

Când Max s-a îndreptat spre următoarea tarabă cu băuturi ca să umple iar paharele, Josie și-a verificat telefonul și a găsit un mesaj de la Bia:

Te distrezi? I-a plăcut ținuta mea?

Totul e în regulă. I-a plăcut ținuta, a lăudat-o întruna.

Știam eu!!! Trimite-mi o poză. Vreau să-l văd.

Josie a pufnit și, în timp ce Max se apropia, a reușit să-i facă pe furiș o poză, pe care i-a trimis-o prietenei sale. A primit drept răspuns trei emojiuri cu ochi în formă de inimă.

— Au *gin* fiert, Josie! a exclamat Max, cu o expresie de uimire vădit exagerată. Ceva cu cireșe și scorțișoară, după care am pierdut șirul, dar m-am gândit că trebuie să-l încercăm.

Josie a schițat un zâmbet când și-a amintit de comentariul Biei legat de apa fiartă, dar a luat

paharul și a adulmecat înainte să bea o înghițitură, de probă. Nu era rău, deși era mult mai tare decât vinul fiert. În continuare, au trecut pe lângă o tarabă cu flori și Max s-a întors, apoi a revenit cu un singur trandafir. I-a scurtat tija și i l-a așezat după ureche, fixându-l cu pălăria.

— Drept mulțumire că m-ai adus aici, a zis el.

A strâns din umeri de parcă nu era cine știe ce, dar Josie nu s-a putut stăpâni, a ridicat mâna și și-a trecut degetele peste petalele trandafirului, mângâind locul unde el îi atinsese urechea.

— Ăăă... ce vrei să faci în continuare? l-a întrebat, parțial ca să-și mascheze roșeața care îi cuprindea chipul, fără îndoială. Am putea...

— Josie!

Un strigăt răsunând din dreapta a întrerupt-o, așa că Josie s-a răsucit și a dat cu ochii de nimeni alta decât nemernica de Claire Burton, care se îndrepta spre ei cu brațele întinse și cu părul vopsit roșu săltându-i pe umeri.

— Mi s-a părut mie că tu ești! a exclamat, sărind practic pe Josie și imobilizându-i brațele cu îmbrățișarea ei. Oh, a trecut atâta vreme! Nu-mi vine să *cred* cum am dat noi așa peste tine!

— Noi? a întrebat Josie cu jumătate de glas.

— Oh, Oliver e acolo. S-a dus să ia ceva de băut, i-a explicat Claire, arătând peste umăr fără să se uite.

Minunat! și-a zis Josie. Era pur și simplu fantastic, nu? *Normal* că avea ghinionul să dea nas în nas cu fostul iubit în idioata de Țară a Minunilor de Iarnă.

Claire i-a aruncat o privire lui Max, apoi a continuat cu efuziune, fără să aștepte prezentările:

— Da, știi, l-am târât până aici, ca să-l înveselesc după...

O tuse a întrerupt-o și obrajii ei palizi au căpătat o nuanță rozalie. Însă asta n-a oprit-o – din experiența lui Josie, puține lucruri o opreau pe sora mai mare a lui Oliver.

— A fost *distrus* când ai pus capăt relației, Jose, a zis Claire, s-a uitat peste umăr, apoi a coborât glasul. Fără tine, stă bosumflat de zile întregi și nu reușesc să-l scot din starea asta orice-aș face. *Mi-aș dori* să vă împăcați; erai atât de potrivită pentru el. Știi, mereu l-ai îndreptat pe calea cea bună.

— S-a culcat cu altcineva, Claire, i-a retezat-o Josie.

L-a văzut cu coada ochiului pe Max ridicând din sprâncene, fără să spună ceva.

Claire a făcut o grimasă și a ridicat mâna, jucându-se cu vârfurile tocite ale părului.

— Desigur, a zis ea repede. Desigur, nu cred că ar trebui să-l ierți imediat sau poate niciodată, a adăugat repede, observând expresia de pe chipul lui Josie. Eu doar...

S-a întrerupt și Josie a simțit un gol în stomac. N-ar fi trebuit să fie atât de tăioasă cu ea – nu era vina lui Claire că fratele ei hotărâse să renunțe la relația lor în schimbul unei perechi impresionante de tocuri și al unei rochii roșii, mulate.

Claire s-a întors și a fluturat din mână, iar Josie l-a văzut pe Oliver îndreptându-se spre ei, cu părul aranjat, ca de obicei, și cu pieptul umflat, așa cum mergea întotdeauna. A încercat cu disperare să

găsească o scuză, ca să poată pleca împreună cu Max înainte de sosirea lui iminentă, dar nu i-a venit nicio idee. A ridicat privirea spre însoțitorul ei, însă acesta n-a scos niciun cuvânt, uitându-se în schimb când la ea, când la Oliver. Niciun pic de ajutor. Claire s-a întors spre ei, de astă dată uitându-se la Max.

— Apropo, eu sunt Claire, s-a prezentat, zâmbind.

— Da, a intervenit Josie rapid, simțind că o ia cu călduri. Da, scuze, Claire, el este...

— Josie?

Prea târziu! Oliver era aici. Stătea cu brațele ridicate, ținând în fiecare mână un pahar plin cu un lichid aburind.

— Ce cauți aici? a întrebat-o acuzator, de parc-ar fi plănuit cumva întâlnirea ca să-i strice lui distracția.

Josie și-a dat părul după ureche, deranjând trandafirul și apoi străduindu-se să-l pună la loc.

Oliver i-a urmărit mișcarea, s-a încruntat la vederea trandafirului și i-a aruncat o privire fugară lui Max, aflat lângă ea, cu mâinile în buzunare și cu o expresie blândă pe chip.

— Oh, știi tu, a îngăimat Josie, străduindu-se să-și dea seama la ce ar trebui să se uite și fixându-și privirea asupra mărului lui Adam. Aveam chef de o zi în oraș.

— Dar tu urăști genul ăsta de activitate, a comentat Oliver, încă încruntat, cu sprâncenele unite deasupra nasului ascuțit.

— Chiar așa? a intervenit Max, cu ochii mari de uimire.

Claire și Oliver și-au îndreptat instantaneu privirea spre el; faptul că vorbise pentru prima dată îl făcea imposibil de ignorat acum.

Josie și-a dres glasul.

— Păi, eu...

Oliver se holba la partenerul ei, privirea urcându-i spre creștetul acestuia, și Josie a știut că analizează diferența de înălțime dintre ei doi. Max a zâmbit, un surâs relaxat și încântător pe care, aparent, îl păstra pentru alți necunoscuți în afară de ea, și i-a întins mâna lui Oliver.

— Max, s-a prezentat el.

Oliver s-a uitat o clipă la mâna întinsă, manevrând cu stângăcie paharele pe care le ținea; au trecut câteva secunde bune până când i-a dat unul lui Claire.

— Da, a zis într-un târziu, apucând mâna lui Max, încă încruntat și uitându-se când la Max, când la Josie. Eu sunt...

— Oliver, a completat Max vesel. Mi-am dat seama.

Josie a tresărit când a cuprins-o cu brațul, lăsându-l greu pe umerii ei.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

Josie a ridicat ochii spre el, străduindu-se din răsputeri să nu pară încordată și stânjenită, dar Max nu a trădat-o deloc, ci i-a zâmbit în continuare lui Oliver.

— Am auzit totul despre tine, desigur.

Oliver s-a încruntat și mai abitir, trăsăturile devenindu-i și mai aspre decât de obicei. Claire zâmbea în continuare, deși șovăielnic, și studia cele trei tarabe din spate, unde se vindeau decorațiuni

de Crăciun, bijuterii și tablouri, întrebându-se probabil dacă ar exista vreo posibilitate să scape de întâlnirea pe care ea însăși o inițiase.

— Chiar așa? s-a mirat Oliver, uitându-se de astă dată la Josie, care, străduindu-se să afișeze o expresie jumătate zâmbet, jumătate scuză, a sfârșit prin a da din cap într-un mod bizar.

— Oh, da! a continuat Max. Nu mi-a venit să cred când Jose mi-a povestit că v-ați despărțit.

Jose? s-a mirat ea și a riscat să-i arunce încă o privire lui Max, dar el nu i-a întors-o.

— Scuze, dar cine ești tu mai exact? l-a întrebat Oliver.

— Max, a spus el încet și Josie a trebuit să-și rețină dorința complet nepotrivită de a chicoti la auzul răspunsului său condescendent.

— Da, a pufnit Oliver, dar...

Max s-a retras ușor de lângă Josie ca să-și poată pleca ochii spre ea, scandalizat. Josie a clătinat lent din cap, străduindu-se să-i susțină privirea.

— Nu i-ai spus despre mine?

Josie și-a dres vocea.

— Eu... ăăă...

— Eu și Josie avem o poveste veche, a continuat Max, strângând-o ușor de umăr pentru a-și sublinia ideea. Ne-am cunoscut într-un club, nu mai știu, când a fost, Jose?

S-a uitat în jos spre ea și buzele i-au zvâcnit, așteptând ca ea să termine propoziția.

— Ăăă, acum cinci ani? a completat Josie, sorbind din ginul cu scorțișoară, care se răcea cu repeziciune.

— Într-un *club*? a repetat Oliver, uitându-se la sora lui, care a ridicat din umeri și și-a ațintit privirea asupra băuturii din paharul ei.

— Da, a confirmat Max relaxat. Nu-mi amintesc cum se numea, dar ne-am înțeles de minune și de-atunci am rămas prieteni. N-a pomenit niciodată despre mine?

Și-a dat ochii peste cap și s-a uitat la Josie ca pentru a spune „Serios?!", iar ea s-a căznit să-și mențină expresia sobră.

— Nu, i-a răspuns Oliver scurt. Și am fost împreună doi...

— Ani, a terminat Max propoziția, încuviințând din cap și completând spațiul cu informația evidentă. Da, știu. În tot timpul ăsta, am fost în New York; m-am mutat acolo acum câțiva ani, dar eu și Josie am păstrat legătura. Speram să te întâlnesc cu ocazia acestei vizite, dar... în fine.

Și-a țuguiat buzele și Oliver a roșit. Claire a luat o înghițitură zdravănă din băutură, ceea ce i-a provocat un acces de tuse, însă i-a făcut semn fratelui ei să o lase în pace, când acesta a încercat să o bată pe spate.

— În orice caz, m-am întors în Londra o vreme, așa că m-am gândit să o târăsc pe Josie până aici, a reluat Max și i-a făcut cu ochiul lui Claire, apelând la fraza ei de mai devreme, iar ea a schițat un zâmbet, înainte de a-și șterge bărbia cu mâna. Știi tu, ca să intrăm în atmosfera de Crăciun, a adăugat și a ridicat paharul de gin ca într-un toast.

Oliver s-a holbat la Max o clipă, înainte de a se uita fix la Josie, care făcea tot ce putea să pară în largul ei, lipită de Max, a cărui căldură răzbătea prin haine până la ea.

— Josie, ce...

Dar Max își scosese telefonul din buzunar și se prefăcea că se uită cât e ceasul.

— Oh, Jose, uite, a spus el cu blândețe, vârându-i telefonul sub nas și atingând colțul de sus, care indica ora.

— Fir-ar! a exclamat ea, încercând să pară încrezătoare. Ar fi bine să... mergem, altfel vom rata intrarea la...

— Ice Bar, a salvat-o Max, fiindcă trebuia să inventeze ceva.

I-a dat drumul lui Josie și l-a bătut pe umăr pe Oliver, care încerca fără succes să nu se zgâiască la el.

— Mă bucur că v-am cunoscut, în sfârșit, pe amândoi, a adăugat Max, adresându-i un ultim zâmbet cuceritor lui Claire, care nu s-a putut abține și i-a zâmbit la rândul ei, deși și-a reluat mina serioasă atunci când Oliver s-a răsucit spre ea.

— Pa! a strigat Josie peste umăr, când Max a îndemnat-o să se întoarcă și să plece, luând-o de braț și trăgând-o ferm în direcția opusă, care putea fi sau nu drumul spre bar – n-avea nici cea mai vagă idee.

— Chiar ai locuit în New York? a șoptit Josie, inutil probabil, având în vedere câtă gălăgie era în jur.

— Nu. Cum spuneam, părinții mei locuiesc acolo, așa că am fost în vizită de câteva ori, dar mi s-a părut greu să-i explic cum de nu m-a cunoscut până acum, dacă nu am fost în străinătate.

Josie a tăcut o clipă, apoi, incapabilă să se stăpânească, a izbucnit în râs. Max s-a oprit, și-a coborât privirea spre ea, iar Josie i-a dat drumul la braț și și-a dus mâna la piept, neștiind exact ce i se părea amuzant în toată povestea asta. Buzele lui Max au zvâcnit ușor.

— Credeam că ai nevoie să fii salvată.

— Da, a încuviințat Josie, râzând în continuare. Da, îți mulțumesc, a fost...

Și-a îndreptat spatele privindu-l radioasă, cu expresia neîncrezătoare a lui Oliver încă întipărită în minte.

— ...genial! a încheiat și a dat pe gât restul de gin. M-a înșelat, i-a explicat, fluturând din mână și uitându-se peste umăr ca să se asigure că cei doi nu îi urmăresc.

— Mi-am imaginat.

— La petrecerea de Crăciun.

— Oh!

— Cu una din colegele noastre, pe nume Cara.

— Ce scârbă! a exclamat el, clătinând din cap.

Josie a chicotit din nou.

— Ei bine, a fost mai degrabă vina lui decât a ei, i-a explicat oftând. Așa că îți mulțumesc încă o dată.

— Cu plăcere! a spus el, uitându-se în spate. Știu cum e... povestea asta cu fostul.

Josie și-a ridicat privirea spre el. Era prima informație reală pe care i-o oferea de bunăvoie.

— Prietena mea... M-a părăsit anul ăsta.

Josie a dat încet din cap.

— Când?

— În mai.

Josie a încuviințat din nou din cap. Poate că încă se străduia s-o uite, presupunând că o iubise cu adevărat. Poate că așa se explica de ce fusese atât de nepoliticos de zgârcit la vorbă cu ea de la bun început. În fine, asta, plus faptul că-l lovise cu bicicleta. Voia să-l întrebe mai multe, dar Max s-a îndreptat de spate.

— Așadar, Ice Bar?

— Putem încerca, a ridicat Josie din umeri. Mă îndoiesc că vom intra; sunt aproape sigură că mi-a zis Bia că trebuie să faci rezervare din timp.

— Nu. Îi conving eu. A luat-o din nou de braț, iar când ea l-a privit întrebător, i-a explicat: S-ar putea să se uite încă după noi.

Cumva, Max a reușit să-i înduplece pe cei de la intrarea în Ice Bar, deși ea habar n-avea ce le spusese, fiindcă o lăsase să-l aștepte ceva mai departe. După alte câteva pahare pe care le-au băut înfofoliți în haine ca ale inuiților, au luat-o împreună spre ieșire, mai relaxați unul în compania celuilalt decât atunci când intraseră. Se întunecase și Josie trebuia să admită că, în jur, totul avea un aer festiv, luminile tarabelor străluceau, în aer plutea miros de castane, mirodenii și vată de zahăr, oamenii râdeau trecând pe lângă tejghelele improvizate.

Poate că era ușor amețită, dar în clipa aceea chiar înțelegea de ce erau oamenii atât de încântați. I-a zâmbit lui Max, care i-a surâs la rândul lui și a

luat-o de mână, legănându-i-o în mers. Se purta așa de când dăduseră nas în nas cu Oliver, de parc-ar fi hotărât că au ceva în comun, căci amândoi trebuiau să uite pe cineva din trecut. A zâmbit în sinea ei la gândul că, fără să vrea, Oliver transformase această nu-tocmai-întâlnire în ceva mai mult.

— Așadar, în curând părăsești Londra pentru a sărbători Crăciunul? a întrebat-o Max.

Josie a încercat inutil să-și mențină zâmbetul pe buze.

— Nu. Anul ăsta rămân acasă.

Indiferent ce i-ar fi spus bunicii, s-a întristat puțin când și-a imaginat cum va arăta ziua petrecută acasă, în fața pomului de Crăciun al Biei, mâncând o porție comandată de la Deliveroo, o zi care va fi și *mai rea* decât pentru angajații de acolo, care măcar erau plătiți. A încercat să se gândească la altceva și a zis pe un ton vesel:

— Dar, înainte de asta, mai am de făcut cumpărături de Crăciun. E un coșmar!

— Nu-ți place? a întrebat-o Max, plecându-și privirea spre ea.

Josie a strâmbat din nas.

— Păi, de obicei, fac pregătirile din septembrie și comand totul online, dar anul ăsta... n-am mai procedat așa.

Inutil să precizeze motivul – Oliver îi promisese că vor face totul împreună, insistase să fie mai creativă, fiindcă nu putea să comande pur și simplu totul online, ar fi fost prea *impersonal*. Și acum se împotmolise, trebuia să se ocupe de toate într-o singură zi, înainte ca mătușa Helen să vină în vizită ca să ia cadourile pentru ea și bunici, așa cum se

întâmpla în fiecare an. A oftat când au trecut din nou pe sub arcadă, lăsând în urmă luminile sclipitoare.

Max i-a dat drumul la mână și chiar și prin mănuși Josie a simțit cum căldura lui se risipește. S-a întors spre ea, studiindu-i chipul.

— Ei bine, ca o întorsătură a destinului, eu mă pricep de minune la cumpărături de Crăciun.

— Chiar așa? s-a mirat ea, înclinându-și capul într-o parte.

— Îhî, a încuviințat el sobru. Prin urmare, ce-ai zice dacă te-aș însoți mâine? Vom profita din plin de o nouă zi și te voi ajuta.

— Serios? a zis ea, privindu-l încruntată.

— Sigur. De ce nu?

Josie și-a aranjat o suviță de păr după ureche.

— Dar... n-ai altceva de făcut? Nu că n-aș vrea să mă însoțești, s-a corectat repede, îngrijorată să nu pară că-l lasă baltă. Doar că... Ei bine, nu sunt tocmai renumită pentru entuziasmul meu în materie de cumpărături de orice fel, și cu atât mai puțin cele de Crăciun.

Max părea amuzat, dar s-a străduit să-și ia un aer serios.

— În regulă. Consideră că m-ai avertizat. Dar, având în vedere faptul că majoritatea colegilor mei se află în Scoția sau în Bristol și că familia mea e la New York, fie mă autoinvit la cumpărături cu tine, fie mă închid cu o ladă de bere în camera mea de hotel și nimănui nu-i plac persoanele care consumă alcool în timpul zilei.

— Păi, dacă pui problema așa...

CAPITOLUL 5

— Ce zici de asta? a întrebat Max, ridicând o cască de duș cu buburuze.

Josie a râs.

— Nu prea cred că bunica e genul care folosește cască de duș.

— Ce vorbești? Toată lumea folosește cască de duș.

— Chiar și tu? a întrebat Josie, ridicând din sprâncene.

— *Mai ales* eu.

Și-a pus demonstrativ casca pe cap și Josie a izbucnit în râs, atrăgându-și privirea dezaprobatoare a unei doamne de vârstă mijlocie care studia genții pentru cosmetice de alături. Însă n-o putea învinovăți. De obicei, ea însăși se purta ca femeia aceea, aruncându-le priviri tăioase celor care păreau că se distrează într-un magazin aglomerat în preajma Crăciunului. Bine, poate că nu s-ar uita urât, dar cu siguranță i-ar trece niște gânduri răutăcioase prin minte.

Josie a studiat eticheta cu prețul.

— Patruzeci și cinci de lire?! a întrebat, nevenindu-i să creadă. Pentru o cască de duș?

— Dar uite ce buburuze drăguțe! Merită cel puțin cinci lire fiecare, a comentat Max, atingând

cu degetul una dintre insecte, ca pentru a-și sublinia ideea, apoi a ridicat din umeri și a pus articolul la locul lui. Bine, poate că nu.

— Parcă spuneai că te pricepi, i-a reamintit Josie zâmbind.

— Hei, nu e vina mea că tu n-ai pic de bun-gust!

A trecut mai departe, salutând-o politicos din cap pe femeia de vârstă mijlocie care l-a ignorat intenționat. Josie l-a urmat, strecurându-se cu grijă pe culoar, ca să nu dărâme din greșeală ceva de pe rafturi cu sacoșele ei de cumpărături. În mod rușinos, ținând cont că locuia în Londra de opt ani, era pentru prima dată când călca la Fortnum & Mason. Fusese ideea lui Max să vină aici, măcar „să se uite", și trebuia să admită că magazinul era frumos, cu brazi de Crăciun perfect decorați la toate etajele, fiecare având o culoare predominantă, cel din apropiere etalând globuri albastre și argintii, cu modele complicate. *Fără îndoială că Biei i s-ar părea plictisitor,* s-a gândit Josie amuzată. Din tavan, atârna o uriașă semilună aurie, iar în jurul lor se revărsa o cascadă de stele aurii strălucitoare și, în ciuda trupurilor asudate înghesuite aici, în aer plutea un miros dulce de ciocolată, amestecat cu un parfum floral.

— Bine, a zis Max, aruncându-i o privire, ca să se asigure că îl urmează. Hai că reușim noi! Povestește-mi despre bunica ta.

— *Tu* n-ai cumpărături de făcut?

Josie era convinsă că pare o smiorcăită, dar nu se putea abține. Astăzi el era plin de energie și mai senin decât fusese în ultimele două zile, de parcă, din cine știe ce motiv, se hotărâse de la bun început

să se arate cât mai fermecător cu putință. Prin urmare, îi insuflase forță, așa că Josie aproape terminase de făcut cumpărăturile. Luase pentru bunicul o pereche drăguță de mănuși de grădinărit și o pancartă cu lozinca „Grădina mea, regulile mele", iar pentru Helen, un voucher de la Space NK, considerând că riscă să facă o alegere greșită dacă-i cumpără un produs anume. Mai rămânea bunica, al cărei cadou era întotdeauna cel mai problematic, în ciuda faptului că o cunoștea atât de bine.

— Nu, i-a răspuns Max relaxat, oprindu-se să se uite la eșarfe și aruncându-i o privire întrebătoare lui Josie, care a refuzat din cap, pe motiv că-i cumpărase bunicii o eșarfă în urmă cu doi ani. Mi le-am făcut de mult.

Josie a pufnit, simțind că o tachinează.

— Măi, dar ce organizat ești!

Max i-a zâmbit, iritarea ei părându-i incredibil de amuzantă – într-adevăr, cu cât ea se arătase mai reticentă peste zi, cu atât el se distrase mai tare, ca și cum se hotărâse să nu se lase afectat de starea ei de spirit. Sau poate, pentru că ea nu era la fel de veselă ca ultimele două dăți când se întâlniseră, Max decisese că trebuie să preia el acel rol.

— De obicei, nu sunt, a recunoscut. Pur și simplu, anul ăsta am știut ce vreau să-i cumpăr fiecăruia.

Josie a ocolit o femeie cu un cărucior, oprită să ridice un obiect aruncat de fiul ei pe podea. Muzica de Crăciun răsuna mai tare pe măsură ce se apropiau de capătul opus al magazinului – probabil că se aflau în preajma difuzorului.

— Anul ăsta? De ce-i așa special anul ăsta?

— Mmm? a făcut Max, încruntându-se peste umărul ei, vădit distras de ceva, dar, când Josie s-a întors să se uite, nu și-a dat seama ce anume îi atrăsese atenția. Oh, nu-i special, a răspuns el relaxat. Doar că am avut niște idei precise, atâta tot.

— Toată familia ta este în New York anul ăsta?

Josie și-a lăsat jos pungile cu cadouri și și-a trecut o mână prin păr. Îi era prea cald, dar nu-i venea să-și scoată haina, știind că va trebui să se îmbrace din nou când vor ieși din magazin.

Max a ridicat o ramă foto din apropiere și a studiat-o, apoi a pus-o la loc. Josie se întreba dacă îi place cu adevărat să meargă la cumpărături sau doar se preface, la fel cum mimase ea entuziasmul ieri, în Țara Minunilor de Iarnă. Dacă atitudinea lui era falsă, atunci se pricepea mai bine decât ea să-și mascheze sentimentele.

— Părinții și sora mea, da.

— Sora ta?

El s-a uitat la ea și i-a zâmbit, la coada ochiului ivindu-se ridurile acelea care-i dădeau un aer afectuos.

— Mda. Surioara mea, a precizat, chicotind ușor. Când a văzut-o schițând un zâmbet și străduindu-se să priceapă gluma, a dezvoltat ideea: Urăște să-i spun „surioară", ceea ce cred că e logic, dat fiind că are douăzeci și șapte de ani. E cu patru ani mai tânără, dar ea a fost dintotdeauna cea care a avut grijă de mine.

Glasul i s-a înmuiat când i-a vorbit despre sora lui și în ochi i se citea o ușoară tristețe. Lui Josie i

s-a strâns inima – fără îndoială că-și amintea că e blocat de cealaltă parte a Atlanticului, departe de familie.

— Și tu? a întrebat Max, cu o voce mai fermă. E clar că încerci să ne distragi de la misiune. Bunica ta. Haide!

— Nu știu, este..., s-a lamentat Josie, fluturând din mână. Stilată, aș zice. Îi place să facă prăjituri, deși nu se pricepe deloc; niciodată nu reușește să respecte ca lumea o rețetă, dar nu renunță.

A zâmbit amintindu-și cum, în adolescență, se întorcea de la școală acasă, unde era întâmpinată cu biscuiți mult prea crocanți sau cu unii cu gust mult prea pronunțat de ouă.

Max s-a încruntat o clipă, apoi a pornit hotărât mai departe, așa că s-a văzut nevoită să-și ia degrabă pungile. A răsturnat o ramă și a îngăimat câteva scuze, deși nu era nicio vânzătoare prin preajmă. L-a prins din urmă pe Max la raionul de produse casnice și s-a încruntat la el pentru că o luase la goană inutil – oare cumpărăturile nu trebuiau să fie o activitate relaxantă? Sau poate că nu, având în vedere frenezia cu care toți ceilalți clienți umblau printre rafturi. Tocmai de aceea își făcea ea cumpărăturile online, suficient de devreme ca să poată returna articolele care nu erau bune.

Telefonul i-a bipăit de undeva din străfundurile poșetei. A scotocit după el și l-a scos, așteptându-se să găsească un mesaj de la Bia, care *încă* nu o anunțase că ajunsese în siguranță la destinație, în ciuda faptului că aterizase de câteva ore bune. Inima a început să-i bată cu putere când a văzut numele lui Oliver pe ecran.

Putem să vorbim? Te rog?

Furioasă, s-a uitat o clipă la telefon. Probabil că, după întâlnirea de ieri, încerca să afle dacă îl înlocuise deja cu Max.

Ei bine, cu atât mai rău! Era tentată să-i răspundă cu un simplu „Nu", dar și-a zis că deocamdată ar trebui să ignore mesajul. Evident că, la un moment dat, va fi nevoită să discute cu el și poate că era mai bine s-o facă odată, ca să înceteze să o mai întrebe, dar deocamdată se bucura că nu trebuie să stea să se gândească la el – avea dreptul să se distreze, nu? Iar Max se dovedea distracția perfectă.

După ce toată dimineața susținuse că n-ar cumpăra niciodată nimic de la Fortnum's, Josie a sfârșit prin a achiziționa un mic set de ceai pentru bunica – alb și turcoaz, cu bordură aurie. Îi depășea puțin bugetul, dar bunica merita ceva special și, fie din cauza mărturisirii lui Max despre sora lui, fie pentru că și-o amintise pe bunica gătind, o cuprinsese nostalgia. O clipă a ezitat, întrebându-se dacă s-ar potrivi în bucătăria lor, ținând cont că nu mai intrase de ani buni în casa aceea, dar setul era discret și era aproape convinsă că s-ar potrivi oriunde.

— Da, cred că o să-i placă! a exclamat Josie cu hotărâre, după ce a plătit și a luat punga întinsă de vânzătoare. Oricum, o să-mi dau seama; nu se pricepe deloc să-și ascundă sentimentele.

Max a râs.

— Înseamnă că petreci Crăciunul cu ea?

— Nu, a admis Josie după o scurtă pauză, dar ne deschidem cadourile de la ceilalți pe FaceTime în Ajunul Crăciunului. E ca un ritual.

Un ritual pe care bunica-l inițiase atunci când Josie încetase să mai vină acasă de Crăciun, astfel încât să mai petreacă puțin „timp în familie".

— Un ritual foarte modern, a comentat Max și Josie a zâmbit strengărește.

— Cam așa ceva.

În drum spre ieșire, au trecut pe lângă raionul de bijuterii și, deși era un clișeu feminin, Josie nu a rezistat ispitei de a arunca o privire. A remarcat o pereche de cercei mari, prelungi, cu stea, strălucind printre beculețele instalației de Crăciun din jurul cutiei și a râs discret.

— Da, bijuteriile mi s-au părut dintotdeauna amuzante, a zis Max impasibil.

Ea i-a arătat cerceii.

— Sunt *întocmai* ca perechea pe care-am primit-o de Crăciun, la vârsta de nouă ani.

Ultimul Crăciun pe care-l petrecuse alături de părinți, și-a spus în sinea ei, incapabilă să se abțină.

— I-am găsit în ciorap, i-a explicat lui Max iar amintirea i-a smuls un zâmbet. Erau din aceia cu clipsuri, evident.

— Evident.

— Și din plastic.

Max a ridicat din sprâncene.

— Dar, în afară de asta, erau exact la fel? Nu sunt sigur că cei de la Fortnum's ar trebui să te audă spunând asta.

A ridicat privirea spre vânzătoarea din apropiere și i-a aruncat un zâmbet care i-a luminat chipul și a făcut-o să se îmbujoreze. Firește că, de-a lungul anilor, învățase să-și folosească șarmul.

Josie și-a dat ochii peste cap când s-au îndepărtat de raionul cu bijuterii.

— Ei bine, erau lungi, aurii și cu stea. Și o vreme au fost preferații mei.

Își amintea cum o ruga pe mama să-i strângă părul în coc de fiecare dată când îi purta, ca să iasă și mai mult în evidență.

— Îi mai ai?

— Nu. I-am pierdut câteva luni mai târziu.

— Ce păcat! Sunt convins că ai arăta grozav cu niște stele aurii, din plastic, în urechi.

S-a uitat la lobii urechilor ei, iar ea și-a atins absentă unul.

— Nu prea mai sunt genul meu.

Purta, ca de obicei, cercei cu șurub; niște margarete micuțe. Nu se mai vedea purtând ceva strălucitor și strident, fie și o pereche de cercei.

S-au strecurat din nou în stradă, unde a fost ușurată să simtă vântul rece în ceafă, după căldura înăbușitoare dinăuntru. A făcut o grimasă când a auzit telefonul vibrând. Tot Oliver? Dar nu era el.

Și-a mușcat buza și s-a uitat la Max, care i-a făcut semn să răspundă. S-a întors puțin, încercând să vorbească încet.

— Mătușă Helen?

— Josie! a răsunat vocea răgușită a femeii. Draga mea! Ce mai faci?

— Eu...

— Uite, a întrerupt-o Helen, știu că stabiliserâm să ne vedem la cină mâine, dar am încurcat datele și, de fapt, astăzi sunt în Londra. Presupun că nu poți să ne întâlnim azi. Sau ai putea, draga mea?

Josie s-a uitat la Max, care scruta politicos strada, legănându-se înainte și-napoi pe călcâie.

— Păi, eu...

— *Știu* că e inoportun, dragă, dar am stabilit două întâlniri la aceeași oră pentru mâine și mi-ar *displăcea* profund să ratez cina noastră anuală. *Mor* de nerăbdare să aflu ce-ai mai făcut anul ăsta.

Josie s-a strâmbat la gândul de a fi nevoită să-i povestească ce an urât avusese.

— Păi, chestia e că...

— Am rezervat o masă la Ivy Market Grill, a continuat Helen. Îl știi, nu? În Covent Garden.

— Da, îl știu, dar faza e că..., a turuit Josie, ca să evite o nouă întrerupere. De fapt, în clipa asta sunt în oraș cu... cineva, așa că nu sunt sigură că aș putea să...

— Oh, adu-o și pe ea! a exclamat Helen, încântată. Mi-ar plăcea extraordinar de mult să o cunosc pe una dintre prietenele tale, dragă. Uneori, chiar mă îngrijorează să te știu singură aici.

— Păi, eu..., a îngăimat Josie și s-a oprit.

Nu prea putea să o refuze, cu toate că voia să-și prelungească ziua petrecută în compania lui Max. Dar era singura dată din an când se întâlnea, fără excepție, cu Helen, și ar fi fost o persoană îngrozitoare dacă ar fi lipsit doar de dragul de a mai petrece câteva ore cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. A oftat și mătușa a sesizat imediat victoria.

— Minunat! Ne vedem acolo într-o oră.

— O oră?!

Asta da schimbare de ultim moment! Josie a strâmbat din nas. Paria că Helen minţise – probabil avusese pentru ziua aceea alte planuri care se anulaseră şi încerca să-şi facă un program ca să nu petreacă o seară singură la hotel.

— Da. Vom cina devreme, bine? Abia aştept să te revăd, dragă! a adăugat Helen şi a închis, lăsând-o pe Josie să se holbeze la telefon.

— E totul în regulă? a întrebat-o Max, apropiindu-se.

Josie şi-a trecut o mână prin păr.

— Da. Eu..., a zis ea, expirând zgomotos. Era mătuşa mea. Se află în Londra şi vrea să ieşim la cină într-o oră – se pare că a rezervat o masă, dar a uitat să mă anunţe.

— Cină la ora cinci după-amiaza?

— Mă tem că da. Îmi pare tare rău. Dar a zis că eşti binevenit şi tu.

Max s-a încruntat, apoi s-a relaxat, aşa că Josie nu-şi dădea seama la ce se gândeşte.

Şi asta era bine, fiindcă de fapt nici nu ştia ce ar vrea să creadă el în clipa asta. S-ar fi bucurat să petreacă restul zilei cu Max, dar gândul de a-l vedea aşezat la masă alături de Helen, care l-ar fi studiat din cap până-n picioare de-a lungul unei cine cu trei feluri de mâncare, era suficient ca s-o facă să bată în retragere.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, a spus Max, poate prea degajat. Dar pică la fix, fiindcă am de făcut nişte comisioane şi le-am promis părinţilor că-i sun mai târziu pe Skype.

Josie a dat din cap înțelegătoare, neștiind de ce, dintr-odată, își găsea cu greu cuvintele.

— Unde vă întâlniți?

— În Covent Garden.

— Te conduc până acolo. Mai bine mergi pe jos decât să iei metroul, dacă poți.

Ea a încuviințat din cap și și-a coborât privirea spre grămada ei de pungi, a oftat și le-a ridicat de pe trotuar. Cu buzele zvâcnind, Max a luat două dintre ele, iar Josie nici măcar nu a încercat să protesteze.

— Așadar, a zis el când s-au apropiat de stația de metrou Covent Garden, în timp ce aplauze răzbăteau până la ei peste murmurul general; probabil că cineva dădea un spectacol undeva mai în față. Mâine...

Josie a ridicat privirea spre el. Avea părul răvășit de vântul care se domolise odată ce se-nserase, parcă alungat de întuneric.

— Mâine?

El nu s-a uitat la ea, distras fiind de muzicantul ambulant care interpreta „Feed the World" într-un colț.

— Planuri?

— Planuri? a repetat Josie, luând-o înainte și îndreptându-se spre Ivy Market Grill.

— Pentru mâine. Ce planuri ai pentru mâine?

— Oh!

Josie simțea căldura trădătoare urcându-i spre gât și a rezistat dorinței de a și-l masa, cu toate că, sincer, el ar fi putut să găsească o modalitate mai simplă de a o întreba. Josie a strâmbat din nas. N-avea niciun plan concret pentru a doua zi, deși își

planificase ziua liberă de la serviciu cu săptămâni în urmă, dar i se părea destul de jalnic să-i spună asta în preajma Crăciunului. Îi acordase deja două zile pe negândite – culmea, în weekend – și ar fi însemnat să admită că era o singuratică fără prieteni, dacă se arăta disponibilă cât ai clipi pentru a treia zi la rând. Ori asta o fi vrut el să spună? De fapt, nu o invitase în oraș, poate că doar purta o conversație politicoasă. *Sau poate că analizezi tu prea mult, Josie,* și-a zis în sinea ei și a oftat.

— Am câteva treburi de rezolvat, a răspuns ea ambiguu.

— Treburi, a dat Max din cap înțelegător.

— Chestii pe care trebuie să le termin înainte de Crăciun. Am o petrecere de Ajun la serviciu și trebuie... să mă pregătesc.

Era adevărat, ținând cont că nici măcar nu se hotărâse ce o să poarte la *evenimentul lor caritabil*, ca să o citeze pe Janice.

— Și alte... treburi, a încheiat ea neconvingător, oprindu-se în fața restaurantului.

— Chestii și treburi, a tărăgănat Max. Sună plictisitor. Mai bine, vino cu mine mâine.

Josie s-a străduit din răsputeri să nu zâmbească, să afișeze o expresie neutră, potrivită cu a lui, deși a trecut-o un mic fior pe șira spinării. *Nu e o întâlnire*, și-a zis cu fermitate. Pur și simplu el căuta o companie prietenoasă, atâta tot. Nici măcar nu era sigură că-și *dorește* să fie o întâlnire, nu așa curând după despărțirea de Oliver, nu cu cineva care locuia în Bristol.

— Haide! a insistat Max pe un ton inexpresiv. Doar n-o să mă lași singur în Londra, nu?

Josie a râs și a cedat.

— Bine. Ce vrei să faci?

Și-a trecut pungile dintr-o mână în alta și și-a scuturat brațul care începea să-i amorțească.

— Vin să te iau la nouă.

— Vii să mă iei? a întrebat ea, mijind ochii.

— E un fel de-a spune. De fapt, nu am mașină, evident. Uite, a adăugat, apoi și-a scos telefonul și a deschis notițele. Zi-mi adresa.

Ea s-a conformat, abia mai târziu gândindu-se că ar trebui să fie mai reținută în a-i dezvălui cuiva adresa ei.

— Unde mergem?

— E surpriză.

— Nu-mi prea plac surprizele, a oftat Josie.

Max și-a dat ochii peste cap.

— Lasă clișeele! Tuturor ne plac surprizele, doar că ne displace posibilitatea unei surprize *neplăcute*.

Josie a reflectat o clipă la raționamentul lui, apoi a clătinat din cap.

— În orice caz, mie-mi place să știu ce urmează.

Max a studiat-o puțin, afișând o expresie indescifrabilă. Știa al naibii de bine cum să nu-și trădeze gândurile.

— Pfiu! a exclamat el, fluturând din mână cu dezaprobare. Plictisitor! a adăugat, apoi vocea i s-a mai înmuiat puțin, în ea strecurându-se o notă de tristețe. Nu poți să-ți planifici întreaga viață; are obiceiul de a nu coopera.

Fără să vrea, Josie și-a amintit din nou de părinții ei care hotărâseră în ultima clipă să meargă la petrecere, dar a strâns din buze ca să alunge gândul. Nu era același lucru.

— Aici mănânci, nu? Frumos!

Și uite-așa și-a reluat tonul relaxat și glumeț. A condus-o până la intrare, i-a deschis ușa și un val de căldură i-a întâmpinat, însoțit de miros de usturoi, de midii și, cu siguranță, de vin de Porto.

Înăuntru era o lumină difuză, potrivită cu tematica festivă, bețeală verde decora separeurile, dar Josie nu-și putea imagina cum ar arăta vara. Mai fusese aici o singură dată, tot iarna, la un prânz de afaceri.

Chelnerița i-a luat haina și pungile și tocmai îi cerea ospătarului să-i conducă la masă, când a răsunat vocea lui Helen:

— Josie!

Venea grăbită spre ei din celălalt capăt al restaurantului, naiba s-o ia de etichetă! Purta o rochie extravagantă, de culoare mov, care-i scotea în evidență silueta impresionantă pentru cei șaizeci de ani ai ei. Părul blond, vopsit cu sfințenie la fiecare șase săptămâni, era aranjat într-o coafură nouă, care îi încadra fața și îi sublinia pomeții. Josie s-a întors spre Max, dar era prea târziu ca să-i mai spună să iasă repede. Helen s-a năpustit asupra ei și a îmbrățișat-o cu putere. Ca întotdeauna, Josie a perceput un miros discret de tutun, cu toate că Helen insista că renunțase la fumat cu ani în urmă. Mătușa era cu câțiva centimetri mai scundă decât nepoata ei, dar nu observai decât dacă le așezai una lângă alta – Helen avea o atitudine care o făcea să pară cea mai înaltă persoană din încăpere. Era sora mai mare a tatălui lui Josie și, deși nepoata încerca adesea, găsea prea puține asemănări între Helen și

fratele ei. De multe ori se întreba dacă ar fi sesizat mai multe puncte comune, în cazul în care ar fi avut ocazia să-și vadă părintele la maturitate.

— Și el cine este? s-a interesat Helen fără să piardă vremea și studiindu-l pe Max fără pic de jenă.

Josie și-a dres glasul.

— Max, Helen. Helen, Max.

Ghicind pe dată ce fel de persoană este mătușa, în loc să-i strângă mâna, Max i-a ridicat-o la buze și i-a sărutat-o cu repeziciune.

— Încântat de cunoștință.

Helen a mijit ochii, abținându-se să comenteze.

— Tu ești acel „cineva" cu care era Josie? Rămâi la cină?

Max și-a trecut o mână peste obrazul acoperit de o barbă țepoasă.

— Mi-aș dori, dar din păcate am alte treburi de rezolvat.

— Hmm! a exclamat Helen. S-a uitat de la unul la altul, înainte să-i șoptească lui Josie, perfect audibil: Ce s-a întâmplat cu celălalt? Oliver, nu? Îmi plăcea.

Ceea ce nu era complet adevărat. Helen se hotărâse că-l place pe Oliver abia după ce-l întâlnise a patra oară, la un an și jumătate de la debutul relației lor.

— Îți povestesc mai târziu, a oftat Josie.

Helen s-a întors spre Max.

— Și cu ce te ocupi?

— Sunt arhitect, a răspuns el.

În aceeași clipă, Josie și-a dat seama că, în cele două zile, nici măcar nu-l întrebase cum își câștigă existența. Dumnezeule! Probabil o considera egocentrică.

Helen și-a țuguiat buzele, cântărind în mod vădit dacă meseria de „arhitect" este o alegere bună.

— La ce firmă? l-a întrebat și Josie s-a abținut să pufnească.

De parcă Helen știa să deosebească firmele de succes de celelalte. Josie i-a zâmbit lui Max, scuzându-se din priviri peste capul lui Helen.

— ALA, a precizat Max. Îi cunoașteți?

Din fericire, mătușa nu a părut să sesizeze ironia voalată din vocea lui Max și doar a pufnit ușor.

— Doamnelor, dacă sunteți gata să luați loc...

Chelnerul rămăsese nesigur lângă ei și Josie și-a dat seama că blocau trecerea, deși lumea era prea politicoasă ca să le ceară efectiv să se dea la o parte.

— Da, da, a zis Helen, fluturând din mână, apucând-o pe Josie de cot și încheind brusc conversația cu Max.

— Pe mâine, i-a spus Josie peste umăr.

— La nouă, a încuviințat Max din cap.

Fără alte introduceri, Helen a condus-o pe Josie după colț și, când au ajuns la masă, i-a dat drumul.

— Stai la dreapta mea, bine, dragă? Urechea îmi joacă fente din nou.

Josie s-a așezat și i-a mulțumit cu un zâmbet chelnerului, în timp ce acesta îi întindea meniul, observând că Helen avea deja pe masă o sticlă de apă minerală și una de Chardonnay.

— E un coșmar la hotel, i-a povestit Helen. Nu mi-au găsit rezervarea, apoi pe Susan a apucat-o o

durere cumplită de cap, așa că a trebuit să ne anulăm planurile, dar, în fine, tu ce mai faci, draga mea? a rostit ea dintr-o suflare.

Josie a zâmbit fără să vrea și a sorbit din vinul pe care i-l turnase mătușa.

— Bine.

— Ești palidă, a remarcat Helen, studiind-o.

— Păi, e cam frig azi.

— Hmm. Și deci cine e tipul? Cum v-ați cunoscut?

— Într-un club, acum cinci ani, a răspuns Josie prompt.

Helen a ridicat privirea din meniu și s-a încruntat.

— Într-un *club*?

De parcă ea era în măsură să o judece: își cunoscuse soțul – pe cel de-al treilea –, cu care acum era în divorț, într-un bar, când ieșise cu una dintre prietenele ei.

— A fost o glumă, a clătinat Josie din cap.

Helen a ridicat din sprâncene și a revenit la meniu, urmărind cu degetul opțiunile.

— N-a fost prea amuzantă, dragă.

Dar, în ciuda părerii lui Helen, Josie s-a trezit râzând și, pentru prima dată, ritmurile variantei instrumentale a melodiei „Silent Night" nu i s-au mai părut enervante.

CAPITOLUL 6

Șuvițele de păr îi biciuiau fața, suflate de vântul înghețat, toate eforturile ei de a le îmblânzi fiind de mult abandonate. Josie a simțit gust de sare pe limbă când a tras aer în piept, înfruntând frigul. Nisipul i se strecurase în cizmele complet nepotrivite pentru o plimbare pe plajă, însă refuzase să meargă desculță, ca Max. Sincer, va fi foarte surprinsă dacă el nu se va alege cu degerături. De fapt, acum intrase în apă, lăsând degetele albe și înspumate ale valurilor să-i învăluie gleznele. Trăgea în sus de pantaloni și se bălăcea ca un copil într-o zi de vară. I-a zâmbit lui Josie, care rămăsese în urmă, la o distanță sigură, cu aparatul de fotografiat în mână.

— Hai la joacă! a invitat-o el, vocea lui abia răzbătând peste zgomotul vântului și al valurilor.

Ceva mai încolo, un bărbat și o femeie se plimbau ținându-se de mână, înfofoliți în haine lungi, impermeabile, și cu fulare, iar Josie a observat că amândoi se uitau la Max ca la un nebun.

— În niciun caz. Și nici nu te voi duce la spital mai târziu ca să-ți coasă degetele la loc, ține minte.

Singura lui reacție a fost un zâmbet strengăresc, iar Josie s-a chinuit să-și păstreze expresia severă pe care o adoptase. Max părea de-a dreptul fericit

aici – din clipa în care coborâseră din tren, pașii îi deveniseră mai energici, iar expresia, mai însuflețită. În ciuda temperaturii scăzute, bucuria lui era molipsitoare.

Josie a ridicat aparatul de fotografiat și a răsucit obiectivul ca să prindă o imagine clară cu Max, care acum stătea cu spatele la ea și privea spre orizont. Era o zi minunat de senină; doar câțiva nori subțiri punctau întinderea albastră și imensă de deasupra lor. Apa scânteia, șiruri de diamante ondulându-se constant în ritmul valurilor umflate ale oceanului. Lui Josie i-a luat ceva timp să-l fotografieze, fiindcă își dorea mult ca poza să iasă bine, apoi a făcut câteva instantanee și a surprins silueta lui Max întorcându-se spre ea, cu o expresie relaxată și cu un zâmbet discret. Își adusese aparatul foto într-o doară, dat fiind că el refuzase să-i împărtășească planul până când n-au coborât din tren, dar acum se bucura că o făcuse.

Max s-a îndreptat spre ea, mergând târșâit prin nisip și flexându-și degetele de la picioare când s-a oprit.

— Ești nebun! a clătinat ea din cap.

Ochii lui erau luminoși și, deși departe de nuanța albastră a oceanului, păreau să-i absoarbă o parte din strălucire, verdele lor fiind mult mai pronunțat astăzi decât tonul chihlimbariu. Și-a trecut o mână prin păr. Era genul de păr care se potrivea cu vântul și cu sarea, iar lumina soarelui de azi îl făcea să pară mai arămiu decât de obicei.

— Ei bine, nu știi niciodată când vei mai avea șansa să faci ceva din nou, nu-i așa?

— Mmm... Nu sunt sigură că degerăturile la picioare figurează pe lista cuiva cu lucruri de făcut înainte să moară.

Max a înghiontit-o în coaste și ea a râs, îndepărtându-i mâna. S-a dezechilibrat ușor, împleticindu-se în spate prin nisipul denivelat, iar el a prins-o de mâna liberă – cea în care nu ținea aparatul de fotografiat – ca să o susțină. Numai că, desigur, în stilul *ei*, s-a tras prea tare în direcția opusă, lovindu-se practic de pieptul lui. Max a râs încet, a apucat-o de brațe și a ridicat o sprânceană, coborându-și privirea spre ea. Josie și-a dres glasul, brusc conștientă de cât de aproape se aflau și de cât de repede îi bătea inima.

— Mersi, i-a zis, retrăgându-se un pas.

El s-a aplecat și s-a șters pe picioare înainte de a-și pune din nou șosetele și adidașii. Când s-a ridicat, a luat-o prietenește de braț și au pornit mai departe. Josie și-a potrivit mersul cu cadența pașilor lui mari și și-a atârnat pe umăr cureaua aparatului de fotografiat. Era atât de ușor să meargă în ritm cu el și, spre deosebire de ultimele zile, nu se simțea obligată să spună nimic, mulțumită doar să asculte valurile care măturau țărmul și râsul unui copil din spatele lor.

— Ai făcut poze bune? s-a interesat Max, făcând semn din cap spre aparatul foto, și ea a ridicat din umeri. E o unealtă impresionantă; nici nu știu dacă m-aș descurca s-o folosesc; eu, unul, rămân la camera foto a iPhone-ului.

— Îl ador, a recunoscut ea. L-am achiziționat anul trecut. A costat mult prea mult ca să justific cheltuiala, dar tot l-am cumpărat.

Nu putea să explice cât de *bine* se simțea în spatele obiectivului. Era relaxată, era ea însăși.

— Cândva, visam să ajung fotograf profesionist, i-a mărturisit.

A zâmbit, amintindu-și. În timp ce prietenii ei de școală plănuiau să devină veterinari, doctori sau actrițe, ea îi instruia pe alții cum să stea la poze. Singurele momente când făcea cu adevărat pe șefa, spunea mama. Prefera să fotografieze animale sălbatice și peisaje, și nicidecum oameni, iar asta nu se schimbase la maturitate.

— Ce te-a împiedicat?

Josie l-a privit, nevenindu-i să creadă.

— Păi, nu-i tocmai o carieră stabilă, nu?

Max a ridicat ușor din umeri, de parcă n-ar fi trebuit să conteze, deși Josie știa că era o viziune romantică asupra lumii, care nu-și avea locul în realitate.

— Îți place ce faci acum? Marketing?

Josie a ezitat, apoi a oftat.

— Nu, cred că nu. Nu prea. M-am apucat de asta pentru că uneori are o latură creativă, în special partea de social media, dar compania mea e destul de strictă în privința comunicării și cred că asta cam... strică distracția.

Și-a dat părul de pe față – vântul bătea din spate, așa că părul îi zbura în toate direcțiile, blocându-i vederea. Probabil că și l-ar fi legat, dacă ar fi știut unde merg, însă era plăcut să simtă vântul plimbându-și degetele prin el.

— În prezent, treaba mea constă, în mare parte, în studierea diverselor fotografii eu modele în costume de baie.

— Nu sună chiar atât de rău, a comentat Max, iar ea i-a tras un ghiont, făcându-l să râdă. Și totuși, dacă urăști munca asta, de ce-o faci? a continuat.

— N-o *urăsc*, a răspuns ea, oprindu-se și uitându-se spre mare o clipă. De fapt, din ianuarie, postul meu va fi desființat, așa că nu va mai trebui să decid dacă îl urăsc sau nu.

Stomacul i s-a strâns. Era prima dată când își permitea să spună asta cu glas tare și, cu toate că astfel lucrurile nu deveneau mai „adevărate", cu siguranță percepea mai profund gravitatea problemei.

Max s-a încruntat, dar nu a răspuns imediat, de parcă nu știa cum să reacționeze.

— Nasol, a zis în cele din urmă, făcând-o pe Josie să râdă.

— Cam așa ceva. Există, totuși, o soluție.

S-a încruntat amintindu-și chipul lui Janice, care-și dezvelise dinții într-un zâmbet fals când îi propusese acea variantă.

— Pot s-o iau „pe ocolite", a continuat, străduindu-se să ridice mâinile ca să mimeze niște ghilimele, pentru că un braț îi era în continuare împletit cu al lui Max. Sau pot să accept salariile compensatorii.

— Ce înseamnă „pe ocolite"? a întrebat el, imitându-i gestul cu ghilimelele desenate în aer.

Josie a fluturat din mâna liberă, dorindu-și să-și fi luat mănușile, în timp ce degetele ei despicau aerul rece.

— Ei numesc postul „Exec". Practic, aș face aceeași muncă, însă pe mai puțini bani, concentrându-mă mai degrabă pe aspectul digital al lucrurilor.

— Se pare că trebuie să fugi cât mai poți, a zis Max, conducând-o pe următoarea rampă ce ducea spre trotuar și îndreptându-se spre dig.

— Da, dar atunci n-aș mai avea nici serviciu, nici bani...

Povestea i se învârtea întruna în minte, rulând permanent în fundal. Putea să primească noul post pe care i-l ofereau și să caute altceva între timp ori să accepte despăgubirea și să spere că se va ivi o nouă ofertă de lucru înainte să rămână fără bani. Și dacă noul serviciu va fi mai rău decât cel actual? Măcar acolo știa ce face și avea prieteni, printre care și Laura, care compensa neajunsul numit Oliver. Nu-și dăduse încă seama dacă era suficient de curajoasă să riște, deși i se părea jalnic să o spună cu voce tare.

— Viața e prea scurtă ca să nu faci ce-ți place, a spus Max simplu, de parcă ar fi fost atât de ușor, de parcă toată lumea ar făcut ce-i place.

— Înseamnă că ție îți place munca de arhitect?

El a zâmbit, deși, dintr-un motiv sau altul, nu la fel de luminos ca înainte, de parcă acum, când nu se mai aflau pe nisip, își pierduse o parte din energia insuflată de ocean.

— Da. Sunt înnebunit după clădiri. Și îmi place partea creativă. Mi-a luat o vreme până când am ajuns în punctul în care mi s-a permis să-mi imprim... propria personalitate asupra unei construcții. Dar știam că voi ajunge acolo, așa că

nu m-a deranjat să muncesc pe rupte, a adăugat, apoi și-a coborât privirea spre ea. Însă mi se pare că tu nu intenționezi să ai un viitor în marketing, așa că situația diferă.

Josie și-a mușcat buza, chibzuind. Presupunea că va munci și va parcurge toate etapele până în vârf, dar chiar își dorea să ajungă director de marketing peste zece sau douăzeci de ani? A clătinat din cap. Nu era problema momentului.

— Dintotdeauna ți-ai dorit să devii arhitect? l-a întrebat, încercând să canalizeze din nou discuția spre el.

— Păi, nu e ca și cum aș fi strigat în curtea școlii, la vârsta de șase ani, că vreau să proiectez clădiri. Cred că m-am hotărât în adolescență și de-atunci nu m-am mai uitat nicicând înapoi. La început, mama și tata au urât ideea, a adăugat, dar, după zâmbetul care-i juca pe buze, era clar că nu le mai purta pică.

— Serios? De ce?

I se părea o carieră absolut respectabilă și, în plus, nu era una dintre acele meserii din care câștigi o grămadă de bani?

— Sunt genul de părinți tipici. Amândoi sunt medici; așa s-au cunoscut. Ambii sunt grozavi în ceea ce fac, iar mamei îi place atât de mult, încât oferă consultanță în New York. Presupuneau că și eu voi urma medicina și bănuiesc că au fost dezamăgiți că nu-mi pot împărtăși din înțelepciunea lor.

— Dar acum sunt de acord cu alegerea ta?

Max o conducea spre cealaltă parte a străzii, către un mic restaurant care vindea pește și cartofi prăjiți

și care avea un aspect prăpădit, deși inscripția decolorată, cu litere albastre și albe, de pe geam stătea mărturie pentru vremurile bune de odinioară.

— Obișnuiam să-mi cumpăr pește și cartofi prăjiți de aici în copilărie, i-a explicat el. Veneam în fiecare vacanță, fără excepție, în săptămâna sărbătorilor legale din luna august. N-am mai trecut pe-aici de ani întregi, a adăugat cu oarecare nostalgie.

I-a deschis ușa și ea a intrat, surprinsă că localul funcționa chiar și la mijlocul lui decembrie. Mirosul de grăsime umplea aerul și, cu toate că atmosfera nu putea fi descrisă drept încinsă, era suficient de cald – o binevenită pauză de la frigul de afară. În spatele tejghelei se afla un bărbat slab, care cu siguranță nu gusta prea mult din propriile produse; avea fața osoasă și un început de chelie.

— Mâncăm cartofi prăjiți pe drum sau ți-e mai foame de-atât? a întrebat-o Max.

— Nu. Sună grozav.

I-a zâmbit individului costeliv, care a mormăit drept răspuns și s-a întors să pregătească cele două cornete cu cartofi prăjiți comandate de Max. Nu putea fi prea distractiv să stea acolo și să aștepte câte un turist ciudat în Ajunul Crăciunului, s-a gândit ea. S-a uitat prin local – la un capăt al tejghelei se afla un ren mic, singurul indiciu vizibil al sezonului sărbătorilor.

— Scuze, despre ce vorbeam? Ah, da! Despre teama clasică a adolescentului care-și caută o identitate diferită de cea impusă de părinți, a dat el gânditor din cap și Josie a râs. S-au împăcat cu asta

acum – în mare parte. Din când în când, le place să mai aducă vorba. Au deschis subiectul acum doi ani, în ziua în care am împlinit treizeci de ani, de parcă aș fi ales o carieră în medicină după ce am depășit pragul vârstei de treizeci de ani.

Vânzătorul le-a înmânat două pachete unsuroase și i-a invitat să-și adauge după gust din condimentele de la capătul tejghelei. Josie a exagerat puțin cu sarea, dar nu conta, era Crăciunul, și s-a strâmbat atunci când Max și-a stropit cartofii cu oțet.

— Nu-ți place?

Josie a făcut o grimasă.

— Nu ți-au spus părinții tăi că prea mult oțet te acrește?

Era vorba preferată a bunicii în copilăria lui Josie, deși uneori o folosea în afara contextului, așa că, de fapt, nu avea niciodată sens.

A venit rândul lui să râdă.

— Bănuiesc că sunt acru câteodată.

Și-au mâncat cartofii în timp ce urcau pe chei. Josie a mușcat cu prea mult entuziasm din primul și miezul pufos i-a ars interiorul gurii. Au găsit o bancă și s-au așezat; deși era umedă din pricina condensului și a stropilor de apă de mare, Josie și-a dat seama că nu-i pasă și s-a relaxat, în timp ce Max o ferea de palele mai puternice de vânt.

— De ce te duci la o petrecere organizată la locul de muncă, dacă te concediază?

Josie a încetat să-și lingă sarea de pe deget.

— Ce?

Max a strâns în pumn cornetul unsuros; își terminase deja cartofii.

— Nu ziceai că asta faci mâine? Că te duci la o petrecere de Crăciun organizată de firmă?

— Oh! s-a încruntat Josie, încercând să-și aducă aminte când anume pomenise despre asta. Da. Păi, nu m-am hotărât dacă rămân în firmă, mai știi?

— Ah!

— Așa că trebuie să fiu în grațiile șefilor, ca să am posibilitatea de a alege.

A mai luat un cartof – unul subțire și crocant, dintre cei care îi plăceau cel mai mult – și l-a băgat în gură.

— E un eveniment caritabil, a continuat, strâmbându-se. Cu toții suntem obligați să participăm – compania-mamă îl organizează pentru toate firmele de sub „umbrela" ei, precum și pentru un grup de clienți și, dintr-un motiv cunoscut doar de ei, au decis să aibă loc în Ajunul Crăciunului.

Nu a adăugat că, de fapt, până la întâmplările recente, se bucurase, fiindcă asta îi oferea un scop în afară de activitățile obișnuite de Crăciun. Și totuși, acum...

— Sinceră să fiu, mă îngrozește ideea, a încheiat ea oftând. Dar e important să păstrezi relațiile pentru viitor, nu-i așa?

— Îmi amintesc de evenimentele acelea, s-a strâmbat Max.

Josie a înclinat capul într-o parte.

— Tu nu trebuie să mai participi la așa ceva?

El a ezitat o fracțiune de secundă.

— Nu, din fericire nu mai trebuie. Presupun că și spiridușul va fi acolo, nu? a adăugat Max înainte ca Josie să apuce să-l interogheze mai departe.

— Spiriduşul? s-a încruntat Josie. *Oliver*, vrei să spui? a pufnit ea la auzul caracterizării.

I se părea că Oliver are uşoare trăsături de spiriduş, date fiind înălţimea lui – sau mai degrabă lipsa unor centimetri – şi bărbia ascuţită. Nu ştia sigur dacă Max o rostise ca pe o insultă, dar era convinsă că Oliver aşa ar fi considerat-o.

— Da, a oftat Josie. Da, o să fie şi el acolo. La fel şi fata cu care m-a înşelat.

— Au! Atunci nu te duce.

Josie şi-a dat ochii peste cap şi a băgat în gură ultimele bucăţi de cartof.

— Ţi-am spus că trebuie să merg.

El a dat încet din cap.

— E un eveniment privat ori ai voie să vii însoţită?

Josie a tresărit, dar a afişat în continuare o expresie neutră.

— Da, am voie să vin însoţită.

— Atunci, merg, s-a oferit el dintr-odată, fără să folosească deloc un ton interogativ.

O clipă, Josie s-a întrebat dacă ar trebui să se simtă jignită, dar era mult prea concentrată asupra străduinţei de a nu zâmbi prea larg, ca să mai analizeze situaţia.

— O să fie distractiv.

I-a luat cornetul unsuros din mâini, apoi i-a dat o şuviţă de păr după ureche, înainte să arunce hârtia în coşul din stânga lui. Josie se bucura că se întorsese cu spatele, deoarece era aproape sigură că atingerea lui o făcuse să roşească.

— Am promis că mâine, peste zi, mă voi întâlni cu un amic aflat în drum spre casă, dar seara putem să...

S-a oprit, a băgat mâna în buzunar și și-a scos telefonul care bâzâia și pe al cărui ecran se citea numele „Chloe".

— Sora mea, i-a explicat lui Josie, privind-o. Scuze, ar fi cazul să răspund, altfel o să sune întruna.

Josie a dat din cap înțelegătoare și l-a urmărit îndepărtându-se relaxat, apoi s-a rezemat de balustradă. Tremura și vântul îi biciuia obrajii acum, că trupul lui Max nu o mai proteja ca un scut. S-a ridicat, a ocolit banca și s-a îndreptat spre capătul opus al debarcaderului, strângând pumnii ca să-și încălzească vârfurile degetelor înghețate. Jos, pe plajă, un băiețel râdea și fugea după un retriever lățos. Cu limba scoasă și coada ridicată, câinele a alergat spre valuri, lătrând de parcă încerca să le alunge și, nereușind, a sărit în apă. Vrând să surprindă momentul, Josie și-a dat aparatul foto jos de pe umăr și l-a reglat din nou, tocmai când mama puștiului, bănuia ea, și-a făcut apariția în spatele lor, purtând o pereche de cizme de cauciuc roșii și o haină mare și umflată; evident, femeia era obișnuită cu țărmul.

Josie se dusese intenționat în celălalt capăt al debarcaderului, dar vântul tot purta vorbele lui Max până la ea, așa că distingea fragmente din conversația lui telefonică.

— Promit că sunt în regulă, a zis el, apoi a râs, deși lui Josie i s-a părut ușor necăjit. Nu e ca și cum ar fi alegerea mea. Liniștește-te, bine? Nu voi face niciun gest extrem.

A tăcut o clipă și Josie și-a dat seama că încetase să mai fotografieze, atenția fiindu-i distrasă, fără să vrea, de vorbele lui.

— Știu, știu, a reluat el oftând. Păi, nu sunt tocmai singur.

Josie a început imediat să răsucească aparatul foto cu stângăcie în mâini, bănuind că Max avea să se uite spre ea.

— Nu, uite! Josie!

A tresărit, s-a întors și l-a văzut făcându-i semn să se apropie. A ezitat, apoi a pornit într-acolo.

Când a ajuns, Max i-a întins telefonul.

— Vrei s-o saluți pe sora mea? Crede că am rămas la planul meu legat de room-service, i-a explicat, punându-i telefonul în mână.

— Alo? a rostit Josie prudentă.

— Alo? a răsunat cealaltă voce. Așadar, tu ești...?

Max a înșfăcat telefonul înainte să apuce să termine.

— *Vezi?* și-a dat el ochii peste cap, uitându-se la Josie, de parcă amândoi erau deranjați de comportamentul surorii lui. În orice caz, trebuie să plec. Mă distrez de minune împreună cu Josie pe plajă.

Josie nu a auzit ce i-a răspuns sora lui, dar Max a întrerupt-o oricum.

— Da, pe plajă. Te sun mai târziu, bine? i-a promis, apoi a închis și și-a strecurat imediat telefonul înapoi în buzunar. Scuze pentru povestea asta. Doar că își face griji pentru mine.

Zâmbea, dar era încordat și nicidecum relaxat ca atunci când se jucase în apă.

Josie a dat din cap cu înțelegere.

— Și totuși, e frumos din partea ei că-și face griji.

— Da. Presupun că da, a oftat Max și a clătinat din cap. E copilul de aur care le-a călcat pe urme mamei și tatei, iar acum e medic rezident. Amândoi încercăm să nu fim supărați din pricina asta.

— *Amândoi?*

— Mda, a zis el, sprijinindu-se de balustradă. E la fel de greu să fii copilul de aur pe cât e să trăiești în umbra unuia, nu știi?

— Hmm. Nu prea știu cum vine asta, ținând cont că sunt singură la părinți.

Max și-a coborât privirea spre mâinile ei și Josie și-a dat seama că încă strângea aparatul foto.

— Pot să văd câteva fotografii?

Josie și-a mușcat buza.

— Presupun că da.

— Nu pari prea entuziastă, a chicotit Max.

— Scuze, a zis ea în grabă. Da, desigur.

I-a întins aparatul și l-a învățat cum să caute pozele recente. Stătea în spatele lui și-și frângea mâinile, cu privirea pendulând între el și display. Era o chestiune personală să-i arate fotografiile lui Max, probabil mai personală decât o considera el.

— Trebuie editate, i-a explicat. Și sunt doar niște fotografii amuzante, nicidecum...

— Îmi place aceasta.

Era o poză cu el, cu fața parțial întoarsă spre ea. Contrastul dintre mare și cer arăta perfect fără nicio îmbunătățire. Fotografia surprindea cumva gerul de peste zi, conferind totuși compoziției o notă caldă.

— Și mie, a zis Josie schițând un zâmbet.

A mai studiat câteva.

— Sunt foarte bune. Nu că eu aș fi cel mai priceput evaluator.

I-a înapoiat aparatul și Josie a simțit că roșește. Era cea mai potrivită remarcă. Oliver îi spunea întotdeauna că se ascunde în spatele obiectivului și se bosumfla pentru că ei nu-i plăcea să apară *în* fotografii, ci doar să le facă. Nu păruse să înțeleagă niciodată că, în ciuda faptului că nu se arăta în poze, era totuși o parte importantă din fiecare instantaneu pe care îl realiza.

— Mama mi-a cumpărat primul aparat de fotografiat, i-a mărturisit ea, schițând un zâmbet.

Max a apucat-o de mână, în timp ce se întorceau pe chei și totul părea atât de simplu, de natural.

— Serios?

Josie a dat din cap că da.

— Aveam nouă ani. Era un Kodak ieftin, știi, unul din acelea de unică folosință, și am fost încântată, a zâmbit ea, rememorând momentul acela de entuziasm. Mama obișnuia să facă toate fotografiile; presupun că i-am moștenit talentul.

Zâmbetul i-a pierit când și-a amintit de mama care întotdeauna făcea nenumărate fotografii de

familie în vacanțe și la petreceri, la tata care se plângea, dar se împăca mereu cu ideea, la mama care trebuia să pozeze de mai multe ori până reușea să-și ferească degetul din cadru și să-i surprindă pe toți cu ochii deschiși. Josie se bucura acum, fiindcă asta însemna că are amintiri din copilărie, dar existau prea puține poze în care mama ei se afla în cadru, de parcă întreaga sa copilărie fusese înregistrată în absența ei.

— Obișnuia? a întrebat Max.

Josie a ezitat.

— Au murit, a răspuns cu jumătate de gură și l-a simțit întorcând capul spre ea, dar nu și-a ridicat privirea din pământ. Într-un accident de mașină, pe când aveam nouă ani. Se întorceau de la o petrecere din Ajunul Crăciunului.

L-a simțit cum o strânge mai tare de mână o clipă. Se uita în continuare la ea.

— Iisuse! a exclamat el. Asta-i... Iisuse!

Într-un târziu, Josie a ridicat privirea spre el. Avea ochii mari de uimire și strângea din buze în timp ce asimila toate informațiile, încercând în mod vădit să găsească ceva de spus. Asta era partea cea mai rea când povestea cuiva despre moartea părinților ei, fiindcă lumea nu știa niciodată cum să reacționeze.

— E groaznic, Josie! Și știu că e un clișeu, însă îmi pare rău.

Ea a încuviințat din cap. Era amuzant că trebuia să-și ceară scuze, să-și asume responsabilitatea pentru asta.

— S-a întâmplat demult, i-a zis, cum spunea întotdeauna.

— Asta nu înseamnă că e în regulă, i-a șoptit el, strângând-o iar de mână.

Josie a simțit un nod în gât și s-a chinuit să înghită. N-avea de gând să se pună pe plâns.

— Nu, presupun că nu.

Soarele apunea acum la orizont ca un foc a cărui strălucire portocalie se oglindea în apă.

— O asemenea pierdere te schimbă, a reluat Max cu o voce guturală, de parcă-și exprima propriile sentimente, și nu pe ale ei, așa că Josie s-a întrebat pe cine pierduse el. Dar treci peste suferință și înveți să conviețuiești cu ea.

O studia insistent, așa că simțea că nu-și poate muta privirea. Nu era o întrebare, ci mai degrabă părea să caute o asigurare, ca și cum avea nevoie ca ea să-l încredințeze că e bine.

Josie și-a dat o șuvință de păr după ureche.

— Da, a zis ea și s-a controlat când a simțit că buzele încep să-i tremure. Acum povestea asta face parte din mine, presupun, și va rămâne acolo pentru totdeauna, însă am depășit momentul cu siguranță, a adăugat, strângându-l de mână și dând ușor din cap. Doar m-ai văzut binedispusă, nu-i așa?

Max i-a zâmbit, același zâmbet trist, de parcă înțelegea că uneori o mai apasă această povară, faptul că nu a apucat să-și *cunoască* părinții cu adevărat, înainte să fie smulși de lângă ea, faptul că și-au pierdut viața mult prea devreme, că lucrurile ar fi putut sta altfel, dacă ar fi rămas acasă în noaptea aceea.

Era tăcut și oarecum distant când s-au întors în Londra; stătea pe locul de la geam și se holba la

peisajul pe lângă care treceau, în vreme ce se întuneca. Părea că l-a supărat vorbindu-i despre părinții ei, că i-a amintit de ceva, iar acum se adâncise în gânduri. Era prea nesigură ca să-l întrebe direct, nu dorea să-l facă să retrăiască o amintire traumatizantă, dacă el nu voia asta. Îi vorbise despre părinții lui din New York, despre sora lui, dar Josie știa că a pierde un membru apropiat al familiei nu era singura pierdere posibilă.

A însoțit-o până acasă și a condus-o la etaj, în lumina care pâlpâia încă pe coridor. În hol, era atât de frig, încât își vedeau aburii respirației. Josie s-a întors spre el și i-a zâmbit, în timp ce-și căuta cheile.

— Mulțumesc pentru azi! Cred că aveai dreptate – unele surprize sunt plăcute.

El a schițat un zâmbet care nu i s-a reflectat și în ochi; Josie și-a coborât din nou privirea spre geantă. A găsit cheile și a ezitat.

— Vrei să... intri să bei ceva?

— Mai bine nu, a refuzat el.

Ea a făcut o scurtă pauză, lăsându-l să dezvolte răspunsul, însă Max nu a mai adăugat nimic. A încercat să nu se lase rănită de reacția lui. Poate credea că suferă prea tare fiindcă rămăsese orfană la nouă ani. Poate că nu voia să se implice prea mult într-o relație – orice-ar fi însemnat asta – cu cineva care suferise o asemenea traumă în trecut. S-a concentrat să descuie și să deschidă ușa. N-ar fi trebuit să spună nimic. Dar poate că nici *ea* nu voia să aibă de-a face cu *el*, câtă vreme simțea așa ceva.

— Păi..., a zis Josie, după ce a intrat în apartament și s-a întors spre el, afișând un zâmbet forțat, aproape dureros. Îți mulțumesc încă o dată!

Max nu a adus vorba despre petrecerea de a doua zi, așa că n-a făcut-o nici ea – cu siguranță nu voia să-l oblige să facă ceva ce nu-și dorea.

El a încuviințat din cap, aruncând o privire în apartament înainte să se uite în sus, la vâscul care încă atârna deasupra pragului. Josie i-a urmărit privirea. Trebuia să fi dat jos planta aia nenorocită în clipa în care Bia plecase de acasă. S-a întors spre Max și a tresărit când ochii lui i-au întâlnit pe ai ei, oglindind aceeași expresie tristă și intensă. S-a încruntat ușor când s-a uitat la ea, ca și cum încerca să ia o hotărâre. Apoi a înaintat, micșorând distanța dintre ei și i-a dat părul după ureche, atingerea degetelor lui lăsându-i o senzație plăcută de căldură.

— Și eu îți mulțumesc! a murmurat.

— Pentru ce? l-a întrebat Josie, inspirând adânc, cu inima fremătându-i.

— Pentru că mi-ai ținut companie, a precizat Max și o urmă de zâmbet i s-a furișat pe chip.

S-a aplecat spre ea, buzele lui le-au atins ușor pe ale ei, într-un sărut dintre cele mai delicate. N-a fost nevoie de mai mult pentru ca nervii antebrațelor să înceapă să-i vibreze. Max s-a retras, sprijinindu-și o clipă fruntea de a ei.

— Noapte bună, Josie! i-a șoptit.

CAPITOLUL 7

Telefonul a bâzâit și Josie a întins mâna după el peste măsuța de toaletă, inspirând scurt când, din greșeală, și-a atins ușor urechea cu placa de îndreptat părul. A pus-o cu grijă pe covorașul termic și a citit mesajul trimis de Laura pe WhatsApp: *Cu ce ești îmbrăcată???*

Josie s-a privit scurt în oglindă înainte de a-i răspunde. Petrecuse mai mult timp decât de obicei cu machiajul, folosindu-și trusa de farduri Charlotte Tilbury, un cadou de la Helen, și urmărind un tutorial pentru a crea un aer „Sofisticat", dar tot i se părea că arată banal și plictisitor. Era stupid să creadă că ar conta, o știa bine. Asta nu i-ar face prezența mai puțin inutilă și nici pe Oliver mai puțin infidel. Dar chiar și-așa.

Rochia albastră, a tastat ea drept răspuns – rochia albastră, stil Skater, la care apela întotdeauna la nevoie. Hotărâse să meargă la sigur. Măcar *știa* că arată bine în ea. *Nu ești gata încă?* a întrebat-o Laura.

Bineînțeles că sunt, a sosit imediat răspunsul. *Eu și John bem ceva peste drum, așa că vom ajunge la timp.* Josie a pufnit. Laura nu întârziase practic niciodată, nicăieri, de când o cunoștea. *Voiam doar să mă asigur că vii.*

De parc-aș rata un Prosecco gratis! i-a răspuns.

Laura i-a trimis drept răspuns un rând de emojiuri cu bicepși încordați.

Josie și-a reluat îndreptatul bretonului, în timp ce stomacul i se strângea la gândul de a înfrunta acel eveniment. Pâinea prăjită pe care tocmai o mâncase ca să-și umple burta părea acum o idee proastă. Fiindcă, pe lângă problemele cu Oliver și cu Janice, nu știa sigur dacă Max va veni. Inițial, îi spusese să se întâlnească aici la cinci, dar asta se întâmplase înainte ca el să aibă atitudinea aceea ciudată față de ea și nu făcuseră schimb de numere de telefon, prin urmare, nu avea posibilitatea de a-i trimite un mesaj oarecum nonșalant.

Și-a atins din nou scalpul cu placa atunci când telefonul a început să lumineze. A tresărit când obiectul încins i-a ars pielea. *Pentru Dumnezeu, Josie, stăpânește-te!*

— Ce faci, Buni? a răspuns ea, hotărând să renunțe și să oprească placa.

— Nu ești pe FaceTime! a zis bătrâna pe un ton ușor acuzator. N-am stabilit pentru azi, la ora cinci? Înainte să pleci la petrecere?

Josie și-a tras o palmă peste cap.

— Doamne! Îmi pare rău. Așa e. Am uitat complet.

Sau poate fusese distrasă tot întrebându-se dacă Max va veni sau nu în seara asta.

— Stai puțin! Mă conectez acum.

S-a chinuit puțin cu laptopul și, când bătrâna a răspuns la apelul de pe FaceTime, Josie i-a văzut pe bunicul și pe Helen înghesuindu-se lângă bunica, de o parte și de cealaltă a canapelei roșii și uitându-se la ecran. Cele două femei arătau încântător cu

rujul lor roșu, aparent identic, și cu cerceii strălucitori. Singurul mod prin care bunicul marca evenimentul era sacoul elegant de tweed – același pe care-l purta la fiecare ocazie specială, de la o cină acasă la un prieten și până la nunți sau petreceri în grădină.

— Să ai un Ajun de Crăciun fericit! i-au urat într-un glas, de parcă *exersaseră* în prealabil, și Josie a râs.

— Ce frumos arăți! a constatat bunica, zâmbindu-i larg. Ești gata pentru petrecere?

— Aproape, i-a răspuns Josie, străduindu-se din răsputeri să afișeze o mină relaxată.

— De ce ești îngrijorată? a iscodit-o bunica, cântărind-o din priviri.

Așadar, gata cu relaxarea.

— Nu sunt îngrijorată, a contrazis-o Josie pe un ton neutru.

— Pari îngrijorată. Nu ți se pare că e îngrijorată, John?

Bunicul s-a uitat insistent la ecran, făcând-o pe Josie să-și simtă gâtul încins în dreptul gulerului rochiei.

— Sunt bine, Buni, a insistat.

— Ești prea palidă, a remarcat bătrâna, clătinând din cap.

— Păi, atunci o să-mi mai dau cu niște autobronzant.

Bunica a oftat.

— În ultima vreme, ești palidă mereu. Nu cred că dormi suficient.

— Lasă fata-n pace, Cecelia! a dojenit-o bunicul. Are multe pe cap, atâta tot.

Bunica a mai studiat-o o clipă, apoi a zâmbit și, din fericire, i-a dat dreptate.

— Ei bine, te invidiem cu toții pentru petrecere, nu-i așa? a întrebat.

S-a uitat de la bunicul la Helen și înapoi. Bătrânul a mormăit că da – cu toate că Josie știa că nimic nu i-ar fi plăcut mai puțin decât să se afle în Londra și să meargă la o petrecere –, iar Helen a dat din cap energic, sorbind din ceva ce părea a fi cherry.

— Te invidiem foarte tare, a repetat Helen, aplecându-se spre bunica și aruncându-i lui Josie o privire apreciativă. Ți-ai îndreptat părul, nu? Ar trebui să-l dai cu fixativ, dragă; pare cam pleoștit.

— Mai taci! a exclamat Cecelia și-a împins-o pe Helen cu degetele ei ca niște fuse. N-o băga în seamă, iubire. Arăți superb.

Doar că prea palidă, mai că-i venea lui Josie să completeze, dar s-a abținut.

— Când te va vedea, Oliver va regreta nespus că s-a uitat după altă fată.

Știa că asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine, dar nu reușea decât să-i amplifice senzația neplăcută din stomac. A bătut cu unghiile în măsuța de toaletă, lângă laptop. Trebuia să le fi dat cu ojă, își dădea seama acum.

Helen s-a ițit din nou în fața ecranului.

— Oh, nu mai are niciun rost să plângi pentru asta, Josie. Părerea mea e să treci la ceva mai mare și mai bun. Deși *este*, într-adevăr, un tânăr foarte drăguț și poate că dacă...

— Helen!

Bunica s-a aplecat și și-a tras laptopul în poală, de parcă schimbarea de unghi era soluția.

— Josie, du-te și adu cadoul! Hai s-o facem acum. Va trebui să ne mișcăm repede, fiindcă în seara asta mergem să bem ceva la Copes, înainte de concertul de colinde din piață.

— Ce drăguț! a exclamat Josie, întorcându-se să-și ridice cadoul de la bunica și de la bunicul de pe podeaua dormitorului.

Își amintea de concertul de colinde – își amintea că se juca împreună cu Beth Cope în timp ce toată lumea cânta și bea vin fiert. Participase alături de părinți, în noaptea morții lor, înainte ca ei să plece la petrecere.

Încruntându-se ca să alunge lacrimile ce-i ardeau ochii, Josie s-a întors spre laptop.

— Cred că va fi drăguț, zicea bunica, aranjându-și coafura. Am pregătit negrese pe care le vom pune în punguțe și le vom agăța în pomul de Crăciun – îl mai ții minte? a întrebat și Josie a dat din cap că da. În orice caz, după mine, astea au ieșit destul de bine – mai puțin sărate decât cele dinainte. Bunicul tău a mâncat două, nu-i așa, John?

— Ce anume? a întrebat el, strângând din sprâncenele stufoase când bunica a întors ecranul spre el. Oh, da! Sunt foarte, foarte... plăcute.

— Extrem de convingător! a râs Josie.

— Speră că gătitul va înlocui fumatul, a oftat bunica.

— Păi, are dreptate în privința asta. *Ar trebui* să renunți la fumat, îți face rău.

Bunica a fluturat din mână spre ecran.

— Josie, orice rău mi-ar face, l-a făcut deja la vârsta mea. N-are niciun rost să mai schimbăm ceva acum.

Nepoata s-a încruntat, dar a auzit-o pe Helen spunând, din afara cadrului:

— I-auzi, i-auzi!

Și în clipa aceea a știut că duce o luptă pierdută cu ei doi.

— În fine, a reluat bunica. Cadourile!

Și-au desfăcut darurile în fața ecranului într-un fel care încetase de mult să le mai pară ciudat, iar Josie a zâmbit radioasă la vederea frumoasei casete pentru bijuterii oferite de bunicul și bunica. Bunicul s-a amuzat puțin de pancarta pe care ea i-o cumpărase, o recunoaștere sigură a muncii bine făcute, Helen a început să enumere toate produsele noi de îngrijire a pielii de la Space NK pe care pusese ochii, iar bunica părea cu adevărat încântată de setul de ceai. Va trebui să-și amintească să-i spună asta lui Max, și-a zis Josie în sinea ei. Presupunând că va veni. Dumnezeule, avea din nou senzația aceea în stomac! S-a uitat la ceas, încercând să-și controleze nevoia de a face ceva, orice, cu mâinile.

— Îmi pare tare rău, dragii mei, dar mă așteaptă o petrecere și eu...

— Și citatul? a întrerupt-o bunica. Helen are unul de data asta, nu-i așa, Helen?

Josie a ridicat din sprâncene.

— Credeam că e rândul meu.

— Da, păi, tu n-ai fi ales unul de Crăciun, nu? Iar Helen a vrut să se implice, i-a explicat bunica, apoi a întors ecranul spre mătușa Helen, evitând astfel orice controversă.

Helen și-a dres glasul teatral.

— „Pentru mine, ești perfectă!"

— Vai, mulțumesc! a răspuns Josie, zâmbind afectat.

L-a auzit pe bunicul râzând în fundal, dar Helen a țistuit nerăbdătoare.

— Ei bine?

Josie a ezitat. Ceva de Crăciun, ziseseră.

— Ăăă...

— Ei, hai! a intervenit bunica și Helen a reîntors laptopul spre ea.

Își turnase un pahar cu vin roșu cât ocupase fiica ei ecranul.

— Pe ăsta sigur îl știi, iubire, nu?

Josie a văzut telefonul vibrând lângă laptop și a dat să răspundă, apoi și-a amintit că, *în mod cert*, nu putea fi Max, din moment ce nu avea numărul ei. „Laura", a citit. Dumnezeule, trebuia să plece! Voia să se asigure că o găsește pe Laura la timp, ca să nu fie nevoită să intre singură.

— Așadar? a întrebat Helen.

— Nu știu, a venit răspunsul lui Josie, mai nerăbdător decât intenționase. Scuze, lăsați-mă să mă mai gândesc, bine? Vă voi scrie un mesaj.

Bunica s-a încruntat.

— De ce ești așa agitată?

— Nu sunt, a insistat Josie. Sunt doar îngrijorată fiindcă trebuie să ajung la timp la petrecere. Și oricum...

— De fapt, voiam să schimb repede două vorbe cu tine, a intervenit Helen.

Josie a urmărit-o ridicându-se, traversând sufrageria și intrând în bucătărie. Vasăzică, era ceva despre care nu putea să discute de față cu bunica; asta nu era de bun augur.

— Draga mea, mă gândeam că ar trebui să știi...

Josie a simțit un nod în stomac.

— Ce-ar trebui să știu? S-a întâmplat ceva? a întrebat, coborând vocea și uitându-se dincolo de Helen ca să se asigure că bunicii nu o urmaseră în bucătărie. Buni se simte bine?

— Oh, nu, nu. Nu-i nimic de genul ăsta, nu-ți face griji. Bunicii tăi sunt bine.

Era amuzant că nu le spunea niciodată „mama și tata" în prezența lui Josie.

— Doar că am făcut niște cercetări online în legătură cu individul cu care te vezi acum.

Normal că făcuse.

— Nu mă „văd" cu el efectiv, Helen. Și...

— În orice caz, a continuat mătușa întrerupându-o. Am dat peste firma lui de arhitectură, ALA, cea pentru care susținea că lucrează, și nu-mi place deloc să ți-o spun, draga mea, dar numele lui nu e menționat *nicăieri* pe site.

— Bine, a zis Josie încet. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva. Poate că pur și simplu nu afișează numele tuturor angajaților pe site sau poate că nu și-au actualizat site-ul ori ceva de genul ăsta.

În fond, durase un an întreg până când sistemul intern al companiei la care lucra ea îi actualizase funcția după ce fusese promovată.

— Păi, da, așa m-am gândit și eu, dar i-am sunat să-i întreb și mi-au spus că nu mai lucrează acolo de două luni.

A tăcut câteva secunde.

— De două luni? a repetat Josie, încruntându-se.

Oare o mințise pe Helen în legătură cu locul său de muncă? Foarte ciudat. Sau era altceva? Poate că doar o lăsa pe Helen să o necăjească.

— Da, a întărit mătușa, aplecându-se spre monitor și coborând glasul, de parcă făcea parte dintr-o conspirație. Și, în plus, au refuzat să-mi spună de ce a plecat. Să știi c-am întrebat.

— S-ar putea să nu fie ceva grav, Helen.

— Hmm. Mda, poate.

— Dar de ce te-ai interesat?

— Fiindcă-mi fac *griji* pentru tine, draga mea! Te afișezi cu un tip nou imediat după despărțirea de frumușelul de Oliver – auzind-o, Josie a scrâșnit din dinți – și pari extrem de agitată. Pur și simplu nu vreau să vină cineva și să profite de tine, atâta tot. Am citit ieri pe internet un articol îngrozitor despre un bărbat care i-a luat totul unui tânăr în toiul nopții – își crease o identitate falsă și toate cele.

Josie și-a permis să zâmbească discret și ironic. Știa de ce mătușa dădea referințe vagi, precum „internetul" – era genul de persoană care pretindea că citește *The Guardian*, dar în realitate își lua toate informațiile din *Daily Mail*.

— Uite care-i treaba. Îți sunt recunoscătoare că te preocupă binele meu. Sincer recunoscătoare.

S-a auzit soneria și inima lui Josie a tresărit aproape dureros. S-a ridicat, și-a luat laptopul și a pornit spre ușă, coborând ușor vocea.

— Dar nu cred că așa stau lucrurile. O să am grijă. Îți promit.

— Păi, să ai în vedere toate astea, bine?

— Bine. Sigur, a asigurat-o Josie, conștientă că respectiva înțelegere era singura modalitate de-a o face să abandoneze subiectul. Dar în clipa asta e cineva la ușă și am întârziat deja, așa că scuze, dar trebuie să plec. Spune-le la revedere bunicilor, bine?

— La revedere, iubire! a strigat bunica din sufragerie. Și bunicul îți transmite la revedere.

— Pot să vorbesc în numele meu, Cecelia, s-a auzit bunicul mormăind în fundal.

Josie a clătinat din cap. Paria pe orice că bunicii ascultaseră fiecare cuvințel rostit de Helen și nu se îndoia că toți trei aveau să bârfească pe tema asta toată seara.

— Atunci, la revedere, draga mea. Distracție plăcută diseară! i-a urat Helen.

— Mă voi distra cu siguranță, a mințit Josie, ajunsă acum la ușa de la intrare, podeaua cu linoleum scârțâind ușor sub tălpile ei goale.

A închis laptopul, l-a luat sub braț, apoi a inspirat adânc, dorindu-și ca bătăile inimii să i se domolească.

Când a deschis ușa, Max era acolo. Purta blugi închiși la culoare, o cămașă albastră și un sacou negru, elegant și bine croit, și își ținea paltonul pe braț, deși afară sufla un vânt al naibii de rece. Arăta incredibil, trupul lui musculos umplând perfect sacoul, și Josie și-a dat seama că se holba la el abia

atunci când Max i-a zâmbit, surâsul reflectându-i-se în ochii care păreau că-și schimbă constant culoarea, spre chihlimbariu acum, potrivindu-se cu șuvițele de păr de nuanță mai deschisă. A măsurat-o din cap până-n picioare făcând-o să se înfioare, înainte să se uite fix în ochii ei.

— Bună! l-a salutat Josie, dorindu-și ca senzația din stomac să i se potolească.

Nu trebuia să fie *așa* de agitată. Era numai vina lui Helen, care o derutase, atâta tot. Max s-a sprijinit de tocul ușii și și-a trecut o mână peste obrazul acoperit de o barbă scurtă și țepoasă.

— Bună! i-a răspuns relaxat; oricare ar fi fost cauza indispoziției lui de ieri, rămăsese în mod vădit în trecut. Ești gata?

— Eu, ăăă..., a îngăimat Josie, și-a trecut o mână prin păr, dar a lăsat-o jos imediat, amintindu-și să nu-și strice coafura după ce petrecuse atâta timp îmblânzindu-și șuvițele rebele. Da, într-un minut. Nu eram sigură..., a zis și s-a întrerupt, dar el a înțeles oricum ce voia să spună.

— Că vin? Nu te-aș abandona așa, a asigurat-o, ridicând nonșalant din umeri. Și, în plus, a fost ideea mea de la bun început.

— Corect, a replicat Josie, devenind dintr-un motiv sau altul extrem de conștientă de faptul că e desculță. O clipă. Mă duc să-mi iau pantofii.

El a încuviințat din cap și a pășit înăuntru, ca ea să poată închide ușa și să împiedice curentul de aer rece să pătrundă din hol. Și ce dacă o minționise în legătură cu locul lui de muncă? și-a zis. Poate că fusese concediat sau ceva asemănător și nu voia să recunoască de față cu Helen, care nu era tocmai

genul de persoană căreia să vrei să i te confesezi imediat. A pus laptopul la loc, și-a înșfăcat pantofii cu toc și s-a așezat pe pat să se încalțe, apoi s-a privit pentru ultima dată în oglindă înainte să-și ia geanta și să se întoarcă la el. Nu știa prea multe despre Max, și totuși iată că-l primise în casă. Și-a mușcat buza. Nu. Nu putea s-o lase pe Helen să o descumpănească, chiar dacă îi dorea, într-adevăr, numai binele.

Max stătea sprijinit de ușă, dar s-a îndreptat imediat, când Josie a revenit în hol. Doamne! Trebuia să-l fi invitat să ia loc? I-a oferit un zâmbet exagerat de radios în efortul de a-și compensa neatenția, conștientizându-și pe deplin prezența în timp ce tocurile-i țăcăneau pe podea, de parcă, brusc, uitase cum să meargă pe ele. Și părea că el *știe* asta, după felul în care și-a coborât privirea spre pantofii ei și a zăbovit asupra picioarelor.

Ochii îi scânteiau când Josie a ajuns lângă el.

— Ți-am adus un cadou, i-a zis, scoțând o cutie din buzunar și întinzându-i-o, apoi s-a încruntat ușor, căci ea nu a luat cutia imediat.

Josie a simțit un fior în stomac.

— Nu trebuia să faci asta! i-a răspuns, neștiind încotro să se uite acum, că el o țintuia cu privirea.

— Ține, a zis el ușor agresiv, vârându-i cutia în mâini...

Josie a deschis-o, incredibil de stânjenită, încercând să afișeze o expresie potrivită. Când a descoperit ce se află înăuntru, s-a holbat câteva clipe, apoi a scos unul ca să-l studieze. Cerceii!

Cerceii mari, prelungi, cu stea, pe care i-i arătase la Fortnum's. A clătinat din cap amintindu-și eticheta cu prețul.

— Nu pot... Adică, sunt uimitori, însă nu-i pot primi, e prea mult.

Max a ridicat din umeri și încruntătura discretă a reapărut.

— Păi, fie îi primești tu, fie va trebui să-mi fac eu găuri în urechi, fiindcă politica magazinului e să nu accepte retururi.

Josie și-a mușcat buza și Max a oftat.

— Dacă nu-i primești în dar de Crăciun, atunci ia-i în semn de mulțumire.

Când i-a întâlnit privirea, el se uita fix la ea, provocând-o parcă să-l refuze. Dar când i-a vorbit, vocea îi era blândă.

— Dacă n-ai fi fost tu, aș fi petrecut ultimele zile bosumflat.

Josie a ezitat, însă, când el a încurajat-o cu un semn din cap, a scos cerceii din cutie și i-a pus la ureche, în locul celor cu șurub.

— Mulțumesc! a zis, atingând unul. Sunt frumoși.

Max a întins mâna și și-a trecut un deget peste lobul urechii ei și peste cercelul sclipitor.

— Poate că nu strălucesc la fel de tare ca tine, dar cel puțin sunt drăguți.

I-a susținut privirea o clipă și, în ciuda atingerii lui ușoare, Josie s-a trezit roșind. Și-a plecat degrabă ochii, dar, când el i-a deschis ușa, și-a dus mâna la ureche, acolo unde zăbovise degetul lui și încă mai simțea furnicături pe piele.

După o scurtă călătorie cu trenul, au ajuns la Battersea, unde avea loc petrecerea, la ora șase, adică exact la timp. Evenimentul se ținea la Centrul de Arte Battersea, o clădire mare și impresionantă, cu turnulețe ce se înălțau din acoperiș, dându-i alura unui castel de mici dimensiuni. Doi pomi de Crăciun tronau de-o parte și de alta a intrării cu pilaștri, împodobiți simplu, cu argintiu și cu auriu, iar sub arcadă străluceau luminițe. Josie i-a zâmbit lui Max când el i-a deschis ușa și a încercat să-și controleze emoțiile ce-i chinuiau stomacul și care se întețiseră pe parcursul călătoriei.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, negru, i-a întâmpinat zâmbind.

— Petrecerea Peacock? s-a interesat el și Josie a încuviințat din cap. Vă rog să vă lăsați hainele aici, apoi poftiți în Sala Mare, le-a spus, arătându-le pe unde s-o ia.

Josie s-a uitat în jur, dar nu a mai văzut niciun cunoscut la intrare. Trebuia să-și organizeze mai bine timpul – să sosească intenționat cu vreo douăzeci de minute mai târziu. Deși, cu siguranță, Laura se afla deja undeva înăuntru. Și-au lăsat hainele la garderobă și Josie a simțit un fior pe șira spinării după ce a renunțat la stratul suplimentar de îmbrăcăminte. A tresărit când Max i-a atins umărul gol ca să o conducă în direcția potrivită, iar el a ridicat mirat din sprâncene.

— Scuze, a zis Josie, schițând un zâmbet, deși avea gura uscată. E cam rece.

I-a aruncat o privire în vreme ce înaintau, însă Max era atent la interiorul clădirii, nu la ea; se uita în sus și împrejur și, din când în când, își mișca

buzele de parcă ar fi vorbit cu el însuși. Și-a dat seama că-și frământă mâinile și le-a coborât pe lângă corp, flexându-și conștient degetele. N-ar fi trebuit să-l aducă pe Max cu ea. Acum era nevoită să se prefacă relaxată, îngrijorându-se totodată cu privire la ce făcea el și întrebându-se dacă se distrează.

Josie a intrat prima în sală și, la fel ca Max, nu s-a putut abține să privească în sus. Tavanul era fenomenal, arcuit deasupra capetelor lor ca o cupolă cu un frumos design dantelat. Ferestrele erau imense, cu partea superioară boltită, în armonie cu tavanul, toate decorate cu beculețe, iar în fiecare colț se afla câte un pom de Crăciun. Prin încăpere erau presărate mese rotunde, în capătul opus se înălța o scenă micuță, iar pe o latură se întindea o masă lungă, în stil bufet. În sală era lume, slavă Domnului! Josie a răsuflat ușurată când a constatat că nu sosiseră primii, că încăperea se umplea deja de oameni care se învârteau cu pahare în mâini sau ședeau la mese în grupuri restrânse, cu capetele aplecate unul spre celălalt.

— Știam că au renovat clădirea, dar n-am intrat niciodată, a murmurat Max și Josie a ridicat ochii spre el, nesigură că ei i se adresează, ținând cont că privirea lui se plimba de jur împrejurul sălii. E impresionantă!

— Prosecco?

O femeie îmbrăcată elegant în negru și alb le-a întins o tavă și, recunoscătoare, Josie a apucat un pahar și a luat imediat o înghițitură.

Au mai înaintat puțin în sală și Josie a simțit căldura mângâindu-i pielea. În fundal se auzea

muzică, și-a dat seama acum – nu cântecele obișnuite de Crăciun, ci piese instrumentale și clasice; distingea sunet de viori. A scrutat încăperea în căutarea unui chip familiar, cineva de la firmă, și a strâns din buze când a zărit-o pe Janice, cu părul negru și lucios strâns în coc, așezată la una dintre mesele din apropierea scenei improvizate.

Josie s-a oprit când Max s-a rotit ușor să mai admire puțin sala și trăsăturile feței i s-au înmuiat într-un zâmbet delicat. Dacă seara avea să fie un complet fiasco, cel puțin el va fi apreciat arhitectura clădirii. Max i-a zâmbit oarecum vinovat când a văzut-o urmărindu-l, apoi s-a uitat atent peste capul ei.

— Și unde sunt modelele în bikini? s-a interesat el, sorbind din Prosecco. E singurul motiv pentru care-am venit.

— *Știam* eu că ai un motiv ascuns.

— Desigur, a replicat el și a strâns din umeri.

Josie a râs, apoi a tresărit, aproape vărsând băutura, când a simțit o atingere pe umăr. S-a întors și a dat cu ochii de Oliver care-i zâmbea, parcă îndurerat. Dacă se gândea bine, chiar aducea cu un spiriduș, proaspăt bărbierit și cu părul perfect neted, cu o constituție evident delicată pe sub sacoul negru și elegant – în cinstea sezonului sărbătorilor, a presupus ea. Însă, în seara aceasta, ochii lui – pe care-i descrisese drept „ciocolatii" când îi povestise Biei despre el prima dată – nu scânteiau cu năstrușnicia caracteristică spiridușilor, ci păreau mai degrabă triști.

— Bună, Jose! a salutat-o el. Ajun fericit!

S-a întins să o îmbrățișeze și, cugetând că ar fi urât să-l refuze, Josie i-a întors gestul, încercând să nu se gândească la cât de reconfortant și de familiar mirosea, trupul ei amintindu-și întocmai cum se armoniza cu al lui. S-a retras de îndată ce i s-a părut rezonabil. A ridicat privirea spre Max și, cu toate că expresia lui nu trăda nimic, fiind complet inexpresivă, era convinsă că-l văzuse pe Oliver venind și că o făcuse intenționat să râdă.

— Mă bucur să te revăd, l-a salutat Max binevoitor, strângându-i mâna.

Oliver s-a încruntat.

— Nu știam că vei veni.

Max a zâmbit relaxat, în contrast cu fălcile încleștate ale lui Oliver.

— A fost o decizie de ultim moment.

Josie a scăpat de datoria de a le înlesni conversația când a zărit o blondă cu umeri lați lângă tava cu Prosecco și i-a făcut semn să se apropie, străduindu-se să nu se arate disperată. Laura s-a îndreptat spre ei cu o viteză care sugera că nu-și încălcase regula de a nu purta pantofi cu toc nici măcar la o petrecere. Era urmată la mică distanță de John, logodnicul ei, cunoscut la birou drept John Scoțianul.

— Slavă Domnului c-ai venit! a exclamat Laura din mers, apoi și-a coborât glasul astfel încât numai Josie să o poată auzi. Uram gândul că va trebui să stau de vorbă cu cei de la Financiar, a zis și a arătat cu un semn din cap în spatele ei, unde se adunaseră două femei și un bărbat.

A luat paharul cu Prosecco întins de John și a sorbit din el. Rochia nu era deloc stilul ei, neagră,

strălucitoare și lungă până-n pământ, dar îi venea bine datorită abdomenului plat și demn de toată invidia.

— E a surorii mele, a explicat, observând că Josie o studiază. Mi-am zis că ar fi bine să fac un efort, ținând cont că vor fi de față toți acționarii.

Și-a înfoiat puțin părul, apoi, salutându-l scurt pe Oliver din cap, i-a zâmbit lui Max.

— Scuze, eu sunt Laura. Sunt colegă cu Josie în echipa de PR a firmei Peacock, s-a prezentat ea pe un ton formal de afacerist, energic și eficient.

— Max.

— Și tu la ce firmă lucrezi?

— De fapt, eu sunt cu Josie, a răspuns Max destins, ridicând paharul cu Prosecco în cinstea perechii lui.

Ochii albaștri ai Laurei, rimelați ca de obicei, l-au privit apreciativ.

— Chiar așa? a zis ea, ridicând din sprâncene spre Josie.

Prietena ei a clătinat din cap, aruncându-i o privire care sugera că o să-i explice mai târziu. Nu o prevenise pe Laura că s-ar putea să vină însoțită, în eventualitatea că Max nu avea să-și facă apariția.

— Păi, îmi pare bine să te cunosc, i-a zâmbit ea lui Max. El e logodnicul meu, a adăugat, arătând spre bărbatul înalt și la fel de blond de lângă ea.

Din fericire, John avea tenul măsliniu, spre deosebire de cel rozaliu al Laurei, și ochii căprui, nu albaștri, altfel ar fi trecut drept frați.

— Cel puțin nu sunt singurul însoțitor, a comentat John, zâmbind în barbă și dovedind un pronunțat accent specific orașului Glasgow, în ciuda anilor petrecuți la Londra.

Max și John au început o conversație relaxată, în timp ce Laura a oftat, dând din cap spre Janice, care o chema prin semne.

— Ar fi bine să mă duc să văd ce vrea, a zis ea și a pornit într-acolo la fel de încet, lăsând-o pe Josie singură cu Oliver.

Sperând să-și îndrepte atenția în altă direcție, Josie a vrut să ia o înghițitură din Prosecco, însă paharul era gol. John tocmai îi explica lui Max că lucrează ca jurnalist independent, așa că a încercat să găsească și ea ceva de spus ca să se alăture conversației, însă nu a fost suficient de rapidă și Oliver a apucat-o de încheietură și a tras-o deoparte.

— Josie, trebuie neapărat să vorbesc cu tine, i-a zis, uitându-se spre Max și John. Între patru ochi.

— Nu acum, Oliver, a clătinat ea din cap.

— Te rog.

S-a uitat la ea cu ochii aceia mari de Bambi, adoptând privirea de cățeluș la care apela de obicei pentru a-și atinge scopul.

— Nu e ce crezi tu, promit. Doar că... Nu vreau să auzi asta de la altcineva, atâta tot.

Lui Josie i s-a strâns stomacul, cuprinsă de o ușoară greață și, ca un semnal luminos, Cara s-a făcut imediat remarcată. Se afla în apropierea scenei și, parcă bătându-și joc de ea, etala aceeași rochie roșie pe care o purtase la prânzul de Crăciun și care îi sublinia silueta subțire perfectă și picioarele

tonifiate și bronzate – cu toate că era, probabil, un bronz artificial. Cara s-a uitat spre Josie, apoi și-a ferit privirea rapid. Josie era sigură că îi urmărește, așteptând să-i vadă reacția.

În clipa aceea, Max a râs la o remarcă de-ale lui John Scoțianul și Oliver s-a încruntat la ei.

— Serios, Jose, cine e tipul ăla? a murmurat el.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă că nu e treaba lui, că nu are niciun drept să pară atât de furios, câtă vreme tocmai se pregătea în mod cert să-i mărturisească faptul că el și Cara formau de-acum un cuplu, că putea foarte bine să se ducă naibii, Janice s-a ridicat de la masă și a pornit spre ei, cu tocurile cui țăcănind pe pardoseala din lemn.

— Josie, arăți minunat! a complimentat-o, abia aruncându-i o privire. Oliver, putem schimba repede două vorbe? l-a rugat și, fără să-i dea de ales, l-a apucat strâns de braț, l-a smuls de lângă Josie și l-a condus spre intrare.

Josie a ezitat, simțind nevoia să se asigure că Max e bine.

— Glumești! îi zicea John când ea li s-a alăturat din nou. Una dintre vechile mele prietene din școală este arhitect. Erin Fuller – presupun că nu ai cunoscut-o încă.

— Îți bați joc de mine, a clătinat Max din cap. Ai fost coleg cu Erin?

Hotărând că ei doi se înțeleg destul de bine și sunt suficient de antrenați în jocul lui Kevin Bacon[3], Josie a pornit tăcută spre masa la care Laura ședea acum singură și s-a prăbușit pe scaun, alături de ea.

— Ce faci? s-a încruntat prietena ei.

Josie a ezitat, apoi a clătinat din cap; nu se putea abține să se uite la Cara, deși *știa* că trebuie să fie supărată mai degrabă pe Oliver decât pe ea. Și totuși, nu era necesar să fie atât de evident, nu? Puteau și ei să aștepte până după vacanța de Crăciun, chiar le cerea atât de mult? Laura s-a strâmbat, compătimitoare.

— Ignor-o pe dramatica de Cara; încearcă și ea să atragă atenția fiindcă-i plictisită și conștientă că nu se va ridica nicicând mai sus de nivelul mediu al unui directoraș, prin urmare știe că trebuie să pună gheara pe un tip înainte să-și piardă din farmece și înainte ca bărbații să-și dea seama că doar atâta e de capul ei.

Josie a pufnit și imediat s-a simțit prost din cauza reacției sale. A făcut o grimasă. Nu-i mărturisise Laurei că fusese concediată – poate că *nici ea* nu se va ridica niciodată mai sus de-atât.

Laura și-a țuguiat buzele studiind chipul lui Josie, apoi s-a uitat peste capul ei.

— Vin băieții, a anunțat-o, după care s-a aplecat spre ea. Apropo, să nu irosești timpul, bine?

— Nu e nimic de genul ăsta, e..., a ezitat Josie, răsucind în mâini piciorul paharului de Prosecco de pe masă. Nu știu ce este.

— Când v-ați întâlnit?

— Acum trei zile, a recunoscut ea.

Laura i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Și întâmplător era liber în Ajunul Crăciunului ca să meargă la o petrecere în compania unei persoane pe care tocmai a cunoscut-o?

— E blocat în Londra, în așteptarea unui zbor, s-a apărat Josie. N-o face să sune atât de rău!

— E tare chipeș, a constatat Laura, uitându-se la Max peste umărul prietenei sale.

Josie a ridicat din sprâncene.

— Cine mai folosește cuvântul „chipeș" în zilele noastre?

— Pare drăguț, a continuat Laura, ignorând-o.

— Da, a întărit Josie.

Era drăguț, și-a zis în sinea ei, deși la început nu observase, de parcă el ar fi încercat să-i ascundă asta.

— Și-l face pe John să râdă întruna, deși trebuie să recunosc că nu e chiar atât de complicat.

Josie știa că Laura își construiește o pledoarie, așa că nu a comentat nimic, așteptând-o să treacă la subiect. Se uitau amândouă la John și la Max, care opriseră o chelneriță ca să mai ia ceva de băut. John era mai solid decât Max, însă Max se făcea mai lesne remarcat. Prin atitudine, a decis Josie, de parcă studiase cum trebuie să se deplaseze printr-o încăpere astfel încât ceilalți să-i facă loc să treacă și nu invers.

— Care-i problema? a întrebat-o Laura, coborând vocea.

Josie a oftat.

— De ce trebuie să existe o problemă?

— E căsătorit?

— Nu, a râs Josie.

— De unde știi?

— Păi, de exemplu, nu poartă verighetă.

— Corect. Fiindcă oamenii nu-și scot niciodată verighetele.

— Nu e căsătorit, a insistat Josie, amintindu-și ce-i spusese mătușa.

O mințise în legătură cu locul de muncă – oare o mai mințea și în alte privințe? Inconștient, a ridicat mâna și și-a trecut degetele peste unul dintre cerceii cu stea pe care el i-i dăruise. Laura i-a observat gestul.

— Frumoși cercei!

— Mersi.

A decis să nu mărturisească faptul că Max i-i dăduse, fiindcă îl vedea apropiindu-se împreună cu John. John a mângâiat neprotocolar brațul Laurei când s-a așezat lângă ea, oferindu-i un nou pahar de Prosecco, în aceeași clipă în care Max a pus unul în fața lui Josie. Ea a ridicat privirea și i-a zâmbit, poate ceva mai entuziasmată decât era nevoie, dar el i-a întors un surâs rapid și eficient.

— Trebuie să contactez compania aeriană; mi-au lăsat un mesaj, s-a scuzat el, arătând telefonul. Revin imediat.

Josie a încuviințat din cap și a încercat să ignore privirea plină de subînțeles a Laurei. Înainte ca prietena ei să reia discuția – prezența lui John n-avea s-o stânjenească –, Josie a întrebat-o cum avansează planurile de nuntă, ceea ce a distras-o îndeajuns pe Laura încât să înceapă să-i povestească despre cât de dificil este managerul de evenimente din locația aleasă – nimic mai prejos de un castel scoțian – și despre cât de paranoică devenise ea cu privire la o posibilă grevă a angajaților de la căile ferate în weekendul respectiv, ceea ce ar fi însemnat că niciun invitat din Londra nu ar fi putut ajunge acolo. Un chelner a venit cu o tavă cu tartine și

Josie a luat o crochetă Arancini din care a mușcat delicat în timp ce asculta povestea Laurei, străduindu-se din răsputeri să fie atentă, în loc să scruteze încăperea în căutarea celor doi bărbați care-i tulburau gândurile.

Max s-a întors după vreo zece minute și s-a strecurat pe scaunul de alături. Josie a perceput mirosul subtil al aftershave-ului său – ceva scump, a socotit ea.

— Ce-au zis? l-a întrebat.

El și-a ridicat paharul și a luat o înghițitură.

— Au zis că mi-au găsit un zbor pe 26 decembrie, a răspuns Max, ridicând din umeri. Vom vedea.

Josie a dat din cap cu înțelegere și a zâmbit, fiindcă i se părea reacția potrivită, dar, înainte să apuce să mai întrebe ceva – de pildă, cât o să fie plecat și dacă se va mai întoarce cândva la Londra –, cineva a bătut în microfon și murmurul din sală s-a stins rapid. Toată lumea s-a întors spre bărbatul de pe scenă, evident, un tehnician.

— Discursuri? Deja? s-a mirat John.

— Presupun că vor să scape de ele, ca să se poată îmbăta împreună cu noi, ceilalți, a opinat Laura.

Max a zâmbit apreciativ când directorul general al companiei, un bărbat de vreo șaizeci de ani, pe care Josie îl văzuse o singură dată în cei patru ani în care lucrase pentru ei, a urcat pe scenă – o mică platformă care l-a înălțat puțin deasupra invitaților. Și-a dres glasul, atingându-și ochelarii și dând din cap spre individul în negru care ajusta microfonul la înălțimea lui.

— Dacă nu vă supărați, aș vrea să spun câteva cuvinte înainte să ne dedicăm cu toții festivităților.

A urmat un freamăt în sală, timp în care oamenii s-au așezat ori și-au mai luat în grabă o băutură, apoi și-au îndreptat atenția spre scenă.

— Vă mulțumim foarte mult că sunteți alături de noi în această seară și că ați renunțat la Ajunul Crăciunului ca să susțineți acțiunea noastră caritabilă din acest an.

A indicat o masă din spatele lui pe care se aflau diverse obiecte – o sticlă de șampanie, un coșuleț și fotografii a ceea ce păreau a fi un elicopter și Turnul Eiffel, printre altele.

— Vă rog să vă faceți timp să licitați pentru aceste articole și să vă arătați sprijinul; în fond, Crăciunul înseamnă să dăruim.

Laura a scos un sunet batjocoritor.

— Toată povestea din spatele acțiunii de caritate e menită să atragă atenția presei, le-a șoptit ea celor trei. De aceea o și organizează în Ajunul Crăciunului. Consiliul de administrație a sperat că vom apărea în ziare și că unele reviste vor scrie despre asta, ceea ce nu s-a întâmplat, firește, pentru că întregul eveniment a fost prost organizat. Am încercat să-i spun lui Janice, dar, în loc să asculte de bunul-simț și de anii de experiență, a ales să mă ignore.

— A fost un an bun, a continuat directorul general, și am înregistrat o creștere, ceea ce reprezintă o veste excelentă, dar încă e loc de îmbunătățiri și căutăm modalități de extindere și de

restructurare a fiecărei companii în parte pentru a ne asigura că vom rămâne jucători puternici pe piață.

Josie a strâns din dinți la auzul cuvântului „restructurare". Iată-l aici, vorbindu-le despre cât de bun fusese anul – și dacă fusese atât de bun, atunci de ce încercau să dea afară o mulțime de oameni?

— Voi lăsa fiecare companie să vă împărtășească veștile ei cele mai incitante. Pentru început, din partea Peacock PR, minunata Janice Evergreen.

Janice a urcat imediat pe scenă și Josie știa că probabil adoră momentul – șansa de a sta în fața tuturor și de a le demonstra cât este ea de importantă. A reluat informația despre cât de fructuos fusese anul și Josie a sorbit din Prosecco, uitându-se la Max care, deși afișa o expresie politicoasă, probabil că acum regreta că se hotărâse să vină.

— Dar cel mai palpitant lucru pe care trebuie să-l așteptăm cu nerăbdare, ceva ce suntem încântați să anunțăm în sfârșit, este că, la începutul anului viitor, vom deschide un nou birou la New York, care va fi condus de nimeni altul decât Oliver Burton al nostru, a spus Janice.

A durat puțin până când cei prezenți au procesat informația, fiindcă Josie a observat-o pe Laura aplecându-se și încruntându-se la ea.

— A zis că...?

Dar nici n-a terminat întrebarea și iată-l pe el ridicând mâna de la una din mesele de lângă scenă, drept răspuns la aplauzele politicoase care au răsunat în sală.

— Știai? a șoptit Laura.

Josie a clătinat tăcută din cap. Nu. Nu știuse că, în vreme ce ea era concediată, fostul ei iubit era numit șef al unei noi filiale. Și încă de cealaltă parte a Atlanticului.

CAPITOLUL 8

Josie nu a auzit restul discursurilor. Cuvinte sporadice, cum ar fi „sărbătorit", „felicitări" și „financiar", se perindau dincolo de țiuitul constant din urechile ei, dar nu s-a deranjat să se concentreze ca să înțeleagă contextul general. Laura continua să privească de la unii la alții, însă Josie se holba drept în față, preocupată să clipească, astfel încât să nu pară neatentă sau plictisită, dacă cineva important se uita la ea.

De cât timp știa? Era clar că nu aflase abia acum. Era genul de informație pe care o aflai cu luni înainte ca anunțul să se facă public – purtai discuții despre data începerii, negociai un salariu mai bun. Ceea ce însemna că el trebuie să fi știut de când erau încă împreună, probabil că vorbea cu Janice despre asta la întâlnirile private de la biroul unde lucrau amândoi, uitând apoi pur și simplu să-i pomenească și ei despre asta seara, când ajungeau acasă. Plănuia să-și schimbe radical întreaga viață și nici măcar nu se deranjase să discute cu ea. Se întreba dacă el știuse că Janice intenționa să o concedieze și pe ea, dacă deschiseseră subiectul în cadrul discuțiilor lor secrete.

O usturau ochii, cu toate că nu-și dădea seama dacă e furioasă sau tristă. A respirat liniștit și a

încercat să clipească în continuare. A simțit o apăsare pe mâna dreaptă, și-a coborât privirea și l-a văzut pe Max strângându-i-o.

— Te simți bine? i-a șoptit el.

Josie a dat din cap că da, dar n-a îndrăznit să-l privească în ochi. Dumnezeule! Oare ce crede? Venise cu ea la o petrecere amuzantă de Crăciun și acum iat-o străduindu-se să se abțină din plâns. Laura i-a pus o băutură în cealaltă mână – bănuia că e cel de-al doilea pahar de Prosecco de care colega ei nu se atinsese – și Josie a luat o înghițitură, recunoscătoare că are ceva de făcut.

Directorul general a încheiat runda de discursuri și, după ce a anunțat că în curând se va servi mâncarea și le-a urat totodată Crăciun fericit, a părăsit scena într-un ropot de aplauze politicoase, care în curând s-a stins, înlocuit de un murmur de voci și de râsete. Josie a auzit vag viorile începând să cânte în fundal.

O mulțime de oameni roia acum în jurul lui Oliver, strângându-i mâna și bătându-l pe spate. Nu trebuia să se uite, știa că nu trebuie. Avea să o facă să se simtă și mai rău. Dar, înainte să-și ia ochii de la el, Oliver a întors capul și i-a surprins privirea. Josie s-a ridicat brusc, iar Max, John și Laura au urmat-o, atrăgându-și uitături ciudate din partea celor de la masa învecinată.

Oliver se îndrepta spre ei acum, cu pași mărunți și rapizi, împiedicându-se de faldurile fețelor de masă albe. Laura a înjurat în barbă, apoi a pornit în întâmpinarea lui, făcându-i semn din cap lui John. Josie nu a înțeles gestul până când John nu s-a îndepărtat de ei, despărțindu-se de Laura și

oprindu-se fix în fața Carei; în mod vădit, și ea se îndrepta într-acolo, Dumnezeu știe de ce. În ciuda stării în care se afla, Josie a avut timp să se minuneze de comunicarea nonverbală a celor doi – erau împreună de numai optsprezece luni, o perioadă mai scurtă decât petrecuse Josie alături de Oliver, însă ei nu fuseseră nicicând în stare de așa ceva – să știe fiecare ce gândește celălalt.

A durat o clipă ca Josie să-și dea seama că Max o luase de mână și o strângea ușor, încercând să o tragă după el, făcând-o să se deplaseze.

— Hai să mergem, Josie!

A cedat presiunii și l-a urmat, împleticindu-se ușor. Totul în jur i se părea ciudat de îndepărtat, de parcă cineva apăsase pe butonul de reglare a sonorului și îl dăduse la minimum.

— Nu putem pleca pur și simplu, a mormăit ea, în timp ce Max o trăgea după el, spre holul de la intrare.

— De ce nu? Ai făcut act de prezență, nu? Nimic mai corect de-atât. În plus, cu toții vor fi prea mahmuri mâine ca să-și amintească la ce oră ai plecat.

Josie a dat din cap; creierul ei, aparent incapabil să se concentreze la mai multe lucruri odată, încă rememora nopțile în care ea și Oliver discutaseră despre serviciu, o bârfiseră pe Janice și se lamentaseră că amândoi meritau de mult o promovare. Nimic. Nu-i spusese nimic în tot acest răstimp.

— Rămâi aici, i-a zis Max când au ajuns în hol. Mă duc după paltoane.

Josie a încuviințat din nou din cap, holbându-se la podeaua din mozaic.

— Josie!

A tresărit la auzul vocii lui Oliver. A ridicat ochii și l-a văzut apropiindu-se, respirând anevoie, de parcă efectiv ar fi alergat după ea. S-a întrebat într-o doară cum scăpase de Laura. S-au privit o clipă, apoi Oliver a clătinat din cap.

— Îmi pare atât de...

— M-am săturat să tot aud cât de rău îți pare, a șuierat Josie.

El a tresărit la auzul tonului ei neobișnuit de dur și a inspirat adânc. Trebuia să se controleze; ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să știe cât o afecta întreaga poveste. Și-a încrucișat brațele la piept.

— Poate că ar trebui să te felicit.

Dacă ar fi fost o persoană mai puternică, ar fi vorbit serios. În definitiv, Oliver își dorise dintotdeauna să lucreze în străinătate. Mereu pomenea de Sydney, New York, Toronto. Și-a zis că, dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi înțeles că el nu va fi nicicând mulțumit să rămână în același loc, spre deosebire de ea.

— Am vrut să stau de vorbă cu tine înaintea discursului, a zis Oliver, ridicând neputincios din mâini.

— Da, fiindcă era *mult* mai bine dacă îmi mărturiseai fix înainte ca Janice să facă anunțul în fața întregii companii.

Nu i-a răspuns, iar Josie s-a forțat să-și lase brațele pe lângă corp și să renunțe la poziția defensivă.

— Nu contează, Oliver, i-a zis ea răspicat. Noi ne-am despărțit. Nu mă privește ce faci de-acum.

Oliver s-a strâmbat, iar ei i s-a părut că e cam dură. Era seara lui și ea i-o strica.

— Voiam să te rog să vii cu mine, a reluat el încet, fără să-și dezlipească privirea de pe chipul ei. Doar că... nu știam cum s-o fac, cum să te conving să renunți la viața ta de-aici, motiv pentru care nu am deschis niciodată subiectul înainte...

Da, s-a gândit ea cu amărăciune. *Înainte.*

Dar, în ciuda voinței ei, a străfulgerat-o o imagine cu ei doi în New York, ea și Oliver ieșind la restaurant sau fotografiindu-se lângă Statuia Libertății. Nu fusese niciodată acolo, prin urmare imaginile erau oarecum neclare; lucruri pe care le văzuse în filme ori la televizor se suprapuneau cu imagini din Londra.

— Nu prea e genul meu, nu? a oftat ea. Să-mi fac bagajele și să pornesc în aventură la New York. Știm amândoi că prefer siguranța.

Și, aparent, tocmai de aceea nu-i spusese. Era prea al naibii de previzibilă și, probabil, el știuse că nu ar fi fost încântată, în schimb ar fi încercat să-l convingă să rămână în Londra. Îi plăcea să creadă că ar fi luat în considerare posibilitatea, însă în adâncul sufletului simțea greutatea apăsătoare a adevărului – ar fi urât ideea, ar fi urât riscul.

Din fericire, Max s-a întors cu paltoanele. La vederea lui, Oliver s-a încruntat.

— Plecați?

Max i-a întins haina lui Josie și ea s-a îmbrăcat.

— E vina mea, a răspuns el vesel, afișând un zâmbet inocent. O răpesc.

Oliver l-a privit cu dușmănie, apoi s-a străduit să-și controleze mușchii feței. Max s-a prefăcut că nu observă.

— Apropo, felicitări! New York! Probabil că ești încântat.

— Da, cred că da, a îngăimat Oliver.

— Mă mir că nu ai adus vorba despre asta ieri, când am pomenit de New York, a continuat Max și a ridicat întrebător din sprâncene, lăsând cuvintele să plutească în aer o clipă. Dar presupun că nici eu nu ți-am permis să strecori vreo vorbă, nu?

Vocea lui Max era deosebit de prietenoasă, intervenția lui fiind atât de subtilă, încât Oliver n-avea niciun motiv să se enerveze. În schimb, a roșit și în clipa aceea Josie s-a simțit extrem de recunoscătoare că nu ea era cea mai ciudată din micul lor grup, că atenția nu mai era concentrată asupra ei și asupra felului în care primise vestea.

— Iubito...

Josie s-a întors spre Oliver, care se ținea după ei.

— Nu, a zis ea, clătinând din cap.

El s-a oprit, dar îl simțea urmărindu-i cu privirea în timp ce ieșeau.

Max a condus-o afară; s-au îndepărtat de silueta clădirii cu tavan din vitralii în formă de cupolă și s-au suit într-o mașină care-i aștepta. În mod vădit, Max își acordase timp să comande un Uber, deși nu-l văzuse făcând-o. Pe drum, s-a holbat pe geam fără să spună nimic, mulțumită doar că Max o duce casă, presupunând că asta-și dorea să facă. Se întreba ce părere are despre ea acum, dacă o considera jalnică pentru că-și pierduse prietenul de succes, care pleca să se împăuneze în New York, în

vreme ce ea trebuia să decidă dacă rămâne să adune firimiturile aruncate de Janice la picioarele ei. Și-a reamintit de reacția lui când îi povestise despre moartea părinților. Dacă o considerase traumatizată după întâmplarea aceea, atunci cu siguranță că acum nu-i îmbunătățise cu nimic impresia, nu?

I-a luat zece minute bune să-și dea seama că nu se întorceau în Streatham. Și-a dezlipit privirea de la șirul nesfârșit de faruri și s-a încruntat spre Max, care se uita pe geam.

— Unde mergem?

— Într-un bar, a răspuns el, aruncându-i o privire. Vreau să-l salut pe proprietar cât sunt în Londra. E în regulă?

I-a explicat totul cu nonșalanță, de parcă nu avea absolut nimic de-a face cu ea, și Josie nu și-a putut reține zâmbetul care îi înflorea pe buze.

— Desigur, a zis ea la fel de nonșalant, fără să-i destăinuie cât de recunoscătoare era că nu o duce înapoi acasă.

Nu credea că ar suporta să stea singură în apartament și să aștepte sosirea dimineții de Crăciun. În orice caz, nu încă.

A renunțat să mai încerce să-și dea seama încotro se îndreaptă – nu era obișnuită să conducă prin Londra, căci în general folosea trenul și metroul, așa că orașul părea diferit din această perspectivă, și toate reperele, greșite. Pe lângă ei treceau multe mașini, oameni care se întorceau la familiile lor înainte de Crăciun. Max discuta cu șoferul, iar Josie s-a lăsat învăluită de conversația lor ca de o muzică de fundal, liniștită, în mod bizar, de

inflexiunile vocilor lor. După vreo patruzeci de minute, automobilul s-a oprit pe o străduță laterală a bulevardului principal.

— Mulțumesc, amice! a zis Max, a sărit din mașină și i-a deschis portiera lui Josie, care s-a strecurat afară, încercând să evite o baltă de pe cealaltă parte a taxiului.

O clipă mai târziu, Josie a observat că, la capătul străzii, în jurul unui felinar stradal, se adunase un mic grup de oameni, aburii respirației lor amestecându-se cu fumul de țigară. S-a zgribulit și l-a urmat pe Max spre clădirea cu ferestre slab luminate și cu o reclamă strâmbă deasupra ușii. Era un bar, și-a dat ea seama, dar abia dacă observai intrarea, așa încât puteai trece cu ușurință pe lângă el, dacă nu erai atent. A mers în spatele lui Max până la ușă, simțindu-se condusă printr-o intrare secretă, departe de puburile mari și de agitația de pe bulevard.

Și-a aplecat capul când a trecut pe sub grinda de lemn care, cu siguranță, văzuse câteva accidente în decursul timpului, apoi a trebuit să clipească de câteva ori ca să priceapă unde poposiseră. Erau trei încăperi alăturate, iar în cea din mijloc se afla barul. Lumina difuză sugera existența multor cotloane secrete în care te puteai ascunde, întregul local dând impresia că e luminat doar de lumânări pâlpâitoare, ceea ce pur și simplu nu putea fi adevărat. Camerele păreau oarecum deformate, de parcă s-ar fi aflat pe niveluri diferite, cu toate că între ele nu existau trepte. Fiecare încăpere era

relativ mică, totuși localul nu părea aglomerat, deși înăuntru se afla o grămadă de lume, iar murmurul vocilor era acoperit de muzica clasică.

— De unde știi de existența acestui loc? l-a iscodit Josie, în vreme ce Max o conducea spre bar.

— Îl cunosc pe proprietar, i-a explicat el, scrutând rapid încăperea.

— De unde?

El i-a aruncat un zâmbet vinovat.

— De fapt, eu... i-am proiectat noul design al barului.

Josie a tresărit și s-a uitat din nou în jur.

— Uau! E grozav! Cu adevărat grozav!

Max a zâmbit și ochii i-au strălucit ușor în lumina difuză.

— A fost unul dintre proiectele mele preferate, fiindcă erau foarte multe reguli privitor la ceea ce puteam să facem cu clădirea, iar proprietarul avea o idee precisă despre senzația pe care voia să o creeze. A fost foarte distractiv.

Josie se gândea să-i spună mătușii că, în mod vădit, Max nu mințise că e arhitect, chiar dacă îi furnizase numele altei companii, exact în clipa în care un bărbat scund și slab și-a făcut apariția, radios, în fața lor.

— Max! a exclamat el și l-a bătut pe spate, ridicându-se totodată pe vârfuri. Ce naiba...? Ce surpriză nemaipomenită! a exclamat împreunându-și palmele. A trecut atâta vreme, prietene.

Max a afișat zâmbetul acela despre care Josie afla acum că e autentic. Spre deosebire de cel pe care i-l

adresase lui Helen sau, intenționat, lui Oliver, acesta îi îmblânzea ridurile de pe chipul frumos, ca sculptat.

— Îmi pare rău, amice. Știi cum e când viața îți stă în cale, a zis, apoi a arătat spre Josie. Ea e Josie. Am adus-o să-i arăt locul.

— Așa și trebuie.

Bărbatul avea o voce melodioasă, extrem de bogată în inflexiuni.

— Bine-ai venit, Josie! E o plăcere să te cunosc.

— George e proprietarul, i-a explicat Max. Și prietenul meu, a adăugat când a văzut privirea plină de reproș a acestuia.

— Ceva de băut! a anunțat George, ridicând un deget în aer, gest care, făcut de oricine altcineva, ar fi părut comic. Revin, a zis și s-a retras cu o atitudine teatrală, iar Max a chicotit încet lângă Josie.

— Îmi place tipul, a declarat ea cu hotărâre.

— Cei mai mulți oameni îl plac.

A găsit un loc în barul plin, exact lângă perete, și a insistat ca ea să ocupe scaunul, iar el s-a sprijinit de tejgheaua din lemn care, în locul obișnuitului dreptunghi impersonal, avea valuri neuniforme parcă ondulându-se sub efectul luminii lumânării. Josie și-a trecut mâna peste marginea lemnului, remarcând diferențele de granulație.

— A fost lucrat manual, i-a explicat Max. După cum spuneam, idei precise.

George a revenit, cum promisese, cu câte o băutură pentru fiecare – un cocktail condimentat de Crăciun, dar a refuzat să le dezvăluie ce conține. Era roșu și avea gust de cireșe și de ghimbir, iar

Josie era aproape sigură că simte și o aromă discretă de coniac. Orice ar fi fost, l-a terminat în timpul scurtei conversații dintre George și Max și un altul i-a fost adus, fără ca ea să clipească măcar. L-a tras aproape; la urma urmei, era Crăciunul.

George s-a îndreptat spre celălalt capăt al barului ca să discute cu altcineva și Max și-a schimbat poziția, atingându-i brațul cu al lui. Străbătută de un val de căldură, Josie a conștientizat cât de mică se simțea, cocoțată pe scaunul de bar, alături de el – ceea ce însemna ceva, fiindcă de obicei avea senzația că e prea înaltă și se jena oriunde se ducea. Barba țepoasă a lui Max crescuse față de acum câteva zile și-i dădea un aer mai sexy, în special în lumina lumânării, și Josie a decis că i se potrivește, de parcă părul și ochii îi ardeau. Și-a dat seama că-l studiază și și-a dres glasul.

— Nu-ți place? l-a întrebat, arătând spre cocktailul din care băuse doar jumătate.

— Ba da, a răspuns Max și a luat, demonstrativ, o înghițitură. Dar îl cunosc pe George și cocktailul ăsta se va dovedi de cinci ori mai tare decât cocktailul tău obișnuit.

Josie a dat să mai soarbă o gură, dar s-a oprit la jumătatea drumului, nesigură dacă glumește sau nu. Max a râs când i-a văzut expresia, semn că *fusese*, într-adevăr, o glumă; a pus totuși paharul jos, făcând o pauză pentru orice eventualitate.

Nu o întrebase, și Josie știa că nici n-o va face, fiindcă nu aștepta nicio explicație, dar acum, că se aflau aici, înghesuiți în colțișorul lor, și râsul lui George răzbătea până la ei din capătul opus al

barului, Josie s-a trezit că, de fapt, își dorește să vorbească despre asta. A apucat paiul și a amestecat puțin în cocktail.

— Nu mi-a spus niciodată, a zis ea oftând.

Max a dat din cap înțelegător, afișând deja masca inexpresivă.

— Da, așa am dedus și eu.

— Cred că a încercat, a continuat Josie, apoi a încetat să se mai joace cu paiul și a ridicat privirea spre el. Nu sunt sigură ce simt în privința asta.

— Despre faptul că nu ți-a spus sau despre faptul că se mută în America? a întrebat el, privind-o drept în ochi.

Josie și-a trecut o mână prin păr.

— Despre oricare dintre ele. Despre amândouă. Eu...

A fluturat aceeași mână, apoi și-a coborât-o în poală.

— Nu cred că există o lege conform căreia trebuie să decizi într-o oră ce simți când primești o asemenea veste.

Josie a pufnit discret și și-a fixat privirea asupra mâinilor din poală.

— Și să știi că e în regulă dacă îl urăști și totodată îți dorești să nu plece.

Ea a ridicat din nou paiul, hotărându-se să riște și să mai ia o înghițitură.

— Te-ai confruntat și tu cu o situație similară, nu?

Max a ridicat din umeri și ea a făcut imediat o grimasă – doar îi povestise, nu-i așa, că prietena îl părăsise în luna mai.

— Îmi pare rău, s-a scuzat ea repede.

El a râs și a clătinat din cap văzându-i grimasa.

— E în regulă. Anul acesta a fost destul de... greu, recunosc. Dar, dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, poate că acum nu m-aș afla aici, cu tine, a zis, a întins mâna, i-a dat o șuviță de păr după ureche și și-a coborât delicat vârfurile degetelor pe gâtul ei, stârnindu-i mici fiori. Și, în plus, aș fi ratat o petrecere simandicoasă și băuturile gratuite.

Josie a răsuflat ușurată.

— Nu ți-ai fi permis una ca asta, a zis ea, încercând să imite tonul lui relaxat. Și, cine știe, a continuat, gesticulând cu cocktailul în mână, poate că te vei întâlni cu Oliver când îți vei vizita părinții – cel puțin va avea un prieten acolo, nu?

— Categoric. O să-i trimit un mesaj pe Facebook; am putea merge la un meci al echipei Knicks sau ceva de genul ăsta – adică se vede că individul moare de nerăbdare să-mi fie prieten.

Josie a râs și și-a ridicat din nou paharul, dându-și seama că o pișca puțin limba și începea să simtă o amețeală plăcută. Un motiv în plus ca să continue să bea, a decis Josie, date fiind împrejurările.

— Știi, cred că te-ai fi dus.

Josie s-a oprit din băut, cu paiul între buze, și s-a uitat la el. Avea ochii ațintiți asupra ei, așa că-i era imposibil să-și mute privirea. Gura lui era arcuită într-un zâmbet discret și Josie a simțit căldura invadându-i chipul. Simțea furnicături în ceafă.

— Cred că ești mult mai aventuroasă decât îți închipui tu.

Apoi s-a întors și a dat din cap spre George, în timp ce prietenul lui a ridicat o sticlă de bere, iar Josie s-a trezit din transă, a pus paharul jos și a răsuflat zgomotos.

— Vreau să spun, a reluat Max cu vocea calmă de mai devreme, că m-ai însoțit pe plajă, ce poate fi mai aventuros de atât?

— Păi, presupun că „aventură" este un cuvânt care definește riscul de a degera și de a face pneumonie atunci când te bălăcești în apa rece ca gheața.

— Încă am zece degete, a rânjit Max.

Josie și-a plecat privirea spre picioarele lui și a ridicat din umeri.

— Trebuie să văd o dovadă concretă în acest sens, a zis.

Au rămas să mai bea două pahare, fiindcă George a refuzat să-i lase să plece, deși Josie a trecut la unul dintre cocktailurile fără alcool, nedorindu-și să se îmbete de tot și să facă ceva jenant de față cu Max.

Râdea când s-au suit în taxi, frigul serii tăindu-i oarecum răsuflarea. Petrecerea i se părea acum o amintire vagă, de parcă ar fi avut loc în cu totul altă noapte, deși era sigură că, dacă s-ar fi concentrat mai mult, amintirea s-ar fi reactivat umilitor. În cazul ăsta, era mai bine să nu se gândească deloc, să se concentreze, în schimb, asupra felului în care Max o ținea de mână, trasându-i cercuri pe piele cu degetul mare, asupra senzației pe care i-o dădea piciorul lui, lipit de al ei, fiindcă ședea lângă ea, la mijlocul banchetei. Probabil că ar fi trebuit să se simtă obosită, având în vedere ora înaintată, dar era extrem de vioaie, de parcă tot corpul ei aștepta. La

un moment dat, fără să-și dea seama, amețeala provocată de cocktailuri a părăsit-o, lăsându-i mintea limpede și, asemenea corpului ei, extrem de concentrată asupra căldurii emanate de trupul lui Max lipit de al ei.

Când au ajuns în dreptul blocului, a coborât și el din taxi și, după ce i-a șoptit ceva șoferului, a urmat-o în sus pe scări. Niciunul nu spunea nimic și acum, că el nu o mai atingea, aerul ce-i învăluia părea că vibrează de energie. Probabil că i-a luat câteva minute să-și caute cheile în geantă, deși era practic imposibil să fi durat atât, și tot timpul a evitat să se uite la el, nesigură de ce avea să citească pe chipul lui dacă ar fi făcut-o, nedorindu-și să o sărute de rămas-bun și apoi să plece, cum făcuse cu o seară în urmă. Când le-a găsit, în sfârșit, a încercat de două ori să bage cheia potrivită în broască, fiindcă îi tremurau degetele, așa că Max n-a mai așteptat și a descuiat ușa în locul ei.

A intrat înaintea lui Josie, cu cheile în mână, apoi s-a întors spre ea. S-a apropiat cu ochi gânditori și cu o expresie sinceră și calmă atunci când ea a ridicat bărbia ca să-i întâlnească privirea. A întins mâna și i-a îndepărtat părul de pe față.

— Ești frumoasă, știi? i-a zis cu o voce joasă și răgușită. Ar fi trebuit să-ți spun asta de la începutul serii.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

S-a mirat că vocea îi suna liniștită, având în vedere cât de tare îi bătea inima.

Buzele lui au zvâcnit în felul acela în care Josie hotărâse de curând că reprezenta un zâmbet, în timp ce Max și-a coborât mâna de-a lungul

brațului ei. Apoi a sărutat-o și, pe negândite, Josie și-a aruncat brațele în jurul gâtului său și s-a lipit mai tare de el. A auzit vag ușa închizându-se în spatele lor și și-a dat seama că se sprijiniseră de ea, că era captivă între el și ușă, că degetele lui i se plimbau pe brațele goale în timp ce ea își scotea paltonul. Cheile au căzut zgomotos pe podea și nici măcar nu s-a deranjat să le caute, să se asigure că ușa era bine încuiată, fiindcă asta însemna ca sărutările să înceteze. Max s-a retras și Josie a constatat cu ușurare că nu era singura care respiră sacadat.

— Mă așteaptă taxiul jos, a zis el ușor încurcat.

Ea a simțit cum i se strânge stomacul, cum nodul din gât o împiedică să respire, dar a reușit să strângă din buze și să încuviințeze din cap. Cu toate acestea, el nu a încercat să se retragă, ci a mângâiat-o din nou pe păr, fixând-o cu privirea. Conștientă că poate pica într-o capcană, că nu trebuie să riște, fiindcă era deja vulnerabilă și că, dacă el o respingea în noaptea dinaintea Crăciunului, gestul putea să o afecteze profund, Josie a inspirat adânc, și-a înclinat capul într-o parte și a zâmbit.

— Sau ai putea să rămâi.

Max s-a gândit o clipă la propunerea ei, apoi i-a zâmbit discret.

— Sau aș putea să rămân.

Josie a râs, cu răsuflarea tăiată, când el a sărutat-o din nou.

CAPITOLUL 9

S-a trezit când afară era încă întuneric – sau cât de întuneric se făcea aici, în orice caz. Peste noapte, Max se îndepărtase puțin de ea, dar încă îi simțea căldura alături, degetele lui atingându-le ușor pe ale ei. Respira profund, așa că a dedus că încă doarme. Iar sub plapumă era gol pușcă. La fel ca ea.

A clipit de câteva ori, încercând să-și limpezească privirea, apoi s-a îndepărtat cu grijă de el, încercând să miște patul cât mai puțin posibil. Ajunsă la margine, a ezitat și și-a mușcat buza văzând forma corpului lui Max. *Părea* adormit și nu știa de ce s-ar preface. Așa că a pășit ușor pe podeaua acoperită cu linoleum, inspirând printre dinți când a izbit-o temperatura glacială din afara culcușului care o protejase până atunci. A traversat camera în vârful degetelor, luându-și în trecere o pereche de colanți și un tricou. Când a ajuns de cealaltă parte a ușii dormitorului, a răsuflat întretăiat, apoi a fugit practic în baie, strâmbându-se când a simțit aerul rece pe pielea goală.

A aprins lumina din baie, ușurată să vadă ce face în timp ce-și îmbrăca repede colanții și tricoul. S-a privit în oglindă și a oftat. Bănuia că nimeni nu arată bine dimineața, dar nu o ajuta deloc faptul că rimelul și dermatograful i se întinseseră sub ochi, că stratul subțire de fond de ten îi crăpase pe alocuri și

că avea buzele ușor umflate. Le-a atins delicat și a zâmbit fără să vrea. Măcar asta nu o deranja câtuși de puțin.

Și-a curățat fața, îndepărtând ultimul strop de machiaj și și-a aplicat un strat de cremă BB ca să-și netezească pielea, apoi și-a aranjat părul și s-a spălat pe dinți înainte să dea din cap aprobator. Așa era mai bine. Când se va trezi Max, măcar nu va mai arăta ca o vagaboandă.

S-a întors tiptil în dormitor, deși nu era nevoie – când a intrat, Max a privit-o, clipind în întuneric.

— E frig aici fără tine, s-a plâns el, cu o voce adormită.

— Scuze, a șoptit Josie.

Întunericul și frigul îi insufiau cumva nevoia de a păstra liniștea, de parcă ar fi trezit cumva prea devreme casele din jur, dacă ar fi vorbit la un volum normal. Cu toate că bănuia că mulți dintre vecini se sculaseră deja, copiii entuziasmați năvălind cu darurile în dormitorul părinților, hotărâți să-și înceapă ziua de Crăciun cât mai devreme cu putință. Își amintea vag că făcea la fel înainte de accident. A clătinat din cap, alungând amintirea.

— N-am dat drumul la căldură aseară, s-a scuzat Josie. Am uitat.

Max și-a întins brațele deasupra capului, iar ea i-a urmărit mișcarea, plimbându-și privirea de-a lungul trupului său musculos.

— Trebuie să admit că mi-au plăcut motivele care au cauzat pierderea temporară a memoriei mai mult decât m-aș fi bucurat de căldură.

Josie nu a aprins lumina, nedorind să împrăștie magia întunericului și să fie readuși amândoi la realitate. L-a simțit urmărind-o cu privirea când s-a întors în pat cu picioarele goale și s-a așezat stânjenită într-un colț. Nu știa dacă trebuie să se ridice din pat acum, că se trezise, nu era sigură dacă el va vrea să plece imediat. Max i-a răspuns la întrebare apucând-o de braț, trăgând-o spre el în pat și înconjurând-o cu brațul.

— Ți-am spus că e frig aici fără tine, i-a șoptit la ureche.

Ea a râs încet și Max a sărutat-o pe gât, făcând-o să se înfioare.

— Sunt în dezavantaj. Trișezi, a constatat, arătând spre hainele ei și Josie s-a apropiat, s-a lipit cu spatele de el și și-a trecut degetele peste antebrațul lui.

— Vrei să ies ca să te îmbraci și tu?

Era conștientă de ușoara ironie din propria voce.

Max a sărutat-o din nou pe gât.

— Nu. Vreau să rămâi ca să te poți dezbrăca.

A întors capul să-i zâmbească, iar el a sărutat-o în colțul gurii, un sărut delicat ca un fulg.

— Crăciun fericit! a murmurat Max.

— Crăciun fericit! i-a șoptit ea.

Și atunci și-a dat seama că, pentru prima dată după mult timp, nu era tristă în dimineața de Crăciun și că, de fapt, aștepta cu entuziasm orice avea să-i aducă ziua respectivă.

Max s-a ridicat și s-a dus la baie să se aranjeze, în timp ce Josie a pregătit cafeaua, pe care au băut-o

în pat, vorbind vrute și nevrute și răspunzând la mesaje de sărbători, până când el s-a săltat, parcă într-o doară, în capul oaselor și a anunțat:

— Și acum ieșim în oraș.

Josie a ridicat din sprâncene.

— Bine. Și unde mergem?

El și-a dat ochii peste cap și a sărit din pat, aparent debordând de vitalitate.

— Haide! Asumă-ți riscul și scoate-ți la iveală măcar un pic latura aventuroasă.

Afară era frig și înnorat, o imagine nicidecum pitorească, dar, cumva, norii denși și negri păreau o promisiune, sugerând că dincolo de ei se află ceva frumos, și făceau ca ziua să pară plină de energie, mai degrabă decât apăsătoare. În aer plutea o ușoară umiditate, care i se lipea de față în timp ce vântul îi săruta obrajii, dar nu o deranja – o revigora, ca și cum trupul îi izbucnea în flăcări.

Max o conducea, deși trebuia să urmărească harta și se tot oprea ca să întoarcă telefonul în mână și să se asigure că se îndreaptă în direcția potrivită. Josie abia mai respira când și-a dat seama unde o dusese, deși pentru el drumul nu păruse chiar atât de dificil. L-a apucat de mână și i-a strâns-o, uitându-se spre pub.

Era localul în care băuseră prima dată împreună, după ce ea dăduse, nepoliticos, peste el. Josie s-a trezit rânjind, fermecată de sentimentalismul intenției. Plecându-și privirea, Max i-a zâmbit, apoi și-a împletit degetele cu ale ei și a tras-o înăuntru după el. Era mai aglomerat decât se aștepta Josie, având în vedere că era sărbătoare, dar toată lumea

zâmbea și fiecare persoană pe lângă care treceau îi saluta din cap și le ura „Crăciun fericit!“, iar ei îi întorceau urarea.

Aceeași barmaniță era de serviciu. Și ea radia, cu cozile înfășurate cu beteală roșie, astfel că părul îi strălucea atunci când dădea din cap.

— O rezervare pe numele Carter? a zis Max.

„Codițe“ a încuviințat din cap, a luat două meniuri de după bar și le-a indicat masa din colț, aranjată pentru două persoane.

— Mâncăm? l-a întrebat Josie.

Nu mai mâncase niciodată aici, deși acum observa că erau mese pregătite în camera alăturată, biscuiți pe suporturile de farfurii, printre tacâmuri, iar la o masă ședeau deja patru persoane în vârstă.

— Păi, fie asta, fie trebuia să tragem o fugă până la benzinărie ca să facem rost de provizii, presupun, a răspuns el, ridicând întrebător din sprâncene.

— Am paste, a strâmbat Josie din nas.

— Ce trist! a clătinat Max din cap, ironic.

Josie l-a lovit ușor peste braț, iar el a râs și s-au dus să se așeze. „Codițe“ le-a luat comanda, ochii ei zăbovind asupra lui Max mai mult decât ar fi fost necesar, după părerea lui Josie, deși n-o putea învinovăți. Max nu părea să observe atenția deosebită care i se acorda și Josie s-a întrebat dacă era obișnuit cu asta sau dacă era la fel de captivat de ea cum era și ea de el. Fiind Crăciunul, s-a hotărât să-și facă pe plac și să aleagă ultima variantă.

S-a uitat în jos, observând focul din celălalt capăt al încăperii, bradul de Crăciun din colț, cu daruri

dedesubt (probabil false). Clienții de la masa de patru persoane purtau cu toții căciuli de Moș Crăciun și beau vin.

— Ai rezervat o masă, a observat ea.

El s-a lăsat pe spătar și a înclinat din cap.

— Evident.

— Când?

Max și-a dus mâna la nas.

După primul rând de băuturi, au trecut la vin roșu, inspirați de masa vecină. Când au comandat mâncarea, pubul începuse să se umple, inclusiv o masă de șapte persoane, la care o fetiță etala o rochiță din catifea roșie, cum numai cineva sub șase ani putea purta, iar un cuplu își expunea puloverele identice de Crăciun.

Se aflau pe la jumătatea fripturii – Josie optase pentru vită, o mâncare mai puțin tradițională și care, trebuia să recunoască, era foarte bună, fragedă și suculentă, cu garnitură de cartofi pufoși, la cuptor –, când i-a sunat telefonul. A trebuit să înghită o bucată destul de mare de budincă de Yorkshire înecată în sos ca să ajungă la el cât încă suna, și a văzut că era un apel video de la bunici. De obicei, se limitau la Ajunul Crăciunului, dar, cum îi spusese bunicii că Bia e plecată în Argentina, nu a surprins-o că ei voiau să vadă ce face – de fapt, era destul de sigură că Bia reprezenta unicul motiv pentru care nu primea mai multe apeluri de la familia îngrijorată.

S-a uitat afară, dar Max i-a făcut semn cu mâna.

— Poți să răspunzi aici, dacă vrei. Nu ieși în frig din cauza mea.

Josie a ezitat, însă a cedat și a preluat apelul – ar fi fost nedrept din partea ei să-i ignore doar fiindcă ea se simțea atât de bine.

— Bună, iubire!

Chipul bunicii a umplut ecranul, zâmbitor și ridat, cu tunsoarea bob frumos ondulată astăzi și cu ochii căprui evidențiați cu o linie fină de dermatograf maro. Și bunicul era acolo – îi vedea o sprânceană stufoasă și jumătate din obrazul acoperit cu barbă țepoasă –, dar nu o zărea pe Helen.

— Crăciun fericit! le-a urat, radioasă.

— Și ție, i-a răspuns bunica, ridicând un pahar cu un soi de lichior.

— Cum v-ați petrecut dimineața? s-a interesat Josie.

— Ei, știi tu... Helen ne-a trezit devreme pe toți cu Bucks Fizz[4] și ne-a scos la plimbare. *De unde* are femeia asta atâta energie la vârsta ei, nu știu.

— Uite cine vorbește! a zâmbit Josie. Și unde e Helen acum?

— În bucătărie, se ocupă de friptură; mi-am zis că e mai ușor s-o las să facă asta. Vrei să vorbești cu ea? Să o chem?

— Nu, e în regulă, a zis Josie repede, nedorindu-și în mod deosebit să riște ca Helen și Max să interacționeze printr-un apel video.

— Și ce faci *tu*, iubire? Sunt îngrijorată că petreci Crăciunul singură.

Josie i-a aruncat o privire peste masă lui Max, care a sorbit din vinul roșu, ridicând din sprâncene peste buza paharului.

— Păi, de fapt, momentan... iau masa de prânz într-un pub, cu un prieten, dacă asta vă face să vă simțiți mai bine.

— Ne face, a intervenit bunicul, băgând capul în cadru. Dar avem nevoie de o dovadă.

Schițând un zâmbet, Josie a întors telefonul spre Max, care a coborât imediat paharul de vin și și-a dres glasul, făcându-le stânjenit cu mâna și stârnindu-i astfel râsul lui Josie. Bunica a scos un sunet apreciativ.

— Așadar, el e „prietenul" tău, nu? E drăguț. Când îl aduci în vizită?

Josie a râs din nou, dar a îndreptat discuția în altă direcție, întrebând-o printre altele ce le oferise Helen de Crăciun – bunicii, un set pentru exerciții Kegel, iar bunicului, un abonament de livrare a ingredientelor pentru smoothie, ceea ce îi dădea lui Josie emoții la gândul de a-și deschide cadoul de la Helen când va ajunge acasă. Dacă Helen îi putea cumpăra propriei mame un set pentru exerciții Kegel, atunci nu mai existau limite.

— Apropo, am recunoscut citatul, a zis Josie cu zâmbetul pe buze.

— Îl știai? a ridicat bunica din sprâncene.

— *Pur și simplu dragoste*? a râs Josie auzind-o pe bunica oftând. Credeai că m-ai prins, nu-i așa?

— Trebuie să recunosc că am crezut că voi lua avans, dar mai avem timp. Tot te-ajung eu din urmă, mai devreme sau mai târziu.

Josie zâmbea când au închis, deși, din pricina întreruperii, i se răcise friptura. Max i-a luat-o înainte și a comandat un sos fierbinte.

— Cum de nu ești acolo? a întrebat-o, arătând spre telefonul abandonat de Josie pe masă. Cu bunicii tăi?

Ea a luat o bucățică de vită și a mestecat încet, apoi a oftat și a ridicat paharul cu vin.

— Este... prea greu. Să mă întorc unde am crescut. Mai ales de Crăciun, ziua în care au murit. Mă întristează, iar tristețea mea îi apasă și pe ei și..., i-a explicat ea, apoi s-a întrerupt, a sorbit din vinul de Rioja și a pus paharul pe masă. Presupun că pare nedrept din toate punctele de vedere.

— Înțeleg, a încuviințat Max din cap.

Când a sosit nota de plată, a urmat o bâjbâială stânjenitoare și previzibilă după genți și portofele, dar Max a insistat să plătească toată consumația.

După cum Josie observase deja, portofelul lui era plin ochi de hârtii, chitanțe și plicuri îndoite – lista cu lucruri de făcut, de care nu putea scăpa, i-a explicat el –, așa că a trebuit să pună câteva carduri și hârtii pe masă ca să scoată cardul pe care-l căuta. Ceva i-a atras atenția lui Josie, făcând-o să întindă mâna și să atingă marginile plicului.

Fără să spună nimic, l-a ridicat și l-a despăturit, uitându-se la scrisul de pe față. Scrisul ei.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Max, după ce i-a înapoiat POS-ul chelneriței.

Josie a întors plicul, holbându-se la el.

— Ăla nu e al meu.

— Nu. E al meu.

— Poftim?

— E o scrisoare. Am scris-o și apoi...

O pierduse când dăduse peste el. Probabil că el o adunase de pe jos împreună cu hârtiile personale și

o îndesase în portofel cu toate celelalte, fără să-și dea seama. Nu avea, cu siguranță, niciun motiv să vrea să păstreze scrisoarea și să nu o deschidă.

— Probabil că ai cules-o de pe jos. E scrisoarea pe care am pierdut-o în ziua aceea.

Max a făcut o grimasă și și-a trecut mâna peste ceafă.

— Doamne! Îmi pare rău, Josie. Era importantă? Jur că nu mi-am dat seama. Pur și simplu am îndesat totul în portofel și încă n-am apucat să-mi sortez lucrurile.

Josie a dat din cap că da, îl credea. Cu toate acestea, gândul că Max purtase scrisoarea după el în ultimele câteva zile, că se aflase în posesia unui lucru atât de intim, o făcea să se simtă ciudat, de parcă ar fi renunțat la o părticică din ea, fără să-și fi dat seama. El o privea încruntat, vădit îngrijorat că ea o să se supere, așa că Josie i-a zâmbit liniștitor.

— Am o... tradiție, i-a explicat, ridicând scrisoarea să vadă ce scrie pe fața plicului – *Mama și tata* – și întrebându-se dacă el a observat. Și, ei bine, presupun că anul ăsta am întârziat puțin, dar e ceva la care țin. Ceva ce simt nevoia să fac la întoarcere.

A tras aer în piept, dar el n-a întrebat-o nimic. Nu era genul indiscret, afla ea acum. Și, într-un fel, de-aceea i-a venit lesne să-l întrebe:

— Vrei să vii cu mine?

Au mers ținându-se de mână până la cutia poștală. Josie ținea strâns scrisoarea în mâna liberă. Intenționase să scrie alta, dar se lăsase distrasă de

vârtejul stârnit de prezența lui Max și gândul acesta o umplea de rușine. Însă o făcea acum, și-a zis. Nu era ca și cum îi uitase; nu-i va uita niciodată.

Era prima dată când îi dezvăluise cuiva acea tradiție numai a ei, chiar dacă nu îi explicase întocmai ce reprezintă scrisoarea – credea că oricum el știe îndeajuns ca să ghicească. I se părea ceva mai intim decât tot ce făcuseră până atunci și, când s-au oprit în dreptul cutiei poștale, a simțit în gât un nod pe care știa că e normal să-l simtă. Max a strâns-o tăcut de mână, asigurând-o astfel că îi este alături.

A auzit plicul aterizând delicat în cutie când i-a dat drumul, sunetul unei scrisori ce n-avea să fie nicicând livrată. A clipit ca să-și alunge lacrimile, iar Max a cuprins-o de mijloc și a mângâiat-o cu blândețe pe spate.

— Genul ăsta de durere nu dispare niciodată, nu-i așa? a întrebat-o în șoaptă.

Din nou a vrut să-l întrebe pe cine pierduse el, dar nu i s-a părut momentul potrivit. În schimb, a încuviințat din cap, sprijinindu-se de el și dorindu-și să poată reda în cuvinte ce însemna pentru ea să-l aibă alături într-un astfel de moment.

La întoarcere s-au ținut de mână și Max a sporovăit tot drumul, comentând pe-ndelete și speculând asupra felului în care barmanița își va petrece ziua de Crăciun după serviciu sau despre cum se cunoscuse cuplul îmbrăcat cu pulovere festive. I-a acordat timpul necesar ca să-și revină, distrăgând-o suficient, astfel încât, atunci când au simțit căzând prima picătură de ploaie, ea râdea.

— Oh! a exclamat Max și amândoi au ridicat privirea spre cer.

Mai aveau douăzeci de minute bune până acasă.

Fără alt avertisment, s-a iscat o ploaie puternică și Josie a țipat când Max a luat-o la fugă, trăgând-o după el. Dintr-un motiv sau altul, râdeau amândoi atât de tare încât, când au ajuns la capătul străzii și se pregăteau să cotească la stânga, Josie a trebuit să se oprească și să se aplece, încercând să-și recapete suflul după atâta râs și goană.

Când s-a îndreptat de spate, Max își ținea mâinile întinse, cu palmele în sus, și fața ridicată spre cer, cu o expresie aproape senină. Josie a râs din nou încet și el i-a zâmbit.

— N-are niciun rost să ne mai împotrivim acum; suntem deja uzi.

Era adevărat. Josie avea haina fleașcă și simțea apa înghețată prelingându-i-se prin păr și pe ceafă. Așa că a ridicat din umeri și l-a imitat: s-a rotit, a închis ochii și a lăsat ploaia să-i scalde chipul.

L-a simțit din nou pe Max trăgând-o de mână spre el. Dar, în loc s-o ia la fugă, a învârtit-o pe sub braț, făcând-o iarăși să râdă. I-a pus o mână mare pe șold când a întors-o spre el și a apucat-o de cealaltă. Josie a clătinat din cap.

— Ce faci?

El a rotit-o încă o dată.

— Ce ți se pare că fac?

În clipa următoare, dansau pe stradă, lăsându-se învăluiți de ploaie și zâmbindu-i unei femei cu umbrelă care se uita mirată la ei. Josie avea senzația că oamenii îi urmăresc de la ferestre, dar nu-i păsa, ci continua să râdă și să se învârtească, hotărând că

dansul în ploaie, pe o stradă oarecare din Londra, ar trebui să se regăsească pe lista *tuturor* cu lucruri de făcut înainte de moarte.

Când s-au oprit, abia mai răsuflau. Max a zâmbit, și-a netezit părul ud și a sărutat-o, iar lui Josie nu-i mai păsa că e leoarcă la picioare și că are degetele amorțite, ci ar fi rămas bucuroasă acolo și l-ar fi sărutat până când ploaia s-ar fi oprit. Totuși, în cele din urmă, i-a ajuns frigul și, când s-au întors acasă, tremurau amândoi. Josie a dat drumul la centrală, conștientă că avea să dureze o oră până când se va face cald în apartament. Max a subliniat că s-ar încălzi mult mai repede dacă ar face un duș împreună, iar Josie a fost de acord.

În timp ce ea își usca părul, Max s-a ghemuit pe canapea, citind din cartea lăsată de ea acolo. Josie a apărut în pragul sufrageriei și s-a sprijinit de cadrul ușii, uitându-se la el. Arăta perfect lângă bradul de Crăciun al Biei, ca într-o reclamă de la televizor. Parcă simțindu-i privirea, Max și-a ridicat ochii din carte și i-a zâmbit.

Ea s-a îndreptat spre el, cu mâinile împreunate la spate. El și-a dat seama că ascunde ceva și a ridicat o sprânceană întrebător. Josie s-a oprit, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Am... ceva pentru tine.

— Da? a întrebat-o, întinzând mâinile. Atunci, dă-mi-l.

Josie a ezitat, după care a scos la iveală o fotografie mărită și i-a arătat-o. Era poza despre care Max făcuse comentarii pe plajă, cea cu el din

profil, aproape o siluetă, cu o urmă de zâmbet, de parcă ascundea un secret. Și-a mușcat buza, așteptând să-i vadă reacția.

— Voiam să ți-o înrămez, dar, ei bine, n-am mai avut timp și, ținând cont că azi e Crăciunul...

Max a apucat fotografia cu grijă să nu-i atingă decât marginile, apoi a ridicat privirea spre ea.

— Îmi place la nebunie.

I-a zâmbit puțin trist și Josie s-a întrebat dacă îl făcuse să se simtă stânjenit, dându-i fotografia, obligându-l cumva să-i ofere și el ceva la schimb.

— Nu e mare lucru, a continuat ea repede. Nici nu se compară cu cerceii și nu trebuie să te simți obligat să o iei cu tine sau ceva de genul ăsta. Voiam doar să...

Max s-a ridicat și a sărutat-o iute pe buze ca să o oprească.

— Îmi place la nebunie, a repetat el ferm. Am senzația că acum am o părticică din tine pe care o pot lua cu mine.

Auzindu-i remarca, Josie a încercat să zâmbească – la urma urmei, exact asta simțise și ea în legătură cu fotografia, că-i oferă o părticică din ea, dar... să o ia cu el? Când avea să plece? Asta însemna că, odată întors la New York, nu voia s-o revadă? N-a avut curajul să-l întrebe, ca să nu strice ziua, în schimb s-a mulțumit să-și mai toarne un pahar cu vin și să se ghemuiască alături de el cât s-au uitat la *Harry Potter*.

Niciunul nu a mai propus ca el să rămână peste noapte, totul a venit de la sine. Mai târziu, când stătea în pat, cu spatele lipit de el, și se țineau de mână, Josie și-a amintit că zborul lui fusese amânat

pentru a doua zi de Crăciun. Max nu adusese vorba despre asta toată ziua și Josie se întreba dacă nu cumva și el se prefăcea că nu se întâmplă asta, că-și permitea să spere că zborul va fi anulat din nou, că poate le va mai rămâne ceva timp de petrecut împreună. A sărutat-o gingaș pe gât, plimbându-și mâna liberă pe corpul ei, și Josie a simțit greutatea pleoapelor preluând controlul. O să discute cu el mâine, înainte să plece, și-a zis pe jumătate adormită. Poate că-l va conduce la aeroport. Se vor revedea cu siguranță. Cu siguranță vor încerca să facă lucrurile să funcționeze, chiar și de la distanță. În definitiv, Bristol nu era *chiar* atât de departe.

Și-a simțit respirația încetinind și lumea plutind în jurul ei. L-a auzind vag murmurându-i ceva, în timp ce ea se abandona în mrejele somnului, dar era ceva distant, aproape intangibil, așa că nu l-a înțeles. Avea să-i spună mâine, dacă era important. A adormit zâmbind, amintindu-și cum dansase cu el în ploaie.

CAPITOLUL 10

Era frig când s-a trezit în dimineața următoare. I-a luat o clipă să-și dea seama că se oprise centrala și să perceapă absența trupului său cald. S-a ridicat în capul oaselor, clipind, cu privirea încețoșată. Era atâta liniște, de parcă tot blocul dormea după ziua agitată de ieri. S-a încruntat când s-a uitat spre partea lui de pat. Cearșafurile erau șifonate, perna ușor denivelată. Și-a trecut degetele peste cearșaf – era rece.

S-a încruntat, s-a săltat mai mult și a ciulit urechile. Nu se auzea nici apa de la robinetul din baie, nici zgomot de pași pe hol. Poate că el se străduia să păstreze liniștea. S-a ridicat, împingând la o parte hainele abandonate seara trecută pe podea, a traversat dormitorul și a aruncat o privire afară înainte să iasă pe ușă, de parcă s-ar fi temut că va fi prinsă spionând. Și-a strâns brațele în jurul corpului în timp ce mergea spre sufragerie. Ușa de la baie era deschisă – înăuntru, nimeni. Max nu pregătea cafeaua în bucătărie și nici nu ședea pe canapea, citind din cartea ei. Nu era nicăieri.

Inima îi bătea neplăcut în piept și Josie s-a chinuit să inspire, apoi a clătinat din cap. Probabil că ieșise la cumpărături. Sau poate să aducă ceva pentru micul-dejun. Nu voise s-o trezească, atâta tot. S-a uitat la ceasul de pe șemineul fals. Șapte

dimineața. Era cam devreme să iasă după micul-dejun, și totuși... Imposibil să fi *plecat* pur și simplu – n-avea niciun motiv să o facă, ținând cont că oricum aștepta să zboare spre New York, ceea ce era o evadare destul de ușoară, presupunând că asta-și dorea cu adevărat. În plus, nu era ca și cum ar fi fost o aventură bizară de-o noapte; petrecuseră toată ziua împreună după ce dormiseră unul lângă altul, pentru Dumnezeu! Ziua de *Crăciun*. N-ai face asta, dacă cineva nu ți-ar plăcea. Pur și simplu n-ai face-o.

Și totuși, stomacul nu-i dădea pace în timp ce punea ceainicul la fiert și stătea cu ochii pe ușă și cu urechile ciulite, pândind sunetul pașilor pe coridor. A observat bucata de hârtie abia când a traversat încăperea spre canapea, hotărâtă ca el să o găsească sorbind mulțumită din cafea atunci când se va întoarce. Și-a dat seama că era o pagină din caietul ei, pe care-l uitase seara trecută pe noptieră – ruptă, împăturită în două și așezată deasupra cărții. Cu numele ei scris pe ea.

A lăsat din mână ceașca și a înșfăcat scrisoarea. A trebuit să o citească de trei ori înainte ca vorbele așternute acolo să-și croiască drum în mintea ei, după care s-a cufundat în canapea, strângând-o cu putere între mâini.

Josie, îmi pare rău că trebuie să mă furișez așa, dar zborul meu este programat astăzi și a trebuit să plec devreme ca să ajung la aeroport; părinții m-ar ucide dacă aș pierde avionul. Nu m-am priceput niciodată să-mi iau rămas-bun – dar cine se pricepe, nu? –, prin urmare m-am gândit că așa ar fi mai ușor pentru amândoi. Mi-ar plăcea să te revăd, dar mă îndoiesc că

viața va fi atât de bună cu mine, deci va trebui să mă mulțumesc cu aceste ultime câteva zile, care au fost incredibile. Ești uimitoare și ai transformat neplăcerea de a pierde un avion și de a rămâne blocat undeva într-unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată. Pentru mine a însemnat nespus de mult să petrec Crăciunul alături de tine și vreau să știi că voi fi veșnic bucuros că te-am cunoscut.

Max

P.S. Sper că nu vei accepta slujba „ocolitoare" sau ce-ți oferă firma ta. Cred că ești menită pentru mai mult de-atât.

Asta era tot. Niciun număr de telefon, nicio sugestie ca măcar să *încerce* să se revadă.

A pus biletul la loc pe masă, holbându-se năucă la el. Știuse de la bun început că el se află în trecere și nu-și făcuseră niciun soi de promisiuni, dar *asta*? Primise o lovitură sub centură. Fiindcă era sigură că nu se gândise nicidecum la ea când scrisese mesajul. Nu. Era limpede că dorise doar să-și ia tălpășița înainte ca ea să apuce să-i propună să se revadă, dornic să scape de o conversație stânjenitoare, să nu fie nevoit să caute o scuză pe care ea ar fi înțeles-o dacă i-ar fi spus-o în față.

A înghițit nodul imens din gât și s-a uitat îndelung pe fereastra sufrageriei. Spre deosebire de ieri, azi era o zi senină; soarele își făcea deja simțită prezența, iar cerul era de un roz-portocaliu frumos. Ai fi zis că vremea își bate cumva joc de ea.

A clipit ca să-și alunge lacrimile, impunându-și să nu plângă. Îl cunoștea de numai câteva zile – nu era ca și cum ar fi părăsit-o după un an de relație,

după ce-și mărturisiseră iubirea, după ce juraseră că-și vor petrece viața împreună. Împărtășiseră doar câteva zile, atâta tot. Nodul i s-a umflat dureros în gât și Josie a clătinat din cap, încercând să-l suprime. Nu. N-ar trebui să se simtă așa. *N-ar trebui.*

Și totuși, așa se simțea. A inspirat, ușor necăjită. Nu se putea abține. Și cu siguranță Max trebuie să fi avut o bănuială. Își deschisese sufletul în fața lui, îi povestise despre părinții ei, îi vorbise despre Oliver. Îi dezvăluise secretul scrisorii către părinți, pentru numele lui Dumnezeu, și tradiția care stătea la baza ei. Nu era prost. Sigur înțelesese ce însemna asta pentru ea. Și apoi o abandonase, conștient că nu avea unde să meargă a doua zi de Crăciun și știind cu certitudine că nu-i va fi ușor să rămână singură astăzi. Putea măcar să aibă decența de-a o trezi – și chiar l-ar fi costat atât de mult să o lase să-l însoțească până la aeroport? Să-i permită să-și imagineze că și pentru el însemnase ceva?

S-a ridicat, a luat scrisoarea de pe masă și a făcut-o ghemotoc. Își dorea să aibă un foc în care să o arunce și să o privească arzând, ceva simbolic, care să o facă să se simtă mai bine. În schimb, a trebuit să se mulțumească să o rupă bucățele, pe care mai târziu le va aduna cu aspiratorul.

Telefonul a bâzâit pe tejgheaua din bucătărie, unde-l lăsase, și inima i-a sărit din piept. Practic a fugit până acolo și inima i s-a făcut cât un purice când greutatea de mai devreme a copleșit-o din nou. Era Bia: *Cum a fost Crăciunul? Tipul ăla sexy mai e acolo? Pot să te sun pe WhatsApp sau ne ascultă conversația? Vreau să-mi dai detaaaaliiii.*

Josie și-a încleștat degetele pe telefon și a strâns din buze. Nu era în stare să-i mărturisească totul Biei, mai ales că prietena ei n-ar înțelege de ce simțea așa – și cum ar fi putut? Atât Buni, cât și Helen o sfătuiseră să aibă grijă, nu-i așa? Știuseră amândouă că va fi prinsă în mreje, deși ea însăși nu sesizase pericolul.

Strângându-și brațele în jurul corpului, a traversat din nou apartamentul. Soarele strălucea prin fereastră, sclipind de parcă-i încuraja pe privitori să-i împărtășească bucuria. Ar fi trebuit să acorde mai multă atenție vremii de ieri – un avertisment, poate. Lăsând pe podeaua sufrageriei bucățelele de hârtie rupte din ceea ce fusese scrisoarea lui Max, s-a întors în dormitor și, fără să aprindă lumina, s-a suit la loc în pat. A închis ochii și s-a învelit cu plapuma. Avea de gând să rămână ceva vreme acolo.

PARTEA A DOUA
APRILIE

CAPITOLUL 11

— E... al naibii de grozav! s-a auzit vocea lui Max, ușor înăbușită de hotdogul pe care-l mesteca.

Alături de el, pe banca pe care reușiseră să o ocupe în parcul Tribeca, Liam și-a dat ochii căprui peste cap și a pufnit.

— Liniștește-te! Nu-i chiar atât de bun.

Deși încerca să-l ascundă, accentul lui Liam era tipic newyorkez, mărturie a faptului că locuise aici toată viața. Era îmbrăcat în ceea ce Max ajunsese să considere a fi stilul local – un costum bleumarin în dungi, croit la comandă, cu o cămașă de un roșu-aprins pe dedesubt – îndrăzneț și expresiv, întocmai ca orașul, și echilibrat de pielea lui bine bronzată. În plus, purta o pereche de pantofi sport – sau adidași, cum îi numea Liam –, în locul pantofilor tipici de costum, cu care se încălța Max. Vremea era simțitor mai călduroasă decât fusese în ultimele săptămâni, ca și cum orașul ar fi decis în cele din urmă că a sosit primăvara și, cu toate că nu exista nicio garanție că nu s-ar putea ivi în orice clipă un nou front atmosferic rece, hainele lor – vechiul și credinciosul palton pe care-l considera potrivit pentru orice ocazie și haina lungă și bej a lui Liam, unul dintre numeroasele sale paltoane – stăteau atârnate pe spătarul băncii, parcă sărbătorind.

Max a înghițit, gâtul lui protestând împotriva îmbucăturii uriașe pe care o luase.

— Dar chiar este, a insistat el. Sunt convins că n-are absolut nicio legătură cu faptul că n-am mai mâncat de ieri, de la prânz, de mi se pare atât de gustos.

El și Liam lucraseră peste program la biroul unde Max era angajat acum și pregătiseră ședința de astăzi cu un client celebru și bogat, în traducere liberă: un individ complet idiot.

— Nu ți-a lăsat mămica mâncarea pregătită aseară? a zis Liam chicotind și etalându-și dinții sclipitor de albi.

— De fapt, mi-a lăsat-o, l-a asigurat Max, cu un zâmbet intenționat îngâmfat – rânjetul cu care putea irita pe oricine, cu excepția lui Liam.

Ca un înger ce era, mama lui se apucase să-i gătească în fiecare seară, chiar și atunci când el nu era sigur că va fi acolo, și practic nu se plângea niciodată dacă mâncarea rămânea neconsumată – ceea ce se întâmplase seara trecută, din cauză că el fusese prea obosit ca să mai facă altceva decât să se schimbe și să se trântească în pat.

Liam și-a dat teatral ochii peste cap, dar Max l-a ignorat. Știa prea bine că Liam o *iubea* pe mama lui și sentimentul era reciproc fiindcă, dată fiind o îndepărtată „prietenie de familie" ce avea la bază relația dintre mama sa și tatăl lui Liam, care fuseseră colegi de școală pe la opt ani, Liam pusese o vorbă bună la firma de arhitectură unde lucra de un an, în ciuda faptului că la vremea aceea nici măcar nu-l cunoștea pe Max. Asta se întâmplase înainte ca Max să obțină slujba – de scurtă durată –

la ALA, iar primăvara trecută colaborase ca liber-profesionist cu firma lui Liam, din fericire - înțelegându-se imediat cu acesta. Când mama lui Max le-a spus tuturor celor dispuși să o asculte că fiul ei va mai rămâne în New York o vreme după Crăciun, Liam i-a pomenit despre asta unuia dintre partenerii cu experiență, care i-a oferit imediat lui Max un contract de șase săptămâni în cadrul unui proiect deosebit de dificil. În plus, în ciuda iubirii reciproce și, aparent, subite dintre Liam și mama lui, Max a hotărât că nu era absolut nimic în neregulă ca un bărbat de treizeci și doi de ani să poposească în casa părinților timp de două luni, având în vedere că aceștia îl imploraseră practic să o facă și că alternativa ar fi fost cine știe ce mahala spre care naveta ar fi fost un coșmar.

Max și-a terminat hotdogul, și-a scuturat firimiturile de pe puloverul negru – tindea spre partea relaxată a ținutelor elegant-neprotocolare impuse de codul vestimentar de la birou – și a oftat. Nimic nu era mai bine decât să mănânci atunci când îți era foame. S-a zgribulit puțin când a trecut o pală de vânt rece. A ridicat privirea spre cer și s-a încruntat. Gata cu vremea bună! Deasupra capetelor lor, cerul devenea cenușiu, norii amenințând să fure căldura soarelui.

— Jur că aici plouă mai mult decât în Anglia! a bombănit el.

— Nu-i adevărat, l-a contrazis Liam.

Avea privirea ațintită asupra unui alergător îmbrăcat într-un costum din lycra. Erau mereu sportivi în zonă – suficient ca să te facă să te simți

vinovat că stai jos. Aceasta era o femeie înaltă și zveltă și buzele lui Max au zvâcnit ușor. Liam avea o slăbiciune pentru tipele înalte și suple.

— Așa pare, judecând după ultimele săptămâni. Și oricum, de unde știi tu? N-ai fost niciodată în Anglia.

— Nu trebuie să fi fost acolo ca să citești o prognoză meteo.

— Le citești cu regularitate, nu? Te informezi săptămânal cum e vremea la Londra?

— E unul dintre hobby-urile mele.

— Ți l-ai menționat la profil în numeroasele tale aplicații de matrimoniale pe care ți le-ai instalat? Probabil că de-aia dai lovitura, amice.

Liam a schițat un zâmbet. Era imposibil să-l scoți din sărite.

Telefonul i-a bâzâit în buzunar și Max l-a scos. Avea câteva mesaje și două apeluri ratate de la mama lui, dar cel mai recent mesaj era de la Erin, care îl anunța că tocmai se urcă în avion și că abia așteaptă să-l revadă. S-a holbat la el o clipă, apoi, incapabil să găsească ceva mai bun, i-a scris: *Zbor plăcut! Pupici.*

După ce s-a hotărât că, momentan, era mai bine să-și ignore mama, ca apoi, când avea să ajungă acasă, să o copleșească cu scuze și cu lingușiri, a lăsat telefonul jos. Ecranul acestuia s-a luminat din nou, iar Max s-a uitat automat la el. La fel și Liam – din reflex, a presupus Max. Cum telefonul se afla cu fața-n sus, au văzut amândoi un mesaj WhatsApp apărând în partea de sus a ecranului. Doar un șir de X-uri.

— Erin se suie-n avion, i-a explicat Max.

Deși Liam nu era genul care să-i încalce intimitatea – una dintre marile lui calități –, subiectul fusese adus în discuție de câteva ori, în virtutea faptului că lucrau atât de aproape în fiecare zi.

Liam a încuviințat încet din cap. Avea un scalp frumos. Era ciudat să observi asta, dar și imposibil să *nu* o faci, ținând cont că-și rădea tot părul negru – stil care se potrivea cu obrajii bărbieriți cu grijă – și avea doar o barbă scurtă și țepoasă în jurul maxilarului și deasupra buzei superioare. Părea că depusese mult prea mult efort, după părerea lui Max.

— Ah, da, a zis el. Fosta iubită din Edinburgh s-a îngrijorat că situația va deveni incomodă, după ce ți-a dat papucii ultima dată?

Max bătea darabana în telefon.

— Îmi place să cred că a fost, mai degrabă, o decizie de comun acord. Și amândoi am depășit momentul – suntem doar prieteni acum, ți-am mai spus.

— Siiigur, a zis Liam și felul în care a prelungit cuvântul i-a subliniat și mai mult accentul american, iar Max a pufnit. Și-acum ce? Vine în vizită cu avionul, fix înainte să te întorci în Anglia. Și-aș putea adăuga: pentru că sunteți prieteni buni?

— Știi, încerci să faci ca situația să pară bizară, dar chiar nu e așa. Doar pentru că tu n-ai niciun prieten dispus să se deplaseze câteva ore ca să petreacă timp cu tine într-un oraș grozav, obiectiv vorbind, nu înseamnă că noi, ceilalți, nu putem trăi astfel.

— Nu, doar că sunt mai pretențios în materie de prieteni decât un om obișnuit; știi, încerc să-i evit pe cei care se-agață de mine.

— Sigur, n-ai decât să-ți spui asta la nesfârșit.

Deși, din câte constatase el, Liam își făcea prieteni în stânga și-n dreapta, ba chiar și la mijloc. Probabil pentru că era foarte dezinvolt, și-a zis Max în sinea lui. Nu-și vâra nasul nicăieri și părea să-i facă pe ceilalți să-i caute compania. Era sigur că aceeași calitate îl împiedicase pe Liam să-l întrebe de ce se întorsese aici pentru o perioadă mai lungă, ținând cont că, ultima dată când vorbiseră, avea o slujbă nouă și interesantă în Londra.

Max și-a strecurat telefonul în buzunar și s-a încruntat. Chestia era că vorbele lui Liam conțineau un sâmbure de adevăr. Da, el și Erin erau prieteni. Fuseseră prieteni în Edinburgh cu mult înainte ca între ei să se înfiripe ceva și, de fapt, se combinaseră abia în ultimul an petrecut acolo. Rezultase astfel o relație cu întreruperi care i-ar fi făcut mândri pe Ross și pe Rachel[5], întinzându-se astfel pe parcursul a cinci ani, până primăvara trecută, când ea îi pusese capăt din nou. Iar acum era aproape sigur că Erin voia să-și schimbe decizia, având în vedere unele dintre mesajele primite de Max. Problema era că, acum, îi revenea în minte un alt chip, unul care îi pricinuise multe vise plăcute și treziri mai puțin agreabile în ultimele luni.

Max a aruncat o privire la ceas – o marcă nouă și promițătoare, despre care îi povestise Liam – și, fără o vorbă, s-au ridicat amândoi în picioare. Pauzele

de prânz de o oră nu erau privite cu ochi buni la birou. Nu că Max se plângea. Voia să fie ocupat, să se cufunde din nou în munca pe care o adora. În ultimele luni petrecuse prea mult timp fie gândindu-se obsesiv la trecut, fie îngrijorându-se în privința viitorului, totul din pricina acelei zile nenorocite de anul trecut – ziua care îi zdruncinase lumea la propriu.

Nu. A închis ochii o clipă. Să nu se gândească la asta. Era noua lui regulă. Singura modalitate de a depăși aceste luni – prefăcându-se că nu se întâmplase. Să-și distragă atenția – era singura cale de a merge mai departe.

S-au înapoiat la biroul de pe West Broadway, ocolind un șuvoi nesfârșit de lume, cu cerul cenușiu profilat amenințător deasupra capetelor.

Liam înainta agale alături de el, în felul acela care-l făcea întotdeauna pe Max să zâmbească – pentru cineva care practica atâtea sporturi, Liam mergea într-un mod caraghios și lipsit de grație, de parcă încerca să-și pună în evidență și totodată să-și ascundă statura de un metru nouăzeci și făcuse un compromis, alegând o atitudine care nu realiza nici una, nici alta. Fără să se privească, au intrat în cafeneaua Starbucks de la ultimul colț de stradă, înainte de birou. Era bine cunoscut faptul că aveau nevoie de cofeină ca să reziste la sedința de după prânz, având în vedere cât de mult tărăgănau clienții lucrurile, iar cafeaua de la birou, în ciuda clădirii elegante, era de-a dreptul oribilă.

S-au așezat la coada veșnică și amândoi i-au zâmbit roșcatei cu obraji trandafirii din spatele tejghelei, care părea că s-ar fi potrivit mai degrabă

într-un roman irlandez decât într-un local unde le vindea cafea afaceriștilor din Manhattan. Fata a încuviințat din cap când Liam a comandat cappuccino cu o doză suplimentară de espresso și un sirop, apoi s-a întors zâmbind spre Max.

— Un *americano* fără zahăr, vă rog, a comandat el zâmbind și făcând să-i apară gropițele din obraji.

— Sunteți din Anglia? l-a întrebat ea.

A anunțat comanda, apoi a încasat bonul lui Max, care a încuviințat din nou din cap. Fata a surâs și câteva riduri mici i s-au ivit la coada ochilor verzi.

— Ce grozav! Dintotdeauna mi-am dorit să merg acolo. Economisesc de-o veșnicie ca să pot pleca. E minunată Londra, nu-i așa? Pariez că e pur și simplu uimitoare.

— Este uimitoare, a răspuns Max.

Liam a pufnit discret lângă el și Max a presupus că tonul și cuvintele lui nu se prea potriveau. Dar, serios, câți oameni nu credeau că „Anglia" înseamnă „Londra"? Ah, da, bine, locuise și el în Londra la un moment dat, însă asta era irelevant. Totuși, a schițat un zâmbet pentru drăguța barmaniță.

— Păi, sper să reușești să ajungi acolo într-o bună zi.

— Să te caut, dacă ajung...? a rânjit ea.

De astă dată, râsul lui Liam a fost înlocuit de o tuse – una mult prea evidentă.

— Max, s-a prezentat el.

— Max, a dat ea din cap. Eu sunt Amy, a zis și a zâmbit încă o dată.

Cu cafeaua în mână, au ieșit în stradă, unde cădeau deja primii stropi de ploaie. Cel puțin pauza de prânz se termina, nu începea.

— Nici măcar nu trebuie să încerci, nu? a observat Liam, clătinând din cap.

— Hmm, a făcut Max inocent și a sorbit din cafea.

— Știi că asta se datorează exclusiv accentului tău englezesc și sexy, nu?

Max a clătinat din cap, ironic.

— Lasă gelozia asta evidentă, amice! Nu e deloc o calitate atrăgătoare.

Liam și-a ridicat cafeaua.

— Voiam să mă asigur că nu te umfli-n pene prea tare, atâta tot. Îmi imaginez că-i de datoria mea, ținând cont că sunt singurul tău prieten de-aici.

Max a pufnit, dar, cum Liam n-a mai zis nimic, a rămas holbându-se la trotuar cât au străbătut ultima porțiune de drum până la birou, gândindu-se ce-ar fi fost dacă... Dacă ar fi glumit, dacă ar fi flirtat la rândul lui cu roșcata aceea drăguță, dacă i-ar fi propus să meargă să bea ceva împreună și i-ar fi dat toate sfaturile necesare pentru o vacanță la Londra? Ar fi fost atât de simplu, ceva amuzant și relaxat. În urmă cu un an – presupunând că se afla într-o perioadă de „pauză" în relația cu Erin –, exact asta ar fi făcut, dar acum nici măcar nu găsea energia necesară să se simtă deranjat de ceva.

— Te simți bine? l-a întrebat Liam când au ajuns în dreptul clădirii zvelte din cărămidă, care adăpostea biroul lor.

La începutul anilor '90, clădirea reprezenta un reper al orașului New York, fiind proiectată de un arhitect local de renume, iar acum închisese cercul, găzduind propria firmă de arhitectură.

Au trecut de ușile din sticlă spre recepție și Max a mai luat o gură de cafea, apoi a dat din cap, trezindu-se din introspecția inutilă.

— Da. Mă gândeam la întâlnirea asta. Ar trebui să fie foarte amuzantă, nu crezi?

Liam nu a avut ocazia să răspundă, fiindcă o femeie de aproape treizeci de ani, cu părul negru, slabă și tonifiată, îmbrăcată în haine sport strâmte, care nu lăsau niciun pic de loc imaginației, s-a ridicat de pe canapeaua de la recepție, unde răsfoia o revistă de arhitectură, și s-a îndreptat țintă spre ei. Liam s-a oprit pur și simplu în drum, în timp ce ea se apropia, cu ochi negri și scânteietori. Venise să se răstească la el, a hotărât Max. Poate că era furioasă pentru că bătuse atâta drum ca să-l vadă, iar el nu era acolo.

De-a lungul anilor, Max ghicise întotdeauna la ce se gândește, iar ea susținea același lucru despre el. Deveniseră atât de pricepuți în a-și citi reciproc gândurile, încât mama lor spusese de mai multe ori că, probabil, era ceva supranatural și că, poate, le fusese menit să fie, de fapt, gemeni – ceva despre un ovul care se separase și rămăsese în pântecul ei în cei patru ani care-i despărțeau; totuși, în copilărie, îi displăcuse profund să se gândească la faptul că mama lui avea ouă în pântec și ignorase detaliile ori de câte ori ea își reluase teoria aberantă.

Dar, în ciuda teoriei despre posibilitatea de a fi gemeni, nu semănau deloc. Deși nu era de-a

dreptul scundă, sora lui era minionă și făcuseră întotdeauna speculații cu privire la motivul pentru care rămăsese așa, ținând cont că atât Max, cât și părinții lor erau mai înalți decât media.

Având în vedere că ea avea părul și ochii negri, spre deosebire de ai lui, care erau mai deschiși la culoare, inițial nu-ți dădeai seama că sunt rude.

S-a oprit brusc în fața lor și a ridicat capul spre Max, punându-și astfel în evidență trăsăturile proeminente – pomeți și bărbie ascuțite. Își accentuase înfățișarea tunzându-și scurt părul negru, cu toate că Max era aproape sigur că, într-un fel, o făcuse pentru a o enerva pe mama lor, care se plânsese imediat că arăta ca un băiețel. Dar n-aveai cum să te uiți la Chloe și să o consideri un băiețel, oricum și-ar fi aranjat părul – mai curând, tunsoarea îi dădea un aspect și mai frapant. O privire fulgerătoare spre Liam i-a sugerat lui Max că și prietenul lui era de aceeași părere. Liam și-a întors automat ochii mijiți spre Max și a tușit, schimbându-și imediat expresia.

La drept vorbind, Max era plin de compasiune. Chloe avea efectul acesta asupra bărbaților, lucru care îl făcuse să sară la bătaie de câteva ori de-a lungul anilor ca să-i apere onoarea sau să pedepsească pe cineva care-i frânsese inima, după cum era de așteptat să procedeze un frate mai mare. Totul culminase cu o ceartă de proporții, în care el îi ceruse să înceteze să-l mai pună în situația de a înfrunta pe toată lumea, iar ea îi replicase că onoarea *lor* ar trebui să-l preocupe.

Au ajuns la un acord tacit atunci când el a întors capul în timp ce ea își croia drum printre

nenumărați bărbați, lăsându-i în urmă cu inima zdrobită și declarând că, pur și simplu, nu erau ce căuta ea.

— Bună, Chloe! a salutat-o el calm, sorbindu-și ultima gură de cafea. Ce drăguț din partea ta să treci pe aici!

— Să știi că-i al naibii de drăguț din partea mea! a izbucnit ea, împungând cu degetul spre pieptul lui. Am venit de-un secol și, cum tu ai refuzat să răspunzi la telefon, a trebuit să stau să aștept, nu?

Max s-a încruntat și, scoțându-și telefonul, a constatat că îl sunase acum nici douăzeci de minute.

— Din fericire, a continuat Chloe, arătând spre biroul de la recepție și spre studentul aflat acolo, Steve a fost suficient de drăguț încât să mă lase să te-aștept aici, jos, cu toate că n-avea nici cea mai vagă idee cine ești – pesemne că n-ai făcut cine știe ce impresie.

Lângă el, Liam și-a mușcat buza și Max a avut senzația clară că se abține să zâmbească.

— Mai bine așa decât ca tine, a replicat Max, cu un ton voit relaxat, pentru a-i combate furia obișnuită ce-i însoțea micile ieșiri isterice care se domoleau, inevitabil, la fel de repede cum izbucneau. Singurul motiv pentru care lumea își amintește de tine este pentru că faci o impresie proastă, iar asta zău că nu-i ceva ce merită sărbătorit.

Chloe a fluturat din mână indiferentă și Max a oftat. A apucat-o de cot și a tras-o din ușă.

— Ce cauți aici, Chloe?

Ea a pufnit.

— Am venit *aici* pentru că mama a încercat să te contacteze, și citez „toată dimineața asta afurisită", iar tu refuzi să-i răspunzi. Prin urmare, m-a mituit cu un curs gratuit de spinning la una dintre sălile alea de lux din apropiere, din Tribeca. Așa că iată-mă! Făcând pe fiica iubitoare și venind: (a) să mă asigur că mai trăiești și că nimic îngrozitor nu s-a abătut asupra ta – și iarăși am citat, fiindcă exact așa a zis „s-a abătut" –, pentru că a încercat să te contacteze pe mobil, iar când a sunat la birou, i-au zis că nu ești acolo și...

— Iisuse! Chiar a sunat la birou?

Chloe l-a ignorat și și-a continuat tirada, turuind cuvânt după cuvânt, fără să simtă nevoia să respire:

— ...Și (b) să aflu la ce oră aterizează Erin, fiindcă e îngrijorată că nu termină la timp de făcut ordine și că tu vei uita să o iei de la aeroport.

Liam a scos un sunet între tuse și râs, iar Chloe și-a îndreptat imediat atenția spre el. Liam a roșit efectiv sub ochii ei, pentru Dumnezeu, apoi și-a dres repede glasul, când a văzut expresia lui Max. Una care, spera el, îi spunea clar că e jalnic. Totuși, Chloe i-a adresat un zâmbet discret, neascunzând faptul că-l cântărea din priviri.

Max a inspirat, străduindu-se să dea dovadă de răbdare și să-și amintească faptul că își iubea foarte mult mama și sora și că nu le putea învinovăți că se poartă cu el cu mănuși, cu toate că sperase că au încetat.

Fiindcă, deși n-ar recunoaște niciodată, știa că mamei lor nu i-ar fi luat prea mult să o convingă pe Chloe să vină și să-l „verifice", deși ar face tot posibilul să ascundă asta în spatele unor cuvinte

tăioase, ca întotdeauna. Ceea ce, la drept vorbind, le convenea amândurora. Niciunul din ei nu se prea pricepea la sentimentalisme.

— Ei bine, a zis Max, poți să-i transmiți mamei că sunt bine, într-adevăr, că niciun rău nu s-a abătut asupra mea, că Erin nu ajunge până diseară, că nu-i va păsa nici cât negru sub unghie cum arată casa și că mă voi duce eu însumi să o iau. Și...

— Oh, hai că începe! a murmurat Chloe.

— Și chiar dacă nu mă duceam eu să o iau, Erin e o femeie adultă și inteligentă, mai mult decât capabilă să vină singură de la aeroport.

— Și, Doamne, cât noroc are cu tine!

Liam s-a retras insesizabil, deși asta i-a determinat pe amândoi să-l privească în același timp, înainte să se uite din nou unul la altul.

— Asta-i tot? a întrebat-o Max mieros.

— Erin o să aibă nevoie de propriul dormitor? s-a interesat ea cu dulceață în glas.

— Du-te, Chloe! s-a încruntat el.

— Ce e?! a exclamat sora lui, ridicându-și geanta mai bine pe umăr. E o întrebare întemeiată! Și, dacă nu împarte camera cu tine, asta înseamnă că eu va trebui să dorm pe canapea, care e atât de...

Max și-a trecut o mână prin păr.

— Doamne, ce enervantă ești! De ce te-ai hotărât să vii din nou de Paște?

— Fiindcă e vremea mai bună, logic.

Chiar așa a zis – logic –, de parcă era o adolescentă.

Max și Chloe s-au întors brusc spre Liam când acesta a pufnit discret în râs. Liam a afișat imediat o expresie serioasă, ușor alarmat de forța combinată a privirilor lor, și Max a oftat.

— Îmi pare rău pentru asta, amice.

A aruncat o privire la ceas și i-a făcut semn lui Liam, sugerându-i că ar trebui să o lase pe Chloe și să urce la etaj. Dar sora lui și-a schimbat poziția, făcându-le misiunea imposibilă.

— Da, scuze. În numele lui Max, adică. Este, evident, mult prea egoist ca să mă prezinte, și totuși eu sunt Chloe, sora lui.

Liam a dat din cap și i-a răspuns cu un glas ceva mai răgușit decât de obicei.

— Da. De fapt, ne-am cunoscut anul trecut. Cu ocazia aniversării căsătoriei părinților voștri.

Chloe l-a privit apreciativ, apoi și-a țuguiat buzele.

— Așa e. Scuze, acum îmi amintesc. Ești fiul fostei colege de școală a mamei mele sau cam așa ceva, nu?

El a dat din nou din cap, aruncându-i lui Max o privire neputincioasă. Max nu era sigur dacă îl ruga să-l salveze sau îi cerea permisiunea să se arunce cu capul înainte.

În general, Liam n-avea nevoie de niciun ajutor în materie de femei, în ciuda comentariilor sale despre cât de lesne îi era lui Max. De asemenea, n-avea nici cea mai vagă idee dacă sora lui uitase cu adevărat că-l cunoscuse pe Liam – și-o imagina jucând cine știe ce joc, extrem de conștientă de felul în care o privea el.

Problema era că sora lui se pricepea la asta – și încă foarte bine –, dar își proteja sufletul cu înverșunare, astfel încât bărbaților le devenea imposibil să se apropie de ea, deși Chloe avea să-l amenințe cu siguranță dacă ar fi îndrăznit să dea glas respectivei opinii.

Gândindu-se că ar fi bine să-l ferească pe Liam de pericol, Max a mormăit:

— Pentru Dumnezeu, amice, adună-te! O să înrăutățești situația dacă te mai uiți așa la ea.

Chloe a pufnit, mutându-și geanta sport de pe un umăr pe celălalt.

— Nu mai fi așa nesuferit și penibil! Bietul Liam! a exclamat ea, aruncându-i tânărului o privire care l-a făcut să-și dreagă glasul. Data viitoare când o să încerci să flirtezi cu o fată de față cu mine, frățioare, o să-ți subliniez toate defectele în prezența ei. În cele mai mici detalii.

Max a bătut-o prietenește pe umăr.

— Draga mea, a replicat el pe un ton fals și sarcastic, nu-i nevoie să flirtez; îmi cad singure la picioare, doar știi asta.

Frații și-au zâmbit – deopotrivă provocator și solidar.

Și, cu toată sinceritatea, sosirea ei l-a smuls cu adevărat din melancolia autoimpusă. Chloe putea fi al naibii de enervantă, dar totodată era și singura persoană care-l putea scoate dintr-o dispoziție, autoimpusă sau nu. Așa că a sărutat-o pe obraz în semn de rămas-bun înainte să treacă de punctul de control împreună cu colegul său.

— Iisuse! a exclamat Liam, ducându-și o mână la ceafă.

Max nu s-a putut abține să râdă și l-a bătut prietenește pe spate.

— Nu te-ngrijora, amice. Nu ești singurul care reacționează așa, crede-mă.

— De fapt, e amuzant, dar asta nu mă face să mă simt mai bine, a zis Liam clătinând din cap. Nu că eu... adică, știu că e sora ta mai mică și toate cele.

— Da. Dar să omiți cuvântul „mică", dacă o să vorbiți vreodată despre asta. Nu-ți face griji; vei avea ocazia să faci o impresie bună diseară.

Liam s-a încruntat când au prins a urca scările – un efort conștient din partea lui Max de a încerca să-și recapete condiția fizică.

— Diseară.

— Da. Tocmai am decis că am nevoie de ajutor, dacă trebuie să le fac față la cină atât fostei iubite, cât și surorii mele.

Liam i-a aruncat o privire cu coada ochiului.

— Parcă ziceai că e doar o prietenă.

— Mă rog, cum o fi. Așa că vii.

— Bine. Câtă vreme mama ta gătește, contează pe mine.

Când au intrat în biroul de la etajul trei, Max a recunoscut că, de fapt, ceea ce gândise la parter nu era întru totul adevărat. Chloe nu era singura persoană care-l putea smulge din nostalgie. Indiferent că ea știa sau nu, cealaltă era femeia care-i căzuse la picioare la propriu cu patru luni în urmă.

CAPITOLUL 12

— Erin, dă-mi voie să-ți mai ofer puțin. Probabil că ești lihnită după călătoria cu avionul.

Mama lui Max se ridicase deja în picioare pe jumătate, cu colierul de aur legănându-i-se la gât, și se întindea spre castronul cu orez spaniol de la mijlocul mesei, garnitura ce însoțise somonul fript pe care-l servise.

Max a rezistat tentației de a-și da ochii peste cap și a evitat intenționat privirea lui Chloe, în caz că și ea ar fi avut o expresie asemănătoare. Practic, mama lui încerca să o hrănească pe Erin cu forța încă de când intrase pe ușă; se dusese chiar la un magazin de profil, aflat la mama naibii, ca să cumpere niște biscuiți despre care credea că „i-ar plăcea lui Erin".

Musafira a clătinat din cap.

— Nu, sincer, Valerie. Mă simt bine.

Mama lui și-a țuguiat buzele rujate cu roșu, apoi s-a întors spre Liam, care ședea față-n față cu Max, cu jacheta neagră așezată pe spătarul scaunului, etalându-și astfel cămașa roșie, și care avea deja o a doua porție generoasă în farfurie.

— Tu te simți bine, Liam?

Accentul ei american părea tot mai pronunțat atunci când vorbea cu el, de parcă, doar aflându-se în preajma lui, i se înmuia pronunția englezească pe care o căpătase. I-a zâmbit cu drag când el a

înghițit în grabă ca să-i răspundă. Pe Max nu l-ar fi surprins să o vadă traversând încăperea și ștergându-l la gură cu un nenorocit de șervețel. Sincer, pentru ea parcă era Crăciunul, cu Liam și cu Erin în aceeași cameră – ca și cum vizita propriilor doi copii din Londra nici nu se putea compara cu prezența musafirilor.

Gazda s-a așezat la loc, vădit nemulțumită, și a schimbat o privire cu tatăl lui Max, care i-a zâmbit înțelegător soției, din capul mesei, unde ședea odihnindu-și mâinile pe abdomen, de parcă l-ar fi durut. Se străduia să se mențină în formă, Max știa asta, și totuși un colăcel începuse să i se ivească în talie, deși restul familiei evita în mod tacit să discute despre asta.

Privirea mamei încă se plimba între farfuria goală a lui Erin și restul de mâncare de pe masă și Max a observat că se pregătește să o convingă să mai accepte ceva; îi spusese deja fiului ei de două ori în ultimele două ore, de când Erin se afla aici, că pare „foarte slabă", de parcă ar fi fost un motiv de îngrijorare mai degrabă decât rezultatul propriilor eforturi. Înainte să apuce să intervină, Erin a spus:

— A fost pur și simplu grozav, Valerie. Mulțumesc foarte mult! Îmi pare rău că n-am putut mânca mai mult – ceasul meu intern e dereglat și, în plus, am mâncat în avion; nu eram sigură că vom cina împreună, dat fiind că am ajuns atât de târziu.

A rostit totul cu o deosebită eleganță, dar ceva din vorbele ei l-a făcut pe Max să se foiască pe scaun.

Nu l-a ajutat nici faptul că mama l-a privit cu ochii aceia verzi-aurii pe care ea susținea că el îi moștenise și „le dăduse personalitate", irisul lor cu contur auriu fiind mai întunecat decât al ei. Iisuse! Nu era vina lui că mama se hotărâse să le ofere un festin pentru gurmanzi, nu? El îi spusese doar că lui Erin *s-ar putea* să-i fie foame când va veni – ceea ce însemna de asemenea că e posibil să nu-i fie. De unde să știe Max când îi este foame cuiva, pentru numele lui Dumnezeu?!

— Ai mâncat în avion? a repetat mama lui și a încruntat din sprâncenele perfect pensate – nu de ea însăși. Ai zburat la clasa business, nu, Erin?

Tatăl lui Max s-a întins peste masă și a strâns-o de mână în același timp în care Max a exclamat:

— Mamă!

Neputincioasă, Chloe și-a dat ochii peste cap, servindu-se cu a treia porție de orez; spre deosebire de cei doi musafiri, mama lor nu se gândise să-i ofere niciunuia dintre cei doi copii ai ei o porție în plus. Max l-a observat pe Liam foindu-se ușor când Chloe s-a întins peste masă, având grijă ca brațul ei să nu-l atingă pe al lui, și nu a putut să nu remarce zâmbetul discret care i-a înflorit pe chip. Cei doi fuseseră politicoși unul cu celălalt – știa că sora lui se comportă astfel numai datorită prezenței părinților, și nu pentru că așa-i stătea în fire, cum era cazul lui Liam – și abia dacă-și adresaseră un cuvânt la cină, în afara conversațiilor de grup. Dar Max sesizase ocheadele pe care i le arunca Liam și felul aproape calculat în care Chloe le ignora. Nu că el era în măsură să vorbească. Tocmai când se gândea la asta, Erin și-a schimbat poziția și, pentru

a treia oară în seara aceea, i-a simțit genunchiul acoperit de blugii strâmți, care îi scoteau în evidență picioarele superbe, atingându-l pe sub masă. O atingere suficient de scurtă ca să pară, teoretic, întâmplătoare și care, cu siguranță, putea trece neobservată de ceilalți meseni. Însă, după atingerea subtilă, dar fermă, Max era sigur că fusese o mișcare deliberată, prin care voia să-i spună că, deși conversa cu gazda, atenția îi era îndreptată asupra lui. Max și-a luat băutura – fără alcool, din păcate – și, concentrat, a sorbit din ea.

— Ce e? a întrebat mama pe un ton care, în mod amuzant, îi amintea lui Max de Chloe.

Poate că el moștenise înfățișarea mamei, dar sora lui îi preluase întru totul personalitatea, cu toate că ambele refuzau să recunoască.

Tatăl lui și-a dres vocea, și-a ațintit ochii – căprui, ca ai lui Chloe, deși nu la fel de întunecați – asupra chipului fardat al soției și a strâns-o ușor de mână. Femeia s-a prefăcut că nu observă.

— În zilele noastre, e îngrozitor la clasa economică, a continuat ea. În special mâncarea. Nu i-aș dori nici măcar doamnei Price de dedesubt să aibă parte de asta. În fine, poate că ei da, s-a contrazis, țuguindu-și buzele și mijind ochii. Zilele trecute a avut tupeul să întrebe dacă menajera ne și gătește și *sigur* a vrut să mă ia peste picior, fiindcă știe foarte bine că nu ne permitem ambele...

— Oricum nu ne-am dori o bucătăreasă, a intervenit soțul ei. Ar însemna să ratăm preparatele tale.

Și-a privit soția cu ochii scânteind și Max a observat felul în care mama lui a încercat – și, evident, a eșuat – să-și mascheze un zâmbet.

— Așa, așa! a zis Liam cu cel mai pronunțat accent britanic.

— Oh, Liam, ești atât de drăguț!

I-a zâmbit călduros și privirea i s-a înmuiat ca și cum s-ar fi uitat la primul ei născut. Și-a atins părul castaniu-închis, vrând parcă să se asigure că buclele făcute ieri erau în continuare la locul lor.

Pe lângă ochi, Max moștenise și podoaba ei capilară, dar nu și buclele care erau artificiale, și trebuia să admită că era recunoscător pentru asta; nu credea c-ar fi în stare să îngrijească niște cârlionți. Părul lui era mai închis la culoare decât al ei și doar în soare devenea cu adevărat castaniu.

Ochii lui Liam i-au răspuns cu aceeași sclipire și tânărul a ridicat paharul de pinot gris în cinstea mamei lui Max. Chloe i-a aruncat o privire urâtă pe care el fie nu a observat-o, fie a ales să o ignore și, când Max s-a uitat la ea, s-a prefăcut că se îneacă cu vinul. Imediat, tatăl lor i-a aruncat fiicei sale o privire aspră – ochii lui semănau extrem de tare cu ai ei – și Chloe a mimat că tușește și s-a lovit cu pumnul în piept. Max s-a abținut să râdă.

Din fericire, mama nu a observat-o pe Chloe, fiindcă îi privea radioasă când pe Liam, când pe Erin, care a admis zâmbind:

— De acord.

Erin a sorbit din vin, deși Max a văzut-o străduindu-se să-și înăbușe un căscat. Părea frântă, cu toate că-și mascase oboseala cu un machiaj aplicat cu grijă ca să acopere cearcănele și să-i

lumineze fața palidă cu care îl întâmpinase la aeroport; în plus, după duș, îmbrăcase o bluză albastră, curată și răcoroasă și își... tapase puțin părul blond.

Deși era aproape sigur că ea nu ar folosi acest cuvânt. Știa că, probabil, tânjește să se ducă la culcare, dar că n-o va face până când nu va considera că e momentul potrivit să se ridice.

Chloe și-a încrucișat cuțitul și furculița, apoi s-a rezemat de spătar, mângâindu-și abdomenul.

— Avem desert?

— Tocmai ai mâncat cât pentru trei persoane, i-a zis mama, încruntându-se.

— Dar gătești atât de bine, mamă, i-a zâmbit ea dulce. Eu abia am timp să gătesc când lucrez, sigur îți amintești cum e de pe vremea când...

I-a aruncat o privire îndurerată, iar Max a văzut expresia mamei înmuindu-se fără să vrea.

— Bine, dar vii să mă ajuți să îl servesc.

Chloe și mama ei au eliberat masa împreună, ducând totul în bucătăria parțial închisă din spatele lor. Chloe i-a făcut cu ochiul lui Max când a trecut pe lângă el. Când fratele ei și-a îndreptat atenția spre masă, a remarcat că Liam o studia pe sora lui mai mică din cap până-n picioare. Și-a dres vocea zgomotos și Liam a tresărit, apoi i-a aruncat o privire vinovată.

Erin s-a întors spre tatăl lor, punând picior peste picior sub masă. Arăta bine în ciuda diferenței de fus orar – Max trebuia să recunoască.

— Și, Roger, cum e la pensie?

Cum Erin îl antrena deja pe tatăl ei într-o conversație despre viața la New York și despre impresiile lui privind stabilirea în America, Max s-a aplecat spre Liam.

— O să te mănânce de viu, să știi.

Liam a învârtit vinul în pahar și i-a aruncat lui Max o privire mult prea inocentă.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Chiar așa? l-a întrebat Max, ridicând din sprâncene.

Liam și-a dus teatral o mână la inimă.

— Nu-ți face griji, știi că nu e tocmai genul meu.

Adevărat! Liam era atras de fete ca Erin, sofisticate și cu picioare lungi. Cu toate acestea, era aproape sigur că, de îndată ce Chloe ar hotărî că e interesată, omul nu ar mai avea nicio șansă.

Momentan, Max a abandonat subiectul și s-a lăsat pe spate în scaunul lui gri, un soi de fotoliu fără brațe. Se potrivea cu restul apartamentului în mare parte alb și gri, conceput, în mod vădit, ca să dea impresia de mai mult spațiu decât oferea în realitate. Și-a plimbat privirea prin locuință: podele din lemn, colțar, ferestre al naibii de masive de jur împrejurul livingului. Era o imagine cam uniformă pentru el, dar înțelegea de ce le place aici părinților lui.

Deși nu-i venise să creadă atunci când îl informaseră că, dintre toate locurile posibile, se mută tocmai în Upper East Side – cartier renumit că găzduiește lumea bună a New Yorkului. Știa că obținuseră un preț mult mai bun decât speraseră pe locuința lor din copilărie, atunci când o vânduseră, cu ani în urmă, dar chiar și-așa. Nu că ar fi știut

exact cât costă apartamentul, dar, având în vedere meseria lui, putea ghici. Un apartament cu trei camere, situat într-o clădire înaltă și elegantă ca aceasta nu era ieftin. În plus, de-aici te puteai bucura de priveliștea orașului, deși tot ce vedeai în prezent erau luminile celorlalte clădiri și ale străzii. Clădirea avea chiar și un portar elegant, care îl saluta pe Max spunându-i pe nume ori de câte ori îl vedea. Asta îl făcea să se întrebe dacă, într-adevăr, mama lui oferea consultanță în cadrul spitalului „ca să aibă o ocupație" sau pentru că, de fapt, aveau nevoie de bani.

Când mama și sora lui au reapărut cu plăcinta cu mere făcută în casă și cu farfuriile pentru desert, Max a sesizat că Liam a devenit brusc extrem de interesat de discuția pe care o purta Erin cu tatăl lui despre ultimele spectacole de pe Broadway. A pufnit ușor și Erin i-a aruncat o privire scurtă și întrebătoare. El a clătinat din cap.

După ce aproape au terminat plăcinta – Erin mâncase doar jumătate din porția ei, în efortul vădit de a nu jigni –, Liam a anunțat că trebuie să plece, fiindcă a doua zi se duceau devreme la birou, pentru o prezentare importantă. Reușind să înăbușe protestele mamei lui Max, și-a luat rămas-bun, le-a sărutat pe obraz pe gazdă și pe Erin, i-a strâns mâna lui Roger și l-a bătut prietenește pe Max pe umăr. În final, s-a întors spre Chloe, care se sprijinea de scaun; se săltase în picioare fără tragere de inimă, doar pentru că așa procedaseră ceilalți. A ridicat spre Liam o privire calculată, iar el și-a trecut o mână peste ceafă. Sincer, lui Max îi părea rău

pentru prietenul lui – familia și Erin îi priveau pe cei doi cu interes și fără pic de jenă. Însă nu suficient de rău, încât să distragă atenția cuiva.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere să te revăd, Chloe, i-a zis Liam dezinvolt.

Cu coada ochiului, Max și-a văzut mama dând din cap aprobator – pentru ea, politețea avea o importanță deosebită.

Chloe i-a zâmbit într-un fel care putea fi considerat oricum, numai drăguț nu.

— Și mie, i-a răspuns.

S-a îndreptat și s-a întins să-l sărute scurt pe Liam pe obraz, punându-i o mână pe antebraț, ca pentru a-și menține echilibrul. Apoi s-a retras și, înclinând capul, a adăugat:

— Poate ne mai vedem cât stau pe-aici.

Liam și-a dres glasul.

— Sigur. Da, poate.

S-a uitat cu ochi mari la Max, iar prietenul lui a dat din cap și a ridicat din umeri, parcă zicându-i: „Ți-am spus eu!"

În clipa în care Liam a ieșit pe ușă, Erin a profitat de ocazie, înainte ca toată lumea să se reașeze.

— Îmi pare tare rău, dar cred că mi-a ajuns pentru azi, altfel mâine voi fi o companie neplăcută.

Le-a zâmbit tuturor, iar Roger și soția lui au clătinat din cap de parcă numai *gândul* că Erin ar putea fi o companie neplăcută era de neconceput. Chloe s-a așezat și a atacat a doua bucată de plăcintă.

— În plus, a continuat musafira, nu vreau să dorm prea mult și să ratez ceva; vreau să profit la maximum de sfârșitul de săptămână, ținând cont că e prima dată când vin la New York.

Valerie a clătinat iarăși din cap, buclele ei mici și ferme învârtindu-se în ritmul mișcării.

— Mare păcat! a exclamat ea.

I-a aruncat lui Max o uitătură încruntată, iar el a rezistat dorinței de a ofta.

Erin l-a strâns ușor de umăr înainte să plece de la masă. Senzația atingerii ei a persistat și după ce ea s-a retras, subliniind faptul că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ia o decizie și, după expresia întipărită pe chipurile lor, gestul nu a trecut neobservat de membrii familiei.

Când mama a început să strângă masa – petrecerea era oficial încheiată acum, că oaspeții de onoare plecaseră –, Max și Chloe i-au sărit în ajutor, incapabili să ignore obiceiul insuflat pe parcursul atâtor ani.

— I-am antrenat bine, nu? a zis mama, adresându-i un surâs tatălui lor.

Roger s-a îndreptat pe scaun.

— Îmi arog toate meritele, a răspuns el leneș.

— Chiar așa? a ridicat soția lui din sprâncene.

Cum Roger a rânjit, Valerie l-a înghiontit în trecere cu cotul în umăr, făcându-l pe Max să zâmbească. Era drăguț că măcar unele lucruri rămâneau neschimbate.

Abia după ce a pus teancul de farfurioare pe tejgheaua din bucătărie, mama l-a țintuit cu privirea.

— Chiar ai de gând să te întorci în Marea Britanie, Max? l-a întrebat, încrucișându-și brațele la piept.

El a văzut-o cu coada ochiului pe Chloe părăsind bucătăria cu o mișcare neîndoios deliberată. Dezertoarea naibii! Max nu i-a răspuns. Învățase de mult că, atunci când venea vorba de întrebări la care mama știa răspunsul, cel mai bine era să tacă.

— Dar ce-o să faci acolo? a insistat ea.

Max a început să încarce mașina de spălat vase, ca să nu fie nevoit să o privească.

— Nu știu, mamă, a răspuns oftând. Dar nici să stau aici doar de dragul de a sta nu e corect. Am rămas deja mai mult decât ne-am așteptat.

A auzit-o bătând darabana în blatul mobilei, cu unghiile perfect manichiurate.

— Nu va fi bine pentru tine. Să pierzi vremea pe-acolo și să nu faci nimic.

Max și-a mutat privirea de la ultima farfurie pe care o așeza la mama lui și a ridicat o sprânceană.

— Cine zice că nu voi face nimic?

Mama lui și-a mușcat buza.

— Dacă ai avea un plan sau pe...

Max și-a îndreptat spinarea, uitându-se în lungul coridorului, înspre dormitorul lui Erin. Cel puțin ea nu pretindea niciodată că ar fi subtilă.

— Pe *cineva*, atunci lucrurile ar sta altfel, dar... Nu poți să pleci acasă pur și simplu și să nu faci nimic. Nu poți lăsa viața să se oprească așa, Max.

Fiul ei simțea că-și pierde controlul și i-a aruncat o privire urâtă. Mama lui a tresărit și el a clătinat din cap, parcă cerându-și scuze, apoi și-a trecut o mână prin păr.

Chloe le-a distras scurt atenția când a intrat cu restul de veselă murdară, însă mama lui nu ceda atât de ușor.

— Ce zici de vechea companie?

Max a oftat.

— Mă îndoiesc că mă vor primi înapoi acum, chiar și în calitate de liber-profesionist.

— Păi, te-ai gândit unde o să locuiești?

— Am propriul apartament.

Mama a strâns din buze. Erau încă roșii, făcându-l să se întrebe cu ce ruj nuclear[6] își dăduse.

— Da, apartamentul pe care l-ai închiriat. Și, din câte știu, nu faci nimic pentru a încheia contractul.

Max a scrâșnit din dinți.

— Mă descurc eu, bine? Nu-ți mai face griji.

— Poate sta cu mine, s-a oferit Chloe, sprijinindu-se de blat, lângă Max, și înghiontindu-l prietenește în braț.

Valerie i-a privit încruntată.

— N-ai nevoie să ți se distragă atenția, a rostit ea tăios, apoi tonul i s-a înmuiat. Trebuie să te concentrezi, drăguță. Rezidențiatul e unul dintre cele mai importante momente din cariera ta.

Chloe și-a dat ochii peste cap.

Considerând în mod clar că bătălia e pierdută acum, când Chloe făcea parte din echipă, mama a oftat.

— Mă duc la culcare. Pe mâine, a zis, apoi a ezitat înainte să iasă din bucătărie și s-a întors spre Max. Nu pot să nu-mi fac griji, să știi, i-a explicat cu o voce ușor tristă. E privilegiul de a fi mamă, a adăugat cu tristețe, după care i-a lăsat singuri.

Max s-a uitat la Chloe, făcând o grimasă:

— Sunt un fiu îngrozitor?

— Da, presupun că ești, a zis sora lui, ridicând din umeri.

S-a holbat la ea o clipă, apoi a râs și s-a întors să pună ceainicul la fiert.

— Mersi.

— Oricând, l-a asigurat ea, bătându-l pe braț. Așadar, care-i treaba cu arhitectul ăsta sexy?

Max a scos două căni și i-a zâmbit peste umăr.

— Păi, mă simt bine. Mersi de-ntrebare.

Chloe a pufnit.

— De ce nu-l aduci pe-aici mâine?

Max s-a holbat la ea.

— Nu. Nici măcar *pe tine* nu te-am invitat.

A pus un pliculeț cu ceai de mentă într-o cană și unul cu ceai obișnuit în cealaltă. I-a întins a treia cană lui Chloe, care a clătinat din cap.

— Nu te mai purta așa. Știi foarte bine că *ție* îți fac o favoare transformând întrunirea într-o reuniune de grup, în loc de o întâlnire.

Max a preferat să-i ignore remarca.

— Abia dacă i-ai adresat două vorbe toată seara, mă îndoiesc că *va dori* să vină.

Chloe a clătinat din cap și i-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Oh, va dori, crede-mă.

Max nu și-a putut stăpâni un fior.

— Care-i treaba cu doctorul ăla de la curs cu care ieșeai?

— E plictisitor, a răspuns Chloe, dând din umeri.

A mijit ochii spre el și Max a ridicat mâinile defensiv.

— N-am zis nimic.

— Nu trebuie să zici nimic; fața ta spune totul, a replicat ea, apoi a oftat. Pur și simplu nu are rost să te agăți de ceva dacă nu merită. Poate mă crezi dură, dar nu sunt. Doar că, știi, îmi aștept ursitul.

Max a încuviințat ușor din cap, atent la ceainicul care clocotea.

— Da. Știu.

— Știi? a repetat ea, ridicând o sprânceană.

Max a umplut cănile cu apă fiartă, a sărutat-o scurt pe obraz și a ieșit din bucătărie cu cănile în mână.

— Noapte bună, surioară!

Tata aranja canapeaua, pregătind-o de culcare pentru Chloe, când, din bucătărie, Max a intrat în living. I-a surprins privirea și s-a îndreptat spre el. Se părea că e noaptea interogatoriilor. Roger și-a trecut mâna prin păr. Era negru, ca al lui Chloe, dar ceva mai lung decât al ei, iar smocurile cenușii de pe cap și din barbă erau tot mai vizibile de fiecare dată când îl vedea Max, fiindcă în ultimii ani și le lăsase să crească.

— Am... auzit-o pe mama ta turuind.

Max a sorbit din ceaiul pe care-l ținea în mâna dreaptă.

— Mda. Dar e în regulă. Ne-am obișnuit cu toții.

Tatăl lui a dat din cap că da, apoi s-a legănat pe călcâie. Întotdeauna se gândea bine înainte să spună ceva.

— Recunosc că nu e ideal să locuiești cu părinții, dar vreau să știi că amândoi am vorbit serios. Întotdeauna va exista un loc aici pentru tine, dacă nu ești pregătit să te duci acasă sau dacă vrei să te întorci în cazul în care lucrurile nu... funcționează acolo.

Știa la ce se referă, știa că tatăl lui nu-l forțează să facă nimic, așa că Max i-a pus o mână pe umăr. Aveau aproape aceeași înălțime.

— Mersi.

S-a întors să plece, însă Roger a adăugat:

— Mama ta e îngrijorată, atâta tot.

— Știu, tată.

— Și, uite, ea nu te va forța...

— Însă tu o vei face?

— Dar, pe măsură ce petrece mai mult timp aici, începe să cunoască lume, a continuat tatăl lui calm și măsurat. Dac-ai vrea să discuți cu cineva, să-ți analizezi opțiunile, sunt sigur că ți-ar putea face cunoștință...

— Nu, tată, a refuzat Max pe un ton mai tăios decât intenționase și a inspirat adânc. Am vorbit deja despre asta. Nu că n-aș aprecia gestul, doar că...

Era atât de repetitiv, ecoul unor certuri asemănătoare din adolescență, când mama voia să facă lucrurile așa cum considera ea că e mai bine – în special cariera medicală. Dar nu putea spune asta, nu în mod direct și nu fără să-l jignească pe unul dintre ei sau chiar pe amândoi. Prin urmare, s-a mulțumit să răspundă:

— Trebuie să fac lucrurile în felul meu, bine?

Roger s-a uitat lung la el o clipă, parcă meditând, apoi a încuviințat încet din cap.

— Mi se pare corect. Câtă vreme ești sigur de asta. Du-te și vezi ce face Erin înainte să mergi la culcare, bine? E nepoliticos să nu-i urezi noapte bună unei fete ca ea.

S-a întors spre canapea și nu l-a văzut pe Max clătinând din cap. Dar, serios, *o fată ca ea*? Spre deosebire de oricare altă fată?

Și totuși, exact asta a făcut. O clipă mai târziu a ciocănit la ușa lui Erin. Tânăra i-a deschis; era deja în pijama, dar nu se demachiase încă. Nu o mai văzuse de mult fără machiaj, privilegiu la care renunțase când se despărțiseră.

— Ți-am adus ceai, a zis Max, ridicând cana cu ceaiul de mentă, sperând că încă îi plăcea să bea așa ceva înainte de culcare.

O ofertă de pace, s-a gândit el, una care să-i demonstreze că-i era de-a dreptul recunoscător că se deranjase să vină să-l vadă, indiferent ce-avea să se întâmple mai departe.

Erin a zâmbit, a luat ceaiul și a deschis ușa mai larg. Max a intrat, dar a lăsat intenționat ușa deschisă în urma lui. Erin ocupa cel mai mic dormitor, care era totuși suficient de încăpător. Valiza ei era, momentan, deschisă pe covorul verde cu maro, hidos după părerea lui, dar pe care Valerie îl adora în mod evident și care acoperea mare parte din podeaua de lemn de la picioarele patului. Imaginea hainelor ei împăturite la dungă și așezate teanc i-a smuls un zâmbet discret. Fără îndoială că

era gata să le transfere pe toate în sertarele șifonierului, chiar dacă avea să petreacă doar trei nopți aici.

— Ești bine? a întrebat-o. Te-ai instalat?

Erin a dat din cap că da, a suflat în ceai și a luat o înghițitură. Max a început să se legene pe călcâie, și-a amintit că exact asta făcuse și tatăl lui și s-a oprit, dregându-și glasul. De ce dintr-odată nu mai găsea nimic de zis? Relația lor nu fusese niciodată atât de bizară – chiar și atunci când abia se despărțiseră, fuseseră relativ relaxați unul în preajma celuilalt. Dar, din cine știe ce motiv, de astă dată totul părea forțat, de parcă se petrecuse o schimbare insesizabilă. Poate fiindcă se scurseseră șase luni în care nu se contactaseră în niciun fel. Și din cauza faptului că, ultima dată când o văzuse, abia mai funcționa ca o ființă umană, împovărat de greutatea a ceva ce i se repetase întruna că e doar durere.

Erin a pus ceaiul pe noptieră – Dumnezeule, mama lui pusese *flori* acolo, și încă unele galbene, culoarea preferată a lui Erin –, s-a întors din nou spre el și i-a luat mâna liberă între ale ei. Parfumul fetei l-a învăluit. Întotdeauna mirosise la fel, încă din facultate, o aromă de lavandă care, bănuia el, provenea de la același gel de duș sau cine știe ce alt produs de îngrijire pe care-l folosea.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, a șoptit ea, aruncând în treacăt o privire spre ușa deschisă.

— Știu, i-a răspuns Max, cu o mică grimasă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să păstrez legătura. Doar că am fost un pic cam... distras, presupun.

Erin a dat viguros din cap, părul ei lung și mai deschis la culoare decât îl avusese când o văzuse ultima dată săltând în ritmul mișcării.

— Înțeleg. Serios, i-a spus, dar într-un mod care îl făcea să se îndoiască de asta.

Simțindu-și umerii încordați, și-a retras mâna dintre ale ei, apoi a bătut-o pe dosul palmei, astfel încât gestul lui să pară mai puțin tăios. Își dorea pur și simplu ca ea – și restul lumii – să-l trateze iarăși normal și să nu mai umble ca pe ace în preajma lui. Se hotărâse să treacă peste asta, atât cât putea în orice caz; cel mai mic lucru pe care ceilalți îl puteau face era să-i respecte dorința.

Erin a pășit spre el, și-a împletit degetele pe ceafa lui, presându-i bizar cana cu ceai de piept, aburul înălțându-se învârtejit între ei. Și-a înclinat capul, așa cum făcea întotdeauna, atunci când îi cântărea reacția.

— Mi-a fost dor de tine.

Ochii ei erau de un albastru atât de intens. Aproape că uitase. Max și-a dres vocea.

— Și mie mi-a fost dor de tine, i-a zis, fiindcă era adevărat.

Nu era sigur că sentimentele lor erau identice, însă îi lipsise prezența ei. Erin a continuat să-l privească, parcă așteptând un fel de decizie. El a ezitat o clipă, apoi s-a aplecat și a depus o sărutare pe obrazul ei fin. S-a retras și a ridicat cana parcă toastând, iar colțul gurii ei s-a înălțat ușor.

— Noapte bună, Erin!

Și cu asta a închis ușa în urma lui, apoi a expirat încet și prelung.

6 Aluzie la piesa „Nuclear Lipstick“ de pe albumul cu același titlu, din 2007, al trupei Crazy Mary (n. tr.).

CAPITOLUL 13

Max și-a plimbat mâna peste balustrada podului pe care tocmai îl traversau, savurând senzația pe care i-o dădea fonta la atingere. Cu toate că nu petrecuse mult timp aici, era interesat de arhitectura New Yorkului și știa că podul se numește Bow și că fusese proiectat de Calvert Vaux și de Jacob Wrey Mould, asemenea multor altor elemente arhitecturale-cheie ale parcului. De fapt, era al naibii de grozav, deși latura lui egotistă era ușor ofensată că nu avusese ocazia să proiecteze ceva similar, care să ajungă în topul primelor zece construcții din lume, din lume, o lucrare pe care oamenii să vină să o admire. A oftat în timp ce se uita în jur, oarecum uimit de priveliști. Abia reușea să distingă câteva dintre clădirile înalte ale orașului – se gândea că imaginea va fi parțial obturată de copacii care se înfoiau puțin spre sfârșitul primăverii.

— Iisuse! a exclamat el, clătinând din cap. Habar n-aveam cât e de mare locul ăsta!

Traversase câteva zone din Central Park până acum, dar niciodată cu scopul precis de a se bucura de el. La auzul vorbelor lui, Chloe și-a dat ochii peste cap, iar Max și-a încovoiat umerii într-o atitudine ușor defensivă.

— Păi, a fost iarnă, nu? Și e al naibii de frig aici. Nu prea am de gând să-mi petrec timpul liber explorând vastele împrejurimi.

Chloe a tăcut și s-a uitat în direcția opusă, legănând coșul de picnic și, aparent, admirând copacii care tocmai reîncepeau să-și expună coloritul, dar măcar Erin a ridicat înțelegătoare din umeri.

Max și-a coborât privirea spre lacul care, grație răsăritului, strălucea, reflectând o parte din vegetația ce tocmai înflorea. Două bărci cu vâsle se apropiau de pod, purtând fiecare câte un cuplu deosebit de mulțumit. *Și toamna trebuie să fie frumos,* și-a zis absent în sinea lui, *cu toți copacii care-și schimbă culoarea.* Chloe i-a condus pe un drum sinuos spre ceea ce numea ea „inima" lui Central Park – fântâna arteziană și terasa Bethesda. Și-a întins brațele teatral, cu tot cu coșul de picnic, când au zărit pentru prima dată fântâna arteziană mare din mijlocul terasei, cu apa curgând în cascade în jurul a două platforme circulare, care susțineau un înger și coborau în ochiul de apă presărat cu nuferi. În spatele fântânii arteziene se afla lacul aparent nesfârșit, pe care oamenii îl străbăteau cu bărcile sau pe malul căruia stăteau, pe parapetul din gresie, care-l mărginea. Terasa era înțesată de lume și se zărea chiar și un grup de turiști cu aparate de fotografiat și ochelari de soare la ochi, în ciuda faptului că vremea, deși însorită, era departe de a fi potrivită pentru pantaloni scurți și tricou. Max era îmbrăcat, cu siguranță, mult mai adecvat, în blugi și cu pulover.

Cei trei au traversat pavajul din cărămidă portocalie ca să găsească un loc liber lângă fântână. Apoi s-au oprit cu toții și au ridicat capul să o admire.

— Se numește „Îngerul apelor", le-a informat Max.

Erin și Chloe au dat din cap, sugerând că știau deja. Bănuia că Erin, ca și el, se documentase puțin despre arhitectura orașului, dat fiind că și ea era arhitect.

Erin s-a uitat in jur, punându-și o mână în șold. Max a remarcat la câțiva metri un individ privind-o admirativ, căci bluza ei roșie o scotea în evidență în mulțime.

— Am senzația că am mai văzut-o undeva.

— E Central Park, a zis Max ridicând din umeri.

Erin a bătut din piciorul încălțat cu cizmă cu toc care, spre surprinderea lui Max, încă nu-i făcuse bătături.

— Da, știu, dar parcă mai e ceva, deși evident că n-am mai călcat niciodată pe aici. Mă sâcâie de-o vreme.

— Ai văzut *Singur acasă 2*? a întrebat-o Chloe, iar Erin s-a încruntat și a scuturat din cap. *Ce zi minunată*? a încercat ea din nou.

Max a ridicat din sprâncene, iar sora lui a strâns din umeri.

— Am căutat pe Google – a apărut în filmele astea.

În clipa aceea, o femeie care-și etala ținuta de cowboy constând dintr-o cămașă în carouri și o

pereche de blugi strâmți, albaștri, s-a apropiat și i-a zâmbit lui Max, întinzându-i un aparat de fotografiat.

— Ați vrea să...? a întrebat, arătând spre fântâna din spatele ei, unde se afla o fetiță cu părul strâns in codițe, însoțită de o altă femeie cu beretă.

— Desigur.

Max a luat aparatul, le-a făcut câteva poze și i l-a înapoiat zâmbind mecanic.

— Hai să vă fac și vouă una, s-a oferit Erin, scoțând telefonul din poșetă.

Max a acceptat, conștient că vor ajunge să se certe dacă refuză, deși asta i-a dat o senzație ușor neplăcută în stomac atunci când a zâmbit și a cuprins-o cu brațul pe Chloe, fiindcă o amintire aparte i-a invadat gândurile, una despre altă fată, cu un aparat foto mai impresionant, care-i făcuse poze pe plajă.

Au găsit puțin loc liber pe zidul alb de lângă lac, fix în colț, alături de un steag mare și verde, la umbra unuia dintre copacii deja plini de frunze. Max s-a așezat și s-a lăsat pe spate, cât pe ce să cadă. A ignorat privirea lui Chloe și și-a întins picioarele în față, în timp ce ea a desfăcut coșul de picnic. Se așteptase să aibă sentimente contradictorii în legătură cu povestea asta; acceptase să iasă doar de dragul lui Erin, care zburase până la New York, dar de fapt îi era oarecum imposibil să nu se lase captivat de o parte din atmosfera de aici, de sentimentul pe care i-l dădea mulțimea de oameni ieșită să se bucure puțin de unul dintre cele mai renumite parcuri din lume, într-o zi care promitea sosirea primăverii.

— Mereu e așa aglomerat? s-a interesat Erin, acceptând păturica de picnic pe care Max o refuzase și așezând-o cu grijă pe piatră înainte să ia loc, probabil ca să nu-și murdărească pantalonii albi.

— Habar n-am, a ridicat Max din umeri.

Chloe a clătinat din cap sarcastică, iar Erin s-a uitat când la unul, când la altul, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună lui Chloe să-l lase în pace. Și totuși, sora lui avea dreptate – nu că ar fi zis ceva. Trebuia să fi făcut mai multe, dacă tot se afla aici; pur și simplu nu găsise energia necesară să exploreze împrejurimile de unul singur, chiar dacă și-ar fi dorit.

Chloe le-a împărțit sticlele cu băutură pregătite de mama lor, înainte să deschidă recipientele Tupperware. Valerie insistase că vor fi jecmăniți dacă-și vor cumpăra mâncare în parc și că nu merita atâția bani; și, cum ea era singura care crescuse în New York, se hotărâseră să o creadă pe cuvânt.

— Așadar, a zis Chloe, cu gura plină de *quiche*, încotro mergem apoi?

Aparent, hotărâse să preia controlul asupra programului zilei, iar Max decisese să o lase.

— Am putea face un tur cu bicicleta?

Erin și-a studiat neliniștită ținuta impecabilă.

— Nu, nu prea am chef, a răspuns Max repede, înainte ca sora lui să sesizeze reticența lui Erin – și motivul ei – și astfel să facă cine știe ce comentariu ironic.

Poate că nu voia să spună nimic cu asta, dar nu era în stare să observe că alți oameni se simțeau jigniți de comentariile ei, chiar dacă ea nu vorbea serios; iar Erin era genul acela de persoană.

— Atunci ce ziceți de grădina zoologică? a insistat Chloe.

Max a luat unul din sendvișurile cu somon afumat pregătite de mama lui, care le îndepărtase până și coaja.

— Grădina zoologică? Vorbești serios?

— Da. Deși s-ar putea să mă cam întristez dacă văd animalele închise în cuști, a comentat ea, vârându-și un sendviș întreg în gură. Castelul! a propus, cu o voce ușor înăbușită. A înghițit și a continuat: Castelul Belvedere. Trebuie neapărat să mergem – se pare că de acolo se vede aproape tot orașul, le-a explicat, apoi s-a încruntat. Sau poate numai parcul.

Erin, care încă mai ciugulea din prima ei bucată de *quiche* a clătinat din cap.

— Cum reușești să ții minte toate informațiile fără să le cauți?

— Am memorie fotografică, i-a răspuns Chloe, ducându-și mâna la tâmplă.

— Chiar așa? s-a mirat Erin, lăsând capul într-o parte. Nu știam.

— Asta pentru că nu-i adevărat. N-o băga în seamă, Erin, a sfătuit-o Max și a oftat când și-a văzut sora zâmbind. Uite, dacă tot ai chef de făcut planuri, poți să iei în calcul faptul că trebuie să ajung la birou la un moment dat, după-amiază? Am o întâlnire luni seara cu niște clienți importanți

și am promis că verific câteva chestii, a explicat el, și-a terminat sendvișul, apoi s-a încruntat la Erin. Ți-am spus, nu?

Anunțase că ea îl va însoți, fiindcă nu putea pur și simplu să o lase acasă cu părinții în ultima seară pe care Erin o petrecea la New York.

— Mi-ai spus, l-a liniștit ea. Și mi-am pregătit rochia.

— Mie nu mi-ai povestit, a intervenit Chloe. Dar e în regulă. Mă voi asigura că ai timp să ajungi la birou. Poate vin și eu într-o plimbare.

Max a înălțat din sprâncene.

— Mă îndoiesc că Liam va fi acolo în weekend, a zis și a râs când ea s-a îmbufnat.

— Și, acestea fiind zise, eu mă duc la baie, a anunțat sora lui. Trebuie să fie o toaletă publică pe-aici pe undeva, nu? a adăugat, uitându-se în jur. Revin imediat.

O clipă, Max a urmărit-o îndepărtându-se. Jacheta din piele pe care Chloe o asortase cu blugii negri se potrivea cu părul ei scurt și negru, dându-i aerul unei tinere și simpatice motocicliste. Refuza să utilizeze cuvântul „sexy" în legătură cu sora lui. Se potrivea întru totul cu New Yorkul; la prima vedere, n-aveai cum să-ți dai seama că e turistă.

Erin a luat caserola cu căpșuni și a îndepărtat codița uneia înainte să muște delicat. Max a privit-o o clipă. Se machiase discret azi, ca să pară proaspătă și primăvăratică, precum copacii din jur. Era atât de drăguță; nu putea să nege asta. Și totuși, nu simțea atracția obișnuită atunci când era în

preajma ei. Erin a ridicat privirea de la căpșună și, când l-a văzut studiind-o, a surâs. El i-a întors zâmbetul, dorindu-și să nu fi fost atât de forțat.

— Așadar, a zis ea, dându-și părul după urechi. Mă gândeam...

Max a tresărit și, dacă s-ar fi putut strâmba mai mult fără să fie nepoliticos, ar fi făcut-o. Sperase că vor putea să amâne momentul sau, chiar mai bine, să nu aducă deloc vorba. Și-a dres glasul și a zis:

— Da...

— Știu că ai avut un an greu, dar vreau să fac parte din viața ta, Max.

Scurt și la obiect, ca întotdeauna.

El a sorbit din băutură – apă minerală – ca să-și găsească o ocupație.

— Dar *ești* parte din viața mea, a asigurat-o, încercând să pară relaxat și natural.

— Știi tu ce vreau să spun, a zis ea, privindu-l drept în ochi.

— Da, a repetat Max. Fiindcă știa; a bătut din nou darabana în sticlă. Parcă ziceai că suntem diferiți acum, că ne-ar fi mai bine ca simpli prieteni, nu? a întrebat el, ridicând din sprâncene, cu un aer degajat. Ne simțeam în largul nostru și de aceea parcă voiam mai mult. Sunt *destul* de sigur că așa ai zis.

I-a zâmbit ca să-i arate că nu i-o spune cu supărare.

Erin a strâmbat din nas.

— Nu m-am exprimat chiar așa.

Dar spusese ceva de genul ăsta atunci, iar el se enervase și ieșise ca o furtună din cameră. A presupus că pur și simplu voia să scape de el. Îi

strigase că mai trecuseră prin așa ceva și înainte, că ar trebui să se hotărască naibii ce vrea și că se săturase ca ea să tot vină la el plângând atunci când îi mergea rău în viață. Fiindcă se simțise jignit că ea punea capăt relației și nici măcar nu se deranjase să ia în considerare faptul că Erin avea dreptate. Însă, în ultimul an, își dăduse seama că și el procedase la fel; îi permisese să fie persoana la care alerga întotdeauna, fără să se gândească vreo clipă dacă era bine pentru vreunul dintre ei. Și, după ce învățase să nu mai procedeze așa, recunoscuse că ea avusese dreptate, că poate le era mai bine ca prieteni, fiindcă, atunci când erau împreună, se cârâiau în permanență – amândoi dezvoltându-se ca oameni, și totuși nereușind să meargă mai departe, fiindcă se tot trăgeau reciproc înapoi.

— Anul care s-a scurs m-a făcut să înțeleg ceva, a continuat Erin, când i-a fost limpede că el nu intenționa să dea glas propriilor gânduri. M-a făcut să mă gândesc că poate... Poate confortul e bun, a zis și a inspirat adânc, pieptul umflându-i-se în ritmul respirației. Vreau să-ți fiu alături, Max.

De astă dată, el s-a strâmbat de-a dreptul, dar ea a clătinat ferm din cap.

— Vreau... Ei bine, mă gândesc că poate ar trebui să mai facem o încercare.

Și cu asta a mușcat dintr-o căpșună, uitându-se la el în continuare, chiar și atunci când Max a refuzat să-i întâlnească privirea. Îi plăcea francheța ei – însemna că întotdeauna știai cum stai –, dar uneori o făcea să pară formidabilă, fiindcă se pricepea să obțină ce dorește.

I-a oferit din căpșuni și el a luat una.

— Mă mir că mama n-a pregătit și niște șampanie, a murmurat Max și, spre ușurarea lui, Erin a zâmbit.

Probabil se gândise la asta, și-a zis în sinea lui, și atunci și-a amintit că, momentan, el nu bea.

A băgat căpșuna întreagă în gură, iar Erin s-a lăsat pe spate, ridicând fața spre cer și arcuindu-și spinarea.

— Cred c-ar trebui să te muți cu mine când te vei întoarce în Marea Britanie.

Max s-a înecat ușor cu căpșuna, dar Erin a închis ochii, aparent savurând atingerea soarelui care se strecura printre frunze și-i încălzea chipul.

— În Edinburgh, a precizat ea, de parcă asta era principala problemă în legătură cu propunerea ei. Știu că n-ai unde să stai.

— Chiar așa? a bodogănit el, jurând că va avea o discuție cu mama lui când vor rămâne singuri.

Erin a deschis ochii, s-a uitat la el și a încuviințat din cap.

— Și chestia e că...

S-a uitat peste umărul lui și și-a mușcat buza. Max s-a întrebat în treacăt dacă o văzuse pe Chloe.

— Nu mă deranjează dacă suntem doar prieteni, a continuat Erin, a răsuflat și s-a uitat din nou la Max, care a ridicat din sprâncene. Aș prefera să nu fim doar atât, după cum sigur ți-ai dat seama. Dar oferta rămâne oricum valabilă.

I-a zâmbit discret. Și vorbea serios, altfel nu i-ar fi spus-o. Nu era genul care să joace jocuri complicate, iar el nu credea că i-ar face una ca asta acum. Dar chiar și în calitate de prieteni, tot era un teritoriu al naibii de periculos.

— Așadar? a întrebat ea, scuturând din cap ca să-și îndepărteze de pe față părul lung și blond. Ce părere ai?

Iisuse! Trebuia să decidă pur și simplu? Max și-a trecut o mână peste ceafă.

— Erin...

Ea a privit din nou peste umărul lui, așa că s-a întors și el să se uite într-acolo. Chloe își croia drum înapoi spre ei și evident că nici el, nici Erin nu voiau să continue discuția în prezența surorii lui. Și-a dres glasul și s-a răsucit spre ea.

— Erin, eu...

A dat să spună ceva, dar s-a oprit și a întors capul brusc spre fântâna arteziană. Văzuse ceva acolo. Pe cineva. Era sigur. Fusese doar o clipă, dar memorase chipul acela. A scrutat frenetic mulțimea până când a dat cu ochii de profilul persoanei cu pricina. Părul de un castaniu-deschis care ieșea în evidență precum o frunză ruginie primăvara, nasul micuț, buzele pline. Nu putea fi... Și totuși, Max se ridicase deja și făcuse un pas spre ea, schimbându-și poziția ca să vadă mai bine. A clătinat din cap de parcă nu putea fi adevărat. Poate i se părea doar pentru că se gândise la ea mai devreme.

Și-atunci a auzit-o râzând.

— Max?

Glasul lui Erin părea slab în raport cu bătăile inimii lui, căci zgomotul din jur se estompase.

— Revin imediat, a zis el, conștient că vocea-i era întretăiată, chiar ușor panicată, și se simțea incapabil să împiedice asta.

A pornit degrabă spre fata cu pricina, încercând să-i fixeze ceafa cu privirea și înjurând numeroasele persoane care-i tot ieșeau în cale. A simțit o mână pe braț și a îndepărtat-o.

Chloe i-a dat drumul imediat, ridicând mâinile ca pentru a se preda.

— Hei, ce s-a întâmplat? Chiar așa rău a mers? l-a întrebat, atingându-și pieptul cu un gest teatral. Nu te teme, frățioare. Mă voi întoarce și te voi apăra de orice privire insistentă...

— Lasă-mă o clipă, Chlo, bine?

— Hei, ce...? s-a încruntat sora lui.

Însă el a ignorat-o, fugind acum la propriu și înjurând în barbă când a pierdut-o iarăși din ochi. Sigur nu putea fi ea. O lăsase în Londra. Plecase știind că n-o va mai revedea niciodată. Își întorcea capul în toate direcțiile, scrutând zona din jurul fântânii. Trebuia să se asigure, atâta tot. Era singurul lucru care-i trecea prin minte acum, chiar dacă conștientiza că n-avea nicio logică. Inima îi bătea nebunește în timp ce fugea în jurul fântânii, ignorându-i pe cei care-l priveau curioși, fiindcă nu era îmbrăcat în haine sport. Rămăsese deja fără suflare și și-a dat seama că-și pierduse condiția fizică în ultimele luni – cu doi ani în urmă, alergase la maratonul din Edinburgh, pentru numele lui Dumnezeu, și-acum uită-te la el!

Apoi i-a văzut părul apărând o clipă și s-a întins să o prindă de braț pe fata care tocmai se întorcea cu spatele. Tânăra s-a uitat înapoi mai mult decât speriată și s-a încruntat. El i-a dat drumul imediat.

— Scuze, a zis Max repede și s-a retras când un bărbat a venit lângă ea. Eu... Scuze.

A inspirat, după care și-a trecut ambele mâini prin păr. Fata a ridicat ușor din umeri și, după ce individul cu pricina i-a aruncat lui Max o privire suspicioasă, cei doi au plecat.

Nu era Josie. Bineînțeles că nu era ea. Prea puțin probabil, nu? Și totuși, râsul... Nu uitase râsul acela. Cald și dezinhibat, genul de râs care te făcea să găsești un motiv de glumă, ca să-l auzi din nou. Cu o ultimă privire în jur, s-a recunoscut învins și s-a întors la Chloe și la Erin, care rămăseseră holbându-se la el.

Chloe a ridicat ambele mâini cu palmele în sus, parcă cerându-i o explicație.

— Ce naiba?

— Scuze. Doar că... mi s-a părut că am văzut pe cineva.

Au continuat să se uite amândouă la el, iar Chloe s-a încruntat și mai abitir. Spera să nu insiste – sora lui știa despre aventura lui romantică de Crăciun, dar Erin nu aflase și, având în vedere micul ei discurs de mai devreme, Max se îndoia că va primi bine informația. Și-a dres glasul.

— Nu-i nimic, nu vă faceți griji. Mi s-a părut că am văzut o prietenă, atâta tot. În orice caz, hai să găsim castelul ăla. Pare grozav.

A răsuflat ușurat când cele două au abandonat subiectul și s-au întors să strângă coșul de picnic. Oricum nu credea că ar fi fost capabil să le explice, nu astfel încât ele să poată pricepe. Nici măcar nu era absolut sigur că știe el însuși ce gândește. Știa doar că, în acel prim moment, inima îi tresărise la gândul că ar putea să o revadă și, o secundă, orice altceva încetase să mai conteze.

CAPITOLUL 14

Era încă lumină când au oprit în fața clădirii din Brooklyn, cerul se colorase într-o nuanță palidă de albastru-purpuriu, felinarele stradale tocmai prindeau viață. Cum ședea lângă portiera dinspre trotuar, Max a coborât primul din taxi, netezindu-și jacheta neagră, simplă pe care o purta peste cămașa bleumarin – decisese că, într-o asemenea ocazie, nu puteai da greș cu o ținută simplă și discretă –, apoi i-a plătit șoferului pe geam, cât au coborât și ceilalți trei.

Chloe și-a pus mâinile în șolduri și s-a uitat lung la clădirea din fața lor.

— Nu pare cine știe ce, nu?

Max a râs discret.

— La ce te așteptai?

După părerea lui, arăta bine – nu era tocmai o capodoperă arhitecturală, dar era trainică, în mod clar proprietarii se descurcaseră cu ce aveau, păstrând arcada de la parter și folosind litere în stil vechi pentru numele locului. Era o clădire înaltă, din cărămidă și Max știa că în seara aceea aveau să exploreze primele două etaje – un bar/galerie al cărui proprietar, întâmplător și clientul lui Max și al lui Liam într-un cu totul alt proiect, spera să-l vadă devenind următoarea atracție „la modă", unde lumea putea să cumpere o operă de artă „grozavă"

și abstractă și totodată să bea ceva, savurând atmosfera. Lui Max i se părea cam pretențios, dar el și Liam primiseră invitații la inaugurarea localului și unul dintre partenerii seniori îi sfătuise categoric să meargă, fiindcă individul respectiv putea să furnizeze companiei și alte proiecte în viitor.

— Nu știu. La ceva mai... deosebit.

Chloe s-a uitat în dreapta, de unde venea Liam. Tânărul purta pantaloni negri, întocmai ca Max, dar aici se oprea asemănarea dintre ținutele lor. Jacheta gri a lui Liam părea croită anume pentru el și tânărul îi adăugase, ca de obicei, un strop de culoare – niciodată mai mult de un articol odată – sub forma unui tricou polo verde. Chloe l-a apucat de braț.

— Să mergem! l-a îndemnat ea.

Și cu asta l-a condus direct spre intrare. Liam i-a aruncat o privire ușor vinovată lui Max, care doar a ridicat din umeri, parcă spunându-i: „De-acum, ești pe cont propriu, amice." În absența părinților și, dat fiind că în taxi stătuseră înghesuiți ca sardelele, Chloe și Liam păreau să fi depășit etapa de ignorare a relației. Max încă nu se hotărâse cum era mai bine, dar Liam fusese la birou sâmbătă, deși Max crezuse contrariul, și o invitase el însuși pe Chloe la „chef", așa că el nu mai putea face nimic în privința asta. Nu că l-ar fi deranjat că sora lui se distrează, doar c-ar fi preferat ca ea să nu-i distrugă propriile relații pe parcurs – și îi plăcea cu-adevărat Liam, ca să nu mai vorbim de faptul că se dovedea a fi un contact util. Chiar dacă nu credea că va mai avea nevoie de Liam, era plăcut să poată conta pe el. Însă Chloe rămânea în New York doar o

săptămână, iar Max spera că ea nu o să aibă timp suficient să distrugă ceva. În plus, la drept vorbind, Liam părea cu capul pe umeri în raport cu toată prostia asta.

Max și Erin i-au urmat pe cei doi în clădire. Chloe s-a întors și, ridicând din umeri, și-a scos geaca de piele și a dat la iveală o rochie neagră cu buline verzi, suficient de strâmtă, încât să-i sublinieze corpul pe care și-l menținea în formă și să-l facă pe fratele ei să se cutremure la vederea uităturii apreciative pe care i-o arunca Liam acum. Max s-a hotărât să ignore privirea prietenului său care își cobora ochii spre picioarele pe care Chloe și le pusese în valoare cu ajutorul unei perechi de cizme cu toc. Chloe i-a întins geaca și i-a zâmbit cu oarecare îngâmfare.

— Voi ocupați-vă de haine, eu și Liam ne ducem după băuturi.

Erin a ridicat din sprâncene spre Max, dar, cum Chloe se îndepărta deja, Max a socotit că e mai simplu să procedeze așa. L-a văzut pe Liam cântărind-o visător pe Chloe din priviri, în timp ce-și croiau drum spre „galeria" clădirii, aparent găsind adorabile aerul ei de șefă și atitudinea care sugera că totul i se cuvine. Îi venea să-și dea ochii peste cap. Măcar el și Erin rămăseseră întotdeauna – sau de cele mai multe ori – cumpătați când se aflau împreună, chiar dacă se considerau reciproc atrăgători.

Au lăsat hainele la garderobă și i-au urmat pe Liam și pe Chloe în galeria slab iluminată cu becuri individuale, care evidențiau fiecare tablou în parte, făcându-le să arate, Max era convins de asta, mult

mai bine decât acasă. Erin și-a strecurat mâna într-a lui. Era caldă și reconfortantă și el și-a coborât privirea, zâmbindu-i absent. Ea i-a întors surâsul, astfel că el s-a bucurat atunci când chelnerul a venit cu o tavă cu cocktailuri roșii și el a trebuit să-l întrebe care este fără alcool, ceea ce l-a scos o clipă din încurcătură. Da, ținea în mod cert la Erin, dar îi venea greu să-și dea seama cât anume era prietenie și cât din senzația persistentă a unei relații de lungă durată era autentică aici și acum. Și, desigur, ea susținea că vrea să se împace, dar nu fusese chiar atât de sigură de asta în urmă cu un an, așa că cine știe cât avea să dureze dorința ei?

Și totuși, arăta incredibil în seara aceea, îmbrăcată într-o rochie neagră, cu dungi în partea de sus; cu unghiile de la picioare date cu ojă roșie, vizibile în pantofii cu toc cui, decupați la vârf, și cu pandantivul care-i atârna la gât, deasupra sânilor. Bronzul de pe brațele goale, fie și artificial, îi dădea un aer atrăgător. În plus, se machiase astfel încât ochii-i păreau încă și mai albaștri.

S-au ferit din calea câtorva persoane care intrau și Max a sorbit din băutură, dorindu-și să fie alcoolică, pentru a-l ajuta să se liniștească, în timp ce scruta încăperea în căutarea lui Chloe și a lui Liam.

— Mă bucur că sunt aici, a zis Erin și Max și-a plecat din nou privirea spre ea și a constatat că-și pusese băutura pe pervazul ce se întindea de-a lungul peretelui din spatele lor.

— Și eu mă bucur că ești aici, a subliniat Max, fiindcă oricare ar fi fost situația, măcar atâta lucru era adevărat.

Apoi Erin a păşit spre el, a ridicat capul şi l-a sărutat. Avea buze ferme, cu gust de luciu de buze, desigur, ca întotdeauna. El nu a rezistat – se tatonaseră astfel tot weekendul, aşa că, la naiba, de ce nu? Era doar un sărut prietenesc. Şi da, exista ceva tulburător şi familiar în el, semn că nu dispăruse atracţia dintre ei. Imposibil să nu existe, având în vedere trecutul lor şi faptul că ştiau exact pe ce butoane să apese.

Erin s-a retras, i-a zâmbit sigură pe ea, apoi şi-a luat paharul şi a pornit la luptă. Max a închis ochii o clipă, apoi a urmat-o. Ar fi atât de uşor să se lase purtat de val. Să permită lucrurilor să curgă în voia lor în seara asta, să bea câteva pahare şi să sfârşească în pat. Era ultima ei noapte aici şi cu siguranţă asta-şi dorea. În plus, Dumnezeule, trecuseră patru luni! Poate că i-ar fi uşor să meargă mai departe, să se mute cu ea, să se reobişnuiască unul cu celălalt. Erin ştia totul despre el – sau destul de multe –, ceea ce însemna că riscul de a o supăra se micşora.

Au făcut un tur obligatoriu al lucrărilor de artă – cam obscure după gustul lui Max –, apoi au urcat la etaj, unde i-au găsit pe Liam şi pe Chloe la bar. Şi-au mai comandat câte o băutură – se părea că, în seara asta, totul era din partea casei – în timp ce Max încerca să nu se gândească la căldura emanată de braţul lui Erin, care stătea lipit de al lui.

Liam a sorbit prelung din bere.

— Ei bine, iată-ne pe toţi aici, în noua zonă la modă a oraşului.

— Cred că Brooklyn e „la modă" de ceva vreme, amice, l-a atenționat Max, luând un așa-zis gin cu apă tonică oferit de Erin. Iar tu nu locuiești fix după colț?

Liam a făcut o grimasă.

— După colț e o exagerare. Dar, oricum ar fi, mie nu-mi e rușine – nu putem trăi cu toții pe cheltuiala părinților.

— Mi se pare un ușor paradox? a întrebat Max, ridicând întrebător din sprânceană spre Erin, care și-a permis un zâmbet discret.

— Oh, Doamne! a murmurat Liam, dând din cap aproape imperceptibil spre celălalt capăt al încăperii. Vin!

Max s-a întors la timp pentru a-i vedea pe Tim, principalul asociat, și pe Bradley, proprietarul galeriei și totodată clientul lui Max și al lui Liam, îndreptându-și atenția spre ei.

— Păi, mai bine acum decât după ce vă îmbătați cu toții, a comentat Max, făcând-o pe Chloe să zâmbească.

— Liam! a exclamat Tim, alăturându-se cercului lor și bătându-l pe Liam pe umăr, deși a trebuit să se întindă pentru asta, apoi și-a împins ochelarii pe nas și a zâmbit binevoitor grupului. Tocmai îi spuneam lui Bradley ce treabă excelentă faceți.

După ce i-a șoptit ceva unui chelner din apropiere, care ducea o tavă plină cu pahare, Bradley s-a apropiat, zâmbind ca la comandă. Max știa foarte bine că nu trebuie să se lase păcălit de zâmbetul lui – individul era cât se poate de viclean și părea să se concentreze asupra oricărui aspect,

indiferent cu câte idei venea. Probabil că de-aceea era încă în formă, deși avea vreo șaizeci și cinci de ani.

— Da, da, a zis Bradley dând din cap spre Tim, parcă răsfățând un copil mic. Am fost impresionat de munca depusă de Max și de Liam până acum, dar hai să vedem cum arată la final, bine?

Le-a făcut cu ochiul celor din cerc și cu toții i-au zâmbit ascultători. De fapt, Max nu avea să mai lucreze în cadrul companiei ca să vadă cum va arăta în final blocul cu apartamente elegante, „la comandă", dar primise instrucțiuni precise să nu anunțe că pleacă, pentru ca nu cumva să iște agitație.

— Dar da, a continuat Bradley, luând paharul cu șampanie adus de chelner, mă bucur că ați reușit să veniți cu toții. Voiam ca oamenii mei să vadă atmosfera de-aici; asta le oferă o perspectivă mai bună asupra a ceea ce fac.

A sorbit din șampanie abia clipind când a folosit expresia „oamenii mei". Max a afișat o mină care, după părerea lui, îi exprima acordul înțelept, deși a sesizat sprâncenele lui Chloe ridicate brusc și a sperat că nu va spune nimic.

— Pare o lucrare extraordinară, a spus Liam arătând în jur, la care Tim și Bradley au încuviințat din cap.

— Da, cred că așa e, dar contează dacă se va dovedi profitabilă, nu?

Și-a întors privirea o clipă, scrutând încăperea – probabil în căutarea cuiva mai interesant sau mai

important. În timp ce era cu spatele, Max i-a șoptit „extraordinar" lui Liam, ridicând din sprâncene, iar prietenul lui a dat neputincios din umeri.

— Ah, uite-l pe specialistul meu în PR! a continuat Bradley.

I-a făcut semn cuiva cu mâna, apoi le-a întors spatele, punându-se între Tim și grup.

— Știți, voiam să-i adun pe toți în aceeași cameră. E bine pentru afaceri, nu? Întotdeauna e recomandat să-ți faci relații, să-ți sărbătorești succesul alături de oamenii care au contribuit la el.

— Întocmai, a întărit Tim, încuviințând din cap, de parcă Bradley rostise o frază profundă.

Bradley a continuat, de parcă Tim n-ar fi zis nimic.

— Și Ollie, aici de față, se ocupă de partea de PR a acestui loc. Ollie!

Individul se îndrepta deja spre ei, dar a grăbit pasul când l-a auzit pe Bradley strigând, fapt cu atât mai ușor de remarcat, cu cât bărbatul era mai scund decât media.

Ollie s-a alăturat cercului și le-a strâns mâna tuturor. Privirea i-a zăbovit o clipă asupra lui Max, care îl cunoștea pe tip, era sigur de asta. Își amintea înfățișarea lui de spiriduș, cu bărbie proeminentă și cu urechi ușor ascuțite. Fostul partener al lui Josie! O senzație neplăcută i-a cuprins stomacul și Max a sorbit din băutură, încercând să și-o înăbușe. Din când în când, privirea lui Oliver se îndrepta în treacăt spre Max, parcă sugerând că și el îl recunoaște. Max și-a dat seama că probabil se holbează când a observat-o pe Erin uitându-se curioasă la el și a încercat să-și ascundă reacția.

— Ai venit singur, Ollie? Nu e niciun coleg cu tine? l-a întrebat Bradley, făcând totodată cuiva cu mâna.

Chloe a strâmbat din nou din nas, însă nu a zis nimic.

— Ceilalți au preferat să se retragă devreme, dat fiind că e luni, așa că mă tem că am rămas doar eu.

Oliver a ridicat mâinile scuzându-se în mod vădit, apoi și-a netezit părul deja exagerat de aranjat.

— Nu, nu-i nevoie să-ți ceri scuze, l-a liniștit Bradley, luând un al doilea pahar cu șampanie de pe tava adusă de ospătar și întinzându-i-l lui Oliver, aparent singura persoană din grup căreia avea să i se ofere unul.

Liam i-a aruncat lui Max o privire întrebătoare. Așadar, revenise la uitătura mânioasă. Și-a rotit umerii cu o mișcare amplă, impunându-și să înceteze cu atitudinea aceea ridicolă. Abia și-l mai amintea pe individ și nu se mai gândise la el de când îl cunoscuse. Totuși, ținea minte limpede că fusese un nesimțit și impresia de-atunci părea să se intensifice acum. Nu-l ajuta faptul că Bradley se gudura pe lângă el – doi păuni lipsiți de inteligență și care se umflau în pene.

— Am reușit totuși să-mi aduc iubita cu mine, a continuat Oliver.

— Chiar așa? Păi, aș fi încântat să o cunosc...

O clipă, Max s-a lăsat învăluit de vorbele lui Bradley. „Iubita". Cuvântul își croia drum în mintea lui. Nu putea fi adevărat.

Dar atunci Oliver s-a întors și i-a făcut semn unei femei, iar privirea lui Max a țâșnit într-acolo. Și într-adevăr ea era.

Josie.

Josie, uluitoare în blugi strâmți, negri, pantofi cu toc care-i făceau picioarele să pară și mai lungi, și o bluză cu guler înalt, în nuanțe de verde, alb și negru. Ieșea și mai mult în evidență prin faptul că *nu* purta rochie și acum se îndrepta spre ei de parcă toată încăperea ar fi fost a ei și-i zâmbea radios lui Oliver. Renunțase la breton și-i stătea bine. Avea părul ridicat într-un coc elegant, iar în urechi purta cercei cu șurub.

Max a sesizat momentul în care l-a văzut. Privirea ei l-a părăsit pe Oliver, cântărind micul lor grup, începând de la Chloe, Liam și Erin și poposind în cele din urmă asupra lui. I-a observat ușoara ezitare înainte să-și ia ochii de la el cu o asemenea repeziciune, încât Max nici n-a apucat să le citească expresia. Ochii aceia superbi au rămas ațintiți asupra lui Oliver când li s-a alăturat. Max s-a trezit că strânge paharul prea tare și și-a mișcat conștient degetele, încercând să alunge o parte din încordarea care pusese stăpânire pe întregul lui trup.

— Ea este Josie, a prezentat-o Oliver mândru, făcând un semn spre Bradley.

Josie s-a uitat la Bradley și i-a întins mâna, zâmbind cam încordată, după părerea lui Max, și cu maxilarele încleștate.

— Mă bucur mult să te cunosc.

— Încă un accent englezesc? a întrebat Bradley zâmbind. Încântat, a continuat, fără să-i dea ocazia să răspundă. E o partidă bună, i-a zis lui Oliver, cu toate că nu știa absolut nimic despre ea.

Josie l-a apucat pe Oliver de braț și el a cuprins-o de talie. Max nu-și putea desprinde ochii de ea, cu toate că Josie îi ocolea intenționat privirea. A vrut să-și dreagă glasul, ca să-i atragă atenția, dar ce naiba era să-i spună dacă ea se întorcea? Nici măcar n-ar trebui *să se afle* aici, în oraș, și în niciun caz cu acest imbecil. Doar o înșelase, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ei bine, a zis Bradley, împreunându-și palmele. Se pare că sunt înconjurat de britanici! Max, aici de față, este tot din Anglia, Ollie. Lucrează la micul meu proiect cu apartamente, așa că sunt convins că veți descoperi că aveți multe în comun.

Max s-a străduit în van să-și ia ochii de la Josie, conștient că ea simte că o studiază și că, probabil, de aceea refuza să-i întoarcă privirea. Era machiată discret, și totuși, în lumina difuză, era mai strălucitoare decât Erin sau sora lui. Max a luat o gură din băutură. Aveau multe în comun, într-adevăr.

Chloe a ridicat o sprânceană, așa cum o învățase el la doisprezece ani, și și-a încrucișat brațele la piept. Max i-a aruncat o privire fulgerătoare, căutând posibile semnale de avertizare că se pregătește să spună ceva. Se simțise jignită, evident, de faptul că pe ea încă nu o prezentase nimeni. În aceeași clipă, Liam a părut să-și dea seama de asta și a zis repede:

— Îmi permiteți să v-o prezint pe Chloe, domnule Vane?

Oliver și Bradley s-au întors spre Chloe când Liam a arătat spre ea, dar Max a sesizat privirea lui Josie ignorând-o pe sora lui și cântărind-o pe Erin, apoi revenind la Oliver. *Uită-te la mine*, a implorat-o în sinea lui.

— Este sora lui Max, a continuat Liam. Și ea este englezoaică.

Bradley i-a adresat un zâmbet de complezență, iar Chloe a dat politicos din cap, aruncându-i lui Max o privire scurtă, care parcă ar fi vrut să-i transmită că era, într-adevăr, un dobitoc, așa cum susținuse fratele ei.

Însă Max abia dacă era atent la asta fiindcă, la auzul numelui său, Josie și-a întors în sfârșit privirea spre el, parcă știind că nu-l mai putea evita. Și îi dăduse toate motivele să-și *dorească* să-l evite, nu? Lui Max i s-a pus un nod în gât, în timp ce buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet perfect, ca de Giocondă.

— Bună, Max! l-a salutat, în cele din urmă, înclinând capul în felul ei caracteristic.

CAPITOLUL 15

Max și-a dres glasul, simțindu-se ca un adevărat idiot.

— Bună.

Iisuse! Ce naiba era cu el? Bună? *Bună?*

Josie a dat din cap și s-a întors din nou, zâmbetul ei fals stingându-se încet când a aruncat o privire rapidă spre Oliver și apoi prin încăpere. Bradley s-a uitat de la Max la Josie și înapoi, cu o expresie oarecum interesată.

— Oh, deci voi doi vă cunoașteți, nu? Anglia este, într-adevăr, încântător de mică, nu-i așa? a comentat el și s-a întors spre Oliver, a coborât glasul și s-a aplecat spre el, întinzându-i absent cupa goală de șampanie unui ospătar aflat în trecere. Ollie, mă întorc imediat, bine? Trebuie să salut pe cineva.

Oliver a încuviințat din cap, încă ținând-o pe Josie de talie, în timp ce Bradley a făcut semn cu mâna spre doi bărbați de vârstă mijlocie, care tocmai își făcuseră apariția la etajul doi. De îndată ce Bradley s-a retras, Oliver s-a întors, s-a uitat lung la Max și a strâns-o mai tare pe Josie, parcă obligând-o să se apropie și mai mult de el. Așadar, îl recunoscuse pe Max. În aceeași clipă, Tim s-a apropiat și i-a luat locul lui Bradley, strecurându-se

lângă Liam și înșirându-i imediat un set de instrucțiuni. Liam a încuviințat și s-a strâmbat la Chloe, parcă scuzându-se.

Cu toate acestea, sora lui nu a observat. Atât ea, cât și Erin îi urmăreau pe Max, Josie și Oliver, încercând în mod vădit să deslușească legătura dintre ei.

— Așadar, voi doi vă cunoașteți? a întrebat Erin, încruntându-se.

Dintr-un motiv oarecare, accentul scoțian al lui Erin părea deosebit de pronunțat acum, deși, de obicei, Max abia dacă îl sesiza.

Josie și-a mușcat buza de sus așa cum o mai văzuse făcând în Londra, când se gândea ce să spună sau când căuta o ieșire dintr-o situație. L-a surprins uitându-se la ea și, o secundă, privirile li s-au întâlnit. A închis gura, parcă dându-și seama ce face.

— Da, a răspuns ea, dregându-și vocea. Ne-am cunoscut de Crăciun, în Londra.

Oliver nu a reacționat la auzul răspunsului ei, fiindcă le analiza pe Chloe și pe Erin, încercând să deslușească partea lor de mister. Prin urmare, Josie trebuie să-i fi mărturisit adevărul, să fi recunoscut că, de fapt, nu erau vechi prieteni. Se întreba ce anume îi spusese și cum sunase explicația.

Chloe a făcut ochii mari și Max s-a abținut să scrâșnească din dinți. Era clar că-i picase fisa. A străfulgerat-o cu privirea și, drept răspuns, sora lui a luat o înghițitură zdravănă de vin, după care s-a uitat fix la Josie, măsurând-o rapid de sus și până jos.

— De Crăciun? a repetat Erin, încruntată.

La naiba! Max și-a dres din nou glasul. În curând avea să-l doară în gât, dacă nu se oprea.

— Da, i-a răspuns, încercând să-i zâmbească de parcă nu era mare scofală. Când am pierdut avionul, mai ții minte că ți-am povestit?

Oliver, care abia îi ajungea lui Josie la bărbie, a dat din cap viguros și a zâmbit neconvingător.

— Da. Acum îmi amintesc de tine.

Max s-a stăpânit, ferindu-se să-l privească printre gene pe dobitocul ăla care se prefăcea că de-abia acum își dădea seama cine e – ce truc plictisitor!

— N-ai participat la petrecerea de Crăciun?

Josie l-a atins pe Oliver încet pe spate, parcă vrând să-l liniștească. Mișcare ce ar fi trecut probabil neobservată, dacă Max nu s-ar fi holbat la ei atât de insistent. Privirea lui Josie și cea a lui Oliver s-au încrucișat o secundă și, când ea i-a zâmbit timid, el i-a răspuns dând din cap – un schimb de mesaje cunoscut doar de ei și de nimeni altcineva.

Oliver obținuse un loc de muncă la New York, își amintea Max. Prin urmare, Josie era doar în vizită? A simțit ochii lui Erin studiindu-i profilul și a sorbit din băutură, uitându-se intenționat în pahar, mai degrabă decât la cei din cercul lor.

Oliver și-a îndreptat atenția spre Chloe și spre Erin și a întrebat pe un ton mult prea jovial, după părerea lui Max:

— Și voi două?

— Eu sunt sora lui Max, s-a prezentat Chloe relaxată.

Josie și-a îndreptat privirea spre ea, iar când Chloe s-a strâmbat, Josie i-a zâmbit la fel de

încordată. Max le obligase să vorbească, nu? Chloe fusese atunci extrem de îngrijorată în privința fratelui ei care se purta bizar; fusese paranoică, gândindu-se că va fi groaznic să rămână singur de Crăciun, așa că-l sunase obsesiv ca să se asigure că e bine. Oare Josie își amintea că vorbise cu ea, se întreba Max. Nu că i-ar fi dezvăluit toate dedesubturile, ci i-o dăduse pur și simplu la telefon ca să-i confirme povestea față de Chloe, să-i demonstreze că reușise să găsească o fată drăguță cu care să-și petreacă timpul cât era blocat în Londra.

— Înseamnă că locuiți amândoi aici?

Oliver se uita când la Chloe, când la Max, dornic să facă legătura. Josie a sorbit din băutură – vin alb –, dar, când i-a surprins privirea peste marginea paharului, s-a uitat repede în altă parte. Se întreba și ea același lucru? Și anume de ce se află el acolo?

— Nu tocmai, a răspuns Max cu o voce ușor răgușită și și-a umezit buzele. Sau cel puțin nu trebuia să fie așa. Inițial, am venit de Crăciun, a precizat el, adresându-i-se lui Josie, căci voia să știe că nu o minți*se* – cel puțin nu în privința asta. Însă mi s-a oferit un contract pe termen scurt în cadrul firmei de arhitectură la care lucrează Liam, așa că am decis să mai rămân o vreme.

A arătat spre prietenul lui care tocmai se alătura discuției acum, că Tim pleca. Liam a încuviințat din cap, uitându-se de la unul la altul și încercând să prindă conversația din zbor.

— Iar eu sunt doar în vizită, a intervenit Chloe, privind în jur. Așadar, credeți că ne vor aduce și ceva gustări?

Nimeni nu i-a răspuns, deși Josie s-a uitat și ea în jur, parcă recunoscătoare să găsească alt subiect de conversație. Max și-a trecut o mână prin păr. Iisuse!

— Și eu mă aflu în vizită, s-a băgat Erin în discuție.

Max a observat privirea lui Oliver zăbovind asupra ei o secundă și a strâns pumnul. Nu pentru că Erin îi aparținea sau ceva asemănător – era frumoasă și avea dreptul ca alții să aprecieze asta –, ci pentru că Oliver era cu Josie, așa că nu trebuia să arunce ocheade nimănui altcuiva.

— Ești din Scoția? s-a interesat Josie, concentrându-se exclusiv asupra lui Erin, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt și făcând cerceii să-i scânteieze în lumina schimbătoare.

Erin a dat din cap că da.

— L-am cunoscut pe Max acolo, la universitate.

Și-a pus o mână ușor pe brațul lui, l-a strâns delicat, așa încât, deși nu spunea pe șleau că este iubita lui, era cât se poate de evident. Max a surprins-o pe Josie uitându-se la mâna lui Erin și a știut că observase gestul. Trupul i s-a încordat. Nu se putea retrage, ca să n-o jignească pe Erin, dar asta ar fi vrut să facă, pentru ca Josie să priceapă că nu așa stăteau lucrurile. Cel puțin nu atunci când o cunoscuse pe ea. S-a străduit să răsufle încet și lent. La naiba!

Josie a dat din cap cu înțelegere și și-a dres glasul.

— Ce drăguț!

Erin și-a retras mâna de pe brațul lui Max, dar s-a întors puțin, astfel încât corpul ei l-a atins în treacăt pe al lui.

— Și voi doi cum v-ați cunoscut?

Josie a ridicat privirea spre Oliver care, deși o ținea de mijloc, scruta încăperea. În mod clar, orice posibilă amenințare din partea lui Max fusese analizată și eliminată. Poate că avea atâta încredere în relația lui cu Josie, încât nu era mare scofală să dea peste el; o poveste amuzantă pe care le-ar spune-o nepoților. Imbecilul!

— La serviciu, a precizat Josie.

— Serios? Chiar nu aduc nicio gustare? a trântit-o Chloe.

I-a aruncat lui Max o privire care-i spunea „hai să mergem", sesizând în mod evident situația stânjenitoare. Și era singura din grupul lor care înțelegea de ce. Cu toate acestea, Max nu voia să plece încă – dacă Josie dispărea imediat după aceea și nu va mai avea ocazia să-i vorbească?

În schimb, s-a uitat la Josie.

— Și tu ce mai faci?

A sorbit din băutură, încercând să pară relaxat. Să nu se dea de gol că se gândise la ea întruna de când plecase, dorindu-și să-i fi explicat mai multe în bilețel. Sau că nu-și dăduse seama cât de mult avea să regrete până când nu se suise în avion și era al naibii de târziu să mai schimbe ceva.

— Sunt bine, mulțumesc, a răspuns Josie, ridicând ușor din umerii goi.

— Te mai ocupi de fotografie?

Se gândea la poza pe care i-o făcuse pe plajă și pe care i-o dăruise de Crăciun.

— Da, a zis ea dând din cap.

Și-a lăsat mâna să alunece de pe brațul lui Oliver și și-a răsucit o șuviță, prinzând-o la loc în coc. S-a oprit și s-a uitat din nou la Oliver.

— De fapt, a reluat ea pe un ton mai ferm, acum, că am timp, mi-am deschis un cont de Instagram pe tema asta.

Oliver a strâns-o de umăr, atrăgându-i atenția din nou asupra grupului.

— Fata mea ia lumea cu asalt, a intervenit el.

Max se străduia să nu scrâșnească din dinți.

— Ei bine, ne-ar plăcea să vedem, a zis Erin grațioasă, deși Max nu era sigur dacă vorbește serios sau nu.

Josie a ezitat și și-a mușcat din nou buza. Apoi, aparent, s-a liniștit și și-a scos telefonul, arătându-l celor din jur și primind felicitările tuturor. Fotografia de sus, făcută în Central Park, era postată ieri, imaginea era mai frumoasă pe ecranul telefonului decât în realitate. Prin urmare, e posibil ca pe ea să o fi văzut atunci. Dar nu o putea întreba fără a trage prea multe semnale de alarmă în mintea tuturor celor din grupul lor restrâns.

— Sincer, nu trebuie să vă mai uitați; nu e chiar atât de fascinant, a zis Josie repede, amintindu-i lui Max de clipa când îi arătase pozele pe plajă și de cât ezitase să o facă.

Însă Erin a continuat să deruleze imaginile, în timp ce Max și Chloe se uitau peste umărul ei, iar Liam se străduia în mod vădit să mimeze interesul. Josie și-a mutat stângaci greutatea de pe un picior pe celălalt, iar Max își dorea să se apropie, să o strângă încurajator de mână sau doar să o mângâie pe braț.

— Fotografiile sunt incredibile, a felicitat-o Max, atrăgându-i privirea. Știi, am un prieten fotograf – v-aș putea face cunoștință, dacă vrei.

Chloe a ridicat brusc din sprâncene și fratele ei a dat din umeri parcă întrebând: „Ce e?" Era, pur și simplu, prietenos, atâta tot.

— Nu, mulțumesc, a refuzat Josie ușor grăbită. Sincer, e doar un hobby. Lucrez pe cont propriu între timp.

— Păi, în orice caz, sunt grozave, a întărit Chloe, luând telefonul de la Erin și înapoindu-i-l. De cât timp te ocupi cu asta?

Josie părea vizibil ușurată să-și recapete mobilul.

— Păi, mi-am deschis contul când am ajuns la New York.

— Prin urmare, acum locuiești aici? a iscodit-o Max, incapabil să se abțină.

Ea a dat din cap că da și surâsul acela bizar i-a reapărut pe buze.

— Întocmai. Oliver și cu mine ne-am mutat aici în ianuarie.

În clipa aceea, toată lumea s-a așteptat ca Max să răspundă și, cum el nu a făcut-o, s-a așternut o tăcere oarecum stânjenitoare.

— Grozav! a intervenit Liam. Îți place?

De astă dată, zâmbetul ei a părut autentic, o urmă discretă din căldura de care dăduse dovadă de Crăciun și de care el își amintea.

— Da. Am văzut toate atracțiile turistice și a fost minunat, nu-i așa? a zis, ridicând privirea spre Oliver, care iarăși scruta încăperea.

— Poftim? a întrebat el. Ah, da. Așa e. A fost genial, nu-i așa, iubito?

Iubito? Josie a ridicat din sprâncene spre el, deși Max nu era sigur dacă reacționase la cuvântul „iubito" sau la faptul că îi întorsese întrebarea.

— Îmi cer scuze, a zis Oliver cu o voce prea pompoasă, după părerea lui Max, de parcă își expunea engleza în fața publicului american, dar trebuie să discut cu câteva persoane; în definitiv, e o întâlnire de afaceri.

A dat mâhnit din cap, de parcă nu i-ar fi plăcut la nebunie situația.

— Iar eu trebuie să merg la toaletă, s-a scuzat Josie imediat, de-ai fi zis că abia aștepta ocazia ca să se sustragă conversației.

La drept vorbind, Max nu o putea învinovăți – nu era tocmai o discuție captivantă. Oliver a încuviințat din cap, a mai strâns-o de umăr o dată, apoi a pornit spre capătul opus al barului. Josie s-a întors, a ezitat, apoi s-a uitat din nou spre Max.

— Mă bucur că te-am revăzut. Scuze, trebuia să o spun mai devreme, a zis zâmbind, aruncând o privire rapidă spre Erin și revenind la el. Ești bine? a adăugat, parcă amintindu-și, iar el a dat din cap că da. Păi, sper să vă distrați și să vă placă New Yorkul, dacă sunteți în vizită.

Ultima replică le era adresată lui Chloe și lui Erin, de parcă se stabilise aici, și n-ar fi fost ea însăși un vizitator.

Chloe a ridicat paharul în cinstea lui Josie.

— Noroc!

Josie s-a îndepărtat cu pași mari și rapizi și, o clipă, Max a urmărit-o retrăgându-se, în timp ce-și golea paharul.

— De fapt, cred că și eu trebuie să merg la toaletă, a anunțat Erin, și-a terminat băutura și a pus paharul pe barul din spatele ei. Mă întorc imediat, bine?

L-a strâns pe Max de braț și a pornit pe urmele lui Josie. El a făcut jumătate de pas după ea, cu gândul să o oprească – dacă o încolțea pe Josie sau ceva de genul ăsta? Dar Chloe s-a răsucit spre el, astfel încât ea, el și Liam să fie separați de restul încăperii.

— Ce naiba a fost asta și de ce ești atât de îngrijorat?

Max s-a uitat spre Liam cerșindu-i ajutorul, dar prietenul lui a clătinat din cap, în continuare uimit. Al naibii ajutor ce-i mai dădea!

— Ea e fata, nu? a insistat Chloe.

— Ce fată?

Și-a pus paharul gol pe masa din spate. După uitătura surorii lui, și-a dat seama că nu arăta nicidecum nonșalant.

— Fata *aceea*, a precizat ea, dând din cap la vederea lipsei de reacție a lui Max, aparent tăcerea lui fiind un răspuns, apoi și-a încrucișat brațele la piept, bătând darabana cu degetele pe cot. E drăguță.

Pentru Max, „drăguță" era o descriere modestă a înfățișării lui Josie din seara asta.

— Stați puțin, a zis Liam. Ce-mi scapă?

Max a clătinat din cap și Chloe s-a întors spre Liam.

— S-a îndrăgostit de o fată în Londra, când a rămas blocat acolo anul trecut, după care a părăsit-o pur și simplu și de-atunci nu a mai vorbit cu ea. Ea este fata respectivă, a adăugat Chloe inutil.

Privirea lui Liam se plimba acum între Max și sora lui.

— Așa, a zis el. Și... de ce ai părăsit-o, mai exact?

Max i-a aruncat lui Chloe o privire care-i cerea să nu spună nimic și ea a expirat zgomotos. Liam s-a uitat din nou de la unul la altul.

— În regulă, a conchis el. Păi, mă duc să mai aduc ceva de băut, bine?

Max a încuviințat din cap recunoscător. Dragul de Liam nu insista niciodată, nu atunci când era evident că el nu-și dorește să discute pe o anumită temă. Era un aspect care le ușura prietenia.

Privirea lui a țâșnit spre colțul încăperii. Josie tocmai se întorcea de la toaletă. I se părea lui sau era mult mai încordată? Max a scrutat rapid încăperea și l-a localizat pe Oliver, care stătea de vorbă cu un bărbat în vârstă, îmbrăcat la costum, extrem de concentrat la ce-i spunea individul și aparent uitând de prietena lui. Înseamnă că acum era momentul.

Abia făcuse un pas, când Chloe s-a postat din nou în fața lui.

— Chiar ți se pare o idee bună? l-a întrebat, însă el nu i-a răspuns. Ce-ai de gând să-i spui?

— Nu știu, i-a răspuns Max, aruncându-i o privire fugară. Trebuie să-i explic.

Chloe a expirat prelung.

— E cu altcineva acum; n-are rost să complici lucrurile.

— Individul ăla e un dobitoc, s-a încruntat Max.

— Nu asta-i ideea, a pufnit Chloe batjocoritor. Și cu Erin cum rămâne?

Max s-a uitat la ea. Liam s-a îndreptat spre ei și le-a întins amândurora câte o băutură, dornic să găsească repede ceva util de zis, ceea ce, sincer, era dificil, câtă vreme știa prea puțin despre ce se petrece. Chloe a oftat.

— Nu-i cinstit, Max. Față de nimeni. Nu cred c-ar fi oportun să redeschizi subiectul, a opinat ea, bătând darabana în piciorul paharului de vin. Cu toate că nu trebuia să pleci într-o manieră atât de dramatică. Ce s-a întâmplat cu despărțirile acelea în stil vechi pe WhatsApp?

Max a mijit ochii și s-a întors spre Liam.

— Ți-am povestit că, odată, Chloe i-a zis unui tip că are o soră geamănă și că se întâlniseră pe rând cu el, iar acum simțea nevoia să-i mărturisească – doar ca să-l facă să-i dea papucii?

— O soră geamănă, ha? a ridicat Liam din sprâncene.

— Uite care-i treaba, nu a fost așa rău. Doar că eu..., a bălmăjit Chloe, îmbujorându-se.

Și cu asta, Max s-a retras. A prins-o din urmă pe Josie și s-a întins s-o apuce de cot înainte ca ea să-l plesnească. Josie s-a împiedicat ușor și, când a ridicat privirea spre el, roșeața i-a inundat obrajii. Și-a smuls brațul din strânsoarea lui.

— Scuze, a zis el repede. Eu... Putem să vorbim o clipă?

Josie a ezitat, studiindu-i chipul de parcă se gândea ce să facă, apoi a dat hotărâtă din cap o singură dată.

— Bine.

L-a urmat până în cel mai apropiat colț, unde abia ajungea lumina. Să o însoțească până la parter putea părea suspect. Odată ajunși acolo, Josie și-a încrucișat brațele la piept așteptând, iar el și-a dres glasul.

— Nu mă așteptam să te văd în seara asta aici.

— E valabil și pentru mine, a răspuns Josie ridicând din sprâncene.

— Eu...

Iisuse, controlează-te, Max!

— Voiam să-mi cer scuze pentru felul în care am lăsat lucrurile.

Privirea lui Josie era în continuare rece și indiferentă, dar, când a dat încet din cap, expresia i s-a înmuiat.

— Da. Nu a fost situația ideală, trebuie să recunosc.

Max a tresărit la auzul tonului ei.

— Eu..., a mai încercat o dată, însă Josie a clătinat din cap, întrerupându-l.

— E-n regulă. Ai vrut puțină distracție, nu? a oftat ea. Și da, poate că m-am lăsat purtată de romantismul situației, dar, de fapt, a fost o simplă aventură, nu? a continuat, lăsându-și mâinile pe lângă corp și îndreptându-și umerii. Nu-mi datorezi nimic, așa că nu-ți mai face probleme, bine?

Max s-a încruntat și a încercat să găsească ceva de făcut cu mâinile ca să nu strângă pumnii. Voia ca Josie să fie furioasă pe el. Într-un fel, această

ambivalență era mai rea – fiindcă, dacă fusese doar o aventură, atunci de ce nu și-o putea scoate din minte? A inspirat adânc și a încercat încă o dată.

— Mi-aș dori...

— Uite ce e, Max. Amândoi am mers înainte, nu?

S-a uitat prin încăpere și Max a văzut-o pe Erin îndreptându-se spre Chloe, care îi făcea semn să vină, străduindu-se să-i distragă atenția.

Max s-a răsucit din nou spre Josie și s-a încruntat.

— Nu ai mers înainte. Mergi înapoi.

Încerca să o scoată din sărite, dar, în afară de-a o face să strângă ușor din buze, nu izbutea nimic. Voia să o scuture, să o smulgă din starea bizară în care se afla și să o dea la iveală pe adevărata Josie, cea pe care o cunoscuse de Crăciun, nu această versiune decupată din carton pe care el nu o putea descifra.

Josie a scuturat ferm din cap.

— Asta-i părerea ta, nu și a mea.

— Ce vrei să spui?

— Nu am mers înapoi, l-a asigurat ea, ridicând bărbia. Locuiesc în New York, nu? l-a întrebat, făcând un gest amplu spre încăpere, apoi și-a lăsat capul într-o parte în stilu-i caracteristic. Din câte-mi amintesc, credeai că, în sinea mea, sunt o persoană aventuroasă. Poate aveai dreptate.

I se părea că sesizează nepăsare în vocea ei, dar apoi privirile li s-au întâlnit și Max s-a întrebat dacă Josie ținea minte noaptea aceea la fel de bine

ca el. Barul cu cocktailuri, sclipirea din ochii ei în lumina lumânărilor. Gustul pe care-l avusese mai târziu, când o sărutase.

— Ea e? l-a întrebat Josie brusc și s-a uitat la Erin, parcă neputându-se abține. Când Max s-a încruntat, a adăugat: Fata care ți-a frânt inima?

Max s-a holbat la ea o clipă. Păi, la ce se așteptase? O lăsase să creadă că cineva îi frânsese inima, ca o explicație la îndemână și mai puțin complicată a motivului pentru care fusese atât de urâcios cu ea la început. Își amintea totul în cele mai mici detalii, greutatea trăirilor lui și cum îl smulsese ea din starea aceea, deși fusese de-a dreptul nepoliticos când o cunoscuse. A început să clatine din cap, să-i explice că da, era fosta lui iubită, dar că nu ea era motivul pentru care se comportase astfel. Cu coada ochiului a zărit-o pe Chloe aruncându-le priviri furișe și aproape că o auzea cerându-i s-o lase baltă. Josie a ridicat mâna, făcând semn cuiva din cealaltă parte a camerei, a zâmbit și a dat din cap, iar Max s-a întors și l-a văzut pe Oliver uitându-se la ei. Și uite-așa, timpul lui a expirat.

Josie și-a dat o șuviță de păr după ureche și s-a retras un pas. A văzut-o ezitând, întorcându-se și expirând prelung.

— Max, uite cum stă treaba. Nu pot să neg că e puțin ciudat să te văd aici. Dar, sincer, ca să nu te simți prost sau mai știu eu ce, faptul că ai plecat așa cum ai plecat a fost, probabil, cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla, l-a asigurat ea, - uitându-se spre Oliver, care o aștepta, apoi în pământ, după care din nou la el. M-a ajutat să-mi

dau seama de relația specială pe care o am cu Oliver, a adăugat ea ferm. M-a făcut să înțeleg că vreau să-i mai dau o șansă.

— Te-a înșelat, i-a reamintit Max pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Sunt conștientă de asta, l-a asigurat ea încordată, făcându-l să regrete. Dar oricine poate greși, a zis și iarăși a dat din cap. Ori poate vrei să spui că tu n-ai greșit niciodată?

Max nu i-a răspuns, fiindcă, în mod evident, nu putea susține asta, nu?

— Și-așa am ajuns aici, a continuat Josie, am fost pe Broadway, în Central Park și am făcut lucruri la care n-aș fi visat nicicând, ceea ce e... grozav, a zis, fluturând o mână în aer.

A dat din cap de parcă acela era cuvântul pe care îl căutase.

— Este grozav, a repetat ea.

Așadar, poate că el fusese doar o consolare – o distracție necesară ca să se descarce. Și-a amintit că, în incursiunea lor în nenorocita aceea de Țară a Minunilor de Iarnă, dăduseră peste Oliver și fusese clar că tocmai puseseră capăt relației. Prin urmare, Max crezuse că nu putea fi nimic rău în asta – ea voia consolare, căuta distracție, așa că de ce să nu se distreze și el? Iar faptul că era superbă și inteligentă și reușea să-l facă să râdă era, evident, un avantaj. Dar în cazul ăsta... Nu se gândise până acum că poate – pentru ea – *fusese* într-adevăr o simplă escapadă.

Josie a oftat și Max i-a privit pieptul ridicându-se și coborând.

— Prin urmare, a continuat ea, poate că ăsta-i motivul pentru care soarta sau ce-o fi fost ea m-a făcut să dau peste tine în ziua aceea; fiindcă altfel n-aș mai fi acordat o șansă relației.

Max a clătinat din cap, simțindu-se brusc epuizat.

— Tu chiar crezi că totul se întâmplă cu un motiv și toate prostiile alea?

La auzul tonului său, Josie a ridicat din sprâncene și a dat din umeri.

— Nu tocmai.

Spunând acestea, chipul i s-a întunecat puțin și Josie a părut să se închidă în ea. Max s-a întrebat dacă se gândește la părinții ei și imediat și-a dorit să nu fi spus nimic.

— Dar asta nu înseamnă că nu poți aprecia atunci când lucrurile se rezolvă. Așa că poate ar trebui să-ți mulțumesc. Și acum scuză-mă, dar trebuie să plec.

S-a îndepărtat oarecum grăbită pe tocurile ei cui și Max a trebuit să se întindă după ea să o prindă de mână. Josie l-a privit peste umăr, fără să se retragă. Însă el nu știa ce să-i spună, ce cuvinte să aleagă la despărțire.

Și-a dres glasul, apoi a zis:

— Ne mai vedem?

Josie și-a retras încet mâna dintr-a lui, iar el nu și-a dezlipit ochii de pe chipul ei, în timp ce în privirea ei prindeau a juca umbrele. Josie a oftat prelung și a clătinat din cap.

— Mă cam îndoiesc. Tu nu?

Și apoi, fără să-i dea șansa de a găsi un răspuns, s-a întors la iubitul ei, lăsându-l singur.

Max a sorbit din băutură și a observat-o pe Erin privindu-l. Era încruntată și n-o putea învinovăți. Nici pe Josie nu putea să dea vina. Era îndreptățită să-și vadă mai departe de viața ei. Într-adevăr, fusese o simplă aventură – fiindcă se asigurase el că o să fie așa, nu? Refuzase să-și permită să creadă că ar putea fi ceva mai mult între ei; se convinsese că așa le va fi mai bine amândurora.

A simțit băutura amară pe limbă când a dus-o la buze. Încă o întorsătură nemiloasă a destinului, a presupus. Acum, când își dădea seama că vrea mai mult, era prea târziu.

PARTEA A TREIA
SEPTEMBRIE

CAPITOLUL 16

— Uite, sunt aici!

Josie a răsucit telefonul ca bunica să vadă Castelul Dundas pe geamul taxiului care urca pe aleea acoperită cu prundiș. Era, fără îndoială, un castel adevărat. Se profila deasupra lor pe măsură ce se apropiau. Două turnuri circulare străjuiau partea centrală, urmate, mai jos, de un al treilea turn pătrat. Era din piatră cenușie și părea un desen desprins dintr-un manual de istorie medievală. La dreapta lui se aflau câțiva copaci stufoși, ale căror frunze întâmpinau deja toamna cu o nuanță aurie ce dădea locului un aer maiestuos. Pe lângă toate acestea, cerul era de un albastru limpede și strălucitor și, deși i se strângea stomacul la gândul că va petrece un weekend printre toate acele cupluri pe care nunțile le adună în mod inevitabil, tot i s-a tăiat răsuflarea la vederea priveliștii.

— Oh, e de-a dreptul impresionant, nu?! a exclamat bunica și Josie a întors telefonul, zâmbind la vederea expresiei aproape înlăcrimate a bătrânei. Pur și simplu ador Scoția. Va fi o nuntă atât de frumoasă!

— Da, așa va fi, a întărit Josie, străduindu-se să ignore acea parte din ea care ura întregul eveniment.

— Să faci fotografii, bine?

— Desigur, a asigurat-o calm Josie.

Aparatul foto se afla deja gata pregătit lângă ea, pe banchetă.

— Și să o saluți pe minunata Laura din partea mea.

Bunica a ridicat privirea peste ecranul laptopului și a încuviințat din cap. Probabil către bunicul.

— O voi saluta, a promis Josie.

Bunica o întâlnise o singură dată pe Laura, dar avea abilitatea deosebită de a-și aminti în cel mai mic detaliu fiecare persoană din viața lui Josie.

— O să te simți bine acolo singură?

S-a uitat mai bine, analizând fără îndoială pungile discrete de sub ochii nepoatei și paloarea pe care mai târziu va trebui să și-o mascheze. Nu dormise prea bine de când se întorsese de la New York, frământându-și în permanență mintea în legătură cu ce avea să facă de-acum cu viața ei.

A ezitat o secundă înainte să-i răspundă:

— Nu voi fi singură. O am pe Bia. Și pe Laura.

Bunica și-a îndreptat privirea undeva, deasupra ecranului și a zâmbit. Josie a ridicat din sprâncene.

— Bunicul a comentat ceva despre Bia, nu-i așa?

— Zice s-o saluți, a răspuns bătrâna, surâzând din nou.

Bunicul a murmurat ceva inaudibil, când a venit să se așeze lângă soția lui, pe canapeaua roșie, o sprânceană stufoasă făcându-se remarcată. Josie s-a încruntat, deși bătrâna a pufnit în râs.

— Ce-a zis? a întrebat Josie.

— A zis că ți-ar prinde bine o pauză fără Helen, cel puțin de data asta.

— Sunt aici, Cecelia, a bombănit bunicul. Pot să vorbesc și singur.

— Păi, atunci vorbește!

Josie a văzut o mână subțire întinzându-se să aranjeze ecranul, după care chipul bunicului s-a ivit în prim-plan. S-a aplecat în față, ținând în mâini o cană cu un lichid cald – ceai negru, fără îndoială.

— Te înnebunește, Josie? E în regulă, nouă poți să ne spui.

— Nu, e bine, a mințit Josie.

Și da, într-adevăr, Helen o cam înnebunea, dar știa că nu se poate plânge. O primise pe Josie să locuiască la ea fără să plătească chirie, cât timp încerca să se repună pe picioare.

Bunica a îndreptat ecranul spre partea ei de canapea.

— Oh, o cunoaștem bine, draga mea. E fiica noastră și o iubim, dar a fost un adevărat coșmar să trăim alături de ea în adolescență și jur că nu s-a schimbat mai deloc. Mereu făcea pe șefa cu tatăl tău; sincer îți spun că-mi dădea dureri de cap.

Bunica zâmbea aparent sincer, dar Josie s-a întrebat dacă tresărea așa de fiecare dată când își amintea de fiul pe care-l pierduse, întocmai ca atunci când Josie se gândea prea mult la părinții ei. Și totuși, era unul dintre lucrurile pe care le iubea la bunica – faptul că vorbea despre mama și despre tatăl lui Josie cu dragoste, și nu cu tristețe. Când se afla în preajma ei, Josie simțea același lucru.

— Vrea să o ajut să-și scoată tapetul din dormitor, a recunoscut totuși Josie.

Deși, la drept vorbind, nu avea cine știe ce de făcut acum.

— Spune-i să te lase-n pace, Josie, a sfătuit-o bunicul, sorbind din ceai.

— Da. Și oferă-i o țigară dacă se plânge, i-a sugerat bunica.

Josie și-a reținut un zâmbet când bunicul a murmurat ceva în barbă. A prins cuvântul „încurajează", dar nimic mai mult.

— În orice caz, a continuat bunica, vom încerca să venim în curând să vă vizităm în Guildford.

— Grozav! a exclamat nepoata.

Trecuse prea multă vreme de când nu-i mai văzuse pe amândoi.

Bunicul și-a băgat capul în cadru.

— Da, și spune-i bunicii tale că sunt perfect capabil să conduc, bine, Josie?

— Ba *nu* e! l-a contrazis soția lui, înainte ca Josie să apuce să răspundă. Îl doare din nou spatele și doctorul l-a sfătuit să nu facă nimic solicitant.

— Ei, hai! a exclamat bunicul, ieșind din cadru. Șofatul nu-i atât de solicitant.

— Aia de pe perete e fotografia mea? a întrebat Josie.

Învățase de mult că era indicat să nu intervină în certurile lor – oricum amândoi aveau tendința de a o ignora, așa că mai bine-i lăsa să se descurce singuri. Și totuși, bunica era cea care avea câștig de cauză în cele din urmă, oricât se străduia să-l facă pe soțul ei să creadă că are și el un cuvânt de spus.

— Oh, da! i-a răspuns bătrâna uitându-se peste umăr.

Era poza pe care le-o trimisese Josie, în care ea stătea singură pe Podul Brooklyn, bine înfofolită, cu căciulă și fular, și cu toate acestea radia.

— Ne place la nebunie, nu-i așa, John?

Bunicul a mormăit aprobator. Oliver făcuse poza, și-a zis Josie, deși durerea resimțită când își amintea numele lui aproape dispăruse.

Taxiul s-a oprit în fața castelului, tocmai când bunica s-a întors din nou spre nepoata ei. Josie s-a uitat la taximetrist, iar acesta i-a făcut cu ochiul când a coborât din mașină.

— Ți-am povestit că bunicul tău m-a dus la New York când am împlinit douăzeci de ani de căsătorie?

— Mmm..., a făcut Josie, privind în spate, spre șoferul care deschidea acum portbagajul și îi scotea valiza.

— I-am lăsat pe tatăl tău și pe Helen singuri acasă și crede-mă că, la întoarcere, locuința noastră devenise *un stat.*

— Buni, trebuie să închid, a întrerupt-o Josie. S-a oprit mașina.

— Oh! Desigur, iubire. Scuze.

Josie și-a lăsat capul într-o parte.

— N-ai de gând să mă întrebi despre citat?

— Încercam să fiu drăguță și să te las să te bucuri de weekendul tău palpitant. Dar e rândul tău, nu-i așa? Ai pregătit unul?

Josie a căutat mesajul notat în telefon și a citit cu voce tare citatul.

— „Cel mai mare truc pe care diavolul l-a făcut vreodată a fost să convingă lumea că el nu există."

— Oh! Oh! Îl știu pe ăsta! a fluturat bunica o mână subțire prin fața ecranului. Este... Stai, nu închide, că-l știu. Este... John!

A urmat un zgomot înfundat, apoi un geamăt și Josie era aproape sigură că bunica își înghiontise soțul.

— *Suspecți de serviciu*, a răspuns bunicul din afara câmpului vizual.

— Exact! Asta este! a exclamat soția lui zâmbind și lăsându-se pe spate în canapea. Mi l-aș fi amintit în cele din urmă.

Râzând, Josie a oprit FaceTime-ul, și-a strecurat telefonul în buzunar și a coborât din taxi. I-a zâmbit șoferului cu început de chelie, care i-a întins valiza – mai mare decât era de obicei pentru doar câteva zile, dar necesară pentru cele trei momente oficiale separate care aveau să se desfășoare ca parte integrantă a nunții. Sincer, viziunea Laurei asupra întregului eveniment era de admirat.

— Te descurci de aici, fată? a întrebat-o șoferul, trecându-și degetele prin gaica pentru curea a pantalonilor, fără să dea semne că s-ar grăbi prea tare – o diferență ca de la cer la pământ față de taxiurile din Londra sau din New York.

— Da, mulțumesc foarte mult! i-a răspuns Josie, întinzându-i banii.

— Bine. Cu plăcere.

O clipă, a urmărit mașina îndepărtându-se, apoi a răsuflat încet și prelung, după care și-a aplecat capul într-o parte și-n cealaltă ca să se elibereze de tensiunea de la nivelul gâtului. S-a rotit ca să vadă împrejurimile, lăsând aerul răcoros al dimineții să-i dezmierde obrajii. Proprietatea era la fel de impresionantă precum clădirea, aparent întinzându-se la nesfârșit, deși Josie nici nu voia să

se gândească la orele de muncă impuse de menținerea în stare perfectă a unui asemenea gazon.

A dat din cap ca pentru sine și și-a îndreptat umerii. Acum ajunsese aici și, chiar dacă se dovedea că va fi, peste weekend, singura persoană neînsoțită, chiar dacă avea să fie bombardată la - nesfârșit cu întrebări despre relația ei cu Oliver, se afla aici pentru că o iubea pe Laura, deci va profita la maximum de ocazie. În plus, avea noroc; urma să petreacă trei nopți efectiv în castel, fiindcă Laura o considera o prietenă extrem de apropiată și îi oferise una dintre puținele camere rezervate de aici. Și, sincer, nu puteai spera să petreci un sfârșit de săptămână într-o locație mai frumoasă – poate că se va dovedi a fi exact experiența de care avea nevoie.

Și, cu acest lucru în minte, a lăsat valiza jos și și-a luat aparatul de fotografiat. Era ocazia perfectă de a imortaliza castelul – afară se aflau două mașini, parcate însă în lateral, aproape ascunse. Impunător, iată cuvântul potrivit! Și bănuia că aceasta fusese ideea de la bun început. Iar peisajul era fabulos – cer albastru, soare care se reflecta, parcă dansând, în câteva ferestre din vârful turnurilor –, deși Josie își imagina că e genul de construcție care ar arăta bine și pe fundalul unui cer capricios, cu nori de furtună. Însă se bucura că vremea e bună, de dragul Laurei. Era septembrie, una dintre perioadele preferate din an ale lui Josie. Nu te așteptai la o vreme *extraordinară*, așa că, dacă prindeai sfârșitul verii, era cu atât mai bine.

După ce a surprins câteva instantanee cu aparatul foto, Josie a făcut o poză cu telefonul și i-a trimis-o Biei pe WhatsApp: *Castelul!*

A primit drept răspuns un șir de emojiuri cu inimioare, apoi: *Sunt ATÂT de entuziasmată. Ne vedem mâine!!!*

Josie a zâmbit și și-a strecurat telefonul la loc, în buzunarul hainei. Slavă Domnului că Bia acceptase să o însoțească, după ce ea fusese nevoită să-i mărturisească Laurei că, până la urmă, Oliver nu va veni! Nu credea că s-ar descurca tot weekendul de una singură, prefăcându-se că nu are absolut nicio problemă să înfrunte, solitară, fericirea conjugală a prietenei sale.

S-a străduit o vreme să savureze momentul. Trebuia să admită: ceva legat de atmosfera locului, de frumusețea sa, o liniștea mai mult decât crezuse. Însă nu doar aici – și în Edinburgh simțise același lucru. Din clipa în care coborâse din tren, hotărâse că adoră orașul și se întristase la gândul că rămânea acolo doar o noapte. Nu mai fusese nicicând în Scoția – bunicii o duseseră de câteva ori în vacanță în Țara Galilor, dar niciodată în Scoția – și acum încerca să-și dea seama de ce nu se deranjase să vină în vizită din proprie inițiativă.

După acel moment de respiro, a apucat mânerul valizei și a tras-o după ea, apoi, după ce a trecut de ușile grele – mai grele decât păreau –, a pătruns în hol. Înăuntru era liniște, aproape sinistru. În dreapta se afla un șemineu, în care momentan nu ardea focul, și în jur erau așezate câteva sfeșnice cu lumânări pe jumătate arse, din care se prelingea ceara. Încăperea părea ticsită cu mobilă din lemn,

iar covorul mare îți dădea senzația de întoarcere în timp – era genul de covor la modă, probabil, în copilăria lui Josie. Și totuși, bănuia că face parte din șarmul locului.

Un bărbat îmbrăcat elegant ținea în mână un clipboard și-i zâmbea politicos din fața unei mese albastre – chiar exista granit albastru? –, pe care se găsea cel mai mare buchet de flori pe care-l văzuse ea vreodată.

— Bună ziua, domnișoară! a salutat-o el cu un accent mai blând decât al taximetristului, înfățișarea lui îngrijită dându-i impresia că e prea modern pentru un loc precum acesta. Ați venit pentru nuntă? Îmi puteți spune cum vă numiți?

— Josie Morgan, a răspuns ea, făcând ochii roată prin încăpere, în încercarea de a surprinde și cel mai mic detaliu.

Bărbatul cu clipboard a încuviințat din cap.

— Sunteți la Piciorul-Cocoșului.

— La Piciorul-Cocoșului? a repetat Josie, încruntându-se ușor.

— Numele camerei dumneavoastră, domnișoară.

— Ah, da! Îmi cer scuze.

Individul a înaintat și i-a luat valiza.

— Îmi permiteți să vă arăt drumul?

După ce Josie a încuviințat din cap, a pornit înainte, trăgând trollerul după el, a condus-o la stânga, pe lângă o masă rotundă din lemn, cu patru scaune ornamentate, tot din lemn, apoi pe o scară suficient de mare încât să încapă, una lângă alta, cel puțin patru persoane. Au trecut pe lângă un scaun și o masă instalate la colțul scării, aparent pentru un posibil scurt repaus. Josie și-a trecut mâna peste

balustradă și mici fiori i-au urcat pe braț. Aici chiar *locuiseră* oameni cândva. Nu se putea abține să-i zâmbească tipului cu clipboard, care i-a întors surâsul, de parcă știa exact la ce se gândește.

Când s-au apropiat de capul scării, un sunet de glasuri s-a făcut auzit în toată clădirea.

— Uite care-i treaba: n-am nevoie de microfon; cred că e prea formal pentru seara asta, dar te rog să te asiguri că... Josie! a strigat Laura, întorcându-se când prietena ei a poposit în capul scării.

Își ținea o mână în părul aparent mai blond și mai dezordonat decât îl avusese vreodată și era însoțită de o femeie mai în vârstă, pe care Josie parcă o mai întâlnise cândva, la un grătar – mama Laurei –, și de două doamne minione, aproape identice, ambele cu clipboarduri în mâini. Laura și-a scos mâna din păr și s-a îndreptat spre ea, zâmbind larg.

— Ai sosit! a exclamat, apoi s-a întors spre bărbatul cu clipboard. Poți să-i duci bagajele în camera de la etaj și să lași cheia în ușă?

Individul a dat din cap că da.

— Desigur, a răspuns el calm, apoi s-a răsucit spre Josie. Veți găsi camera singură?

— Unde stă? s-a interesat Laura.

— Cred că la Piciorul-Cocoșului, a răspuns Josie.

— Nu-i nicio problemă, a spus Laura fluturând din mână. Știu eu unde e.

Josie a zâmbit ironic. Bineînțeles că știa. Fără îndoială că prietena ei studiase și memorase planul etajului cu săptămâni în urmă. Laura s-a întors spre cele trei femei.

— Ea e mama, Jose, i-a prezentat-o, confirmându-i că avusese dreptate și arătând spre doamna elegantă și mai în vârstă, care i-a zâmbit politicos, de parcă ar fi recunoscut-o, dar nu știa exact de unde s-o ia. Iar ele sunt Tiffany și Abigail, a adăugat, indicându-le pe cele două femei cu clipboarduri.

De ce avea toată lumea clipboard? s-a întrebat Josie. Oare Laura le impunea asta sau așa se proceda aici?

— N-am nici cea mai vagă idee unde e John, a continuat Laura. A plecat undeva cu niște rude scoțiene de-ale lui; jur că sunt mai multe decât știam eu și, de fiecare dată când vorbește cu ele, devine tot mai scoțian. Pe cuvânt că nu înțeleg nici jumătate din ce spune acum, așa că Dumnezeu știe cum va decurge discursul, a sporovăit ea, mai rapid și mai haotic decât de obicei. În orice caz, a reluat, arătând iarăși spre clipboarduri, tocmai finalizam planul sălii pentru diseară. Te-am așezat la masă alături de Jess și de Tom, de la serviciu, și de Erin, una dintre prietenele lui John. E în regulă? E convins că o s-o placi, cu toate că abia astăzi mi-a spus, desigur, și încă nu ne-a informat dacă va veni însoțită, dar este una dintre cele mai bune prietene ale lui, prin urmare...

Dacă Josie avea să zâmbească așa tot weekendul, era convinsă că o vor durea mușchii feței.

— Sună grozav! i-a răspuns, deși, în afară de Laura, nu mai vorbise cu nimeni de la Peacock de când plecase.

Totuși, partea bună era că nu aveau să fie doar ei doi împreună cu Josie, ceea ce însemna că nu vor

discuta despre serviciu toată seara. Și, aparent, Jess și Tom veneau și ei neînsoțiți diseară. Gândul acesta a făcut-o să se mai relaxeze puțin. Poate că va fi, într-adevăr, plăcut să stea de vorbă cu ei, câtă vreme nu vor insista prea mult asupra ocupației sale actuale.

— Bia ajunge abia mâine, corect? a întrebat Laura, uitându-se peste umărul uneia dintre femei ca să vadă ce scrie în clipboard.

— Corect. Călătorește la vagonul de dormit.

Din moment ce Bia îl înlocuia pe Oliver, pe Laura n-ar fi deranjat-o să vină și ea din seara asta, dar Bia lucra acum ca agent imobiliar – ceva la care, după spusele ei, se pricepea destul de bine, fiindcă tot ce trebuie să faci e *să convingi lumea, Jose* – și nu putea să anuleze o vizionare de ultimă oră astăzi, deși era vineri.

— Păi, câtă vreme ajunge la timp..., a zis Laura, bătând darabana pe coapsă.

Laura și Bia nu se cunoșteau chiar atât de bine, dar se întâlniseră de câteva ori la ziua de naștere a prietenei lor și Josie și-a imaginat-o pe Laura gândindu-se la ultima petrecere la care participaseră împreună – petrecerea de rămas-bun a lui Josie, înainte de mutarea la New York –, ocazie cu care Bia întârziase o oră, crezând că, de fapt, vine cu o jumătate de oră mai devreme, și adusese decorațiuni pe care intenționa să le aranjeze pe masa din pub, astfel încât să o surprindă pe Josie atunci când avea să sosească.

— Va ajunge, a asigurat-o Josie, ferm convinsă.

Laura a răsuflat prelung, apoi s-a uitat la mama ei.

— Îmi faci o favoare? Îl găsești tu pe tata? Vreau doar să am garanția că știe care este planul pentru azi și pentru mâine.

Mama Laurei – Josie era aproape sigură că o cheamă Andrea – a zâmbit și a mângâiat-o liniștitor pe braț.

— Știe planul, iubire, dar mă duc să-l chem; cred că e în camera noastră.

— Mersi! a zis Laura, apoi s-a întors spre femeile cu clipboarduri. Cred că asta-i tot pentru moment. Vă mulțumesc!

Cele două au încuviințat din cap la unison.

— Suntem aici, dacă mai aveți nevoie de ceva, s-a oferit una dintre ele.

De îndată ce-au plecat, Laura a tras-o pe Josie lângă ea, invitând-o să se așeze pe treapta de sus a scării.

— E bun personalul de-aici, să știi, a cugetat, scrutând etajul. La început am crezut că-mi vor da bătăi de cap, dar de fapt au făcut o treabă destul de bună.

Era o laudă deosebită, venind din partea Laurei – Josie nu se îndoia că are potențialul de a fi o adevărată mireasă de coșmar, fie și doar pentru că voia ca totul să fie făcut întocmai cum dorea ea și pentru că, fiind agent de PR, avea o experiență enormă în a pune lucrurile în practică.

— A fost atât de stresant să organizez o nuntă în aer liber, și încă în Scoția, dintre toate locurile din lume – vremea pare că va ține cu noi, dar a trebuit să ne facem un plan de rezervă pentru orice eventualitate, a povestit Laura, bătând cu degetele în genunchii acoperiți momentan de o pereche de

blugi albaștri, decolorați. În orice caz, distrage-mi tu atenția, a continuat, uitându-se la Josie. Ai ajuns devreme; nu mă așteptam să sosească cineva așa curând.

— Scuze, a zis Josie imediat. Eu...

Dar Laura a fluturat din mână, indicând că n-are de ce să se scuze.

— Nu, nu. Nu asta am vrut să spun. Mă întrebam mai degrabă cum ai reușit.

— Oh. Păi, am stat în Edinburgh azi-noapte; nu voiam să întârzii la cină.

Iar să încerce să ia trenul și să ajungă într-o singură zi era riscant, după părerea lui Josie. Și, în plus, oricât de mult o iubea pe mătușa Helen, se bucurase să petreacă o noapte în plus departe de ea.

Laura a încuviințat din cap – Josie știa că, în opinia ei, e mai bine să ajungi mai devreme decât mai târziu. Și-a scuturat pe spate părul blond, lung aproape până-n talie, apoi s-a uitat la Josie cu un ochi critic.

— De ce naiba n-ai trecut să mă vezi? a întrebat, iar când prietena ei s-a încruntat, Laura a fluturat din mână. La Londra, vreau să spun. Nu te-ai întors în mai?

— În iunie, a corectat-o Josie, zâmbindu-i oarecum cu vinovăție atunci când Laura s-a încruntat. Mă rog, teoretic, luna asta. Din moment ce suntem tot în iunie.

— Hmm, a făcut Laura și Josie i-a adresat o privire plină de regrete. Și cum a fost? În New York?

— A fost..., a început Josie, apoi a dat din mână și a oftat. Știi ceva, în mare parte a fost minunat.

Am văzut tot ce trebuia – Statuia Libertății, Centrul Rockefeller –, tot. Și am mers la tot felul de petreceri grozave împreună cu Oliver.

Fusese ca într-un film, se gândea Josie acum. Ajunseseră într-un apartament pus la dispoziție de compania Peacock, pe care niciunul dintre ei nu și l-ar fi permis pe cont propriu, la patruzeci și cinci de minute distanță, cu mijloacele de transport, de centrul Manhattanului, și stătuseră pe canapeaua lor nouă-nouță și băuseră șampanie, cu toate că amândoi erau epuizați. În prima lună, Oliver făcuse planuri pentru fiecare weekend, hotărât să-i demonstreze că vorbise serios când îi spusese că vrea să se revanșeze față de ea și o dusese să viziteze toate obiectivele turistice. La început, avusese loc un adevărat vârtej de evenimente și, o vreme, își îngăduise să creadă că luase decizia potrivită atunci când părăsise Londra.

— Și cu el cum a fost? a sondat Laura terenul.

— Ei bine, ne-am despărțit, i-a mărturisit Josie oftând.

Bănuia că e firesc ca lumea să o întrebe. Nu mai suferea prea tare sau ceva de genul ăsta, ca să nu poată discuta despre asta – în ultimele luni avusese timp să-și dea seama că așa era, categoric, cel mai bine –, dar tot nu i se părea amuzant faptul că singura ei relație matură eșuase, în ciuda faptului că se mutase împreună cu Oliver în alt oraș.

— *Asta* știu, a zis Laura și Josie aproape că o auzea terminându-și propoziția cu „prostuțo". Dar de ce?

— Pur și simplu..., a început Josie, ridicând o mână și apoi lăsând-o să cadă pe lângă corp. Cred că pur și simplu nu a funcționat. Am încercat, dar...

Laura a încuviințat din cap și n-a mai insistat. Chestia e că, la început, *fusese* nemaipomenit. Josie se hotărâse să-i mai acorde o șansă lui Oliver, după ce Max o părăsise – asta o făcuse să-și dea seama că, dacă vrei ca lucrurile să funcționeze, trebuie să te străduiești. Și, inițial, se străduiseră amândoi din răsputeri – Josie făcuse efortul de a-l însoți la petrecerile de la serviciu, el le-o prezentase tuturor, se asigura că are weekendurile libere pentru a face orice dorea ea, iar Josie încercase să-l susțină în carieră, indiferent de resentimentele pe care le avea față de Janice și de companie. Reușise – în mare – să depășească incidentul legat de Cara și hotărâse că Oliver călcase strâmb o dată, greșeală pe care o regreta amarnic și care nu însemna că nu ține la ea. Dar, după primele două luni, situația devenise mai dificilă și avusese senzația că amândoi se străduiau prea mult, că, în mod cert, n-ar fi trebuit să fie atât de complicat. Iar apoi îl văzuse pe Max.

Încă nu știa de ce fusese o turnură atât de dramatică, având în vedere că, de fapt, nu se *întâmplase* nimic. Bănuia că-i reamintise cum se simțise atunci când îl cunoscuse pe Max, cum se simțise când el o părăsise în felul acela. Gândindu-se mai bine, încercase să-și dea seama cum s-ar simți dacă Oliver i-ar face același lucru. S-ar înfuria fără-ndoială. Ar plânge, ar striga, ar turba de supărare și s-ar întreba dacă fusese vina *ei*. Toate reacțiile normale. Dar, când se uitase la Oliver în

galeria aceea din Brooklyn, avusese sentimentul neplăcut că, poate, golul cu care rămăsese după plecarea lui Max... nu ar fi același în cazul lui Oliver. Și-a zis că s-ar simți, mai degrabă, ușurată.

Ea și Oliver sfârșiseră prin a se certa în seara aceea, când ajunseseră acasă. Oliver susținuse că ea fusese cu mintea în altă parte toată noaptea, că încă nu-și revenise după despărțirea de un tip pe care abia dacă-l cunoștea și că nu mai era interesată de el. Nu-i ajutase faptul că viața lor sexuală nu era tocmai grozavă în acel moment. Nu se despărțiseră oficial decât o lună mai târziu, admițând amândoi că eforturile de a petrece mai mult timp împreună și de-a face ca relația să funcționeze avuseseră, de fapt, efectul contrar. În intervalul scurs de când se certaseră, Josie își dăduse seama că, pur și simplu, nu mai puteau reface ce avuseseră. La început, fuseseră distrași de noul oraș, ceea ce le ascunsese adevărul situației, și anume că nu puteau reveni la ce existase între ei înainte ca el să se culce cu Cara, iar ea nu se putea preface că Max nu existase niciodată.

Îi venise surprinzător de ușor să-l părăsească pe Oliver, să-și ia rămas-bun și, după părerea ei, asta spunea totul. O condusese la aeroport; râseseră în timp ce băuseră un ultim pahar împreună. Josie se bucura că lăsaseră lucrurile așa cum erau, fără urmă de resentimente. Mulțumiți că luaseră o decizie de comun acord, nu pentru că unul dintre ei l-ar fi rănit pe celălalt între timp. Și cu toate acestea, nu-i era tocmai ușor să recunoască în sinea ei că renunțase la viața ei din Londra și crescuse mult miza unei relații sortite eșecului. Și asta, după ce

aproape că-și pusese sufletul pe tavă în fața unui bărbat care o tratase așa cum un copil își tratează jucăriile de Crăciun – jucându-se entuziasmat la început și abandonându-le de îndată ce se plictisea de ele.

— Îmi pare rău, Jose, i-a zis Laura, punându-i o mână pe umăr și strângând-o ușor, la care Josie a ridicat din umeri parcă spunând că *așa a fost să fie*. Și totuși, mi se pare un gest curajos. Faptul că i-ai dat o șansă, că te-ai dus la New York. Nimeni nu te poate acuza că n-ai încercat.

— Da, așa e, a încuviințat Josie, schițând un zâmbet ironic.

Și, în zilele în care medita la rece asupra poveștii, își îngăduia să gândească la fel. N-ar fi știut *cu certitudine* că făcuse alegerea greșită, dacă nu s-ar fi dus și nu ar fi încercat. Măcar așa n-avea să se mai întrebe *cum ar fi fost dacă*...

Laura i-a dat un ghiont în coaste.

— Ai fi putut totuși să rămâi la New York până la finele verii; așa aș fi venit și eu și am fi făcut o petrecere a burlăcițelor. Mi-ar fi plăcut să merg la cumpărături acolo, a rânjit Laura și Josie a râs. Și acum unde locuiești?

— În Guildford.

Nu a adăugat că stătea la mătușa ei, în dormitorul minuscul pentru musafiri. Că avea o slujbă temporară și că atât asta, cât și chestia cu locuința o scoteau din minți. Era un pas uriaș înapoi în viață și simțea nevoia să se împace cu ideea, înainte să asculte părerile altora.

— Îți simt lipsa la birou, i-a mărturisit Laura, ușor îmbufnată. Nu e la fel fără tine. Nu mai am cu cine să mă amuz pe seama celorlalți sau să găsesc modalități prin care să o înnebunesc pe Janice.

Josie a pufnit ușor în râs.

— De fapt, n-am *făcut* niciodată nimic din toate astea.

— Da, dar era amuzant să ne gândim la ele, a zis Laura, uitându-se în jur și bătând din nou darabana pe genunchi. Jose, sincer, îmi doresc să mai stăm de vorbă, dar...

— Dar ești ocupată, a terminat Josie fraza în locul ei și s-a ridicat în picioare, iar Laura a imitat-o. Pot să te ajut cu ceva?

Laura a îmbrățișat-o.

— O faci deja, prin simpla ta prezență, a asigurat-o, apoi s-a retras puțin și a înclinat capul într-o parte. Ai grijă doar să citești programul, dacă n-ai făcut-o deja, a rugat-o, iar Josie a râs din nou și Laura a fluturat din mână. Știu, știu, dar până și cei cărora li se pare ridicol se vor bucura că au făcut-o.

Și cu greu putea să o contrazică. Programul Laurei era, cu siguranță, util, fiindcă menționa orele de începere a fiecărei cine în parte, activitățile opționale de peste weekend, locuri în care să stai atunci când nu erai cazat în castel, codul vestimentar și ora la care ea și John aveau să plece în ultima noapte.

Laura a îndrumat-o pe Josie spre camera ei, apoi i-a strigat:

— John are câțiva colegi necăsătoriți, să știi!

Josie a privit înapoi, ridicând din sprâncene, și Laura i-a adresat un zâmbet larg și luminos.

— Presupunând că ești în căutare de ceva.

Josie a clătinat din cap și i-a făcut cu mâna prietenei sale când s-au despărțit, rezervându-și grimasa pentru când s-a întors cu spatele. Știa că Laura are intenții bune, însă nu credea că ar suporta să i se aranjeze o întâlnire în weekend, dat fiind tot ce presupunea asta și faptul că trebuia să mimeze entuziasmul.

A găsit camera, cu cheia în ușă, întocmai cum i se promisese, și a intrat. Prima impresie a fost de prea mult galben, iar cea de-a doua, că dormitorul era potrivit mai degrabă pentru o doamnă de șaptezeci de ani. Cuvertura se asorta cu perdelele – un galben ceva mai închis decât pereții și cu model albastru. Iar pe pereți atârnau șase tablouri ilustrând diverse specii de pești. Baia era imensă, incluzând o oglindă cât peretele și o cadă de care voia în mod cert să profite mai târziu. Pe măsuța de toaletă din dormitor se afla un computer, în caz de nevoie – un amestec nonșalant de vechi și modern. Și, într-o clipită, Josie s-a hotărât că adoră tot aranjamentul.

Valiza o aștepta lângă pat, așa că și-a scos aparatul foto și laptopul, a editat puțin cea mai reușită poză a castelului, apoi a încărcat-o pe Instagram; la fel ca în cazul tuturor fotografiilor de pe contul ei mai „profesional", a adăugat doar o legendă în care explica unde se află.

Apoi a închis laptopul, și-a luat aparatul foto și a pornit în explorarea castelului.

CAPITOLUL 17

Când a ajuns în „Camera de Crochet", erau deja vreo patruzeci de persoane acolo, care, în combinație cu mesele – trei rotunde și una lungă, în formă de L, care ocupa o laterală și un colț al încăperii – o făceau să pară mică. Bănuia că, parțial, asta era și ideea – senzația de intimitate la cina dinainte de nuntă, la care participau vreo șaizeci de invitați importanți. Familia Laurei era restrânsă – nu avea niciun frate, ci doar o mătușă și un unchi –, prin urmare, probabil de aceea avea ceva mai mulți prieteni alături. Era drăguț că și ea se număra printre acei prieteni, și-a spus Josie cu convingere. N-avea niciun motiv să-și asculte stomacul chiorăind ușor când a pășit singură în încăpere și privirile câtorva necunoscuți s-au ațintit asupra ei. Absolut niciun motiv.

Și-a îndreptat atenția spre încăperea în care domnea o atmosferă relaxată și luminoasă: pereți de culoare crem, tablouri cu peisaje ici și colo, un șemineu deschis în care trosnea focul, în ciuda vremii călduroase și lumânări pe mese, precum și pe polița de deasupra căminului. Mesele erau acoperite cu fețe de masă albe, paharele aproape sclipeau, iar ei aveau să se așeze pe scaune cu spătar auriu și tapițerie albastră.

Josie a zărit-o pe Laura lângă șemineu, uimitoare într-o rochie neagră, cu fluturi albaștri și roșii strălucitori, legată în talie cu o curea albă, subțire. Rochia se termina chiar deasupra genunchilor, lăsându-i la vedere picioarele bronzate. Părul îi cădea pe umeri în bucle moi și blonde – o înfățișare mai feminină decât de obicei, perfectă pentru o viitoare mireasă, dar nu tocmai sfioasă și neprihănită, ceea ce nu i s-ar fi potrivit nicidecum. Stătea alături de John, care-și tunsese barba și care nu era singurul îmbrăcat în kilt în seara asta, adânciți în conversație cu câteva persoane. Josie a preferat să nu se apropie și să-i întrerupă, așa că a pornit în căutarea locului care-i fusese rezervat, pe care l-a găsit la una dintre mesele rotunde, având-i pe „Erin" de o parte și pe „Graeme" de cealaltă. Și-a mușcat buza la gândul de a sta, captivă, între două persoane pe care nu le mai întâlnise niciodată.

Abia ajunsese, când i-a auzit strigând pe Jess și pe Tom din echipa de marketing și publicitate a companiei Peacock și s-a întors. A pufnit în râs, parțial ușurată să vadă chipuri familiare. Arătau exact așa cum și-i amintea de anul trecut – Jess, mai degrabă scundă și plinuță, era strălucitoare, cu chipul rotund ușor rozaliu, iar Tom era la fel de slab ca întotdeauna, în ciuda faptului că se apucase de o cură pe bază de proteine chiar înainte de plecarea ei. A cuprins-o un val de nostalgie când le-a răspuns la îmbrățișări și la exclamații de genul: „Oh, Doamne! A trecut un secol!" Stătuse vizavi de Jess timp de doi ani și, cu toate că, în acel răstimp, fața ei fusese mai mereu ascunsă de ecranul calculatorului, se confruntaseră cu aceleași

schimbări de dispoziție de la birou, participaseră la aceleași ședințe, purtaseră aceleași conversații de complezență în fiecare luni dimineață. Era ciudat să vezi pe cineva aproape zilnic, după care să dispară pur și simplu din viața ta – aducea oarecum cu o relație, însă una pe care o știai trecătoare.

Un chelner îmbrăcat elegant în frac a intrat în încăpere și a sunat dintr-un clopoțel auriu, ceea ce le-a smuls un zâmbet lui Jess și lui Tom.

— Doamnelor și domnilor, cina va fi servită curând, dacă nu v-ar deranja să luați loc.

— Nu cred că ne-ar deranja, nu-i așa? a întrebat Tom.

Și-a tras scaunul lângă Jess și a lăsat-o pe Josie să se așeze, bizar, între două scaune goale, în timp ce îi așteptau și pe ceilalți trei invitați să li se alăture la masa de șase persoane. La nunți erau mereu numere pare, nu-i așa?

— Și unde stai, Josie? s-a interesat Jess, aplecându-se peste masă ca să se facă auzită peste murmurul din încăpere.

Josie și-a ațintit privirea asupra coșului de pâine adus de unul dintre chelneri și s-a întrebat dacă e prea devreme să ia o chiflă, ținând cont că locurile de la masă nu se ocupaseră toate.

— La Piciorul-Cocoșului, a zis și Jess a încremenit. La castel, a precizat ea.

Jess a oftat ușor visătoare, iar Tom s-a îmbufnat.

— Noi stăm la hotel, i-a explicat Jess.

— Da, și împărțim o cameră dublă, a adăugat Tom. Culmea extravaganței!

— A fost mai ieftin, a zis Jess afectată, așa că nu știu ce vrei să...

— Uite, a șuierat Tom, înghiontind-o puternic în coaste și făcând un semn cu capul. Ăla e tipul. E partenerul cuiva, pot să jur; nu părea să-i cunoască nici pe John, nici pe Laura când l-am întrebat.

Jess a oftat.

— Ești ridicol! Încetează! a zis ea, l-a împins, apoi s-a întors spre Josie, dându-și ochii peste cap. E bosumflat că n-a putut să-și aducă partenerul, deși la urma urmei suntem *norocoși* – a accentuat cuvântul și i-a adresat lui Tom o privire dojenitoare, pentru orice eventualitate – că am fost invitați la cina dinaintea nunții. În plus, a adăugat înfoindu-și părul, abia te vezi cu tipul de două săptămâni, ce te așteptai să spună Laura?

Josie a simțit un zâmbet înflorindu-i pe buze, amintindu-și de orele în care făceau haz la birou.

Tom a clătinat din cap, în timp ce-și turna din sticla cu apă minerală de pe masă.

— Când știi, știi.

— Și tu te vezi cu cineva, Jess? a întrebat-o Josie.

— Da, însă am decis să nu-l aduc cu mine – abia au trecut două luni; ar fi fost cam mult, a explicat, aruncându-i lui Tom o privire cu subînțeles, la care el doar a ridicat din umeri.

— Josie e de-acord cu mine, nu-i așa, Jose?

Josie s-a hotărât că, pentru moment, cea mai sigură soluție era să nu spună nimic și disputa a fost efectiv întreruptă de prezența unui domn durduliu, de vreo cincizeci de ani, care s-a oprit lângă masă, apoi a ocolit-o încet, aparent deloc deranjat de faptul că Josie, Jess și Tom se uitau cu

toții la el. A poposit în dreptul locului gol din stânga lui Josie, și-a plecat ochii, a dat din cap și a tras scaunul.

Jess și Josie au schimbat o privire ușor încruntată în timp ce el se așeza între ele, forțându-le pe amândouă să-și mute puțin scaunele în lateral ca să facă loc trupului său masiv. Bărbatul și-a șters fruntea lucioasă – se părea că efortul de a lua loc fusese prea mare pentru el –, apoi ochii ca două mărgele, ce păreau mai mici din pricina pernuțelor de grăsime de pe față, s-au îndreptat pe rând asupra lui Jess și a lui Josie, neluându-l în seamă pe Tom.

— Așadar, a zis el cu un accent scoțian incredibil de pronunțat, voi, fetelor, sunteți tovarășele mele la cină, nu?

Josie și-a dres glasul.

— Presupun că da, a răspuns ea, conștientizându-și pe deplin accentul elegant. Eu sunt...

Individul s-a încruntat și s-a aplecat spre ea, scaunul lui scârțâind puternic odată cu mișcarea lui.

— Ce zici? Nu te-aud, fato, tre' să vorbești mai tare; am niscai infecție la ureche.

Josie i-a aruncat lui Jess o căutătură oarecum alarmată, pe care a încercat s-o mascheze cu un zâmbet.

— Josie, s-a prezentat, mai tare decât s-ar fi simțit în largul ei să o facă.

Individul a încuviințat din cap, fără să o mai pună să repete, slavă Domnului! Acum Josie se uita spre cele două scaune goale de la dreapta ei. În mod vădit, bărbatul ăsta nu putea fi partenerul

prietenului lui John – așa se explica ultimul scaun liber –, dar poate că o cunoștea cumva pe Erin? Altfel, părea o prezență bizară acolo, iar Laura nu era genul care să așeze oamenii la întâmplare la mese.

— Eu sunt Graeme, s-a prezentat tipul dând din cap.

— Și de unde-i cunoști pe mire și pe mireasă? l-a întrebat Josie politicos, neliniștită că atenția lui părea să se concentreze acum doar asupra ei.

— Sunt unchiul lui John, a mormăit el, servindu-se cu niște pâine de pe masă.

Ei bine, dacă el a luat, atunci cu siguranță putea să ia și ea. Dar abia întinsese mâna pe jumătate spre coșul cu pâine, când vocea tunătoare a lui Graeme a răsunat din nou.

— Trebuia să șed colo, a zis el, holbându-se spre masa cu pricina, care găzduia cinci persoane cam de-o vârstă cu el, care discutau vesele.

— Oh, da! a exclamat Josie.

— Dar m-a părăsit soția.

Se zgâia în continuare la masa respectivă și Josie se întreba care dintre persoanele acelea era soția lui. Femeia minionă care-și etala cu mândrie părul cărunt sau bruneta prietenoasă, cu un pahar de băutură în mână? Niciuna nu părea candidata potrivită.

— Oh! a exclamat Josie din nou.

I-a aruncat o privire lui Jess, încercând să o atragă și pe ea în conversație, dar Jess și-a țuguiat buzele drept răspuns la ceva ce-i șoptea Tom. Minunat!

— Păi, e... Doamne! Îmi pare tare rău să aud asta.

— M-o lăsat pentru un model mai tânăr, i-a explicat el țâfnos, schimonosindu-se în așa hal, că lui Josie i s-a făcut milă de el.

Și-a uns pâinea cu o cantitate mare de unt, apoi, fixând-o pe Josie cu privirea, a luat o îmbucătură zdravănă.

— Genul de scriitor, a precizat el și o bucățică de pâine i-a zburat din gură și aproape că a aterizat în obrazul lui Josie, care a încercat să se retragă cât mai subtil cu putință. Un adevărat coate-goale, a continuat Graeme și ea a dat din cap aprobator, deși habar n-avea la ce se referă, dar bănuia că e un soi de insultă. N-are niciun ban. Stai să vezi cât o să regrete. Dar n-o voi primi înapoi, 'nțelegi? a zis el, uitându-se cu dușmănie la Josie, de parcă ea i-ar fi sugerat contrariul.

— Nu, a răspuns Josie repede. Normal că nu.

Despre ce naiba discutau Jess și Tom? Și unde naiba era Erin, prietena lui John? Ar accepta cu plăcere compania oricui, numai să scape degrabă de această conversație.

— În orice caz, a reluat Graeme, mijind ochii și uitându-se spre masa la care, aparent, trebuia să stea. I-am spus lui John că n-aș vrea să șed acolo, cu toți prietenii ei.

Prin urmare, probabil că soția lui nici măcar nu era prezentă. Însă Josie nu îndrăznea să-l întrebe.

— I-am cerut să mă mute neapărat, când am văzut planurile pentru seara asta.

Josie a dat din cap înțelegătoare, imaginându-și cât trebuie să-i fi displăcut Laurei schimbarea de ultim moment.

Un chelner a venit cu o sticlă de șampanie și le-a umplut paharele, ceea ce, din fericire, i-a distras puțin atenția lui Graeme. Josie tocmai luase recunoscătoare o primă gură din lichidul acidulat, când de masă s-a apropiat o blondă zveltă, într-o rochie de un roșu sclipitor, cu ruj asortat și cu ochii albaștri conturați cu un auriu care le intensifica nuanța, transformând-o într-un albastru aproape înfricoșător. Josie s-a înecat cu șampania și l-a văzut pe Graeme încruntându-se la ea.

Jess i-a aruncat o privire întrebătoare pe lângă Graeme, dar atenția lui Josie era îndreptată către femeia care acum își ațintise ochii asupra ei. A ridicat o sprânceană perfect pensată.

La naiba! Și-o amintea pe tipa asta. Erin. Prietena lui Max. La naiba! *La naiba!* A mai luat o gură de șampanie. Ce șanse erau? Nici măcar nu-i *trecuse* prin minte că putea fi aceeași Erin – de ce-ar fi făcut-o? Oh, Doamne! Perechea ei! Josie a tresărit și s-a uitat imediat în jur, cu ochii încă înlăcrimați după ce se înecase mai devreme. Nu-l vedea nicăieri. Așa că poate, până la urmă, nu va fi el – poate că se despărțiseră între timp, de când îi văzuse ultima oară, la fel ca ea și Oliver.

Când a ajuns în dreptul mesei, buzele pline și sexy ale lui Erin s-au arcuit într-un zâmbet la vederea lui Josie, deși părea prea puțin surprinsă să o găsească aici – sau poate că se pricepea mai bine decât Josie să disimuleze.

— Bună tuturor! a salutat ea, așezându-se alături de Josie. Eu sunt Erin.

Spre deosebire de accentul lui Graeme, al lui Erin era ritmat și muzical și o privire rapidă îndreptată către Jess și Tom i-a dezvăluit lui Josie că și ei gândeau întocmai ce gândise ea când o întâlnise pe Erin la New York – practic, nimeni nu se putea uita la femeia asta fără să o considere sexy. Graeme se holba la ea, cu paharul la jumătatea drumului spre gură și Josie jura că n-ar fi mirat-o să-l vadă lingându-se pe buze. S-a cutremurat în sinea ei, străduindu-se să nu-și trădeze sentimentele.

— Partenerul meu întârzie puțin, i-a informat Erin, indicând scaunul liber, apoi i-a adresat lui Josie un zâmbet delicat, înclinând capul.

Cum de un simplu gest ca *acela* putea să exprime atâta eleganță?

— Mă bucur să te revăd.

— Și eu, a îngăimat Josie.

— Vezi? *Ea* are voie să-și aducă un partener, a bombănit Tom.

Graeme a început îndată o discuție cu Erin, fapt pentru care Josie îi era recunoscătoare, fiindcă de acum tot ce trebuia să facă era să-și exprime din când în când acordul monosilabic, străduindu-se între timp să nu o studieze pe Erin și nici să nu scruteze încăperea, așteptând sosirea iminentă a partenerului ei. Se simțea încordată, incapabilă să se concentreze la ceva, și nu și-a dat seama că băuse un pahar întreg de șampanie până când chelnerul nu a venit să i-l umple din nou. Soseau aperitivele – sparanghel și ou poșat pentru

vegetarieni, sparanghel învelit în șuncă de Praga pentru omnivori – și toată lumea povestea cum i-a cunoscut pe mire și pe mireasă – după câte se părea, Erin se număra printre cei mai buni prieteni ai lui John din vremea școlii –, când a ajuns însoțitorul ei.

Și iată-l!

Max.

Dintre toți oamenii din lume, *Max* se afla aici, la nunta prietenei *ei*. Aici, în compania superbei lui iubite, în vreme ce ea, complet și evident singură, ședea alături de unchiul gras al lui John. Îi venea să se dea cu capul de masă. Îi venea să se ridice și să plece, ca să nu fie nevoită să dea ochii cu el, ca să nu trebuiască să zâmbească, prefăcându-se că l-a uitat și că nu s-a mai gândit deloc la el de când dăduseră nas în nas la New York și că, *desigur*, Max nu avea nicio legătură cu întoarcerea ei acasă.

Însă nu putea face nimic din toate astea. Tot ce putea face era să-l privească traversând camera spre ei, cu un aer neobișnuit de tulburat, cu părul castaniu ușor răvășit, cu manșetele cămășii gri-închis încheiate necorespunzător și cu cravata puțin strâmbă. Era mai slab decât ultima dată când îl văzuse, și-a zis în sinea ei, și ușor palid, de parcă i-ar fi prins bine un pui de somn, dar în rest arăta la fel de chipeș ca întotdeauna și se deplasa cu aceiași pași mari pe care și-i amintea atât de bine.

— Ai cam întârziat, nu? a șuierat Erin când el s-a așezat.

Max a îngăimat câteva scuze, și-a îndreptat cravata – refuzând cu un gest din mână ajutorul lui Erin –, apoi s-a uitat peste masă, fix la Josie. Și-au

susținut privirea și Josie și-a simțit inima tresărind, deși a refuzat să se uite în altă parte și astfel să-și trădeze tulburarea. În clipa aceea nu-i păsa dacă persoanele de la masă tăceau sau discutau.

Max a dat discret din cap, apoi și-a dres glasul.

— Bună, a salutat scurt.

Nu părea surprins să o găsească aici, a constatat Josie cu amărăciune. Ședea cu spatele drept, poate puțin încordat, dar o privea fix în ochi. E posibil să fi știut că ea o să vină, și-a zis Josie în sinea ei, având în vedere a cui nuntă era, pe când ea habar n-avusese. El făcuse cunoștință cu Laura și cu John, nu? Trebuie să fi știut că ea va veni la nunta prietenei sale.

Josie i-a răspuns cu un gest din cap.

— Bună! a rostit cu o vocea calmă și relaxată, ceea ce era bine.

A luat încă o gură de șampanie, încercând să-și controleze bătăile inimii și pulsul ce i se zbătea la încheietură. Se scurseseră aproape cinci luni de când îl lăsase în galeria aceea din Brooklyn și de-atunci nu-l mai văzuse și nu mai auzise nimic de el – și, sincer, nici nu încercase să-l contacteze. De ce-ar fi făcut-o? Amândoi aveau câte o relație și, deși a ei se destrămase, se părea că a lui nu se încheiase.

Josie s-a răsucit spre Graeme, întorcându-se cu spatele la Erin și la Max. Cu priceperea ei, pesemne că Jess simțise ceva în atmosferă, fiindcă se angajase în conversație cu Graeme, preluând controlul și discutând veselă despre ceea ce presupunea slujba ei în cadrul companiei Peacock, ignorând exclamațiile lui și lăsând-o pe Josie să scape câte un „hmm“

ocazional, în vreme ce se abținea să se uite peste umăr și să tragă cu urechea la discuția dintre Tom, Max și Erin. Dumnezeule! De ce nu era Bia aici în seara asta? Își simțea capul pulsând, așa că a lăsat șampania deoparte, înlocuind-o cu apă minerală.

După ce s-au strâns farfuriile de aperitiv, Laura, aflată la mijlocul mesei lungi, s-a ridicat în picioare și toată lumea a tăcut. A scrutat încăperea zâmbind senină.

— Vă mulțumesc tuturor! După cum știți, discursurile se țin mâine, dar astă-seară e rândul meu. Mâine nu voi rosti niciun cuvânt, fiindcă atunci singura mea treabă va fi să arăt bine, a zis și în sală s-au auzit râsete discrete. Vreau doar să vă mulțumesc tuturor că sunteți aici, iar invitaților mei le sunt recunoscătoare că s-au deplasat până în Scoția.

A continuat cu mulțumirile, a făcut câteva glume, le-a povestit cum l-a cunoscut pe John la un eveniment pe care-l pregătea pentru un site de cultură. Avusese întotdeauna o voce calmă și încrezătoare și o atitudine relaxată. Mereu știuse să vorbească în public, își amintea Josie. Dac-ar fi avut emoții, nu și le-ar fi trădat niciodată.

John o privea cu adorație, iar Josie s-a străduit să-și ignore micul nod care i se pusese în gât în timp ce se uita la ei. Nu credea că Oliver o privise vreodată astfel. Totodată încerca să pretindă că nu observase felul în care Max o ațintea cu privirea pe ea, nu pe iubita lui, făcând ca un val de căldură să-i ardă pielea când Laura a ridicat paharul în cinstea iubirii vieții ei.

Zâmbind, au ciocnit paharele cu toții și au aplaudat când Laura s-a așezat. Josie se întreba dacă prietena ei știuse că Max va fi aici – presupunând că și-l mai amintea de la petrecerea de Crăciun. Și oricum, nu era ca și cum o putea întreba – Laura avea mult prea multe lucruri pe cap acum.

În timp ce chelnerii le ofereau vin roșu sau alb, Erin i-a angajat pe toți invitații de la masă într-o discuție despre castel și istoria arhitecturii lui. Graeme tocmai afirma că niciunul dintre ei nu știe nimic și că, fiind cu peste douăzeci de ani mai în vârstă decât oricare dintre ei – lui Josie i se păreau mai mulți –, era o autoritate în materie de istorie locală, de parcă, fiind mai bătrân, ești, automat, un mai bun cunoscător în orice domeniu. Max și Erin se tachinau, contrazicându-se relaxat și prietenește în legătură cu una dintre structurile castelului, și au râs când au constatat că amândoi se documentaseră în acel sens. Așadar, Erin era arhitectă. Normal că era. Deșteaptă, sexy, premiul cel mare. Josie a luat o gură de apă, alegând siguranța în această primă seară – nu voia să se îmbete și să spună vreo prostie. Nu era supărată. Chiar nu era. Și totodată nu se concentra asupra conversației, prin urmare, când Erin a întrebat exagerat de politicos „Ce părere ai, Josie?", tot ce a putut spune a fost un „ce?".

Max își îndreptase brusc atenția spre ea, de parcă faptul că Erin i se adresase ei îi dăduse permisiunea să se uite la Josie, iar ea nu s-a putut abține să-i întoarcă rapid privirea, deși și-a strâns paharul între degete.

— Ce părere ai? a repetat Erin, înclinând ușor capul. Unde se găsesc cele mai reușite clădiri, în Edinburgh sau în Londra?

Și-a amintit că Max admirase arhitectura Centrului de Arte Battersea, dar a alungat rapid amintirea, uitându-se intenționat la Erin, nu la el.

— Edinburgh, a răspuns mai încrezătoare decât trebuia, având în vedere lipsa ei de cunoștințe în materie de clădiri „reușite" – „drăguț" era mai degrabă termenul pe care-l putea aplica aici. Nu că aș fi văzut suficiente clădiri din Edinburgh ca să fiu sigură de asta, a adăugat, parțial fiindcă observase că Erin deschisese gura și voia să o întrerupă, în caz că intenționa să o contrazică. Și Londra este incredibilă, desigur, și-n plus acolo sunt toate clădirile acelea emblematice. Însă eu ador străzile pavate de aici, felul în care orașul pare a reprezenta o lume în sine, iar clădirile sunt doar o mică parte din ceea ce creează atmosfera, nu?

Îl simțea pe Max privind-o insistent în timp ce vorbea. Nu trebuia să facă asta. Nu era corect să se uite la ea așa, câtă vreme iubita lui stătea alături.

Tom a ridicat din sprâncene; Graeme a mormăit de parcă spusele ei n-aveau nicio valoare, în vreme ce Jess încerca să capteze atenția chelnerului, ca să mai comande niște vin.

Erin a făcut o pauză, apoi a ridicat din umeri.

— Ei bine, a zis ea, uitându-se la Max pe sub genele lungi și dese, doar pentru că o persoană e de acord cu tine nu înseamnă că ai dreptate.

Datorită așezării lor la masă, în timpul cinei, Josie a reușit să evite să vorbească direct cu Max, străduindu-se să discute cu Graeme mai mult decât

și-ar fi dorit, ca să nu apară pauze în conversație care ar fi trebuit umplute. Nu se putea abține să compare situația ei cu a lui Max – el discuta vesel cu Erin, în vreme ce ea era nevoită să pălăvrăgească întruna cu Graeme –, deși își impusese să n-o facă, fiindcă n-avea niciun sens. S-a retras de îndată ce-a putut, imediat după servirea desertului Eton Mess[Z]. Și-a ales în mod deliberat momentul în care Max era la toaletă, ca să nu trebuiască efectiv să-și ia la revedere și a ignorat rugămințile lui Jess și ale lui Tom de a mai rămâne să bea ceva.

— Vreau să fiu în formă mâine, s-a justificat ea. Și voi doi ar trebui să faceți același lucru, a adăugat, cu o privire oarecum dojenitoare. Laura va observa dacă cineva e mahmur.

Cei doi au mormăit ceva, dar, după expresiile lor, aparent comentariul ei își atinsese ținta. Erin i-a adresat un surâs discret și distant și și-a luat la revedere înclinând capul într-o manieră aristocratică. Josie s-a forțat să-i întoarcă zâmbetul, hotărâtă să se comporte cât mai frumos. În definitiv, nu era vina lui Erin că iubitul ei avusese o scurtă escapadă cu ea în urmă cu nouă luni. Nu era vina lui Erin că, la vederea lui, Josie își dăduse seama că nu-l uitase, că nu trecuse peste felul în care se terminase totul. Tot ce putea face, și-a zis cu fermitate, era să accepte situația așa cum era. Putea și avea să accepte gândul că el mersese mai departe și că acum era cu altcineva. Trebuia să o facă.

Z Desert clasic englezesc, pe bază de căpșuni și bezea (n. tr.).

CAPITOLUL 18

Laura și John stăteau față-n față, ținându-se de mâini, cu zidul castelului în fundal. Vârfurile copacilor abia se zăreau deasupra lui, frunzele lor fiind un amestec de verde și roșcat-auriu, și un turn se profila la stânga lor. Se auzea sunetul blând al apei curgând în fântâna de piatră, cu trei rânduri a câte patru cai albi la bază. Josie aproape că simțea istoria locală, vieți trecute ciocnindu-se cu prezentul în această curte de piatră. Își ținea mâinile împreunate și avea un nod în gât privindu-i pe cei doi, desăvârșiți acum și nepăsători față de prezența celor două sute de persoane care-i urmăreau.

Laura arăta incredibil – rochie albă, cu falduri, prinsă în locurile esențiale, părul strâns în bucle la spate, cu flori albastre, albe și aurii. Arăta ca o adevărată prințesă, pregătită să preia conducerea castelului. Știuse în mod clar ce-și dorește pentru acest moment și obținuse. John purta kilt și un sacou negru și elegant, părând descins din *Outlander*[8]. Iar vremea, conform promisiunii, era frumoasă, soarele încălzindu-i suficient ca să nu fie nevoie de jachete afară. *Fotografiile ce vor imortaliza momentul vor fi incredibile,* și-a zis Josie.

Bia ședea la stânga ei, cu părul drept și scurt, tuns bob – trebuise să și-l îndrepte la coafor ca să-i

stea așa –, acum de un castaniu-violet închis. La dreapta ei stăteau Jess și Tom. Max era și el undeva acolo, însoțit de iubita-i perfectă, dar nu-i văzuse pe niciunul, fiindcă nu-i căutase dinadins. La finalul ceremoniei, când John și Laura s-au sărutat, Josie nu și-a putut reține lacrimile, care i-au lăsat urme identice peste machiajul aplicat cu grijă. A scăpat un oftat și a râs când a văzut că și Bia plângea, iar dermatograful – mov, asortat cu părul – i se întinsese puțin. Bia i-a întors surâsul oarecum vinovată. Josie considera că e imposibil să nu te emoționeze o asemenea atmosferă – asta, dacă nu aveai o inimă de piatră precum zidurile castelului.

Când ceremonia a luat sfârșit, Laura și John, precum și ceilalți nuntași au fost preluați de fotograf ca să facă niște poze memorabile pe domeniul castelului, iar invitații au fost conduși pe peluza din fața castelului, unde avea loc recepția cu băuturi.

— Dumnezeule! a exclamat Bia când au ajuns pe peluză, atât tocurile ei, cât și ale lui Josie – ale Biei erau cu vreo cinci centimetri mai înalte decât ale ei – afundându-se în pământ. Sunt bufete, Jose.

Și avea dreptate, și-a zis Josie în sinea ei, trebuia să recunoască. Pe prundișul din fața castelului se aflau, într-adevăr, diverse bufete cu o varietate de băuturi la alegere – gin, whisky, ceva cu flori de soc, după cum bănuia Josie. Cele două tinere s-au despărțit de Tom și de Jess ca să-și ia de băut – Tom atacând curajos whisky-ul, Jess optând pentru Pimm's („Deși nu pare deloc scoțian, nu?"), iar Josie și Bia alegând ginul.

La standul cu gin l-a văzut pe Max apropiindu-se. I-a aruncat Biei o privire cu subînțeles și, cu băutura deja în mână, prietena ei a întors capul să se uite la el.

— Unde-i e iubita? a șoptit Bia.

Evident, Josie o pusese deja la curent cu tot calvarul ei. Dar acum Max se apropiase prea mult ca Josie să-i mai poată răspunde și în schimb i-a zâmbit. Seara trecută hotărâse că va fi relaxată, calmă și senină, oricând va trebui să interacționeze cu el. Sub nicio formă nu avea să-și trădeze suferința – cu atât mai puțin la nunta prietenei sale. Însă a constatat că Bia nu pricepuse mesajul.

— Fără încruntături, i-a șuierat Josie.

Bia și-a schimbat expresia feței.

— Ai dreptate, i-a răspuns ceva cam tare pentru gustul lui Josie. Nepăsarea e mai bună.

Cu o mișcare lentă, Josie a luat o gură din ginul cu mentă și fructe de pădure, în vreme ce Max se apropia.

— Arăți bine, a complimentat-o el imediat.

— Mersi, i-a răspuns Josie, zâmbind și încercând să pară distantă.

Se dichisise azi, fiindcă, dacă nu poți face asta la o nuntă la castel, atunci unde naiba s-o faci? Își prinsese cu agrafe câteva șuvițe de păr și le ondulase pe cele eare-i atârnau pe umeri, astfel încât buclele îi încadrau chipul, cerceii cu spirale potrivindu-se de minune cu stilul pentru care optase. Purta o rochie cu corsaj bleumarin, care-i dezvelea umerii și se continua cu o fustă cu jupon crem, cu dungi bleumarin, care flutura în jurului ei atunci când

pășea. Alesese sandale cu barete albastru-închis, asortate cu rochia, și un machiaj subtil, dar deosebit.

Max și-a îndreptat atenția spre Bia, adresându-i zâmbetul politicos și șarmant pe care-l afișa în prezența necunoscuților.

— Eu sunt Max.

— Am auzit, a spus Bia într-o doară, dar, când a observat sprâncenele ridicate ale lui Max și privirea lui Josie, a zâmbit și i-a întins o mână. Adică... bună! Eu sunt Bia. Cea mai bună prietenă a lui Josie, a precizat ea, punând accent pe „cea mai bună".

— Am reținut, a spus Max, încuviințând din cap.

— Păi, de fapt, tocmai ne îndreptam spre toaletă, a intervenit Josie, hotărând că cea mai bună strategie era să îl evite.

— Da, a răspuns Bia imediat. Îmi pare tare rău că nu putem sta de vorbă.

Iisuse! Putea să încerce să fie mai subtilă.

L-au lăsat pe Max acolo și încă la fix; când Josie s-a uitat în urmă, a văzut-o pe Erin lunecând spre el ca o lebădă, cu părul blond aproape strălucind în lumina soarelui. Josie trebuie să fi scos un sunet, fiindcă Bia s-a încruntat la ea, apoi a aruncat o privire înapoi.

— Ah, deci ea e fata! a exclamat.

— Așa se pare, a oftat Josie.

— Nu e chiar atât de drăguță, a opinat Bia și Josie a râs.

— Ce convingător!

Bia a dat pe gât restul de gin.

— Ei bine, oricum ar arăta, sunt complet de-acord să o urăsc, nu-ți face griji.

Josie a reușit să-l evite pe Max toată după-amiaza și era recunoscătoare pentru asta, când petrecerea s-a mutat în pavilion, unde totul era alb, cu luminițe în tavan și cu flori pe fiecare masă rotundă. Conform planului, astăzi, ea și Bia ședeau la altă masă decât Max și Erin. Și la altă masă decât Tom și Jess. Când a remarcat că atât ea, cât și Bia erau plasate fiecare lângă câte un tip, Josie s-a întrebat dacă nu cumva fuseseră așezate la masa obligatorie a celibatarilor. S-a uitat rapid la nume și a constatat că măcar Graeme nu se număra printre ei.

Bia și Josie s-au așezat, prietena ei împleticindu-se ușor pe tocuri, și Josie a privit în jur. Din câte-și dădea seama, majoritatea celor două sute de invitați erau din partea lui John – accentele lor scoțiene păreau tot mai pronunțate și răspândite. S-a uitat în sus când un individ cu ochelari cu ramă de baga, părul dat cu o cantitate impresionantă de gel și un abdomen ușor proeminent s-a așezat lângă ea. A oftat de parcă era mulțumit că nu mai stă în picioare, deși avea, probabil, doar treizeci de ani. Bărbatul i-a zâmbit.

— Salutare! i-a zis cu un accent puternic; era, categoric, unul dintre prietenii lui John. Eu sunt Rob.

Ea a dat din cap politicos.

— Josie.

Uitase acest aspect al nunților – prezentările nesfârșite. S-a uitat în jur și a constatat că Bia era deja bine antrenată într-o discuție cu bărbatul de

lângă ea – un tip blond, bronzat, care o făcea deja pe prietena ei să chicotească. *Să chicotească*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Și cu ce te ocupi, Josie?

Josie a sorbit din cocktailul cu flori de soc și Prosecco, la care ea și Bia trecuseră după gin.

— Eu... sunt momentan între slujbe.

Nu era nevoie să precizeze că acel „între" însemna, de fapt, că prelua apeluri telefonice la recepția unui dealer de mașini.

— Dar tu? l-a întrebat imediat, înainte ca el să insiste.

Și astfel, individul a început cea mai încâlcită și plictisitoare explicație posibilă a ocupației sale, care, aparent, avea legătură cu „analiza statistică" – ceva ce simțea nevoia să demonstreze prin folosirea frecventă a statisticilor. Josie a încercat de mai multe ori să o înghiontească pe Bia ca să-i atragă atenția, dar prietena ei n-a băgat de seamă, doar scăpa când și când câte un râs ascuțit – semn clar că era cu adevărat beată –, ca reacție la ce-i spunea tovarășul de masă. O clipă, Josie s-a întrebat dacă el era tipul pentru care Laura îi sugerase să se îmbrace atent și, presupunând că da, dacă trebuia să se simtă jignită. L-a zărit cu coada ochiului pe Max la o masă din apropiere și a încercat să evite să se uite cum Erin îi atinge mâna. S-a străduit să nu se gândească la cum mâna lui caldă și puternică o ținuse pe a ei anul trecut, în decembrie.

În cele din urmă, Bia și-a îndreptat atenția spre ea, tocmai când Rob își încheia explicația privitoare la meseria lui și se lansa într-o descriere a hobby-urilor sale – printre care se numărau alpinismul,

ceea ce Josie nu prea credea, colecționarea de roci, aici îl credea, și fluturii. Nu înțelegea exact cum pot reprezenta fluturii un hobby, dar a decis că e mai bine să nu-l întrebe. Bia i-a aruncat o privire disperată, dar niciuna dintre ele nu putea face nimic.

— Dar tu? a întrebat-o Rob între două înghițituri de vânat cu garnitură de cartofi *dauphinoise*, care aveau un gust deosebit, ținând cont de cantitatea de mâncare servită.

— Oh, eu sunt pasionată de suliță.

Nu era sigură ce anume o făcuse să spună asta – poate că de vină era ultimul pahar de vin alb pe care-l băuse –, dar îi scăpase înainte să-și cântărească bine răspunsul. Alături de ea, Bia a pufnit atât de tare, încât s-a înecat și a trebuit să ia mai multe guri de apă, fluturând totodată din mână ca să-l liniștească pe companionul ei îngrijorat.

Lui Rob nu i s-a părut nimic ciudat în toată povestea și doar a ridicat ușor din sprâncene.

— Serios?

— Oh, da! a încuviințat ea din cap. Am participat la mai multe concursuri naționale de aruncare a suliței.

— Și a și ieșit pe locul întâi de câteva ori, a adăugat Bia, sărindu-i în ajutor.

— Uimitor! a exclamat Rob, deși era greu de precizat dacă chiar gândea asta sau nu, ținând cont că vorbea pe același ton monosilabic pe care-l folosea când își descria statisticile.

— Și îmi mai place să realizez sculpturi din bezele, a continuat Josie, străduindu-se să pară serioasă și refuzând să se uite la Bia, care zâmbea cu gura până la urechi.

— Sculpturi din... bezele? s-a încruntat Rob, oarecum preocupat de idee.

— Întocmai, a încuviințat Josie zâmbind. De fapt, am ajuns în *Cartea recordurilor* fiindcă am construit cel mai mare turn din bezele realizat vreodată – ar trebui să mă cauți.

— O voi face, a asigurat-o el, dând încet din cap.

Josie și Bia au schimbat o privire amuzată când au început discursurile și s-au întors spre scenă. Discursul lui John a reușit să stârnească ceva râsete și Josie chiar a vărsat câteva lacrimi atunci când tatăl Laurei a vorbit pe scenă și a plâns. Imediat după discursuri a urmat dansul mirilor și, cum ținea la formalități, Laura făcuse în mod evident cursuri de dans înainte de ziua cea mare, așa că se mișca elegant în ring, fără să-și trădeze mersul obișnuit și rapid.

Individul Biei – Josie încă nu știa cum îl cheamă – s-a ridicat de îndată ce invitații au fost poftiți la dans și i-a întins o mână prietenei ei.

— Îmi permiți?

Bia și-a mușcat buza și s-a uitat la Josie.

— Păi, eu...

Josie a clătinat din cap.

— Du-te! Vin și eu după ce termin ăsta, a asigurat-o, ridicând paharul de vin.

Bia a ezitat, apoi l-a luat de mână pe individul care o privea radiind. Abia îi ajungea până la piept, în ciuda tocurilor uriașe – nu că pe el asta părea să-l îngrijoreze.

Rob s-a concentrat imediat asupra lui Josie, împingându-și ochelarii pe nas.

— Și unde ai crescut, Josie? a întrebat el, clipind iute de câteva ori și așteptând răbdător.

Josie și-a înăbușit un oftat și a luat o gură de vin, apoi a ridicat din umeri.

— Păi, de fapt, mare parte din copilărie am trăit într-o pădure, în deplină izolare. Dar tu? l-a întrebat, înclinând capul.

— Serios? a strigat Rob de parcă ar fi crezut-o întru totul. Este...

S-a întrerupt când cineva s-a strecurat pe scaunul acum liber al Biei. Încordată, Josie a ridicat privirea spre Max.

— Îmi permiți? a zis el și, fără a mai aștepta un răspuns, s-a așezat.

Rob și Max s-au prezentat și și-au strâns mâna prin fața trupului rigid al lui Josie, apoi Rob a fluturat din mână spre ea.

— Josie tocmai îmi povestea despre copilăria ei. Știai că a crescut într-o pădure, în deplină izolare?

Josie a simțit cum roșește și, în compensație, și-a terminat vinul. Max a ridicat din sprâncene, cu buzele zvâcnindu-i în felul său caracteristic. Ea s-a străduit să-i evite privirea.

— Chiar așa? a întrebat el, iar ea și-a dres glasul și a încuviințat din cap. Păi, atunci, povestește-ne, a provocat-o zâmbind.

Josie s-a uitat de la unul la altul, apoi, hotărând că n-are încotro, s-a lansat într-o poveste inventată despre viața ei în pădure, care presupunea cules de ciuperci și instalare de capcane; a pretins că știe să facă focul cu doar două bețe și că bunicii ei îi plăcea să danseze goală în lumina lunii. Rob clătina întruna din cap, exclamând „Fascinant!", iar Max îi punea din ce în ce mai multe întrebări exacte, astfel că ea a fost nevoită să brodeze răspunsuri tot mai încâlcite. După mai bine de douăzeci de minute, Rob s-a ridicat și s-a scuzat.

— Dar revin imediat, a adăugat. Vreau să aud mai multe despre asta!

Max și Josie l-au urmărit părăsind pavilionul și au izbucnit simultan în râs.

— Oh, Doamne! a exclamat ea, neputându-se opri și ținându-se de burtă.

— Ești de-a dreptul convingătoare, a rânjit Max. N-aș vrea să fiu mințit de tine vreodată.

Dintr-un motiv sau altul, remarca lui a avut efectul de a o trezi la realitate și râsul i s-a stins pe buze. S-a șters la ochi.

— Unde-i Erin? l-a întrebat uitându-se în jur, dar nu a zărit-o imediat.

— Prin preajmă, a fluturat Max din mână.

Era tentată să-l întrebe ce părere are iubita lui despre faptul că el venise să stea de vorbă cu ea, dar s-a abținut. Se cunoșteau, așa că poate era firesc să facă efortul de a vorbi cu ea.

A surprins privirea Laurei de pe ringul de dans și, când mireasa i-a făcut semn să li se alăture, a sărit practic în picioare, bucuroasă că are o scuză adevărată ca să plece de la masă înainte de sosirea

inevitabilă a lui Erin. A făcut un semn din cap spre ring, s-a întors, după care, părându-i-se un gest nepoliticos, s-a uitat înapoi la el.

— Vrei să... vii să dansăm? Cu restul lumii, vreau să zic, a adăugat rapid, văzând sclipirea din ochii lui verzi-aurii.

Max a clătinat din cap și a ridicat paharul cu vin roșu.

— Nu. Rămân să termin paharul. Mersi.

Ea a dat din cap și a pornit spre Laura, care a tras-o în cerc, alături de Jess, Tom, John și încă un tip, probabil unul dintre prietenii mirelui.

— Te-ai căsătorit! a strigat Josie pentru ca vocea să-i fie auzită peste muzică, făcând-o pe Laura să râdă și să o îmbrățișeze.

Apoi Laura a îndepărtat-o la o lungime de braț și a ținut-o așa, după care s-a încruntat.

— De ce te-ai așezat lângă Rob?

— Tu ne-ai așezat așa, nu eu, a răspuns Josie, înălțând din sprâncene.

— Trebuia să stai lângă Stuart!

— Stuart? s-a încruntat Josie.

— Da, a confirmat prietena ei, uitându-se degrabă în jur, apoi i l-a arătat pe tipul blond și bronzat care dansa cu Bia, incredibil de satisfăcut de el însuși. Lângă el, a precizat Laura.

— Hopa! a exclamat Josie.

— Tu și Bia ați schimbat probabil locurile între voi, a zis Laura, punându-și mâinile în șolduri.

— Păi, cel puțin Bia e fericită. Și chiar și-așa, tot a fost mai bine decât cu tovarășul meu de-aseară, de la cină, a adăugat, aruncându-i Laurei o privire cu subînțeles, iar Laura a făcut o grimasă.

— Graeme? Unchiul lui John? a întrebat și Josie a dat din cap că da. Îmi pare tare rău, Jose. Pur și simplu nu mi-a dat de ales – a cerut să schimbe masa în ultima clipă, după care a cerut să stea lângă un anumit gen de persoană, iar John m-a convins că e mai simplu să accept, astfel încât Graeme să nu ne facă probleme la cină și, Dumnezeule, sper că nu mă urăști pentru asta, nu?

Laura a inspirat prelung, după ce, aparent, își consumase tot oxigenul din plămâni în timpul micului său discurs. Prietena ei părea ușor cherchelită.

Josie a clătinat din cap, râzând.

— Relaxează-te, Laura. Glumesc. Nici măcar nu-mi imaginez cât de complicat e să organizezi așa ceva – n-am de gând să-ți aduc vreo acuzație pentru că stau lângă cineva.

Laura a strâmbat din nas.

— Dar tot îmi pare rău. Doar că știam că tu îi vei face față, s-a justificat ea oftând și uitându-se prin cort. Cât despre cum te descurci tu... îl cunosc de undeva pe individul ăla. E tipul de la Crăciun, nu-i așa?

Josie a refuzat să arate ce simte. Era ziua Laurei, și-a amintit ea. N-avea să se lamenteze azi.

— Mda, a răspuns liniștită.

Apoi s-a schimbat melodia și toată lumea a început să danseze cu mai multă exuberanță, punând efectiv capăt oricărei conversații.

Josie a dansat puțin cu Laura, dar, când Erin li s-a alăturat lui John și altor câtorva din cerc, râzând cu toții și trăgând unii de alții, a hotărât că depusese suficient efort pe ringul de dans, așa că

și-a luat aparatul foto și s-a strecurat afară. Nu o vedea nicăieri pe Bia, deși bănuia unde ar putea fi, s-a gândit, zâmbind în sinea ei. A oftat și s-a îndepărtat de lumini și de vorbărie, privind în jur. Voia să imortalizeze castelul în bătaia lunii, să surprindă atmosfera adormită a domeniului său. S-a plimbat fără țintă, oprindu-se ici și colo pentru a face câte o fotografie, sunetul vocilor diminuându-se până când a rămas doar muzica. Castelul era acum scăldat într-o lumină strălucitoare, galben-aurie, atrăgătoare și totodată elegantă. Voia să vadă dacă o poate surprinde în fotografii.

Stătea în picioare lângă lac, admirând reflexia lunii în apă, când a auzit zgomot ușor de pași în spate. A tresărit și s-a întors, apoi a inspirat printre dinți când a văzut cine e.

— Iartă-mă, s-a scuzat Max încet. N-am vrut să te sperii.

Și totuși, o urmărise? Și-a alungat întrebarea din minte, cu toate că alcoolul o amețise, făcând-o să creadă că e mult mai arătos decât avea dreptul să fie, un Heathcliff[2] pe malul apei. Dar trecuseră nouă luni de-acum, și-a zis ea pentru a nu știu câta oară. N-avea niciun motiv să se mai gândească la faptul că fuseseră goi unul lângă altul. Absolut niciun motiv.

— Te-ai plictisit deja de petrecere? l-a întrebat, uitându-se spre lac, și nu la el, atunci când s-a apropiat.

— Voiam să iau puțin aer, a răspuns el relaxat. Tu? i-a întors el întrebarea.

În loc de explicații, Josie a ridicat aparatul foto.

— Ah! a exclamat el.

Muzica răsuna acum undeva departe, dar Josie tot o auzea – era o melodie pop, probabil Taylor Swift, deși nu era sigură. Trupa alterna destul de bine hiturile anilor '40, melodiile clasice siropoase sau romantice și cântecele scoțiene – câte ceva pentru fiecare. O adiere răcoroasă i-a dezmierdat umerii și Josie s-a cutremurat ușor.

— Ți-e frig?

S-a întors și l-a văzut pe Max încruntându-se și scoțându-și jacheta pentru ea.

— Nu, a clătinat ea din cap. Îmi place. Briza, răcoarea... E ceva plăcut și... nu știu... real în asta, a zis, apoi s-a întrerupt, întrebându-se dacă nu cumva suna stupid.

— Parcă strălucești, a murmurat el. De parcă tu te-ai fi căsătorit.

Josie a simțit un mic fior în stomac, dar a râs, încercând să-l alunge, să facă totul să pară normal.

— Îmi place mult aici, a recunoscut ea și era întru totul adevărat.

Cumva, totul părea mai bine când se plimba în lumina lunii, având castelul alături. A râs din nou grațios. Era sigură că nu doar ea simțea asta. Privind-o, buza lui s-a arcuit într-o jumătate de zâmbet, încercând probabil să înțeleagă gluma, iar ochii lui păreau luminoși în timp ce absorbeau o parte din razele lunii. S-a așternut liniștea între ei și Josie a simțit nevoia oarecum bizară de a o umple.

— Nici măcar nu știam de existența acestui loc. Adică a acestei proprietăți, a zis și a făcut un gest amplu cu mâna liberă, încercând să cuprindă nu doar castelul și domeniul, ci și peisajul de dincolo

de ele, cu tot cu Edinburgh. Dar acum, că am fost aici, simt că deja și-a găsit un loc în inima mea. Are sens ce spun?

El a dat din cap că da.

— Cel puțin acum știi de el, de toate astea.

— Și de-acum orice nuntă va păli în comparație cu aceasta, a pufnit ea în râs, dar zâmbetul i s-a estompat.

Josie și-a înfășurat mâinile în jurul corpului.

— Ești bine? i-a șoptit Max.

Ea a încuviințat, simțindu-și capul greu pe umeri. Doar nu băuse chiar atât de mult, nu?

— Da, sunt bine. Mă gândeam doar.

— La ce anume?

— La... părinții mei, i-a răspuns, simțind parcă pe limbă gustul amar și înțepător al cuvintelor.

OK, poate c-ar fi trebuit să se oprească cu un pahar, două în urmă. Dar, în definitiv, ce era rău în asta? Oricum Max știa deja despre părinții ei.

— Mă gândesc din când în când la lucrurile la care ei nu vor asista, a șoptit ea. Ca atunci când am luat examenul de carnet, când am absolvit Exeter. Poate că nu mă voi căsători niciodată, cine știe, dar, dacă o voi face, ei nu vor fi aici ca să mă vadă.

A ridicat capul și l-a văzut încruntându-se, cu privirea ațintită asupra chipului ei. A deschis gura să zică ceva, dar Josie a clătinat din cap.

— Nu înseamnă că... E trist, dar totodată.... Cred că am acceptat situația. E genul de tristețe care echivalează mai mult sau mai puțin cu nevoia de a plânge, de a ofta sau ceva asemănător, a zis, apoi s-a uitat la el și a schițat un zâmbet. Dar asta

nu-mi va strica noaptea; n-am de gând să o las să mă doboare sau ceva de genul ăsta. Doar că... presupun că e...

— Josie...

— Sunt bine, a repetat ea. Serios. Am învățat să trăiesc cu asta, dar într-un fel mă bucură, fiindcă înseamnă că i-am iubit și că-mi amintesc de ei, înțelegi?

A ridicat privirea spre el și Max a dat din cap că da, deși strălucirea din ochii lui pălise întrucâtva.

— Și acea parte din mine, a oftat ea, este cea care mă face ceea ce sunt și nu pot urî asta fiindcă, de cele mai multe ori, nu-mi displace deloc cine sunt.

Max a întins mâna și i-a aranjat o șuviță de păr după ureche. Trebuia să se retragă, chiar trebuia.

— Nici mie nu-mi displace cine ești, s-a auzit vocea lui ca o șoaptă. În niciun moment.

— Sinceri să fim, nu mă cunoști îndeajuns de bine încât să poți spune asta, a replicat ea calmă.

Max a înaintat, iar ea a făcut intenționat un pas înapoi și a clătinat din cap. Poate că era ametită de băutură, dar știa extrem de bine ce avea să se întâmple dacă el se apropia și mai mult de ea și era categoric convinsă că e o idee proastă. S-a mai dat un pas în spate și a observat că expresia lui s-a schimbat, devenind de nepătruns, în timp ce-și strecura mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Noapte bună, Max! i-a spus cu hotărâre, apoi s-a întors, gata să lase în urmă reflexia lunii și să revină la siguranța oferită de petrecere.

8 Serie de romane scrisă de Diana Gabaldon și publicată în română de Editura Nemira (n. tr.).

9 Protagonistul romanului, *La răscruce de vânturi*, de Emily Brontë (n. tr.).

CAPITOLUL 19

Josie s-a trezit la auzul bătăilor în ușă și, gemând, s-a rostogolit pe o parte. Bubuiturile s-au întețit. Nemernica de Bia! Nu se întorsese acasă aseară; plecase, pesemne, cu scoțianul ei musculos și probabil că-și uitase cheia.

Josie a dat la o parte păturile și a făcut o grimasă când și-a simțit capul pulsând de durere de îndată ce s-a mișcat. A deschis ușa încruntată și încruntătura s-a adâncit, însoțită de o zvâcnire dureroasă a stomacului când a constatat cine e.

— Max? a întrebat, ducându-și mâna în părul încâlcit, pe care se străduise să și-l perieze noaptea trecută. Ce vrei? l-a întrebat scurt și tăios. Adică... e devreme... s-a întâmplat ceva?

— Nu, scuze. Eu..., a îngăimat el, frecându-se cu mâna la ceafă și uitându-se la ea o clipă.

Se legăna pe călcâie fără să spună nimic, cu părul ușor umed, de parcă tocmai ieșise din duș, și mai revigorat decât se simțea ea. Josie și-a acoperit pieptul cu brațul, abia acum observând că noaptea trecută își încheiase strâmb nasturii pijamalei din flanel, așa că bluza îi stătea complet aiurea. Și era sigură că nu mirosea la fel de frumos ca el, a parfum îmbietor de citrice. Max a deschis gura și a închis-o la loc, după care a ridicat din sprâncene.

— Devreme? a repetat el cu o voce prea răgușită ca să adopte tonul lui normal. E nouă dimineața.

Josie a răsuflat adânc.

— Da, este devreme. Și nu asta e ideea, a clătinat ea din cap, străduindu-se în zadar să găsească altceva la care să se uite, în afară de el. Ce cauți aici?

— Păi, am o propunere, a răspuns Max pe un ton calm.

— O propunere? a repetat Josie lent.

— Da, a întărit el, inspirând sonor. Vreau să-ți petreci ziua cu mine.

Josie s-a holbat, nevenindu-i să creadă, apoi a clătinat din cap.

— Și de ce naiba aș face-o?

— Fiindcă..., a început el, și-a trecut degetele prin părul veșnic răvășit, apoi și-a lăsat mâna pe lângă corp, unde părea că atârnă inertă. Fiindcă ziceai că îți place Edinburgh și mi-am închipuit că vrei să vezi mai mult din el.

Josie a mijit ochii.

— Mulțumesc, dar pot să-l văd și singură. Și-acum te rog să mă scuzi, dar aș vrea să mai dorm cel puțin două ore.

A făcut un pas în spate, gata să închidă ușa, dar el s-a grăbit să o oprească.

S-a retras un pas atunci când Josie i-a aruncat o privire urâtă, înainte să-și dea seama și să se abțină. S-a străduit să-și îmblânzească expresia, chiar dacă și-a stâns mai tare brațul la piept.

— Uite, Josie, știu că mă consideri un ticălos, a început Max și ea a pufnit batjocoritor. Și știu că

felul în care... știu că nu a fost bine ce ți-am făcut. Și mai știu și că tu ai mers mai departe sau ceva de genul ăsta...

Mai degrabă el mersese mai departe. Însă nu avea de gând să-i spună asta cu voce tare, deoarece își dorea foarte mult ca el să o considere o tipă grozavă.

— Dar tare-aș vrea să mă revanșez față de tine. Te rog. Știu un loc pe care țin mult să-l vezi, a insistat el, ochii lui cercetându-i chipul, în timp ce Josie stătea acolo în picioare, analizând.

Josie a oftat și a clătinat din cap.

— Nu mi se pare o idee prea bună, Max. Îmi pare rău.

Reușise să închidă ușa pe jumătate, când el s-a întins și a apucat-o de mână. Josie i-a aruncat o privire tăioasă, iar el i-a dat drumul.

— Te rog, a insistat Max. Oricum petrecem weekendul aici împreună; ce-ai de pierdut?

— Nu suntem împreună! s-a răstit ea, incapabilă să se abțină.

O ușoară grimasă a apărut pe chipul lui, iar el a dat din cap încet. Cât despre ce avea ea de pierdut... Nu putea să comenteze nimic fără să pară un clișeu. Dar îi oferise atâtea în decembrie, mai mult decât crezuse și nu era sigură că poate suporta să redeschidă acea ușă.

— Unde e Bia? a întrebat-o o secundă mai târziu, uitându-se prin cameră peste umărul ei, de parcă se aștepta să o vadă pândindu-i de undeva, de parcă prietena ei ar lăsa-o măcar să poarte această discuție, dacă s-ar afla acolo. Ar putea veni și ea.

— Încă n-am acceptat să merg, i-a răspuns Josie oarecum încordată.

Dar o pusese pe gânduri. Dacă Bia era ocupată cu noua ei cucerire și avea să o lase pe Josie să se descurce de capul ei și să-și petreacă toată ziua singură, până la cină? Iar acum prezența lui Max îi garanta că, în cazul ăsta, va rămâne închisă aici, gândindu-se la lucruri deprimante.

— Unde vrei să mergem? l-a întrebat în cele din urmă și chipul lui s-a luminat puțin.

— În Edinburgh.

— Da, dar unde în Edinburgh? Ziceai că e un loc anume?

Max a ezitat.

— E o surpriză. Dar promit că va merita efortul, a adăugat dintr-o suflare. Și o să mă asigur că faci niște fotografii reușite pentru conturile tale de Instagram.

— De unde știi că încă fac asta? l-a întrebat, mijindu-și ochii.

— Am văzut fotografia cu castelul pe care ai postat-o în ziua în care ai ajuns.

Josie nu i-a răspuns nimic, deși își simțea buzele încordându-se. Prin urmare, de aceea nu fusese surprins când o întâlnise aici.

— Și Erin? l-a iscodit, suspicioasă.

— Se duce în vizită la niște prieteni din Edinburgh, așa că nu o deranjează.

S-au privit o clipă, apoi ea a încuviințat ușor din cap. Dacă el se străduia atât de tare să fie prietenos, atunci va încerca și ea. În plus, își dorea într-adevăr să viziteze orașul Edinburgh și chiar nu voia să-și petreacă ziua singură; iar dacă reușea să o convingă

pe Bia să-i însoțească, era cu atât mai bine. Și doar azi o va face, și-a promis în sinea ei. O zi cu el poate că o va ajuta să meargă mai departe, să înțeleagă că exagerase cu romantismul Crăciunul trecut, acordând prea multă importanță acelei întâmplări.

— Bine. Dar mă aștepți în hol până fac un duș și mă schimb.

Umerii lui au părut să se relaxeze și Max a zâmbit.

— Îți mulțumesc. Promit că nu vei regreta.

Josie a închis ușa, apoi a oftat și și-a sprijinit capul de ea, închizând ochii, dar abținându-se să geamă, în caz că el s-ar fi aflat încă de cealaltă parte. S-a îndreptat de spate, a traversat camera spre noptieră, a luat telefonul și i-a trimis Biei un mesaj scurt pe WhatsApp: *Unde ești? Trebuie să-ți lași noua cucerire și să te întorci în cameră. Acum. O să ne petrecem ziua în oraș cu Max.*

Mesajul nu s-a trimis. Nemaipomenit, pur și simplu! În mod evident, i se descărcase bateria telefonului. S-a așezat pe pat și, o clipă, s-a gândit să o sune pe Laura să o întrebe în ce cameră e cazat Stuart – presupunând că stă în castel. Dar nu era genul de problemă pentru care să trezești o pereche proaspăt căsătorită, nu-i așa? A oftat și a intrat în cabina de duș ca să încerce să scape de efectele serii trecute.

A ajuns în holul de la intrare după vreo patruzeci și cinci de minute, refuzând dinadins să se grăbească. Dacă Max voia să o târască în cine știe ce expediție misterioasă, atunci n-avea decât să-i acorde puțin timp să se pregătească. Nu reușise să

dea de Bia, dar se hotărâse să nu mai aștepte, fiindcă cine putea ști cât va mai dura până când va primi vești de la ea? După cum o cunoștea, putea să aștepte și jumătate de zi.

Însă nu se așteptase să o găsească pe Erin în hol, alături de Max, admirând un tablou ce înfățișa un bătrân. Arăta impecabil, cu părul prins într-o coadă așa cum puțină lume poate să o facă și îmbrăcată cu o bluză albastră, apretată, și cu pantaloni albi. Josie a încetinit pasul, dar Max o văzuse deja și-i făcea semn să se apropie. Erin s-a întors și i-a zâmbit, deși mai rezervat, din câte observa Josie. S-a oprit la un metru distanță, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Planurile lui Erin au eșuat, așa că vine cu noi, i-a explicat Max într-o doară.

Erin i-a mai adresat un zâmbet delicat și ușor încordat.

— Sper că nu te deranjează că-mi impun și eu prezența, a zis ea cu o perfectă curtoazie.

— Sigur că nu, a asigurat-o Josie dintr-o suflare.

Ce-ar fi putut să spună? Doar Max era iubitul ei, care aranjase o ieșire bizară cu o fată cu care se culcase cândva – nu era de mirare că i se schimbaseră planurile ca prin minune.

— Atunci, să mergem, le-a propus Max, conducându-le afară.

Părea destul de relaxat, dar își ținea mâinile vârâte adânc în buzunare, făcând-o pe Josie să se întrebe dacă nu cumva era atent să nu atingă pe cineva.

— Ți-ai luat aparatul de fotografiat, da? a adăugat el, oarecum inutil, ținând cont că tocmai se uita la geanta agățată de umărul ei.

Josie a dat din cap că da, ridicând geanta cu aparatul. În timp ce înaintau pe prundiș, Josie s-a uitat spre taxi, apoi spre Erin, întrebându-se dacă nu cumva era prea târziu să inventeze o scuză ca să nu mai meargă. Dar Erin se strecura deja pe bancheta din spate, iar Max îi ținea portiera deschisă. Prin urmare, încercând să procedeze la fel de grațios ca Erin, Josie s-a suit în mașină. Se aștepta ca Max să închidă portiera și să urce în față, însă el s-a suit lângă ele, așa încât Josie s-a trezit înghesuită între ei doi. Și-a strâns picioarele, asigurându-se pe cât posibil că nicio parte a corpului ei nu îl atinge pe Max, ceea ce se dovedea, de fapt, destul de dificil, având în vedere că nu era tocmai mărunțică, iar Max și Erin păreau să-și ocupe locurile în întregime, nelăsând niciun pic de spațiu. Și-a pus aparatul în poală și și-a încrucișat brațele strâns la piept când taxiul a demarat.

— Spre Edinburgh, corect? a întrebat șoferul.

— Întocmai. Mersi, amice!

Josie i-a aruncat o privire lui Erin, dar fie aceasta știa încotro se îndreaptă, fie Max făcea astfel de lucruri suficient de des, încât era obișnuită. Oricum, părea relativ relaxată în timp ce se uita pe geam. Josie s-a mișcat și, simțind piciorul lui Max lipindu-se de al ei, a tresărit atât de evident, încât a atras privirile celor doi. Și-a dres glasul.

— Așadar, toată lumea a avut parte de un weekend plăcut?

Discuția de complezență era forțată și bizară, făcând să pară că taxiul se deplasează incredibil de încet și, la un moment dat, Josie chiar s-a uitat peste umărul șoferului ca să vadă cu ce viteză merge. După vreo cincisprezece minute de tăcere, Max i-a făcut pe toți ocupanții mașinii să tresară când a strigat:

— Stop!

Șoferul a încetinit, s-a încruntat la el în oglinda retrovizoare, în timp ce Josie și Erin priveau pe geamul din dreptul lui Max. O clipă, Josie s-a temut că au lovit un animal sau ceva asemănător, dar el a spus politicos:

— Poți să oprești aici?

A arătat spre un popas de lângă un pârleaz care, după câte-și dădea seama Josie, ducea spre o pajiște întinsă.

Încă încruntându-se și privindu-l pe Max cu oarecare suspiciune, taximetristul a oprit și Josie s-a întrebat dacă pe Max îl apucase cumva nevoia disperată de a se ușura sau ceva de genul ăsta. Dar el s-a uitat la fete și le-a zis:

— Hai să coborâm!

— Poftim? au reacționat ele aproape simultan.

Josie s-a uitat la Erin, care i-a zâmbit delicat, aparent sincer. Nimic nu leagă mai bine două persoane decât aparenta nebunie a celei de-a treia.

— Cum? a zis șoferul. Vrei să vă las aici? Va fi greu să găsiți un taxi aici, băiete; trebuie să aveți grijă, bine?

Max a clătinat din cap.

— Doar câteva minute, apoi ne vom continua drumul spre Edinburgh. Nu te deranjează să ne aștepți, nu?

— Da, bine, a încuviințat șoferul cu jumătate de glas, dar va trebui să las aparatul de taxat pornit.

— Nicio problemă, l-a asigurat Max, apoi s-a uitat pe geam în spate, a verificat drumul, după care a deschis portiera. Hai! le-a îndemnat pe Josie și pe Erin, sărind din mașină fără să mai aștepte un răspuns.

Josie s-a întors spre Erin, nevenindu-i să creadă.

— E normal?

— De fapt, era cândva, a râs Erin discret și, dintr-un motiv sau altul, asta a părut să o mulțumească și a făcut-o să-i zâmbească și mai larg lui Josie. N-are rost să-l contrazicem, a adăugat, - făcându-i semn lui Josie să-l urmeze pe Max afară din mașină.

Josie a coborât, cu grijă să nu calce într-o baltă cu noroi, și l-a urmat pe Max până la pârleazul care ducea pe pajiște. Pantofii cu toc pe care și-i pusese de dimineață nu păreau deloc încălțămintea ideală pentru o plimbare pe câmpul umed, dar măcar erau mai buni decât botinele cu toc, din piele de căprioară, ale lui Erin.

— Ce facem? a strigat Josie după Max.

El s-a întors spre ea, deschizând brațele larg ca pentru a cuprinde întreaga pajiște.

— Profităm la maximum de asta.

— De ce anume? a continuat Josie, punându-și mâinile în șolduri, în timp ce Erin sărea pârleazul, extrem de atentă să nu alunece.

— De *asta*.

Max s-a mai rotit o dată, întinzând din nou brațele pentru a indica împrejurimile. Josie a simțit-o pe Erin apropiindu-se și s-a uitat la ea, gata să-i arunce iarăși o privire neîncrezătoare, dar tipa îi zâmbea lui Max atât de tandru, încât Josie și-a întors repede privirea, de parcă le-ar fi încălcat intimitatea. S-a îndepărtat câțiva pași de cei doi. Era frumos aici, trebuia să recunoască. Iarba înaltă îi ajungea până la genunchi, amestecându-se cu tulpinile florilor, culorile lor fiind estompate acum, în așteptarea toamnei. Era încă suficient de cald ca în jur să zboare insecte și fluturi, iar la capătul pajiștii începea o pădure care, datorită nuanțelor ei maro și roșii, părea secretă și ademenitoare, de parcă, doar cu puțin noroc, ai fi putut descoperi în ea creaturi magice. Și-a dat seama că asta fusese o parte din ceea ce o atrăsese la Max înainte, firea lui oarecum imprevizibilă, faptul că o încuraja să se lase purtată de val. A clătinat din cap. Erau gânduri periculoase pentru astfel de momente, date fiind împrejurările. În special pentru că trebuia să se convingă de contrariu.

— Hai să facem câteva poze! le-a propus Max.

Josie a ridicat din sprâncene, apoi a înălțat din umeri și și-a scos aparatul. A început cu Erin care, desigur, era un model excelent, apoi i-a pozat de câteva ori pe Max și pe Erin împreună, străduindu-se să nu facă o grimasă atunci când Erin l-a luat pe Max de mijloc și și-a lăsat capul pe umărul lui. În loc să se uite la ei, Josie s-a concentrat asupra împrejurimilor, oprindu-se cu spatele spre drum ca să dea impresia că nu exista nimeni și nimic cât cuprindea cu privirea. La un moment dat, o pasăre

s-a apropiat în zbor dinspre pădure și s-a rotit deasupra capetelor lor – după dimensiuni, părea o pasăre de pradă, poate un vânturel. Josie a reușit să surprindă o imagine cu Max uitându-se în sus după ea, pasărea profilându-se pe cer, iar Max fiind abia o siluetă. Și-a zis că imortalizase atât sălbăticia păsării, natura ei, cât și uimirea lor, a oamenilor, atunci când aveau șansa de a contempla așa ceva.

A privit insistent spre pădure, așteptând să vadă dacă mai apare și altceva, și nu l-a observat pe Max apropiindu-se până când nu a ajuns lângă ea, aproape dominând-o cu statura lui.

— E uimitor, nu?

Josie a tresărit, apoi a început să râdă, ducându-și mâna la gât. A dat din cap că da, aruncând o privire spre Erin care acum se uita la ei, cu capul ușor înclinat într-o parte. Până să-l poată opri, Max i-a înșfăcat aparatul foto și l-a ridicat deasupra capului, atunci când ea s-a răsucit imediat să-l recupereze.

— Ai grijă! l-a rugat, cuprinsă de o ușoară panică.

Max a râs încet.

— Promit că nu-i fac nimic, i-a zis, ținând aparatul cu delicatețe, în timp ce ea îl scruta cu privirea. Vreau doar să-ți fac câteva poze.

Josie a strâmbat automat din nas. Ura când oamenii făceau asta, când încercau să o aducă pe ea în centrul atenției. Din punctul ei de vedere, nu despre asta era vorba.

— Ziceai că mama ta nu apărea niciodată în fotografii, a subliniat el.

— Da, însă eu nu am copii.

El a ridicat din umeri.

— Dar ai putea avea într-o bună zi. Și, chiar dacă nu, când vei privi în urmă la viața ta, n-ai vrea să te vezi și tu în ea?

Josie a strâns din buze îndeajuns de distrasă, încât el a apucat să-i facă o poză.

— Hei! a strigat ea, dar el a râs și i-a făcut încă o poză, deși era încruntată. Încetează! l-a rugat Josie, îndreptându-se spre Max, care a fugit ca din pușcă.

A auzit râsul melodios al lui Erin în spate, s-a întors și a văzut-o surâzând, aparent deloc îngrijorată de jocul lui Max. Părea într-adevăr *încântată* de tot chinul ei. Josie s-a întrebat dacă era așa datorită faptului că se simțea foarte sigură – la urma urmelor, trebuia să fii sigur când arătai ca ea. Erin s-a îndreptat spre Josie, reușind să-și mențină grația în ciuda tocurilor care i se afundau în pământ. Și-a trecut un braț subțire pe după umerii lui Josie, făcând-o să se simtă grasă și stânjenită alături de ea.

— Haide! a îndemnat-o Erin. Să pozăm!

Primele instantanee au fost bizare și incomode, iar Josie avea senzația că zâmbește precum copiii în fotografiile de la școală. Apoi, îmbărbătate cumva de îndemnurile lui Max, Josie și Erin au prins a țopăi pe pajiște, pozând în ipostaze ridicole, atât împreună, cât și separat, în timp ce Max le încuraja, imitând vocea unui fotograf și spunând lucruri precum „Fabulos, dragă", „Îmi place, continuă așa", până când ea și Erin au izbucnit într-un râs incontrolabil care a făcut-o pe Josie să creadă că, poate, Erin nu era tocmai o nemernică.

Josie a sfârșit prin a-i zâmbi lui Max, care a făcut o ultimă poză, apoi a lăsat aparatul în jos și i l-a întins.

Au revenit la mașină ca un trio. Intenționat sau nu, Max reușise în mod cert să destindă atmosfera, făcând ca toată lumea să se relaxeze. Când au pornit din nou la drum – cu Josie iarăși la mijloc, de parcă aveau locuri prestabilite –, Josie s-a uitat la fotografii. A sărit intenționat peste cele cu Erin și Max împreună și a șters pe furiș câteva cu ea, dar s-a oprit la una anume. Îi zâmbea lui Max și, cu toate că nimic nu indica asta, îți puteai da seama că el se află în spatele aparatului, surâzându-i. De parcă ar fi fost singuri pe pajiște. În clipa aceea, arăta drăguță, fericită și lipsită de orice griji și a știut că va păstra fotografia, că peste ani va dori să-și amintească acel moment și buna ei dispoziție. S-a uitat spre Max și l-a văzut zâmbindu-i. Apoi a luat-o de mână, în așa fel încât Erin să nu îl vadă, și a strâns-o. Și, deși știa că nu ar trebui, Josie i-a întors gestul, strângându-i mâna la rândul ei.

CAPITOLUL 20

Taxiul a oprit pe o stradă lăturalnică din Edinburgh. În depărtare se zărea Castelul Edinburgh, aproape contopindu-se cu cerul cenușiu de deasupra, și Josie s-a minunat de faptul că orașul părea o lume în sine ce putea fi închisă cu ușurință, locuitorii lui ducând o viață complet separată de restul lumii. Adora atmosfera orașului, grandoarea lui, combinată cu senzația că nu-ți trebuia mult să ajungi să-l cunoști, să-l străbați în întregime fără să ai nevoie de o hartă. De parcă ai putea să-ți găsești alinare în mica familiaritate a locului și totodată să descoperi cotloane secrete, dacă-ți dorești.

Coborând din mașină, Erin i-a aruncat o privire lui Josie, apoi s-a întins și l-a scuturat pe Max de braț.

— Mai târziu, ar trebui să-i arătăm lui Josie orașul Edinburgh, Max.

— Sunt chiar atât de predictibilă? s-a strâmbat Josie.

Surâzând, Erin a apucat-o de braț, în timp ce-l urmau pe Max, luând-o pe Josie ușor prin surprindere.

— Cunosc sentimentul. Oi fi eu scoțiană, dar am crescut în Glasgow și tot îmi amintesc cum a fost prima dată când am văzut acest oraș.

— Încă locuiești aici? a întrebat Josie și Erin a dat din cap că da, apoi Josie s-a uitat spre Max, care mergea puțin înaintea lor. Și tu, Max? l-a întrebat, ridicând vocea.

El s-a uitat la ele și ochii au părut să-i scânteieze când a observat că Erin și Josie se țineau de braț.

— Poftim? a zis el, încruntându-se.

— Locuiești în Edinburgh acum? a insistat Josie.

— Ah, nu! a răspuns el, întorcându-și din nou privirea la drum. Momentan, locuiesc în Bristol.

Josie a dat încet din cap. Prin urmare, el și Erin nu locuiau împreună – se întreba ce înseamnă asta.

Max le-a condus până la numărul șaptezeci și doi și a apăsat pe sonerie, în vreme ce Josie se simțea nelalocul ei braț la braț cu Erin. Fie juca un joc de-a puterea feminină, ținându-și totodată dușmana aproape, fie Erin făcea realmente efortul de a se arăta prietenoasă, ceea ce o împiedica să o urască. Pe deasupra, faptul că Max refuzase să-i spună ce căutau aici și că Erin părea să accepte misterul întru totul o neliniștea îngrozitor.

Un bărbat morocănos, de vreo patruzeci de ani, a deschis ușa. Era slăbănog, cu barba și părul castaniu presărate cu fire cărunte. Avea pielea măslinie și cam aspră, de parc-ar fi petrecut multă vreme undeva, în afara Scoției, în țările calde. A mijit ochii și a strâns din sprâncenele stufoase. Ochii lui erau aproape turcoaz, culoarea oceanului într-o zi însorită. I-a scrutat pe cei trei cu suspiciune.

— Salutare din nou, Geoff!

Bărbatul – pe care îl chema, pare-se, Geoff – a strâns din ochi și mai mult; Josie se mira că încă mai vede. Max a oftat.

— Ți-am spus că venim; nu fi atât de șocat.

— Da, a mormăit Geoff. Bine, bine, intrați.

Avea o voce cam aspră, cu un accent greu de identificat – irlandez de origine, și-a zis Josie, dar cu influențe din nordul Angliei și, posibil, australiene, care sugerau că dusese o viață oarecum nomadă. Mișcându-se cu o grație aparent în dezacord cu restul înfățișării sale, s-a întors și a intrat în locuința întunecoasă, lăsând ușa deschisă. Max le-a făcut semn lui Josie și lui Erin să intre și a închis ușa în urma lor. Josie și-a mușcat buza în timp ce o urma pe Erin înăuntru. O adusese Max aici ca să-i prezinte vreun prieten ori vreo rudă? Și dacă da, de ce atât mister?

Casa era cam neaerisită, de parcă ferestrele nu mai fuseseră deschise de o vreme. În sufrageria în care îi condusese bărbatul era dezordine, teancuri de cărți revărsându-se de pe raft în grămezi pe podea, în mijloc se afla o masă din lemn, cu două fotolii neasortate, ce purta urme de cești de cafea. Nu exista televizor, deși, pe colțul unui birou din lemn trona un computer scump, cu tastatura îngropată sub bucăți de hârtie. Pereții erau goi, cu excepția unei fotografii atârnate deasupra șemineului micuț – un râu tulbure, mărginit de stuf, cu ochii unui crocodil abia vizibili deasupra apei, holbându-se la ei. La vederea fotografiei, pe Josie a trecut-o un mic fior pe șira spinării – atât din pricina instantaneului, cât și a intensității momentului.

— Presupun că doriți cu toții ceva de băut, nu-i așa? i-a întrebat Geoff, parcă mârâind.

— Ar fi grozav.

Max se străduia din răsputeri să vorbească pe un ton prietenos, în contrast evident cu al prietenului său. Se pricepea la asta; avea un șarm pe care uneori îl ascundea.

— Cafea?

Geoff a clătinat din cap.

— Am doar ceai fără arome. Cafeaua mă deranjează la stomac.

— Atunci, ceai să fie, a spus Max.

— Mi-ar plăcea un ceai, a întărit Erin și toți trei s-au uitat la Josie.

— Da, un ceai ar fi minunat. Mulțumesc!

I-a adresat un zâmbet luminos, pe care Geoff nu i l-a întors. Nu i-a întrebat cum vor ceaiul, ci a ieșit pur și simplu pe ușă, îndreptându-se probabil spre bucătărie.

Max s-a tolănit într-unul dintre fotolii, ca la el acasă, iar Erin s-a așezat, fără nicio vorbă, pe brațul aceluiași fotoliu. Josie și-a plimbat privirea prin încăpere, poposind asupra a două cărți mari, cartonate, aflate pe birou, lângă computer. Cea de deasupra părea o colecție de fotografii cu animale și plante sălbatice. A făcut un pas spre ea, când și-a simțit mobilul bâzâind în buzunar.

Scuză-mă!!! Abia acum mi-am pus telefonul la încărcat. Unde ești? Eu mă pregătesc în cinci minute.

Citind mesajul de pe WhatsApp, Josie a clătinat din cap și tocmai se pregătea să răspundă când, surprinzător de repede, a reapărut Geoff. I-a întins fiecăruia câte o cană – a lui Josie era una dintre acelea galbene, pe care le primești cadou de Paște, pline cu bombonele în formă de ouă.

— E negru, a precizat el, cu o voce care le sugera cu tărie să nu-i conteste alegerea. Nu țin lapte în casă. Am intoleranță la lactoză.

S-a trântit în celălalt fotoliu, strângându-și cana în mâini. Cum singurele scaune erau acum ocupate, Josie nu putea decât să se plimbe, stângace, prin încăpere. Erin i-a aruncat o privire încurajatoare, deși Josie habar n-avea de ce.

— Josie, a început Max, el este prietenul despre care ți-am povestit. Geoffrey Gilligan, a adăugat, făcând un semn spre gazda lor, iar Josie a zâmbit politicos, cu toate că nu-și amintea să-i fi pomenit despre vreun prieten anume. Geoffrey, a continuat Max, ea este Josie. Fata despre care ți-am vorbit.

Geoffrey Gilligan... Numele a prins contur în mintea ei și privirea i s-a îndreptat spre albumul cu fotografii de pe birou și spre ochii de crocodil de pe perete. Și-a amintit de barul din Brooklyn, în care Max îi povestise că are un bun prieten fotograf căruia poate să i-o prezinte, dacă vrea. Josie a tras aer în piept și s-a întors spre bărbatul cu pricina.

— Dumneata ești Geoffrey Gilligan? a întrebat ea, ducându-se țintă spre el și întinzându-i mâna.

— Păi, tocmai ți-a spus asta, nu?

I-a strâns mâna ferm și cu putere. Părea tot încruntat, deși Josie nu-și dădea seama dacă stătea mereu așa sau era doar o impresie dată de sprâncenele stufoase.

— Scuze. Eu nu..., a zis ea, inspirând. Sunt încântată să te cunosc.

— Nu sunt cum te așteptai, nu-i așa? a spus el cu glasul acela ușor amenințător.

Josie a clătinat din cap.

— Nu, eu... Voiam doar să spun că Max nu m-a prevenit... Nu mă așteptam...

— Opera ar trebui să fie impresionantă, nu bărbatul – sau femeia – din spatele ei, a întrerupt-o el, arătând cu mâna exemplificator spre propriul corp, de sus până jos. Nu contează cum arăt.

— Nu, bineînțeles că nu, a zis ea repede. M-ați luat prin surprindere, atâta tot.

Dacă Max ar fi prevenit-o, n-ar fi făcut acum această gafă idioată. Și Erin știuse? După cum zâmbea, se pare că da, ceea ce era al naibii de ciudat, în opinia lui Josie. Ei doi făceau echipă într-un spectacol în care pretindeau că sunt prieteni cu fosta cucerire a lui Max. A inspirat adânc, străduindu-se să-și recapete stăpânirea de sine.

— Cred că ești... adică lucrările tale sunt incredibile. Am văzut expoziția de la Somerset House și am...

Geoff a întrerupt-o cu o fluturare din mână și s-a întors spre Max.

— Ziceai că e o fată talentată, Max, nu o simplă admiratoare.

Josie s-a îmbujorat, atât la auzul vorbelor lui, cât și pentru că Geoff vorbea de parcă ea nici nu se afla în cameră. Își dorea nespus să se întoarcă spre Max, dar acum Geoffrey se uita la ea. L-a privit drept în ochi și și-a îndreptat puțin spatele.

— Îmi pare tare rău. Nu i-am cerut lui Max... Și, ei bine, nu am talent, e doar o pasiune cu care cochetez, dar chiar admir...

Geoff a întrerupt-o din nou cu un semn din mână.

— Eu sunt cel care hotărăște dacă ai talent sau nu, a zis și a întins aceeași mână, aruncând intenționat o privire spre aparatul de fotografiat pe care-l avea atârnat de-a curmezișul pieptului.

Josie l-a strâns și mai tare.

— Sunt doar pozele din ultimele două zile și le-am făcut în joacă, nu sunt editate încă sau ceva de genul ăsta.

Bărbatul a rămas cu mâna întinsă.

— Păi, astfel îmi voi putea da seama dacă te pricepi, fără să-mi umbli cu filtre și câte și mai câte.

Josie a scos încet aparatul din geantă și i l-a dat. El și-a îndreptat imediat atenția spre aparat, iar ea și-a strâns brațele în jurul corpului, neștiind ce altceva să facă.

— Serios, a insistat ea, nu i-am cerut nimic lui Max. Nu vreau nicio favoare. Eu nu...

— Știu.

Deși în continuare gravă, de astă dată vocea lui suna mai răbdătoare, în timp ce se concentra la aparatul foto, și nu la ea. Geoff a aruncat o privire spre Josie, care-și mușca buza.

— Dar știu că Max aici de față poate fi încăpățânat atunci când vrea. El te-a adus, nu-i așa? a zis și, la întrebarea lui, Max a zâmbit și Josie s-a relaxat în cele din urmă. Categoric, a adăugat și expresia i s-a îmblânzit puțin, iar sprâncenele i s-au îndreptat când s-a uitat direct la Max. Deși aș spune că ar fi drăguț să văd din nou mai multă insistență din partea lui – ți-a cam lipsit în ultimul an, nu-i așa?

Max a sorbit din ceai.

— Însă revine din când în când.

— Mă bucur să aud asta. Și acum liniște, i-a zis, uitându-se la primele fotografii, apoi la Max. Presupun că astea-s operele tale.

Josie a făcut o grimasă – fotografiile cu ea și cu Erin, pe pajiște.

— Mda, a răspuns Max, întinzându-și picioarele. Îmi descopăr talentul târziu în viață.

Geoffrey nu a comentat nimic, ci doar a continuat să se uite la fotografii. Josie și-a coborât brațele și și-a frământat mâinile, conștientă că-și ține răsuflarea și incapabilă să înceteze. Se simțea incredibil de vulnerabilă, stând acolo în timp ce un expert din domeniu îi evalua munca, iar Max și afurisita lui de prietenă ședeau în același fotoliu, umflându-se în pene de-a dreptul.

Geoffrey a ridicat privirea, a mormăit ceva și i-a înapoiat aparatul de fotografiat.

— Talent, da, a confirmat, apoi a luat o gură de ceai.

Când i-a fost limpede că nu are de gând să mai spună nimic altceva, Josie și-a mușcat buza.

— Ăăă, mulțumesc!

Bărbatul s-a uitat lung la ea o clipă și, deși Josie simțea roșeața furișându-i-se în obraji, nu și-a plecat privirea, considerând c-ar fi un pas greșit în acel moment.

— Trimite-mi pe e-mail câteva dintre lucrările tale cele mai reușite, a rugat-o el în cele din urmă.

S-a ridicat, s-a dus la birou și a cotrobăit puțin, apoi s-a întors cu o carte de vizită. Josie a luat-o.

— Am... un cont de Instagram.

Geoffrey a clătinat din cap și s-a încruntat.

— Nu. Urăsc toate prostiile alea de rețele sociale.

Max și-a dat ochii peste cap.

— Serios, Geoff, parc-ai avea nouăzeci de ani, nicidecum patruzeci și cinci.

Gazda lor a pufnit.

— Îmi dezvălui vârsta de față cu două fete frumoase, nu?

S-a ridicat, a luat cana lui Max fără să se-asigure că acesta terminase de băut, apoi a luat-o și pe cea întinsă de Erin. Dându-și seama că aproape nu se atinsese de ceai, Josie a luat imediat o înghițitură.

— Nu, a zis Geoffrey, uitându-se la ea. Nu te grăbi. Mai aduc câte unul pentru noi, ceilalți. Să văd dacă găsesc niște biscuiți.

În clipa în care a ieșit din cameră, Josie s-a întors spre Max, străduindu-se din răsputeri să-și controleze expresia, ținând cont că Erin ședea acum între ei.

— Puteai să mă previi, a șuierat ea.

— Dar atunci ai fi refuzat.

Josie și-a încrucișat brațele la piept, stăpânindu-și impulsul de a face o criză de isterie. Erin i-a aruncat lui Max o privire pe care ea nu a știut cum să o interpreteze, dar Max a clătinat simplu din cap, apoi s-a uitat la Josie.

— Credeam că o să te bucuri, i-a zis.

Acum se uitau amândoi la ea. Iisuse, asta da tensiune! Josie și-a trecut o mână prin păr.

— Cred că mă bucur, a spus și s-a forțat să ia o gură de ceai, sperând că asta o va liniști, deși lichidul era acum călduț, nu fierbinte. Mă bucur, a repetat, renunțând la orice intenție de a se supăra și

amintindu-și că bunica îi spusese întotdeauna că nu e o trăsătură atrăgătoare. A privit din nou prin cameră și a oftat, apoi a zis: E foarte tare, serios!

Își dorea să aibă pe cineva căruia să-i povestească, cineva care înțelegea domeniul respectiv, cineva care pricepea cât de grozav era totul.

Geoffrey s-a întors cu un taburet, adus probabil din bucătărie, a bănuit Josie, pe care fata s-a așezat, luând un biscuit cu nuci și ghimbir atunci când Geoffrey i-a servit. După vreo jumătate de oră de pălăvrăgeală, în care Max și Geoffrey s-au tachinat reciproc, în vreme ce Josie și Erin și-au băut politicoase ceaiul, cei trei au plecat sau, mai exact, Geoffrey i-a dat afară. Stătea în prag când ei s-au întors să-i mulțumească.

— Trimite-mi un e-mail, i-a repetat lui Josie, cu un glas poruncitor. Să văd dacă pot să te-ajut cu ceva.

De astă dată, Josie nu a mai protestat, susținând că e doar un hobby. În schimb, l-a întrebat ceva ce o frământase în ultimele luni:

— Nu e prea târziu? Să încep? Am aproape treizeci de ani.

El a închis ochii și și-a pus teatral o mână pe frunte.

— Vai, ce oribil! În curând vei ajunge o ramolită! a exclamat, apoi a lăsat mâna în jos și s-a uitat la ea. Nu, i-a zis el cu o voce lipsită de inflexiuni. Nu există limită de vârstă. Nu e ca și cum ai fi fotomodel.

Josie a zâmbit.

— Nu, și-i mulțumesc lui Dumnezeu că nu mi-am dorit niciodată să fac asta. Îmi plac prea mult vinul și brânza.

Geoffrey a zâmbit, apoi a dat din cap spre Erin.

— Încă mai ai grijă de el?

— Da, a răspuns ea.

Josie a încercat să nu se agite când Geoffrey a încuviințat din cap.

— Ăsta-i mare lucru! a zis el, apoi s-a întors și l-a bătut pe Max pe spate. Așadar, două femei? Nu poate fi prea rău, nu?

Max a zâmbit și Josie a roșit, în vreme ce Erin i-a dat un ghiont în coaste lui Max, de parcă era părtașă la gluma lor.

— Păstrăm legătura, bine?

Max i-a întors îmbrățișarea cu un singur braț.

— Voi face tot posibilul, dar nu promit nimic.

— Mi se pare rezonabil.

Și, cu acel salut scurt, Geoffrey le-a închis practic ușa în nas. Josie i-a condus înapoi în stradă, simțindu-se din nou ca a treia roată la bicicletă. Mergea încruntată. Se lăsase atrasă în toată povestea asta, chiar dacă era mulțumită de rezultat. Greșea cumva? Oare acesta reprezenta încă un exemplu al faptului că se dovedea a fi o pradă ușoară?

A auzit-o pe Erin murmurându-i ceva lui Max în spatele ei și a simțit furnicături pe ceafă, deși nu înțelegea ce zice. Apoi, Erin s-a desprins de Max și a venit să o ia din nou de braț. Ce naiba însemna asta?

— Așadar, a început Erin, cred că meriți ceva de băut după toată povestea asta. Ce părere ai?

Josie a ezitat – să bea în compania lui Max și a lui Erin nu era tocmai felul în care voia să-și petreacă după-amiaza.

— Păi, trebuie să ne întoarcem curând la castel...

— Oh, nu fi prostuță! a spus Erin relaxată, strângând-o mai tare de cot. Avem o grămadă de timp la dispoziție.

Josie a rezistat impulsului de a se uita în spate, spre Max, ca să-i ceară ajutorul – dar, serios, nu trebuie să fie de partea ei aici? Sigur nu-și dorea să rămână împreună toți trei? Sau poate că, dacă era să se ia după comportamentul relaxat al lui Erin, Max îi povestise iubitei sale despre ea, îi spusese că Josie nu înseamnă nimic, motiv pentru care Erin era atât de liniștită. Ei bine, și-a zis Josie în sinea ei, încruntându-se ușor, dacă așa stăteau lucrurile, atunci și ea putea accepta situația, nu?

— Bine, a răspuns ea cu glas tare. Dar mergem să bem o cafea, nu alcool. Nu vreau să mă prezint cherchelită la cina de rămas-bun a Laurei.

Și, în plus, nu i se părea o idee bună să renunțe acum la inhibiții.

— S-a făcut! a încuviințat Erin din cap și a condus-o pe Josie prin oraș, de-a lungul celebrei Princes Street, care fremăta de lume, au urcat o pantă și au traversat câteva grădini, sporovăind între timp, aparent știind clar încotro se îndreaptă.

Mergeau de cinci minute, când Erin a părut să observe că Max rămânea întruna în urmă și s-a întors să-l roage să li se alăture. S-a uitat la Josie cu ochii aceia de un albastru intens – pentru care cu greu te abțineai să nu o invidiezi.

— Sincer, parcă-l obligăm să urce la bordul *Titanicului* sau cam așa ceva.

Josie a schițat un zâmbet anemic, întrebându-se într-o doară ce s-ar întâmpla dacă Erin și Bia ar da nas în nas. De îndată ce Max le-a ajuns din urmă, Erin l-a luat și pe el de braț și i-a condus pe amândoi pe o nouă stradă – Broughton Street, a citit Josie, parțial pentru că încerca intenționat să-și îndrepte atenția spre orice altceva în afară de Max, acum că se aflau suficient de aproape încât să se atingă, dacă prietena lui înaltă, zveltă, frumoasă – și, până acum, adorabilă – nu s-ar fi aflat între ei. Erin a continuat să vorbească – nebăgând de seamă sau hotărând să ignore situația jenantă – - împărtășindu-le pe drum mici frânturi de istorie. Istorie personală, mai degrabă decât informații care s-ar regăsi în ghidurile turistice – ca, de pildă, unde mersese cu prietenii să danseze Ceilidh-Salsa în ajunul Anului Nou sau unde se îmbătase amica ei atât de tare, încât efectiv vomase în spatele unui tomberon. Povestea a făcut-o pe Josie să zâmbească fără să vrea și să-și imagineze orașul ca fiind nu doar o destinație turistică frumoasă, ci un loc unde oamenii chiar trăiau, făceau prostii și dădeau de necazuri.

— *Voilà!* a anunțat Erin în cele din urmă, oprindu-se brusc în fața unei cafenele micuțe. Am petrecut multe ore aici în timpul facultății, studiind pentru examenele finale, Josie, a zâmbit ea și o urmă de tristețe – poate nostalgie – i-a străbătut chipul. Mai ții minte, Max?

Josie s-a uitat la el și l-a văzut încuviințând din cap și schițând un zâmbet.

— Chiar că-mi amintesc.

Oh, grozav! O cafenea care păstra amintirile frumoase și romantice ale amândurora – nu-i așa că era, pur și simplu, perfect?

De afară, părea o cafenea micuță și retrasă, cu o scară neagră ce cobora în lateral și o firmă din lemn deasupra unei uși roșii, care compensa exteriorul gri: Artisan Roast.

Erin i-a eliberat brațul lui Josie, care s-a retras discret, prefăcându-se că studiază exteriorul micuței clădiri, în timp ce însoțitoarea ei își verifica telefonul. A auzit-o murmurând „La naiba!" și s-a întors. Erin a ridicat privirea, uitându-se când la Max, când la Josie.

— Am uitat cu desăvârșire că i-am promis unei prietene că mergem să bem ceva împreună azi – are probleme cu iubitul.

Zicând acestea, s-a înroșit ușor. Prin urmare, poate că nu uitase, așa cum susținuse.

— Care prietenă? a întrebat-o Max.

I se părea ei sau sesiza o urmă de suspiciune în vocea lui? Dar era ridicol – Erin fusese cea care sugerase să vină, de ce să fi încercat să se retragă acum?

— Amy, a precizat Erin îndată. O mai ții minte pe Amy?

Max a privit-o lung o clipă, apoi a răspuns:

— Bine. Invit-o și pe ea. Poate veni la o cafea cu noi.

— Da! a intervenit Josie, poate puțin prea entuziastă, ținând cont de cum se uitau Max și Erin la ea. Adică, nu m-ar deranja dacă ar veni și prietena ta, Erin.

Astfel nu mai rămâneau în trei.

— Nu fi prostuță! s-a încruntat Erin. Nici măcar n-o cunoști pe Amy – și, crede-mă, nu vrei să-i asculți toate problemele; are atâtea încât să strice dispoziția oricui. Nu, nu, a continuat ea, când Max și Josie au vrut să protesteze. Aceasta e o ieșire festivă, Josie. Tu și Max intrați și luați-vă câte o cafea, iar eu o să mă duc repede să beau un pahar cu Amy ceva mai încolo, pe stradă, bine? Nu întârzii mult – lucrează într-un pub și în scurt timp trebuie să intre din nou în tură.

Le-a adresat amândurora un zâmbet larg și, nedându-le practic de ales, s-a întors și s-a îndepărtat, cu părul blond săltându-i în ritmul pașilor.

O clipă, Josie și Max au rămas acolo, fără ca vreunul dintre ei să spună ceva. Apoi, Max și-a dres glasul, făcând-o pe Josie să tresară ușor.

— Intrăm? a invitat-o el, arătând spre ușa roșie.

— Da, sigur, a încuviințat Josie din cap.

N-avea de ce să se simtă stânjenită, și-a zis cu tărie. Își petrecuseră toată dimineața împreună, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu singuri, i-a șoptit o voce interioară, enervant de superioară.

Max i-a deschis ușa și Josie și-a simțit brațul atingându-l în trecere pe al lui când a intrat, așa că l-a retras hotărâtă. Și oricum, cine făcea ușile atât de al naibii de înguste? Nu era practic deloc.

Interiorul cafenelei era intim și elegant – pardoseală din lemn, lumini care recreau ambianța plăcută a unui bar, cu o tablă de scris în fundul încăperii. În aer plutea aroma bogată de cafea

amestecată cu încă ceva – ceva mai dulce, dar distinct, precum ghimbirul –, iar sunetul boabelor de cafea măcinate a făcut-o pe Josie să se relaxeze puțin. Era doar o cafea. O cafea într-o încăpere călduroasă, confortabilă și bine luminată. Și-a scos jacheta și, lăsându-l pe Max să aducă băuturile, a găsit o masă – una rotundă, cu multe taburete mici în jur.

— Mersi, i-a zis, când Max i-a pus în față o cafea cu aspect frumos – într-un pahar înalt, ca un *latte*, maroniul lăptos de deasupra aproape îmbinându-se cu cafeniul-roșcat de dedesubt.

— N-am știut ce vrei, a zis Max parcă scuzându-se, când s-a așezat pe taburetul de alături – la o distanță sănătoasă și sigură, a constatat Josie cu bucurie.

Și, dacă spațiul dintre genunchii lor părea să vibreze, motivul era doar căldura din încăpere și atâta tot.

Josie a luat o înghițitură și a simțit gustul de ghimbir pe care-l reperase în aer.

— E delicioasă.

— Specialitatea casei, a precizat Max, pe tonul acela provocator cu care se obișnuise.

Din nou au tăcut amândoi, sorbindu-și cafelele. În încercarea de a scăpa de încordarea aceea stânjenitoare, Josie s-a prefăcut că se uită prin cafenea și a observat că se aglomera cu fiecare minut care trecea. Dumnezeule, noaptea trecută, la castel, nu fusese așa! Pe de altă parte, astăzi nu consumase paharele acelea utile de vin și, spre deosebire de o clipă furată în întuneric, aici, în lumina zilei, într-o încăpere plină de lume, îi era

mult prea lesne să-și aducă aminte că o părăsise – o părăsise și acum era cu altcineva, prin urmare, nu se mai putea întâmpla nimic între ei.

— Ce zici? a întrebat-o Max. O să-i scrii lui Geoff?

Josie a tresărit când a luat o înghițitură prea mare din băutura care i-a ars ușor cerul-gurii. S-a uitat în zare și a tușit. Frumos, Josie!

— Da, i-a răspuns și, spunând-o cu voce tare, și-a dat seama că așa era, prin urmare a încuviințat din cap și și-a ridicat ușor bărbia. Da, a repetat mai hotărâtă. Îi voi scrie. Știu ce se va întâmpla, dar merită să încerc, nu?

El a dat din cap aprobator.

— Sunt întru totul de acord.

Josie a ezitat, apoi a șoptit:

— Îți mulțumesc. Serios, a întărit, privindu-l drept în ochii superbi, în două nuanțe. Chiar dacă nu iese nimic din asta... Îți mulțumesc pentru că te-ai gândit la mine.

Privirea lui Max a zăbovit pe chipul ei, făcând să-i vibreze fiecare nerv din corp.

— Da, o fac, să știi, a murmurat el.

— Ce anume? a întrebat Josie cu răsuflarea tăiată.

— Mă gândesc la tine.

Cum să spună așa ceva? Josie voia să se înfurie, să-l urască pentru asta. Dar privirile li s-au întâlnit și s-au susținut un pic cam mult. Și în clipa aceea, Josie s-a revăzut în bar, de Crăciun, sorbind cocktailuri într-un colț, simțindu-i mâna lipită de a ei, auzindu-i vocea care-i șoptea peste acordurile muzicii. Amintirea a ceea ce se întâmplase mai

târziu, în aceeași noapte, a copleșit-o ca un val fierbinte. A clipit și a revenit în cafenea, unde un copilaș plângea într-un colț și cafetiera șuiera. Inspirând lent, și-a coborât privirea spre cafea, dorindu-și să fi cerut un ceai cu gheață.

— Așadar, tu și Erin! a zis, tot fără să-l privească, parcă pentru a-și reaminti ei însăși, dar și lui – n-avea rost să ignore situația și, oricum, era mai bine să pună cărțile pe masă.

Max și-a trecut o mână peste ceafă.

— Da. Uite, Josie, în legătură cu...

— Nu-ți cer nicio explicație, l-a întrerupt ea; nu voia ca el să creadă că are nevoie de una după atâta timp. Voiam să spun doar că... pare drăguță.

— Este, a admis Max și, dintr-un motiv sau altul, cu toate că ea o spusese prima, Josie a simțit cum i se formează un gol în stomac. Doar că... Erin este...

Însă Josie nu a mai apucat să afle ce anume este Erin, fiindcă în clipa aceea două doamne, una cu fustă din tartan, cealaltă cu o șapcă din tartan așezată pe o ureche ca o declarație în materie de modă, s-au apropiat de masa lor.

— Putem să stăm la masa voastră? a întrebat femeia cu fustă – americancă, a remarcat Josie. Nu mai sunt locuri libere.

— Oh! a exclamat Josie. Păi...

— E o cafenea foarte bine cotată pe Trip Advisor, a intervenit femeia cu șapcă, uitându-se la Josie cu un zâmbet atât de fermecător pe chipul dolofan, încât Josie s-a simțit vinovată că ezită.

— Presupun că da? a zis Josie întrebător, aruncându-i o privire lui Max.

— Grozav! a răspuns tipa cu fustă, luând-o drept o invitație fermă. Nu vă deranjăm, promit. Bucurați-vă mai departe de întâlnire.

Josie a făcut o grimasă. Apoi, când l-a văzut pe Max afișând aceeași expresie, a râs discret. Iar când i-a observat privirea, și expresia lui s-a înmuiat. Cele două femei și-au luat taburete de la o masă vecină și s-au strecurat lângă ei într-un fel care indica limpede că masa nu era făcută pentru mai mult de două persoane.

— Ați vrea să vă dați puțin mai încolo? i-a rugat femeia cu fustă din tartan și Josie, din cale-afară de politicoasă, i-a făcut pe plac, întocmai ca Max care ședea alături de ea. Și, cu asta, distanța dintre ei a dispărut. Înghesuită la măsuță, cu coatele strânse pe lângă corp, în timp ce-și ținea paharul între mâini, Josie a simțit piciorul lui Max atingându-l pe al ei și, neavând unde să se retragă, a rămas acolo.

Își simțea pielea înfiorată și inima bătând cu viteză. Era conștientă de prezența lui Max, care ședea alături, cu ochii ațintiți asupra băuturii și refuza să o privească, în ciuda căldurii care pulsa parcă între ei. Dumnezeule! Era atât de aproape, încât îi simțea mirosul, amestecul acela de aftershave elegant și parfumul pielii lui.

Josie era vag conștientă de prezența femeilor care ședeau alături de ei la masă și discutau ceva despre Royal Mile[10] și whisky, dar cuvintele propriu-zise zburau pe lângă ea, în afara bulei care, aparent, îi adăpostea pe ea și pe Max. Cafetiera, plânsul copilașului, râsetele oamenilor – toate păreau

departe, separate, fiecare centimetru din trupul ei concentrându-se în întregime asupra senzației pe care i-o dădea prezența lui Max lângă ea.

Și-atunci, telefonul lui a bâzâit. Max a tresărit și Josie a inspirat printre dinți, când el a băgat mâna în buzunar.

— E Erin, a murmurat, cu o voce ușor răgușită. E afară.

Josie a dat din cap și, fără niciun cuvânt, s-a ridicat.

— Mă duc la baie și ne întâlnim acolo.

Și, fără să-i lase timp să răspundă, s-a întors și a pornit degrabă spre toaleta pentru femei. Acolo, s-a privit îndelung în oglindă, respirând încet. *Revino-ți și treci peste asta!* A inspirat încă o dată și s-a simțit, dacă nu întru totul, măcar atât cât putea fi vreodată de pregătită să dea din nou ochii cu ei.

Afară, aerul era mai rece decât își amintea, briza răcorindu-i pielea încinsă. Erin și Max se aflau lângă balustrada neagră din metal a scării, dar niciunul nu s-a întors când Josie a închis ușa în urma ei.

— Ei bine? zicea Erin. I-ai spus?

Josie s-a oprit, cu inima bubuindu-i în piept.

— Mai scutește-mă, Erin. Nu-i așa de ușor.

— Înțeleg că nu.

Erin vorbise pe un ton tăios și mai aspru decât înainte. Prin urmare, poate că nu era chiar atât de fericită și de sociabilă pe cât își dorea să pară. Voia ca Max să-i spună. Josie a procesat informația o clipă. De când erau împreună? Ce angajament își

luaseră unul față de celălalt? A închis ochii o secundă. Nu. Mai bine să nu alunece pe panta aceea.

— Josie!

A tresărit la auzul vocii lui Erin, din care acum dispăruse orice urmă de asprime, de parcă nu fusese niciodată acolo. Josie s-a uitat la ea și Erin i-a zâmbit. Nu putea să o urască pe femeia asta, chiar dacă și-ar fi dorit. Deoarece, chiar și în toiul întregii povești, Erin nu o învinovățea și nu o detesta pentru aventura ei cu Max.

— Bună! a salutat-o Josie, refuzând să se uite la Max, deși el îi căuta privirea.

S-a apropiat de ei un singur pas.

— Comand un taxi, bine? s-a oferit Erin, scoțându-și telefonul.

Nu a mai zis nimic de băuturi sau de sărbătorit ceva. Iar pentru asta Josie s-a considerat norocoasă.

Stăteau toți trei stingheri pe marginea drumului, Josie, de o parte a cafenelei, Max și Erin, de cealaltă. Iar când a venit taxiul, Josie s-a suit pe scaunul din față, îndepărtându-se de cei doi, înainte ca vreunul dintre ei să insiste să facă altfel.

10 Atracție turistică constând într-o succesiune de străzi care taie orașul în două și leagă cele mai importante monumente din Edinburgh, Castelul și Palatul Holyrood (n. tr.).

CAPITOLUL 21

De îndată ce a ajuns la castel, Josie i-a trimis lui Geoffrey câteva poze pe e-mail, împreună cu numărul ei de telefon, conștientă că, dacă nu o face imediat, și-ar putea pierde curajul, și, după nici două ore, când ea și Bia se îndreptau spre ultima cină, a primit un apel de la un număr necunoscut. A răspuns cu un „alo" precaut.

— Josie? s-a auzit o voce ca un mârâit. Aici, Geoffrey Gilligan.

— Oh! a exclamat ea. Bună, l-a salutat.

Bia, îmbrăcată într-un verde strident, care-i tempera nuanța violet a părului, a privit-o curioasă și a ridicat ușor din umeri.

— Tocmai m-am uitat peste fotografiile tale și mă declar impresionat – și nu spun asta cu ușurință. Uite care-i treaba. Toamna asta țin un curs aici, în Edinburgh. Toate locurile sunt ocupate, dar sunt dispus să fac o excepție – parțial pentru că Max îmi este prieten, dar în special pentru că observ că ești talentată și, din câte mi-a spus Max, în prezent îți irosești talentul, ceea ce e de-a dreptul păcat.

— Nu sunt..., a dat Josie să protesteze, însă el a întrerupt-o.

— Lasă-mă să termin. Acum ai șansa de a-ți dezvolta talentul, de a te concentra exclusiv asupra

muncii tale. Cursul începe peste două săptămâni și durează până la Crăciun. La finalul lui, va avea loc o expoziție a cursanților, care-ți va oferi ocazia de a-ți expune lucrările – invităm oameni din domeniu și chestii din astea. Nu există burse disponibile, dar îți pot acorda o finanțare – suficient ca să conteze, aș spune.

Josie a încremenit, iar Bia s-a oprit și ea, ușor încruntată și încercând să-și dea seama ce se petrece. Josie a răsuflat încet. Totul se întâmpla cam repede și nu știa ce să creadă. Când îi trimisese e-mailul, se aștepta mai degrabă ca el să-i sugereze să participe la câteva concursuri și chestii de genul ăsta. Dar să se dedice complet unui curs… Putea să se mute, pur și simplu, în Edinburgh? Să se dedice studiului tot restul anului, fără nicio garanție că asta avea să ducă la ceva? Sincer, părea un gest cam nesăbuit, mai degrabă genul de lucru la care s-ar fi așteptat din partea Biei, și-a zis, uitându-se la ea.

— Nu sunt sigură. Trebuie… Trebuie să mă gândesc.

— Bine, dar gândește-te repede. Dacă nu primesc un semn de la tine până la sfârșitul săptămânii, voi presupune că răspunsul este „nu". Îți urez o seară bună și sper să ne auzim curând.

Chiar și după ce el a închis, Josie a rămas cu telefonul la ureche, uitându-se la Bia, oarecum înmărmurită.

— Ce-a fost asta? a iscodit-o Bia.

Josie i-a povestit în drum spre Turnul Vechi, unde avea loc cina finală a weekendului. În mod previzibil, Biei i s-a părut o idee minunată și nu a

considerat un impediment faptul că Josie trebuia să se descurce cumva din punct de vedere financiar; a ridicat pur și simplu din umeri, zicând:

— Vei găsi tu ceva.

Josie s-a simțit oarecum ușurată când au ajuns la Turn, care părea mai vechi decât restul castelului, fiindcă înseamna că are o scuză pentru a înceta să mai discute despre asta.

S-au îndreptat spre Camera Cerbului, unde, pe un perete, se afla un cap de cerb – de unde și denumirea, a presupus Josie, deși a încercat să nu privească în ochii lui sticloși. Nu apreciase - niciodată tradiția expunerii capetelor de animale moarte, ființe odinioară vii etalate ca simple premii, cu toate că presupunea că asta sporește autenticitatea locului. La fel ca în cazul zidurilor de piatră, și-a zis Josie și nu s-a putut abține să nu-și treacă pe furiș o mână peste unul dintre ele. Era aspru la atingere și ceva mai rece decât restul încăperii. Un tavan boltit se curba deasupra lor, făcându-te să-ți imaginezi cu ușurință camera goală și, poate, pe tine închis aici, pânze de păianjen în colțuri și picături de apă prelingându-se constant pe piatră – era genul de loc unde cineva putea să te închidă și să uite de tine.

De fiecare parte a camerei se aflau câte două mese dreptunghiulare, drapate în negru și unite în mijloc de o masă mai mică, unde aveau să stea, fără îndoială, Laura și John. Pe mese tronau sfeșnice deja aprinse, iar pe peretele îndepărtat fuseseră instalate lămpi ce imitau perfect torțele. Combinate, toate acestea confereau sălii o strălucire pâlpâitoare.

Josie a zărit-o pe Erin salutând-o din cap, în timp ce ea și Bia își croiau drum spre o masă plină cu băuturi, printre care și mied original, cu intenția de a se servi. Nu-l vedea nicăieri pe Max și a încercat să-și ignore golul din stomac. Poate că era bine, s-a gândit. Poate era mai bine ca, după experiența de la cafenea, să nu-l mai revadă weekendul ăsta. În plus, mulți dintre invitați se întorseseră acasă deja, neputând sau nedorind să-și ia încă o zi liberă de la serviciu – inclusiv Stuart, potrivit Biei, la fel ca Jess și ca Tom, care porniseră înapoi spre Londra de dimineață. Jess îi trimisese lui Josie un mesaj în care-i spunea că trebuie să se întâlnească să ia prânzul cu toții atunci când ea va reveni la Londra, deși Josie n-avea niciun dubiu că vor trece cel puțin șase luni până când îi va revedea. Drept urmare, cina era una mai restrânsă și mai intimă, cu vreo treizeci de persoane, cei rămași fiind fie rude apropiate, fie invitați dornici să-și acorde un weekend prelungit. Josie acceptase să rămână, fiindcă de ce s-ar fi întors? Să răspundă la telefon la un serviciu temporar de recepționeră sau să discute cu Helen planurile de redecorare? Și, desigur, fiindcă-și dorise să-i fie alături Laurei.

Laura care, în clipa aceea, stătea în picioare sub capul de cerb, cu fața luminată de lumânările ce-i confereau o strălucire blândă și fericită, mai reușită decât orice machiaj. Josie a făcut semn spre Laura și Bia a încuviințat din cap și a urmat-o. Când au ajuns lângă ea, Josie s-a simțit extrem de vinovată. Stătuse acolo – fusese considerată îndeajuns de apropiată încât să stea acolo –, dar nu se deranjase

să-i vorbească toată ziua. Și totuși, Laura nu părea supărată, ci le-a zâmbit prietenelor ei când s-au apropiat.

Josie a îmbrățișat-o, inspirându-i parfumul dulce.

— Ești frumoasă, a complimentat-o când i-a dat drumul. Deși îmi imaginez că te-ai săturat să tot auzi asta, la cum ai arătat în weekend.

Laura a lăsat capul pe spate și i-a aruncat o privire.

— Nimeni, nici măcar eu, Josie, nu s-ar putea sătura vreodată să audă asta, a precizat zâmbind și s-a uitat prin încăpere, în timp ce ultimele persoane li se alăturau. A fost bine, nu-i așa?

— Aș spune că „bine" este o subestimare. A fost *minunat*, a asigurat-o Josie și Laura a zâmbit. Dar cum a fost pentru tine? N-a fost prea stresant?

— Nu, odată ce am demarat lucrurile, totul a decurs de la sine.

Deși nu a spus-o, Josie avea impresia clară că planificările riguroase ale Laurei făcuseră ca totul să meargă strună.

— Ei bine, ți-a ieșit perfect, a zis Bia zâmbind și a îmbrățișat-o și ea pe Laura, care i-a întors gestul.

— Mă bucur că ai reușit să vii.

— Glumești? a clătinat Bia din cap. Eu îți mulțumesc că m-ai primit!

Niciuna dintre ele nu a menționat motivul pentru care Bia fusese invitată și Josie a fost recunoscătoare pentru asta.

John a apărut și a strâns-o pe Josie cu putere în brațe.

— Ce spilcuit ești! a zâmbit Josie. Ar trebui să porți kilt tot timpul.

— Ah, aș purta, dar nu mă lasă ea, a zis, luând-o de mijloc pe Laura și trăgând-o spre el.

— Arătați impecabil! le-a zâmbit Bia.

— Nu-i așa? a încuviințat Laura, făcând-o pe Josie să râdă.

— Cum e la Casa de pe Lac? s-a interesat Josie.

— Dumnezeule, e minunată! a exclamat Laura. Se află chiar pe lac și de dimineață am privit răsăritul peste el. Sincer, mai bine de-atât nu se poate, chiar dacă soarele s-a ascuns puțin după nori mai târziu.

— Erați treji la răsărit?! a întrebat Josie, ridicând din sprâncene.

— Laura m-a obligat, a precizat John, cu o grimasă falsă.

Soția lui și-a dat pe spate părul pe care, în seara asta, și-l îndreptase și-l lăsase liber.

— Păi, am profitat de restul dimineții, nu?

John a roșit, iar Josie și Bia au râs când Laura le-a făcut cu ochiul. În clipa aceea, au venit părinții lui John, așa că Josie și Bia s-au scuzat și s-au îndepărtat.

Josie a oftat încet și Bia și-a înclinat capul spre ea.

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat deja, a zis Josie.

— Dar nu s-a terminat încă. Și, în plus, îmi iau notițe – sunt destul de sigură că-mi voi face nunta aici într-o bună zi.

— Tot ce mai trebuie e să-ți găsești perechea, a râs Josie.

— Un detaliu minor, a spus Bia, fluturând din mână.

— Ce părere ai de Stuart? a întrebat-o Josie zâmbind.

— Nu. Ne-am distrat și noi puțin, atâta tot.

Josie s-a oprit brusc atunci când Max a intrat. Arăta imposibil de frumos în lumina din cameră, desigur. Fiind o atmosferă ceva mai informală, în ciuda splendorii împrejurimilor, Max purta blugi negri și un pulover gri, pe corp. Erin i-a făcut semn cu mâna, chemându-l, înainte ca Josie să se hotărască dacă ar trebui să se ducă la el sau nu.

— Ce e? a întrebat Josie când a văzut-o pe Bia aruncându-i o privire, dar prietena ei a luat o înghițitură de mied și a ridicat din sprâncene pe deasupra buzei paharului. Ce e? a insistat Josie în timp ce se așezau la locurile lor – despărțite de Max și de Erin de un cuplu mai în vârstă, probabil invitați din partea lui John, dacă era să se ia după kiltul bărbatului.

— Nu sunt sigură că e o idee bună să te duci acolo, având în vedere cum s-au sfârșit lucrurile ultima dată, și-a dat Bia cu părerea.

— Nu mă duc, s-a încruntat Josie. Nu s-a întâmplat nimic. Și nu se va întâmpla nimic.

— Ți-ai petrecut toată dimineața cu el azi, a subliniat Bia.

— Da. Și cu *prietena* lui, Bia.

Întâmplarea de la jumătatea zilei n-avea de gând să i-o povestească, a hotărât ea. Fiindcă nu prea era nimic de povestit.

Vocea lui îi răsuna în minte. „Chiar o fac, să știi. Mă gândesc la tine."

Josie a alungat-o și s-a concentrat asupra Biei.

— Și oricum am fost cu el doar fiindcă tu nu erai prin preajmă.

— Încă ții la el, a conchis Bia, ignorându-i explicațiile.

— Ba nu, a contrazis-o Josie, însă și-a dat seama că vorbise pe un ton prea afectat ca să pară convingător.

— Doar să ai grijă, bine?

— Am *mereu* grijă, Bia, a oftat Josie, dar o părticică din ea credea că, dacă ar fi fost adevărat, ar fi avut cu Max doar o aventură, așa cum avusese Bia cu Stuart.

Bia a reușit să-i distragă atenția mare parte din timp, astfel că abia dacă a observat ce face Max. Miedul era ceva mai tare decât crezuse ea, prin urmare, până să-și dea seama, a cuprins-o o amețeală plăcută și a sesizat că vorbește mai tare, că gesticulează mai mult atunci când discuta cu Bia despre Idei Mărețe. Prin urmare, a fost puțin surprinsă când Laura și John au început să se plimbe printre invitați și să-și ia la revedere de la toată lumea.

Când s-au apropiat de ele, Josie și Bia s-au ridicat de la masă. Laura le-a îmbrățișat cu lacrimi în ochi.

— Nu mă întrebați de ce plâng, le-a spus. Am fost foarte emotivă weekendul ăsta, s-a scuzat ea și, cum John se uita la ea, Laura i-a dat un ghiont în coaste. E normal, nesuferitule, i-a zis cu afecțiune.

Max și Erin făceau parte din micul grup care ocolise masa ca să-și ia la revedere, iar John s-a întors să o îmbrățișeze pe Erin, care l-a bătut prietenește pe spate după aceea.

— Nu-mi vine să cred că de-acum ești cu adevărat om mare, a oftat ea.

John a pufnit.

— O să ajungi și tu acolo curând, n-am nicio îndoială.

Josie se străduia din răsputeri să-l evite pe Max. Oare așa era sortit? s-a întrebat. Max și Erin să sfârșească prin a se căsători, iar Josie să rămână o simplă poveste din trecutul lui? A strâns din buze și și-a zis în sinea ei: *Las-o baltă, Josie!*

Toți invitații la cină i-au condus pe Laura și pe John afară, făcându-le cu mâna, dar, fiindcă mai întâi se duceau pe jos până la Casa de pe Lac pentru a-și lua bagajele și fiindcă Laura nu purta rochie de mireasă, despărțirea era mai puțin dramatică decât în filmele romantice.

— Slavă Domnului! a exclamat Bia, când le-au făcut cu mâna pentru ultima oară. De zece minute am nevoie la toaletă.

A șters-o degrabă, iar Josie s-a întors în cameră. S-a oprit în prag. Max ședea acolo și lumina lumânărilor i se reflecta în păr. Neatentă, Erin stătea de vorbă cu cineva în celălalt capăt al încăperii. Max a ridicat ochii, i-a surprins privirea și i-a zâmbit într-un fel care-ar fi trebuit să-i fie rezervat blestematei sale iubite.

Poate că de vină era miedul sau poate ceva din ce-i spusese Bia ori poate tot nenorocitul ăla de weekend, modul în care se comportase el, de parcă între ei exista un soi de conexiune, de parcă - însemnau ceva unul pentru celălalt, dar, în momentul acela, a hotărât că se săturase. S-a răsucit pe călcâie și a ieșit ca o furtună, practic izbindu-se

de cineva care tocmai venea din direcția opusă. Lua-l-ar naiba! La naiba cu toate cuplurile fericite de-aici!

Ieșise în curtea castelului, când l-a auzit în spate, strigând-o.

— Josie?

L-a ignorat și și-a văzut de drum, cu vântul biciuindu-i obrajii.

— Josie!

S-a întors cu fața spre el, furioasă.

— Ce e? s-a răstit ea.

Max s-a oprit brusc, s-a încruntat, apoi a pornit încet spre ea, de parcă Josie era un animal care trebuia îmblânzit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o încet.

O clipă, l-a privit amenințător. În mod vădit, Max avea impresia că totul e bine, că ei sunt bine, că era al naibii de bine să-i arunce privirile acelea, să o ia de mână atunci când prietena lui nu era atentă, fiindcă o excursie la țară și o întâlnire cu un fotograf celebru făceau ca totul să pară grozav.

— Ce faci, Max? l-a întrebat, clătinând din cap.

— Cum adică?

— Ce faci? a repetat ea. De ce încerci să te strecori înapoi în viața mea?

Și-a trecut o mână prin păr, apoi a simțit vântul răvășindu-i-l când i-a dat drumul. În seara asta nu se vedea nicio stea, cerul nopții era înnorat deasupra capetelor lor.

— Sau asta faci? Asta încerci să faci? Vrei să fim prieteni? Despre asta este vorba?

— Nu. Eu…

— Atunci ce? a răsunat vocea ei în curtea castelului. Apari din senin la nunta prietenei mele, unde n-ai niciun drept să te afli…

— Ești cam aspră! a întrerupt-o el, cu același ton precaut. Am fost invitat. Nu e ca și cum am făcut-o intenționat, ca să te scot pe tine din sărite, a zis el, iar Josie i-a aruncat o privire urâtă și chipul lui s-a crispat. Situația nu e ideală nici pentru mine, Josie. Este…

— Oh, da, a răspuns ea, cu un zâmbet ironic. Sunt convinsă că e extrem de greu să fii aici împreună cu superba și inteligenta ta iubită – pe care o plac, apropo.

— Și eu o plac, dar nu e ce…

— Tu ai fost cel care m-a părăsit, Max, a izbucnit Josie.

Ochii o înțepau acum, fir-ar ei să fie! Și-a coborât umerii și și-a strâns brațele în jurul lor, încercând să alunge răcoarea care o învăluia.

— M-ai părăsit a doua zi de Crăciun, după ce eu…, s-a întrerupt, a inspirat adânc și a clătinat din cap. Las-o baltă! N-are niciun rost. E de domeniul trecutului.

Max a înaintat spre ea, cu ochii întunecați precum cerul de deasupra lor. S-au uitat lung unul la altul, apoi el a tras aer în piept.

— Uite ce e. Îmi pare rău. N-am vrut nicicând să te rănesc….

— Oh, impresionant! a exclamat Josie, zâmbind amar.

— Am încercat să vorbesc cu tine despre asta! a izbucnit și Max, ceva sfărâmând orice urmă de autocontrol, apoi și-a trecut îndurerat o mână prin

păr. În New York. Am încercat să discut cu tine, să-ți explic, dar tu m-ai expediat pur și simplu! Și aș putea adăuga că păreai extrem de mulțumită de noua ta viață acolo, a zis el cu tristețe.

Josie l-a fulgerat cu privirea. Bineînțeles că părea mulțumită, nu? Doar n-avea de gând să lase să se vadă cât de mult suferea văzându-l acolo, nu?

Și în clipa aceea a hotărât că, la urma urmelor, nu voia să se justifice, așa că a dat să plece. El s-a întins, a apucat-o de mână și a tras-o înapoi cu un gest aproape violent. I-a dat drumul imediat, de parcă pielea ei l-ar fi ars, și a scuturat furios din cap.

— Crezi că mie mi-e ușor? a șoptit, dar fiecare cuvințel o izbea ca un pumn. Să vreau ce nu pot avea?

Vorbele lui i-au sfredelit pieptul și Josie și-a plecat privirea ca să-și ascundă sentimentele.

— E ridicol ce spui. Doar e alegerea ta, nu? l-a întrebat, înainte ca el să poată interveni. Toate acestea sunt condițiile tale.

— În New York...

— Dă-l naibii de New York! Dacă mă voiai, atunci ar fi trebuit să rămâi cu mine de la început! a izbucnit ea și, deși respira anevoie, nu era în stare să se oprească. Sau măcar să fi încercat să păstrezi legătura ori ceva asemănător, în loc să mă abandonezi pur și simplu.

Max a tresărit și, o clipă, focul care se aprinsese în ea a pâlpâit. Dar apoi Max i-a vorbit cu o voce rece.

— Habar n-ai de nimic, Josie.

Și astfel, focul a izbucnit din nou.

— Ei bine, nu, fiindcă nu-mi spui nimic, nu? Ți-am dăruit tot, ți-am mărturisit tot, iar tu nu mi-ai oferit nimic în schimb, i-a zis și a dat să-i întoarcă iarăși spatele, nesigură încotro se îndreaptă. Și poate că, în mod bizar și pervers, mă acuzi pe mine, dar eu nu... eu nu cred...

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Max s-a întins și a înșfăcat-o de braț, trăgând-o spre el cu atâta putere încât a lăsat-o fără suflare. Privirile li s-au întâlnit, ochii lui căutându-i pe ai ei. Apoi a sărutat-o și ea i-a răspuns fără să se gândească. L-a cuprins de umeri și l-a tras mai aproape, tânjind după el, iar degetele lui i s-au înfipt în carne. Dumnezeule, ce gust avea! Nu-și dăduse seama până acum cât de mult râvnise la el.

— Josie?

Glasul Biei i-a readus la realitate și amândoi s-au retras, parcă șocați. Josie și-a netezit părul când s-a întors spre prietena ei, care arăta ca o zână în noapte, învăluită de lumina răspândită de clădire. Cât anume văzuse? Iisuse! Slavă Domnului că fusese Bia, și nu Erin!

— Vin imediat, i-a răspuns Josie, sperând că tremurul din glasul ei era suficient de discret încât Bia să nu-l remarce.

— E totul în regulă? a întrebat prietena ei, uitându-se încruntată când la ea, când la Max.

— Da, a asigurat-o Josie, dregându-și vocea. E-n regulă. Du-te înăuntru, mai lasă-mă puțin. Vin și eu imediat.

Bia și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— De fapt, mă gândeam să mă duc la culcare. Sunt frântă.

— Bine, a zis Josie cât a putut de calm. Ia-o înainte și te prind din urmă.

Bia a ezitat, dar a plecat, lăsându-i singuri. Josie s-a întors spre Max și s-au privit îndelung, cu ochii strălucindu-le în întuneric.

— Îmi pare rău, a clătinat el din cap. N-ar fi trebuit să fac asta.

Ceva s-a rupt în sufletul ei, dar a strâns din buze și a dat din cap că da.

— Nu. Presupun că n-ar fi trebuit, a zis și a pășit în spate.

— Josie, așteaptă! N-am vrut să spun…

Însă ea se săturase. Se săturase de jumătățile lui de promisiune, de aluziile, de privirile și de afurisitele lui de mesaje amestecate. Așa că i-a răspuns cu o voce intransigentă:

— Nu, Max. Eu am terminat cu povestea asta. Ai intrat în viața mea, m-ai făcut să mă simt… Nu știu, a zis, trecându-și o mână prin păr. Altfel. Apoi ai plecat fără să te gândești măcar o clipă la sentimentele mele. Și e în regulă, dacă nu ți-ai dorit nimic mai mult. Ai fi putut găsi o modalitate mai frumoasă pentru a o face, dar îți accept decizia. Însă nu pot accepta asta, a clătinat ea din cap, gesticulând. Faptul că te comporți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, că încerci să fim prieteni sau că sugerezi că ți-ai dori ceva mai mult și eu nu pot…

A inspirat încet, străduindu-se să-și tempereze vocea, dorindu-și să nu sune de parcă ar fi fost cât pe ce să izbucnească în plâns.

— După weekendul ăsta, cred că cel mai bine e să nu ne mai vedem niciodată.

Fiindcă în ultimele zile înțelesese că nu poate fi prietena lui – nu fără să-și dorească mai mult. Prin urmare, dacă asta voia de la ea, n-avea să accepte. Mai bine să iasă complet din viața ei, ca să-l poată uita.

Max nu i-a răspuns, ci doar a privit-o cu o expresie impenetrabilă. Josie a strâns din buze, refuzând să se lase copleșită de emoții sau să plângă. De astă dată, era rândul ei să plece. Așa că s-a întors, cu capul sus, și a pornit după Bia. Și, de astă dată, Max nu a mai urmat-o.

PARTEA A PATRA DECEMBRIE

CAPITOLUL 22

Era destul de frig în încăperea subterană pe care Geoffrey o închiriase pentru seara aceea, așa că Josie își păstrase jacheta pe ea – în mod clar, nu se gândiseră să dea drumul mai tare la căldură înainte de mica lor expoziție. Atmosfera era răcoroasă și aspră, cu lumini amestecate, menite să sublinieze cât mai bine fotografiile expuse, și mese poziționate strategic, astfel încât lumea era încurajată să rămână în picioare și să privească lucrările, în loc să se așeze și să bea.

Josie își ținea mâinile în buzunare, parțial din pricina frigului, dar mai ales pentru a-și controla nevoia constantă de a le frământa, în timp ce privea vizitatorii învârtindu-se în jur. Își pusese jos deja paharul de merlot, ca să nu soarbă întruna din el, din pricina emoțiilor. Cursanții – douăzeci și unu la număr, printre care și Josie – fuseseră încurajați să invite lume la „evenimentul" ce marca finalul cursului, după cum îl numise Geoffrey, și Josie era sigură că aceștia reprezentau majoritatea mulțimii, însă știa că printre ei se află și experți în domeniu. Nu-i prea venea să creadă că pe pereți erau expuse lucrările ei, că oamenii i le admirau, înclinându-și curioși capetele într-o parte sau făcându-le semn prietenilor să le arate câte ceva. L-a zărit în celălalt capăt al încăperii pe Geoffrey, care i-a făcut pur și

simplu cu ochiul, văzând-o cum stătea acolo degeaba și singură, înainte să se ducă să discute cu altcineva.

Tema expoziției era celebrarea orașului Edinburgh. Li se îngăduise să aleagă ce anume să reprezinte – oameni, clădiri, peisaje. Josie optase pentru peisaje; știuse de la bun început că va fi complicat să obțină ceva proaspăt și original, însă era mulțumită de ce realizase și simțea că se perfecționase cu siguranță ca fotograf. Trebuia să admită că fuseseră cele mai grozave două luni și jumătate din viața ei. Era incredibil că reușise să se dedice în întregime activității preferate!

A zâmbit când a văzut-o pe Bia care, aparent de-a dreptul încântată de întregul eveniment, discuta cu John și cu Laura în capătul opus al încăperii, sub lucrarea unui coleg, înfățișând două femei oprite în fața unei cafenele. Se simțea cuprinsă de o ușoară căldură și de amețeală văzându-și prietenii aici pentru expoziție, constatând că făcuseră efortul de a veni și că nu o ocoliseră, considerând-o ceva prostesc și insignifiant, ceva ce Josie trebuia să-și scoată din minte înainte să revină la viața reală – la fel cum simțea și ea uneori. Faptul că toți invitații ei se aflau aici nu o împiedica să se uite în permanență spre ușă, deși stomacul îi zvâcnea neplăcut de fiecare dată când o făcea.

După un tur lent al sălii, Helen, bunica și bunicul s-au întors la ea. Josie a zâmbit când Buni a îmbrățișat-o din nou și ea a inspirat mirosul de tutun și de scorțișoară al bătrânei. Bunica a strâns-o de umăr cu degetele ei fusiforme.

— E uimitor, iubirea mea!

— Mă bucur tare mult că ați venit cu toții, le-a zis Josie radiind.

Helen a pufnit încet.

— Normal c-am venit, dragă. Ce credeai?

Era în elementul ei, sorbind din vinul alb și călduț ca din cea mai scumpă șampanie din lume.

— Și se dovedește a fi un eveniment cu adevărat reușit, nu-i așa?

Bunica a mângâiat-o pe Josie pe păr, iar bunicul a bătut-o ciudat pe braț – nu fusese niciodată genul care să-și manifeste afecțiunea, dar Josie își dădea seama că e mulțumit și în plus, la venire, îi pusese o serie de întrebări despre diverse fotografii, ceea ce spunea totul.

— Suntem așa de mândri de tine! a exclamat bunica.

Și o susținuseră atât de mult atunci când le spusese că are de gând să participe la curs. Bunica se oferise să o ajute să-și achite cazarea, însă Josie refuzase – amândoi erau pensionari și aveau alte lucruri mai importante pe care să-și cheltuiască banii, de pildă, facturi. În schimb, îi invitase la expoziția de final. Ca să facă rost de bani, își luase o slujbă cu jumătate de normă ca ospătăriță și lucra seara și în weekend, ceea ce-i amintea de adolescență. În plus, împărțea apartamentul cu alte două fete, pe care abia dacă le văzuse, fiindcă nu prea stătea pe-acolo, iar când stătea, se închidea în camera ei și dormea. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de epuizată, dar și atât de fericită.

Pe bunicul l-a apucat o tuse seacă și Josie s-a încruntat la el.

— Te simți bine? l-a întrebat, iar când el i-a făcut semn cu mâna, ea a insistat. Ți-e frig? Ți-ai făcut vaccinul antigripal?

— Oh, nu te mai îngrijora atâta! a zis el cu afecțiune, când i s-a potolit tusea. Sunt mai rezistent decât par.

Însă era un memento neplăcut al faptului că îmbătrâneau amândoi și, la gândul ăsta, a străbătut-o un fior.

Bunica a readus-o în prezent cu o strângere delicată de umăr.

— Mama și tatăl tău ar fi și ei mândri de tine, Josie.

— Sper să fie adevărat.

— Desigur că e, a murmurat bunicul. Te-ar considera curajoasă pentru că ți-ai urmat pasiunea.

— Malcolm ar fi adorat asta, a aprobat Helen. A fost atât de mândru de tine când ai mers prima dată pe bicicletă – ceva ce orice copil reușește, așa că nu-mi pot imagina cât de îngrozitor ar fi aici, lăudându-se în fața tuturor, a zis ea, aruncându-i lui Josie un surâs malițios peste marginea paharului cu vin.

Josie le-a zâmbit amândurora, deși o durea puțin sufletul. Era încă un moment în care și-ar fi dorit ca părinții ei să se afle aici, să vadă ce alesese să facă și ce fel de om devenise.

— Trebuie să vii curând în vizită, i-a spus bunica, căutând ceva în buzunarul fustei – purta *mereu* fuste cu buzunare, ceva ce Josie admirase întotdeauna. Știu că ești ocupată de Crăciun, dar după aceea...

— Voi veni, i-a promis Josie, încercând să-și alunge sentimentul de vină.

Bunicii nu-i spuseseră nimic, dar se întreba dacă nu cumva, în adâncul sufletului, se simțeau răniți sau ofensați că alesese să locuiască împreună cu Helen, și nu cu ei, atunci când revenise de la New York. Nici Helen nu o întrebase de ce și îi acceptase imediat compania, dar adevărul era că Josie nu suportase gândul de a petrece atâta timp acolo, cu toate că se simțea ca o lașă din pricina asta.

— Bine. Mă duc repede să trag un fum, a zis bunica și Josie s-a încruntat.

— N-ar trebui. Credeam că încerci să renunți.

— Răul a fost făcut deja, iubirea mea, a zis bunica, fluturând din mână.

După expresia lui Helen, aparent și ea voia să-i spună ceva mamei sale legat de asta, deși Josie n-avea cum să nu sesizeze ironia situației, având în vedere că nici pe Helen nu o putea împiedica nimeni să facă orice-i plăcea.

Josie a urmărit-o pe Buni părăsind camera, strângându-și bine haina în jurul corpului, în timp ce bunicul îi făcea cu mâna Biei, care se afla în celălalt capăt al încăperii. Apoi Geoffrey s-a apropiat, gesticulând.

— Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să o răpesc pe Josie o clipă, a zis și a apucat-o ferm de braț, parcă provocând-o să protesteze.

Cu coada ochiului, Josie a văzut-o pe Helen, care era cu peste zece ani mai mare decât Geoffrey, cântărindu-l din priviri. Spre surprinderea lui Josie,

Geoffrey nu și-a ferit privirea, ci i-a zâmbit lui Helen și a dat din cap. Apoi a însoțit-o pe Josie de-a lungul pardoselii din piatră.

— Vreau să te prezint cuiva, i-a zis, când se apropiau de una dintre fotografiile ei, apoi a bătut pe cineva pe umăr, probabil persoana cu pricina.

O femeie ceva mai în vârstă decât Josie, bronzată și cu părul blond, decolorat de soare, s-a întors și a ridicat o sprânceană.

— Charlotte, ea este Josie.

Josie a zâmbit politicos și i-a întins mâna, străduindu-se să nu-și trădeze câtuși de puțin încordarea în timp ce se întreba cine e femeia.

— Bună.

Charlotte i-a luat mâna și i-a strâns-o scurt și eficient.

— Salutare. Ți-am admirat lucrările, i-a zis cu o voce care, asemenea strângerii de mână, era rece și la obiect. Lucrez în Botswana și anul acesta organizăm un stagiu de fotografie în parteneriat cu una dintre cele mai mari pavilioane de acolo, i-a explicat, a cântărit-o scurt din priviri și Josie a avut senzația clară că o analizează. Geoffrey mi te-a lăudat și a sugerat că ai putea fi interesată de fotografierea naturii sălbatice.

Era mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

Josie se întreba ce însemna de fapt „te-a lăudat", ținând cont că, în mare, Geoffrey le dăduse ordine și le adusese critici în ultimele două luni, dar el a dat ușor din cap. Josie a întâlnit privirea extrem de directă a lui Charlotte și a încercat din greu să nu-și muște limba.

— Vai! E grozav! Vă mulțumesc foarte mult că v-ați gândit la mine!

Cu toate că femeia nu spusese explicit că *se gândeau* la ea, și-a dat seama Josie, brusc conștientizând cât de ridicol arătau mâinile ei atârnându-i inerte pe lângă corp.

Charlotte i-a întins o carte de vizită pe care Josie a luat-o, plecându-și privirea spre ea.

— Detaliile stagiului se găsesc pe site. Va trebui să depui o cerere oficială, dar, după ce am văzut o parte din lucrările tale din seara asta, aș spune că ai șanse mari să fii aleasă pentru interviu. Mai ai doar o zi la dispoziție ca să trimiți cererea – a trebuit să facem un proces de selecție scurt și rapid, fiindcă abia am primit confirmarea finanțării.

I-a zâmbit din nou, la fel de eficient, de parcă tocmai își dăduse seama de câtă energie aveau nevoie mușchii ei faciali ca să producă efectul dorit, apoi l-a salutat din cap pe Geoffrey și s-a îndepărtat, lăsând-o pe Josie ușor descumpănită.

Ea s-a uitat la Geoffrey, care-i zâmbea de parcă o mai văzuse și altă dată pe Charlotte producând un asemenea efect.

— Nu înțeleg exact ce s-a întâmplat, a clătinat Josie din cap.

— Păi, *cred* că tocmai ți s-a oferit șansa de a avea parte de experiența vieții tale, bobocel ce ești.

Josie și-a coborât privirea spre cartea de vizită, apoi s-a uitat din nou la el, având în continuare senzația că trebuie să recupereze timpul pierdut.

— E nepotrivit să te îmbrățișez acum?

Bărbatul a ridicat o mână și a strâmbat din nas.

— Eu nu urmăresc chestii de genul ăsta.

Josie a râs.

— E grozav și-ți mulțumesc că i-ai vorbit despre mine…

— Dar?

Josie a oftat.

— Dar nu pot accepta un stagiu neplătit.

— De ce nu? a întrebat Geoffrey, ridicând din sprâncenele stufoase.

— Păi… În primul rând, pentru că nu mai am douăzeci și unu de ani.

— Ah, da, am uitat că ești bătrână.

— Ei bine, chiar sunt, în comparație cu toți cei de-aici.

Geoffrey s-a uitat dinadins prin cameră, unde se aflau câteva persoane de vârsta bunicilor ei. Josie a scos un sunet de iritare.

— Știi tu ce vreau să spun. Și, din păcate, cu acest curs, mi-am epuizat numărul admis de pauze în viață.

Sprâncenele lui și-au reluat poziția normală, încruntată.

— Nu văd ce mare lucru. Toate mesele și cazarea ar fi plătite și durează doar un an.

Josie a pufnit.

— Da, dar n-am niciun ban, Geoffrey.

— Cred că acordă și un mic salariu. Posibil. În plus, n-ai niciun fel de economii? O fată ca tine trebuie să aibă, cu siguranță.

— Cum adică „o fată ca mine"?

— Știi tu…, a zis el, fluturând din mână. Organizată, cu capul pe umeri, i-a explicat și Josie și-a ținguiat buzele, nesigură dacă era sau nu un compliment. În orice caz, a continuat Geoffrey,

nu-i nevoie să te hotărăști pe loc. Acum poți doar să te bucuri de seara aceasta, având în vedere câtă muncă ai depus. Între timp, mă tem că eu va trebui să mă plimb printre invitați.

A strâns-o de umăr într-un mod necaracteristic și a plecat, iar ea s-a dus lângă Laura, Bia și John.

— Uită-te la tine! i-a zâmbit Bia. Ești un adevărat fotograf.

— Da, felicitări! i-a spus John, bătând-o pe umăr. Trebuia să te rugăm să ne faci fotografiile de nuntă.

Laura a încuviințat din cap, făcând-o pe Josie să râdă. Prietena ei n-ar fi acceptat în ruptul capului un fotograf neexperimentat la propria nuntă.

Ușa galeriei s-a deschis și Josie și-a îndreptat automat privirea într-acolo. Însă era doar o femeie pe care nu a recunoscut-o și care ținea un băiețel de mână. S-a întors spre Laura și spre Bia și le-a văzut schimbând o privire.

— Ce e? a întrebat Josie, defensiv.

— Așteptăm pe cineva, nu? a iscodit-o Bia, ridicând paharul cu vin la gură.

— Nu, a răspuns ea, însă roșeața care începea să-i cuprindă obrajii a dat-o de gol. Da, bine, așa e. Mă gândeam că Max va veni. Și nu e imposibil, prin urmare, nu vă uitați așa la mine. Doar el mi l-a prezentat pe Geoffrey, nu?

— Hmm. Îmi amintesc, a zis Bia pe un ton posibil dezaprobator, în ciuda faptului că se adunaseră cu toții în această încăpere doar datorită respectivei prezentări.

Laura i-a aruncat o privire lui John, care a pornit îndată spre bar, apoi ea s-a întors spre Josie.

— L-ai invitat?

— Păi, nu, a răspuns ea, mușcându-și buza.

Se gândise la asta, nu că ar fi recunoscut în fața celor două prietene ale ei. Se gândise fiindcă, la urma urmei, lui îi datora totul. Și apoi decisese că cel mai sigur e să n-o facă. Și totuși, deși îi spusese clar că nu vrea să-l mai vadă niciodată, nu putea să evite gândul că poate Geoffrey îl invitase, iar el acceptase. Și, sincer, o parte din ea spera să fie așa.

Laura și Bia au mai schimbat o privire, ambele dezaprobând în mod vădit persoana lui Max.

— Am primit flori, a recunoscut ea oftând.

Un buchet mare și superb de flori albe și violet îi fusese livrat de dimineață în apartament.

— De la el? s-a interesat Bia.

Josie a clătinat din cap și s-a oprit.

— Ei bine, nu știu. N-avea niciun bilețel.

Laura a înălțat din sprâncene, în timp ce Bia bătea darabana cu unghiile – date cu albastru-închis, asortate cu părul precum cărbunele – în paharul de vin, acum gol.

— Și deci ai *crezut* că sunt de la el? a întrebat-o Laura.

Josie a strâmbat din nas și nu a zis nimic, conștientă că nu există un răspuns corect la întrebarea ei. Dacă susținea că nu, era convinsă că aveau să recunoască adevărul, iar dacă spunea că da, nu era tocmai sigură ce anume recunoaște.

La început bănuise că florile erau de la bunica, însă bătrâna a negat când a întrebat-o, iar Josie habar n-avea de la cine altcineva puteau fi. În plus, Max ar fi putut afla adresa de la Geoffrey, nu? Și-a

lipit limba de cerul-gurii. Ce proastă fusese să aleagă drumul acela! Îi spusese că nu vrea să-l mai vadă niciodată și ar fi trebuit să respecte asta.

Laura și Bia se uitau la ea prea insistent, iar ea se frământa sub greutatea privirii lor.

— Trebuie să-i trimiți un mesaj, a declarat Bia după o clipă, la care Laura s-a încruntat, dar Bia a întărit cu o mișcare din cap. Să-l întrebi dacă sunt de la el și dacă da, de ce. Dacă n-au nicio legătură cu el, atunci cel puțin nu te vei mai agita. Ai nevoie de un final, Josie.

— Hmm. S-ar putea să ai dreptate, a zis Laura cu o expresie gânditoare.

— N-am nevoie de niciun *final*, a replicat Josie, vrând să dea de înțeles că ideea i se pare absurdă.

Problema era că, probabil, Bia avea dreptate. Știuse, într-adevăr, că el n-avea să fie acolo. Și cu toate acestea sperase? Dar ce anume? Că el se despărțise de Erin, că-i va aduce flori, ciocolată și șampanie și o va implora să-i mai acorde o șansă, declarându-i că e iubirea vieții lui?

La gândul ăsta, aproape că a pufnit.

Parcă atras de un semnal insesizabil, John a reapărut lângă Laura cu patru pahare în mâini. Le-a oferit băuturile și Josie a sorbit automat din vinul roșu. Laura a privit-o cu un ochi critic.

— Cred că singurul lucru pe care-l putem face e să te-mbătăm strașnic, a zis ea pe un ton oarecum formal.

Bia s-a declarat de acord ridicând paharul și Josie a înclinat din cap.

— Hmm. S-ar putea să ai dreptate.

CAPITOLUL 23

La o săptămână după expoziția care marcase încheierea oficială a cursului, Josie își petrecea ultimul weekend dinaintea Crăciunului în vechiul apartament al Biei, uitându-se la prietena ei care, cocoțată pe un scaun, îndrepta steaua aurie din vârful bradului. Pomul era decorat în principal cu argintiu, mov și, anul acesta, în complet dezacord, cu roșu. În plus, Josie și Bia așezaseră ici și colo câteva decorațiuni noi. Bia așteptase venirea lui Josie ca să despacheteze lebăda din lemn pe care prietena ei o agățase oarecum ceremonios în brad. Apartamentul arăta aproape la fel ca anul trecut, cu luminițe la fereastră și în partea de sus a șemineului fals și cu beteală atârnând deasupra ușilor ambelor dormitoare.

Josie a arătat din cap spre ușa de la intrare când Bia a coborât de pe scaun.

— Fără vâsc anul ăsta?

Bia s-a strâmbat.

— Am fost nevoită să-l dau jos fiindcă Sarah și prietenul ei îl invocau întruna drept motiv pentru sesiunile lor de sărutări zgomotoase din prag și eu rămâneam blocată mereu, i-a explicat, iar când Josie a râs, Bia a oftat. Ești sigură că nu vrei să te muți din nou aici?

Sarah, noua colegă de apartament a Biei, plecase deja acasă de Crăciun, așa că nu risca să o audă.

— Din păcate, n-am de lucru și, oricum, n-o poți da afară. N-are contract?

Bia a strâmbat din nas fără să zică nimic, apoi a aruncat o privire plină de speranță spre dulapul care adăpostea paharele.

— Vin?

— Nu înainte să-ți faci bagajele. Hai!

Josie a târât-o practic până în dormitor, apoi s-a așezat pe patul Biei, în timp ce prietena ei își scotea valiza stupid de încăpătoare. Josie împachetase deja, având în vedere că venise de la Helen și-și adusese doar cele necesare. Era între mutări acum – eliberase apartamentul din Edinburgh, prin urmare, majoritatea lucrurilor ei se aflau acasă la Helen, încă în cutii. Însă își imagina că se va mai gândi la asta când va reveni de la Budapesta, unde acceptase să-și petreacă, împreună cu Bia, Crăciunul și Anul Nou. Aveau avion a doua zi, la prima oră.

Josie avea impresia că dusese o viață nomadă în ultimul an – fapt de care nu s-ar fi crezut niciodată în stare. Era aproape imposibil de crezut că trecuse un an. Bănuia că mereu pare imposibil, că toată lumea o spune an de an, dar în special anul acesta, ținând cont că se mutase, cu inima rănită, din Londra în New York, trecuse prin Guildford și, în final, se jucase de-a fotografa în Edinburgh, timpul se scursese repede. După tot acel haos, i se părea plăcut să-și petreacă ultima parte a anului cu Bia, în vechiul ei apartament.

— Ce părere ai? a întrebat-o prietena ei, întorcându-se de la șifonier și ridicând o rochie verde, indecentă.

Josie a examinat-o cu atenție.

— Cred că o să îngheți de frig. E *ger* acolo în perioada asta.

— Dar se potrivește cu noua mea coafură, s-a îmbufnat Bia.

Și-a trecut demonstrativ degetele prin părul, de câteva zile, brun-arămiu.

Josie a clătinat din cap și s-a așezat mai bine, picior peste picior.

— Nu. Dă-o deoparte.

Bia a pufnit, dar s-a supus, apoi a aruncat pe podea mai multe haine din șifonier, după care a procedat la fel cu sertarele – o metodă de împachetat ușor neconvențională. În timpul ăsta, Josie a scos telefonul și și-a recitit mesajele pentru a nu știu câta oară. Când Bia s-a uitat la ea, și-a dat seama că nu era tocmai subtilă.

Prietena ei s-a oprit momentan din împachetat, s-a apropiat și s-a trântit lângă Josie ca să citească peste umărul ei, cu toate că Josie îi citise e-mailul cu voce tare. Ba chiar de două ori.

— Te-ai hotărât ce faci? a întrebat-o Bia.

Josie a închis e-mailul; n-avea să se schimbe, indiferent de câte ori l-ar fi citit.

— Nu, i-a răspuns.

După ce o cunoscuse pe Charlotte, depusese cerere pentru stagiul de pregătire în Africa, zicându-și că o simplă candidatură nu înseamnă nimic – putea să nu fie selectată; o singură persoană avea să fie aleasă, prin urmare șansele erau mici.

Însă acum i se oferise postul. De fapt, îl *obținuse* după interviul din urmă cu două zile și îi lăsaseră o săptămână la dispoziție să se hotărască, având în vedere că stagiul începea la sfârșitul lui ianuarie. I se părea greu să ia o decizie de viață atât de importantă într-un interval de timp atât de scurt.

— Chiar nu știu, i-a răspuns Josie, atingând telefonul cu arătătorul. Nu cred că mă voi descurca să trăiesc în străinătate; dintotdeauna am crezut că ar fi mai bine să mă stabilesc undeva.

— Ai reușit la New York, a subliniat Bia.

— Da, însă a fost altceva. Datorită lui Oliver. Aveam pe cineva acolo. A fost o schimbare importantă, într-adevăr, dar știam că voi avea ceva familiar alături de mine. În plus, a continuat oftând, m-am dovedit incapabilă să țin pasul atunci când m-am mutat înapoi în Anglia, nu?

— Asta s-a întâmplat din cauza lui Oliver, nu a New Yorkului, a zis Bia, dându-i un ghiont în coaste. Și o știi foarte bine.

Josie și-a dat părul pe spate și s-a uitat la Bia cu o expresie aparent îndurerată.

— Și totuși, e ridicol, nu? Dintre toate locurile din lume, să plec chiar în Botswana pentru un *stagiu de pregătire*?

— Mie nu mi se pare chiar atât de ridicol, a comentat Bia, ridicând din umeri. Câtă vreme vrei să fotografiezi latura sălbatică a naturii, e firesc să *trebuiască* să călătorești în astfel de locuri.

— Da, dar... Nu știu... Nu e genul de experiență pe care s-o încerci pe la douăzeci de ani? Știi tu... Să pleci în necunoscut ca să „te regăsești"

Bia și-a țuguiat buzele, gânditoare.

— Ei bine, a zis ea încet, poate că n-o să „te regăsești". Poate că te duci tocmai fiindcă, în sfârșit, te-ai regăsit.

Josie s-a uitat lung la ea, apoi a zâmbit.

— Îmi place cum sună.

— Bine, a zis Bia surâzând. Fiindcă mă temeam că poate pare ridicol.

Telefonul a sunat în mâna lui Josie și Bia s-a ridicat de pe pat ca să-și continue împachetatul. Josie și-a coborât privirea spre ecran, a zâmbit și a răspuns.

— Bună, mătușică Helen. Scuze, am vrut să-ți scriu. Am ajuns cu bine și tocmai...

— Bună, draga mea, a răsunat vocea lui Helen, mai ascuțită decât de obicei, și Josie s-a încordat imediat. Nu vreau să te sperii, dar Buni e la spital.

— Poftim? a spus Josie și spatele i-a înțepenit, iar Bia s-a întors și s-a încruntat la ea. De ce? Ce s-a întâmplat? a întrebat, strângând telefonul în mână ca într-o menghină.

— Eu..., a îngăimat Helen, trăgând aer în piept. A avut un atac de cord. Bunicul a dus-o la Urgențe în seara asta și au internat-o, i-a explicat mătușa, a inspirat din nou adânc, de astă dată parcă încercând să-și suprime emoțiile, ceea ce a făcut-o pe Josie să înlemnească. E în regulă; am vorbit cu ea la telefon și insistă că se simte bine, că toată lumea exagerează, dar trebuie să-i facă niște teste și să o țină sub observație și, ei bine, este un atac de cord. Am plecat într-acolo din Guildford. Tocmai

m-a sunat tata, dar, în ciuda a ceea ce spune mama, e într-o stare proastă, așa că i-am promis că te sun eu.

Tata. Mama. Nu *bunica* și *bunicul.* O scăpare care a făcut-o pe Josie să-i tremure buzele.

— Da..., dar a fost la expoziție, a zis ea oarecum uluită. Era bine.

N-avea niciun sens. Păruse fericită, sănătoasă. De obicei, nu persoanele supraponderale sunt cele care suferă atacuri de cord? Nu trebuia să fi primit vreun semnal de avertizare, ceva care să-i pregătească pentru asta? A simțit-o pe Bia așezându-se pe pat, lângă ea, și masându-i umărul cu blândețe.

— Știu, draga mea. Îmi pare rău.

Josie a scuturat din cap. Nu. Lumea spune „îmi pare rău" doar atunci când cineva a murit deja. A îndepărtat puțin telefonul și a verificat ora. Nu era șase seara încă.

— Mă sui imediat în tren, i-a spus lui Helen – cu siguranță mai circula unul.

— Păi, nu vom avea voie să o vedem peste noapte, trebuie să așteptăm orele de vizită de dimineață.

— Dar tot vreau să fiu acolo, cu tine și cu bunicul. La cât încep orele de vizită?

— Mâine-dimineață, la nouă.

— Atunci, plecăm împreună de-acasă, a zis Josie cu fermitate.

— Bine, draga mea. Ne vedem acolo. Sună-mă dacă nu reușești să vii.

— Voi veni.

S-a ridicat în picioare, simțind nevoia să se miște, să facă ceva imediat. „Atac de cord." Cuvintele îi reverberau în creier și gâtul i s-a încordat drept răspuns.

— Și, Josie, încearcă să nu intri în panică încă, a rugat-o Helen, care își recăpătase controlul asupra vocii, din câte remarca ea. Eu și bunicul am vrut doar să... să știi.

Pentru orice eventualitate. Vorbele nerostite pluteau în aer.

Și-au luat la revedere și, după ce a închis, Josie a rămas holbându-se la Bia, așezată în continuare pe pat.

— E vorba de bunica, a zis.

— Oh, Josie! a exclamat prietena ei, sărind în picioare.

— E în spital. A avut un atac de cord. Trebuie să plec.

— La naiba! Ce?!

Josie nu știa dacă Bia se referă la spital sau la faptul că trebuie să plece, dar nu conta. A părăsit dormitorul prietenei sale și s-a dus în sufragerie, unde își lăsase valiza – din fericire, încă nu scosese nimic din ea. A verificat rapid orarul trenurilor pe telefon – putea să ia ultima cursă spre casă dacă pleca acum; astfel va avea grijă de bunicul la noapte și va ajunge la spital dimineață devreme.

— Josie?

S-a întors spre Bia.

— A făcut atac de cord, B, trebuie să plec. Trebuie să ajung la spital.

— Vin cu tine, s-a oferit de-ndată prietena ei.

— Nu, s-a opus Josie și a înaintat un pas, a apucat-o de mâini și i le-a strâns. Nu putem pierde amândouă avionul.

— La naiba! Avionul! a exclamat Bia cu o grimasă.

— Întocmai. Uite ce e, tu du-te. Eu o să sun la compania aeriană să verific dacă pot lua un avion mai târziu, presupunând că...

Dar nu și-a terminat fraza, nu voia să spună „dacă", fiindcă nu știa sigur care avea să fie finalul.

— Nu te pot lăsa să mergi singură, Jose, a zis Bia, clătinând din cap.

— Nu voi fi singură. Îi am pe Helen și pe bunicul.

Nici ea nu înțelegea cum de era atât de calmă.

— Dar...

— Îți interzic să vii, bine? Du-te la Budapesta, începe distracția. Fă cunoștință cu un tip sexy și pregătește-te să mi-l prezinți, i-a zis, străduindu-se să zâmbească. Oricum nu poți face nimic și, cel mai probabil, o să fie bine.

Dar, în ciuda vorbelor ei, se străduia cu disperare să-și înăbușe starea de neliniște care-i strângea stomacul, ascunsă sub o aparentă relaxare.

S-a întors, a apucat valiza și a tras-o pe roți spre ușa apartamentului, punând pur și simplu capăt discuției prin faptul că ea era gata de plecare, iar Bia nu. Și-a îmbrățișat prietena, care a strâns-o în brațe cu putere.

— Sună-mă, te rog, a șoptit Bia.

— Așa voi face, i-a promis Josie. O să fie bine, a repetat.

Și chiar a încercat să creadă asta când a coborât scările în fugă, a ieșit din clădire și a pornit spre gară.

CAPITOLUL 24

După treizeci de minute de mers cu mașina de la casa bunicilor, Helen a oprit în parcarea spitalului John Radcliffe din Oxford și toți trei au coborât, Josie sărind de pe bancheta din spate, ca în adolescență. Ea și Helen stătuseră amândouă peste noapte cu bunicul în casa lui, mătușa insistând ca Josie să doarmă în vechea ei cameră, iar ea, pe canapea. Nu că ar fi dormit vreunul prea mult, fiindcă toți se așteptau să primească un telefon, așteptau să afle că se întâmplase ceva rău.

Josie nu plânsese încă. Se simțea de parcă s-ar fi luptat în permanență să-și controleze lacrimile încă de la începutul călătoriei de trei ore – cu trenul, apoi cu metroul din Streatham până în Marylebone, așteptând în gară un tren spre Oxford și apoi un taxi. Nici după ce ajunsese la destinație, nu cedase nevoii de a plânge, iar rezultatul era că oscila între calm și o usturime intensă de ochi.

Au sosit la ora nouă fără cinci minute. Erau treji încă din zori, pălăvrăgiseră toată dimineața până când venise ora să plece. Au traversat parcarea în tăcere și au intrat pe ușile de sticlă ale spitalului. După spusele bunicului, soția lui era internată la secția de cardiologie, așa că au urmat indicatoarele din spital până când au ajuns într-o mică sală de așteptare.

Asistenta de la recepție le-a zâmbit și, când Helen s-a interesat unde se află Cecelia Morgan, și-a pus o pereche de ochelari mari și rotunzi și a verificat ceva în spatele biroului.

— Pe ușa din dreapta dumneavoastră, apoi, prima la stângă și ar trebui să o vedeți. Puteți intra doar câte doi, a adăugat. Mă tem că acestea sunt regulile spitalului, le-a explicat, scoțându-și ochelarii și zâmbindu-le inocent.

— Intrați voi primii, i-a îndemnat Helen. Oricum eu trebuie să trec pe la toaletă.

Așa că Josie l-a urmat pe bunicul dincolo de uși, străduindu-se să meargă mai încet, de dragul lui. S-a gândit că nu știau nimic și, în plus, oamenii nu mureau întotdeauna din pricina unui atac de cord. *Și totuși, unii cedau*, i-a spus o voce sumbră, interioară.

Bunica stătea sprijinită pe două perne, iar cele două paturi care-l încadrau pe al ei erau și ele ocupate. A zâmbit când Josie și bunicul s-au apropiat și, deși arăta ușor mai palidă și mai ridată decât de obicei, iar părul cărunt, tuns bob, era nefiresc de ciufulit, la prima vedere părea în regulă. Sincer, bunicul arăta mai rău decât ea, avea cearcăne purpurii sub ochii căprui, de parcă n-ar fi dormit de zile întregi.

Bunica a întins o mână spre soțul ei, care s-a apropiat imediat și i-a mângâiat părul cu un gest tandru pe care nu-i plăcea să-l facă niciodată în public. A întins cealaltă mână spre Josie, care s-a dus lângă ea, zâmbind în continuare. Niciunul dintre cei doi bătrâni nu trebuia s-o vadă plângând.

— Cum te simți? a îngăimat bunicul.

— Oh, sunt bine! Întocmai cum ți-am spus, l-a liniștit bunica. E puțin ciudat cu atâția doctori și asistente în jur care mă înțeapă întruna și vor să mă mai țină o vreme sub *observație* și, sincer, halatul ăsta nu-mi avantajează tenul, dar altfel...

Le-a zâmbit pe rând fiecăruia, deși Josie își simțea propriul zâmbet pierind. Chestia era că, deși suferea enorm, n-avea de gând să recunoască nimic – aceasta era femeia care ignorase odinioară un braț rupt, considerându-l „un mic neajuns atunci când vrei să faci cumpărături".

— Ți-au zis cât timp trebuie să mai rămâi aici? Sau ce se întâmplă mai departe? a întrebat Josie, uitându-se în jur și cântărindu-i din ochi pe ceilalți pacienți.

Era un salon măricel, învăluit în izul acela bizar – dezinfectant amestecat cu miros discret de trupuri – și lui Josie i se părea ciudat cum de o încăpere atât de luminoasă și de albă îți poate da senzația aceea incredibilă de claustrofobie.

— Ei bine, mi-au făcut o diagramă de dimineață și au zis ceva de un blocaj de optzeci și cinci la sută, dar, sincer, trebuie să mai facă niște analize, ecografii și chestii din astea, ca să ne spună ce să facem mai departe.

De astă dată, bunica a surâs cu oarecare încordare. Josie a zărit o asistentă în celălalt capăt al camerei – blondă, cu pielea albă și mai tânără decât ea – aplecându-se deasupra unui pacient. Simțea nevoia stringentă de a se duce și de a-i spune, de a spune *cuiva*, că de obicei bunica nu era așa – nu era bătrână și bolnavă, încă se plimba cu bicicleta în weekend, pregătea biscuiți grozavi și găzduia un

club de carte în fiecare lună, chiar dacă nu reușea să termine afurisita de carte de fiecare dată. Era o persoană activă, nu doar o bătrână bolnavă. A respirat încet, și-a îndreptat iarăși atenția spre bunica și a încercat să participe la conversația - relaxată – era limpede că Buni dorea să se gândească la altceva, că nu voia să discute iar și iar despre cele întâmplate sau despre eventualul deznodământ.

După treizeci de minute, Josie s-a dus să facă schimb cu Helen, care a sărit în picioare în micuța sală de așteptare a secției de cardiologie, unde se uita lung la revista pe care o ținea în poală.

— Pare în regulă, i-a zis Josie înainte ca Helen să apuce s-o întrebe și mătușa a răsuflat încet și a încuviințat din cap.

Apoi, Helen și-a privit atent nepoata de sus până jos.

— Ar trebui să te întorci acasă, a sfătuit-o, dar Josie a scuturat din cap, a dat să protesteze, însă Helen a întrerupt-o. Draga mea, știu că nu am cum să-l conving pe bunicul tău să plece la sfârșitul orelor de vizită și n-are rost să așteptăm cu toții, așa c-ar trebui să te duci acasă – sau cel puțin unul dintre noi ar fi bine să o facă. Eu trebuie să rămân aici cu el, a adăugat Helen când Josie a vrut să sugereze că poate, în cazul ăsta, ar trebui să plece ea. Vei fi la doar treizeci de minute distanță, i-a explicat mătușa mângâind-o pe braț, așa că te poți întoarce imediat. Ia mașina mea, dacă vrei.

Josie a ezitat. În clipa aceea, treizeci de minute i se păreau prea multe și considera că greșește lăsându-i aici. A citit însă printre rânduri și a

înțeles că Helen voia să-și petreacă restul orei de vizită cu părinții și, sincer, Josie simțea nevoia să ia o pauză și să se întindă undeva, departe de ochii tuturor.

— Bine, a acceptat ea. Dar iau un taxi, ca să aveți mașina la îndemână și te rog să mă suni de îndată ce afli ceva.

— Bineînțeles, draga mea, a asigurat-o Helen, netezindu-i părul.

Fără s-o întrebe, i-a dat lui Josie bani pentru taxi și, ținând cont că era lefteră, Josie i-a acceptat.

Când a coborât din mașină acasă, s-a oprit o clipă, aburii respirației conturându-se dinaintea ei, s-a uitat lung la vechea-i locuință, studiind-o cu atenție în lumina zilei. Noaptea trecută, pe întuneric, nu remarcase că părea cumva mai mică chiar și decât fusese cu câțiva ani în urmă, când venise aici ultima oară. Era lipită de casa alăturată. Ghivece de flori străjuiau ușa de la intrare, peticul de gazon din față era tuns cu grijă, coșuri cu flori atârnau sub singura fereastră de la etaj vizibilă din fața casei și, știa Josie, sub cele două din spate. Toate acestea reprezentau munca bunicului ei, el era grădinarul. La stânga se afla o poartă neagră care ducea spre grădina dinapoia casei – pe-acolo intra Josie când se întorcea de la școală, fiindcă nu se deranjaseră niciodată să încuie ușa din spate. Pe-atunci nu-și făceau griji pentru așa ceva; nu aici, în sătucul lor.

Părinții ei locuiseră în capătul opus al satului – pentru o așa-zisă independență, bănuia Josie, așa că nu stătuseră la etajul casei părinților tatălui ei. Și totuși, se stabiliseră suficient de aproape ca să le

poată cere ajutorul la nevoie și să poată trece pe la ei o dată pe săptămână. În orice caz, își imagina că acesta fusese planul. În adolescență, obișnuia să se ducă și să studieze îndelung și pe furiș fosta locuință a părinților ei, făcea un ocol când se întorcea de la școală, cobora în altă stație de autobuz și mergea pur și simplu să o vadă, încercând să-și aducă aminte cum arăta pe dinăuntru și să zărească familia care locuia acum acolo, fiica lor fiind prea mică pentru ca Josie să o cunoască. Și cu toate acestea, casa în fața căreia stătea acum era cea care se contura cel mai bine în amintirile ei din copilărie.

A luat cheia de rezervă – se afla întotdeauna, negreșit, într-unul dintre ghivecele cu flori – și a intrat. Traversând bucătăria, a observat o fotografie de la expoziția ei – cea care înfățișa plaja Silverknowes sub un cer cenușiu și capricios – atârnând la loc de cinste pe perete. Bunica o cumpărase, spunându-i că vrea să fie primul ei client și, la vederea acesteia, lui Josie aproape că i s-a rupt sufletul. A inspirat adânc și a înaintat.

Când a ajuns în bucătărie, a privit îndelung grădina din spate – mai mare decât ți-ai fi imaginat-o din fața casei. În copilăria ei, acolo se afla un leagăn. Bunicii i-l instalaseră încă dinainte de moartea părinților ei, dar se descotorosiseră de el atunci când Josie devenise adolescentă și declarase că nu-l mai folosește; îl dăruiseră altei familii din sat, gândea ea. În spatele ei se găsea masa de bucătărie la care cinau împreună și parcă-i reveneau amintiri vagi cu părinții ei aici, toți cinci înghesuiți în jurul mesei de patru persoane.

S-a apucat să spele vesela folosită dimineață la micul-dejun, apoi a închis ochii o clipă, cu mâinile în apa cu detergent. Un atac de cord. Cuvintele refuzau să i se șteargă din minte, deși tocmai o văzuse, văzuse că s-a trezit și că vorbește. Și totuși, nu trebuia să se întâmple încă. Nu-și putea pierde bunica – nu era pregătită. Se presupunea că trebuie să dețină controlul asupra vieții ei înainte să se petreacă asta, să aibă un soț sau ceva asemănător, o familie pe care să se sprijine. Nu era gata să-și piardă părinții care o crescuseră după moartea alor ei – nu știa cum ar putea să treacă din nou prin așa ceva.

Cineva a bătut în ușa de la intrare și Josie a închis robinetul, înghițindu-și cu hotărâre nodul din gât, deși avea gura uscată.

A deschis și a făcut ochii mari, apoi a clipit de mai multe ori. I-a trecut prin minte că murise de emoție, că era un vis ciudat.

El a studiat-o îndelung din prag, privirea lui scrutându-i chipul, parcă încercând să-i cântărească reacția. În lumina rece a soarelui, ochii lui păreau de un verde mai limpede și mai închis. Chipul îi era mai palid decât de obicei, ca și cum absorbea o parte din frig, și avea cearcăne. Afișa expresia aceea neutră, pregătită parcă pentru orice, în funcție de ce-avea să-i spună ea. Josie a văzut taxiul din spatele lui îndepărtându-se pe aleea cu prundiș, a clătinat din cap și și-a îndreptat privirea spre el.

— Max! Ce cauți aici?

Fiindcă dintre toți oamenii pe care s-ar fi așteptat să-i vadă, la el nu se gândise.

Un colț al gurii lui s-au arcuit în sus – nu tocmai un zâmbet, ci mai degrabă expresie a solidarității, a înțelegerii.

Usturimea aceea afurisită de ochi și-a făcut din nou simțită prezența.

— Am vorbit cu Bia. Se gândea că ți-ar prinde bine un prieten. Dar, dacă nu mă vrei aici, pot să plec. Zău așa, trebuie doar să-mi spui, Josie.

Ochii lui i-au căutat pe ai ei cu atâta tandrețe, încât Josie a strâns din buze ca să le împiedice tremurul. Și, în clipa aceea, în ciuda faptului că-i spusese că nu vrea să-l mai vadă niciodată, cu toate că *n-ar fi trebuit* ca el să fie persoana pe care să vrea să o vadă acum, cumva era. Așa că, atunci când Max a pășit nesigur spre ea și i-a pus o mână pe braț, Josie a cedat și s-a sprijinit de el, inspirându-i parfumul și lăsând ca brațele lui să o cuprindă și să o aline.

CAPITOLUL 25

Josie a rămas ghemuită pe canapea, cât timp Max a pregătit ceaiul și i-a adus o cană. A cuprins-o între palme, tânjind după căldură – în casă era foarte cald, grație bunicilor care o încălzeau bine, dar în adâncul ei tot percepea frigul. Max s-a așezat alături și ea a luat o înghițitură din ceaiul cu lapte.

— Cum te simți?

Josie a mai sorbit o gură.

— Sincer, nu prea știu, i-a zis și s-a uitat la el. Ți-a spus Bia ce s-a întâmplat?

Bia era genul care să-i fi spus, n-avea nicio îndoială.

— Da, mi-a povestit că bunica ta a avut un atac de cord. Presupun că e la spital.

— Da. Mătușa Helen și bunicul sunt cu ea. Tocmai m-am întors de-acolo și pare să se simtă bine. S-a ridicat și vorbește normal, dar nu sunt sigură că nu se preface. Aparent, doctorii i-au spus că trebuie să rămână sub observație și azi îi fac niște ecografii sau ceva de genul ăsta, dar nu știu cum e normal – la cât timp după un atac de cord îți poți da seama dacă pacientul își va reveni?

— Nu știu. Nu cunosc pe nimeni care să fi avut așa ceva.

Josie și-a schimbat poziția și și-a sprijinit capul pe umărul lui, simțindu-se aproape vinovată că-i vine atât de ușor să o facă.

— Cum ai ajuns aici, Max?

— Păi, am luat trenul, apoi un taxi, ținând cont că nu pot să conduc momentan, și...

— Știi tu la ce mă refer, a șoptit Josie clătinând din cap.

Max a ridicat din umeri cu o mișcare delicată ca să nu-i îndepărteze capul de pe umărul lui.

— Ți-am zis, am vorbit cu Bia...

Josie s-a îndreptat și l-a studiat din lateral, până când el s-a întors și s-a uitat la ea.

— Voiam doar să fiu aici pentru tine, Josie, i-a zis oftând și a întins mâna să-i aranjeze o șuviță de păr după ureche.

Josie era foarte încordată.

— Și Erin?

— Nu sunt cu Erin, a răspuns el, clătinând din cap. Sincer, am fost întotdeauna simpli prieteni. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi altceva. Ar fi trebuit să-ți explic mai bine, a adăugat și, deși ceva din adâncul sufletului lui Josie s-a relaxat puțin, Max a inspirat adânc. Regret nespus felul în care au decurs lucrurile între noi, toate greșelile pe care se pare că le fac întruna. Și, dacă vrei să plec, o voi face. Dar e alegerea ta, a adăugat și buza i s-a arcuit într-o jumătate de zâmbet. De data asta, tu vei stabili condițiile.

Josie l-a privit insistent o clipă, iar el nu i-a evitat privirea.

— Rămâi, i-a spus oftând ușor, cedând și rezemându-și din nou capul de umărul lui.

În clipa aceea, a hotărât că nu-i pasă cu adevărat dacă e slabă pentru că-i permite să revină în viața ei. Faptul că începea cu atâta ușurință să-l dorească din nou acolo îi spunea că oricum nu are niciun sens – ocupa un locșor în inima ei, fie că-i plăcea, fie că nu. Iar în clipa asta era prea al naibii de obosită ca să poată înfrunta totul de una singură, prin urmare, dacă Max își dorea să fie aici, ea îl lăsa.

Mai târziu, când bunica va fi în afara oricărui pericol, vor avea o discuție adecvată.

Max a mângâiat-o liniștitor pe braț.

— Cum a fost la expoziție? a întrebat-o.

— Bine, a mormăit ea, ridicând ușor din umeri. A ezitat, apoi, fiindcă avea să se întrebe la nesfârșit dacă nu o spunea, a adăugat: Am primit flori.

Mâna care o mângâia pe braț s-a oprit scurt, apoi și-a reluat mișcarea.

— Sper că nu te superi.

— Nu, nu mă supăr, a zis ea oftând.

Au rămas tăcuți o clipă, bându-și ceaiul, apoi Max s-a uitat pe fereastră.

— De fapt, e o zi foarte frumoasă.

Josie a mormăit încet. Pe ea n-o interesa că afară e urât, ger sau senin – de ce să fi contat? El i-a luat cana din mână cu blândețe și a așezat-o pe masă, la dreapta lui.

— Hai, cred că ar trebui să mergem la plimbare.

Ea s-a retras și s-a încruntat la el.

— Poftim?

— Poți să-mi prezinți satul în care ai crescut; mi-ar plăcea să-l văd.

— Nu prea am chef, a comentat Josie, strângând din buze.

— Știu, dar nu-ți face bine să stai aici și să aștepți să se întâmple ceva sau să primești rezultatele analizelor; din câte am auzit, bunicii tale nu i-ar plăcea să te știe făcând asta.

Era suficient adevăr în ambele lui explicații, încât să o convingă să accepte. Cu siguranță i-ar prinde bine ceva care să-i distragă atenția, ținând cont că nu era în stare să se odihnească acum.

Așa că, după ce s-a îmbrăcat cu niște haine mai călduroase din valiza pregătită pentru Budapesta, au ieșit în frig, sub soarele ce se străduia să înmoaie gerul de peste noapte, și s-au îndreptat spre piața satului. Luminițele de Crăciun erau instalate, deși nu păreau la fel de impresionante la lumina zilei, iar în piață trona un brad imens, decorat până în vârf în culori ușor diferite în fiecare an, presupunând că procedau la fel ca în adolescența ei.

— Obișnuiam să ajut la împodobirea bradului, i-a povestit Josie gesticulând. Mă rog, nu același brad, ci pe cel pe care îl instalau aici în anul respectiv, a precizat, iar Max și-a coborât privirea spre ea, strângând înfrigurat din umeri. Toată lumea se implica. Iar bunicii erau înnebuniți după tradiții. La fel ca părinții mei, a adăugat ea, zâmbind cu oarecare tristețe.

Avea o amintire vagă cu tatăl ei cocoțat pe o scară, unul dintre puținii care îndrăzneau să împodobească vârful bradului, în timp ce restul lumii se uita în sus, copiii se jucau cu artificii și adulții beau vin fiert.

— Dar tu? l-a întrebat Josie, în timp ce se duceau să admire pomul.

— Eu?

— Cum erau Crăciunurile tale în copilărie?

— Păi, mamei, americancă fiind, îi place foarte mult Crăciunul.

Buzele i-au zvâcnit când au pornit din nou la pas. Câțiva oameni ieșiseră la cumpărături acum, când cele câteva magazine începeau să se deschidă, susținând afacerile locale.

— Punea multe decorațiuni – interioare și exterioare – în casa din Bristol, unde am copilărit, deși nimic nu se putea întâmpla înainte de prima zi din decembrie. Și făceam de toate – lichior de ouă, fursecuri de Crăciun pentru vecini și câte și mai câte.

— Sună bine, a zâmbit Josie.

— Așa era. Cred că mama încerca să ne impună și Ziua Recunoștinței, încă dinainte să-mi pot aminti – tata zicea că ea a cedat în fața „englezismului" nostru și că, în schimb, a fost nevoită să-și concentreze toate eforturile asupra Crăciunului.

Spre surprinderea ei, Josie a râs ușor.

— Și-acum? Îl petreceți tot împreună?

Își amintea că anul trecut se ducea să-i vadă.

— Cred că așa plănuia mama, însă locuiesc în America de numai câțiva ani, așa că vom vedea dacă ține. Când părinții au vândut casa în care am crescut, a adăugat, eu și sora mea ne-am supărat destul de tare – gata cu Crăciunurile petrecute acolo!

Josie a chicotit, ceea ce, obosită cum era, a încălzit-o puțin.

— Pare o reacție rezonabilă...

— Josie? Nu se poate să fii tu!

Josie s-a încruntat și s-a întors în direcția de unde venea vocea. O femeie brunetă, cu un palton roșu și cu o sarcină ce părea avansată, i-a zâmbit în timp ce se apropia dinspre magazinul local.

Josie a ezitat o clipă. Femeia avea părul mai scurt decât și-l amintea și fața mai rotundă, zâmbitoare, nu încruntată, fără stratul gros de machiaj pe care-l purta fără excepție în anii de liceu.

— Beth? a întrebat Josie.

— Oh, chiar *ești* tu! a exclamat Beth, punându-și mâinile înmănușate pe pântecul umflat. Nu te-am mai văzut de-atâta vreme! Mă întâlnesc cu majoritatea celorlalți cel puțin o dată pe an, însă de obicei tu nu te întorci de Crăciun, nu-i așa?

Aproape că uitase că nu poți umbla nicăieri pe-aici fără să dai nas în nas cu vreun cunoscut, și-a zis Josie în sinea ei.

— De obicei, nu, a recunoscut ea, străduindu-se să zâmbească.

Chestia era că, nici măcar în școală, ea și Beth nu fuseseră cele mai bune prietene, ci mai degrabă amice, fiindcă își petreceau timpul cu același grup și erau din același sat, dar, sincer, nu făcuseră niciodată nimic doar ele două, sau poate doar întâmplător.

Cu toate acestea, pe Josie a cuprins-o o undă de nostalgie – aproape că nu se mai vedea cu niciun coleg de școală acum, ultimii ani dovedindu-se prea dificili ca să-și aranjeze întâlniri regulate, având în

vedere că erau cu toții împrăștiați pretutindeni și ocupați cu propriile vieți, locuri de muncă și parteneri.

— Așadar, te-ai întors pentru Crăciun? a întrebat-o Josie, conștientă că dialogul de conveniență era obligatoriu atunci când te întâlneai accidental cu cineva.

— Oh, de fapt, eu și soțul meu ne-am mutat aici acum un an, a răspuns ea, cu ochii scânteind ușor când a pronunțat cuvântul „soț". Știi, și-a înființat propria firmă de construcții.

— Ce drăguț! a exclamat Josie instinctiv, cu toate că, neavând habar cine e soțul ei, a făcut ca discuția să lâncezească puțin.

— Și așteptăm al doilea copil, a adăugat Beth, trecându-și mâinile protector peste abdomen.

— Al doilea! a repetat Josie, oarecum uluită. Uau!

Buni îi povestise că Beth e însărcinată, își amintea Josie vag, dar să audă și să vadă asta erau două lucruri complet distincte.

— Știu, a zis Beth, radiind din nou și părând mai fericită decât o crezuse Josie în stare vreodată. Neil e acum acasă cu Lucy, iar eu am ieșit să-i fac mamei câteva cumpărături, a explicat ea, ridicând o plasă ca să sublinieze ideea. În orice caz, mă bucur să te văd, a continuat Beth, atunci când Josie nu a găsit nimic de spus. Și tuturor ne-a părut rău când am auzit de bunica ta – sper să se facă bine.

Desigur că toată lumea știa, și-a zis Josie. Dar asta nu o enerva – din multe puncte de vedere, era drăguț că oamenii știau și că le păsa.

— Mulțumesc, i-a răspuns. Și eu la fel.

Beth a dat compătimitor din cap și Josie s-a minunat de marea ei transformare. Nu considera că ea însăși se schimbase prea mult față de adolescenta oarecum timidă, care respecta regulile, dar poate că e greu să observi asta la propria persoană.

— Și el e soțul tău? s-a interesat Beth politicoasă, arătând spre Max, pe care Josie și-a dat seama că-l lăsase să asculte conversația puțin nedumerit.

Întrebarea i-a reamintit lui Josie cum era Beth la școală – felul ei direct de a vorbi, care o băgase adesea în bucluc – și a râs discret. Era plăcut să știe că măcar unele lucruri nu se schimbaseră.

— El e Max, l-a prezentat ea. Un prieten, a adăugat, în lipsa unui cuvânt mai bun sau mai complicat.

Cu un gest aproape reflex, Beth și-a coborât privirea spre mâna stângă a lui Josie și a părut ușor dezamăgită.

— Ei, nu-i nimic, a zis ea liniștitor, mai ai timp să întâlnești pe cineva.

— De fapt, a intervenit Max, vorbind pentru prima dată, ei se străduiesc să te împiedice să faci asta; nu vor să cunoști pe cineva după ce împlinești treizeci de ani.

Josie și Beth s-au încruntat la el.

— Cine anume? a întrebat Beth.

— Guvernul, a precizat Max prompt. A făcut niște studii – se pare că-ți afectează sănătatea mintală dacă întâlnești pe cineva atât de târziu în viață, prin urmare introduce măsuri ca să-i încurajeze pe toți să se așeze la casa lor la douăzeci de ani, a detaliat el cu o expresie extrem de serioasă, cu toate că Josie se holba la el nevenindu-i să

creadă. Măsura e menită să întărească coeziunea socială și să diminueze problemele de sănătate mintală, în special depresia, putând astfel să direcționeze fondurile în altă parte. Este o revenire la studiul original despre sinucidere al lui Durkheim.

Beth s-a încruntat și mai tare, în vreme ce Josie îl privea clătinând din cap, uimită că poate spune totul atât de convingător.

— N-am văzut asta nicăieri, a zis Beth. Au anunțat la știri?

Josie l-a înghiontit pe Max în coaste cu atâta putere, încât l-a făcut să tresară.

— Se poartă ca un smintit, Beth; asta înțelege el prin glumă.

Beth a schițat un zâmbet în timp ce își plimba ochii de la Josie la Max, de parcă se străduia să priceapă poanta.

— În fine, pregătim turtă dulce acasă la mama; ar trebui să vii! Dacă n-ai alte planuri.

— Oh, eu nu...

Dar Max a întrerupt-o.

— Sună minunat! Ador turta dulce, a zis și a rezolvat problema luând plasa de cumpărături a lui Beth și făcându-i semn să-i conducă.

Josie își amintea de casa lui Beth din adolescență, când ținuseră acolo câteva petreceri în pijamale în grup, dar nu era pregătită pentru senzația de familiaritate care a izbit-o când a intrat la căldură. Și-au scos pălăriile și paltoanele, iar părinții lui Beth au ieșit din bucătărie, purtând șorțuri asortate.

— Josie Morgan, nu-i așa?! a exclamat mama lui Beth apropiindu-se, cu ochii strălucind de încântare.

— Am dat de ea pe drum, a zis Beth. Mă gândeam că ne-ar prinde bine o mână de ajutor.

— Oh, cu siguranță! Am fost atât de îngrijorați când am auzit că bunica ta a fost dusă la spital noaptea trecută, nu-i așa, Simon? a întrebat, iar tatăl lui Beth, acum complet chel, a încuviințat docil din cap. De aceea ești aici?

Josie a dat din cap că da, având impresia clară că acela era motivul pentru care ea și Max fuseseră aduși aici, să facă turtă dulce la ora unsprezece dimineața.

— Păi, încearcă să nu-ți faci griji; aș zice că cel mai bun lucru e să te gândești la altceva. Beth a făcut bine aducându-te aici.

— Mulțumesc, doamnă Cope.

— Ei, haide, Josie! Nu mai ești un copil; poți să-mi spui Pippa.

A încurajat-o și a strâns-o în brațe, apoi s-a retras și, spre surprinderea lui Josie, ochii ei strălucitori erau ușor înlăcrimați.

— Știi, semeni atât de mult cu mama ta!

Îi mai spuseseră și alții, în special bunica, dar întotdeauna tresărea când o auzea.

— Obișnuia să facă toate astea, a zis Pippa conducându-i în bucătărie, unde se aflau câteva rafturi pe care se răceau deja omuleții de turtă dulce. În bucătărie era un abur plăcut și mirosea a scorțișoară, a ghimbir și a mirodenii, iar din câte sesiza Josie, pe fiecare suprafață era împrăștiată făină.

— Turtă dulce, vrei să spui? a întrebat Josie, uitându-se în urmă la Max și asigurându-se că e bine.

Era deja adâncit în conversație cu tatăl lui Beth și dădea aprobator din cap.

— Da, exact, a zis Pippa. E pentru pomul de Crăciun. Sunt decorațiuni, dar mereu le punem în ultimul moment, fiindcă, evident, se mănâncă toate. Și pentru vânzarea anuală organizată în vederea strângerii de fonduri pentru oamenii fără adăpost, îți amintești, nu?

— Normal că-mi amintesc.

Bunicii o duseseră acolo în copilărie, deși în adolescență încetaseră să o mai ia cu ei, atunci când insistase c-ar fi mai fericită să rămână acasă și să citească. Însă îi aduceau câte ceva de acolo în fiecare an și Josie a simțit un ușor junghi în stomac la gândul că refuzase cu înverșunare să se implice în orice fel de tradiție după moartea părinților ei.

Apoi, a mai străfulgerat-o o amintire, una pe care o uitase sau o îngropase adânc, cu mama ei în bucătăria cu gresie portocalie, înconjurată de tăvi întregi cu turtă dulce. Cu părul strâns în coc la spate, purtând un șorț roșu, cu buline, plin de făină, spunându-i lui Josie că are voie să șterpelească doar biscuiți deformați și să-i mânânce. Și-a dat seama că era plăcut să recupereze acele amintiri, să știe că încă le păstrează ascunse undeva, așteptând să le trezească ceva la momentul potrivit.

În cursul dimineții au mai sosit câteva ajutoare și, împreună, au amestecat aluatul, l-au întins, l-au tăiat cu forma, ca o mică și relaxată linie de producție. Josie a râs când Max a rămas cu aluatul

lipit de mână, când tatăl lui Beth, Simon, era să-și ardă degetele fiindcă n-a vrut să o asculte pe Pippa, când Pippa le-a povestit cum oamenii se strecurau afară în toiul nopții ca să fure turta dulce din pom fiindcă era al naibii de bună.

Pippa a pus în fundal cântece de Crăciun și, deși când a observat asta, Josie a schimbat un zâmbet cu Max, pentru prima dată nu a mai urât sunetul muzicii, ci mai degrabă s-a trezit fredonând în ritmul melodiilor.

La prânz, Pippa le-a oferit vin fiert – spunând că ziua de luni a fost anulată de faptul că era Crăciunul –, însă Josie a refuzat și a primit în schimb un ceai de mentă. Și Max a optat pentru ceai, probabil doar din solidaritate.

Acum stătea jos, insistând că se simte ușor amețit pentru că se află printre atâtea femei frumoase și astfel făcându-le pe toate să se extazieze.

Pippa părea să aibă un chef nesfârșit de vorbă, dar niciodată discuțiile nu erau forțate, ci mai degrabă relaxate; era aproape liniștitor să le asculți.

— Un thriller psihologic de data asta, spunea acum, referindu-se la clubul de carte al bunicii lui Josie. E foarte palpitant; m-ar surprinde dacă Cecelia n-ar termina-o *măcar* pe aceasta.

Apoi, când cineva a adus vorba despre ultimul meci de badminton al anului, care avea loc în seara aceea la sala de sport din sat, Pippa a răspuns cu o voce pițigăiată:

— Oh, da, Simon se duce, nu-i așa, Simon?

Și Simon a dat din cap că da. De unde stătea ea, lângă cuptor, pregătită, cu mănușile de protecție puse și așteptând, Josie i-a aruncat o privire Pippei, iar femeia i-a zâmbit.

— Știi, tatăl tău se ducea tot timpul la badminton. Malcolm făcea mereu parte din echipa câștigătoare, nu, Simon? a întrebat și iarăși soțul ei a dat din cap că da.

Și astfel, în loc să o întristeze și să-i amintească de accident, în loc să fie bântuită de gândul că părinții ei trăiseră cândva aici, Josie s-a simțit alinată de toată povestea, înconjurată fiind de oameni care-i cunoșteau, care-și aminteau de ei, care știau că fuseseră persoane reale, la fel cum îi cunoșteau și pe bunicii ei.

Gândul la părinții ei a făcut-o să-și dea seama că anul acesta încă nu le scrisese. Plănuise să o facă în Budapesta, dar, evident, asta n-avea să se mai întâmple. Aflându-se aici, printre oameni care îi știau pe părinții ei, s-a gândit că acum era momentul perfect să o facă, așa că și-a scos mănușile și le-a pus deoparte.

— Pippa? a zis, și femeia a ridicat privirea spre ea; tocmai îi arăta lui Max cum să glazureze biscuiții. Aș putea împrumuta o bucată de hârtie și un stilou?

— Desigur, scumpo. În capătul holului și la stânga; acolo e biroul lui Simon.

— Revin într-o secundă, a zis Josie, trecându-și o mână peste umărul lui Max.

El i-a zâmbit și a încuviințat din cap, apoi și-a reluat decoratul, cu limba scoasă de concentrare.

Ceva a fremătat în inima ei văzându-l acolo, dornic să se implice în activități doar ca să-i rămână alături, să se asigure că e bine.

A găsit biroul, a luat o hârtie și un stilou, apoi s-a așezat să întocmească scrisoarea.

Dragă mamă și tată,

Mi-e dor de voi, ca întotdeauna – poate și mai mult anul acesta, fiindcă m-am întors acasă. Dar e plăcut să mă aflu aici și să constat că nu sunt singura care se gândește la voi. Ar fi trebuit să revin de Crăciun și până acum, dar, sper că știți, am evitat s-o fac nu pentru că n-am vrut să mă gândesc la voi doi în ziua în care ați murit, ci pentru că mi-a fost prea frică.

Buni e în spital – poate că știți deja. Sper din suflet că se va face bine, dar, orice s-ar întâmpla, vă promit că mă voi strădui să mă întorc aici. Nu vreau să pierd acest loc sau o parte din voi doi.

Crăciun fericit!

Cu dragoste,
Josie

A strâns din buze, dar i se părea liniștitor să scrie o scrisoare ceva mai diferită și știa că nu o să plângă. A găsit un plic, a introdus hârtia împăturită în el, l-a lipit și, în drum spre bucătărie, l-a băgat în buzunarul hainei.

O oră mai târziu, mare parte din turta dulce era terminată, așa că Josie și Max și-au luat rămas-bun. Pippa i-a dat fiecăruia câte o turtă dulce împachetată pentru mai târziu. Josie le-a îmbrățișat pe Pippa și pe Beth, iar când i-a promis Pippei că va veni curând în vizită, a vorbit serios.

Cât stătuse în casă, nu observase că începuse să ningă și i s-a tăiat răsuflarea la vederea stratului subțire de omăt care acoperea pavajul. În timp ce mergeau, fulgi de zăpadă minusculi se cuibăreau în părul lui Max, ca niște așchii de gheață în foc. Nu primise nicio veste de la Helen toată dimineața – Josie îi trimisese mesaje de câteva ori, însă știa c-ar afla dacă s-ar întâmpla ceva grav, într-un fel sau altul. Și cu toate acestea, acum, că era afară, departe de oamenii care îi distrăgeau atenția și de gătit, teama începea să se reinstaleze.

A luat mâna rece a lui Max și i-a strâns-o. Fără să-i spună, l-a condus spre cutia poștală la care alerga în copilărie, aceeași în care-și punea scrisorile către Moș Crăciun. Cum el știa deja povestea, nu a trebuit să-i mai explice nimic atunci când a strecurat scrisoarea înăuntru, iar de astă dată niciunul dintre ei nu a spus absolut nimic – lui Josie îi era suficient să-l aibă alături. Nu s-a putut abține să se întrebe dacă acesta era începutul unei noi tradiții de Crăciun – să expedieze an de an scrisoarea împreună cu Max – și a știut că speranța care-i strângea inima la gândul ăsta putea fi periculoasă. Și totuși, nu era momentul să cântărească prea mult, așa că n-a scos nicio vorbă atunci când s-au întors și au pornit de mână spre casă.

CAPITOLUL 26

Josie stătea din nou ghemuită pe canapea, încălzindu-se la foc. Era relaxant și ușor hipnotic să-l vadă devorând lemnul și aruncând scântei din când în când.

Ciorapii roșii ai bunicii și ai bunicului atârnau deasupra șemineului ca parte integrantă a decorațiunilor – păstrători ai tradiției, cei doi bătrâni făceau anual câte unul pentru fiecare. Știa că ar fi continuat să-i facă și ei, dacă ar fi petrecut vreodată Crăciunul aici.

Max se afla în bucătărie; insistase să-i pregătească o băutură caldă și o gustare, în ciuda faptului că habar n-avea să folosească aparatura electrocasnică, așa că Josie mai auzea câte un șuierat și un mormăit în timp ce el încerca să se prindă cum funcționează. Cât Max era ocupat, ea a sunat-o pe Helen.

— Bună, dragă, i-a răspuns mătușa cu o voce oarecum obosită, dar nu foarte panicată sau emoționată, pe care Josie a interpretat-o drept un semn bun.

— Bună. Ai vreo veste? Ai aflat ceva? Te-au mai lăsat să intri să o vezi?

— Nu încă. Orele de vizită de după-amiază se termină curând, dar se pare că au dus-o la ecografie. Însă nu cred că e ceva rău – înseamnă că au grijă de ea, nu?

— Presupun că da, a răspuns Josie încet, displăcându-i ideea că Buni era plimbată cu căruciorul prin spital fără să-i țină cineva companie.

— Se discută despre operație, cred.

— Operație?! a întrebat Josie, cu inima sărindu-i din piept. Asta nu sună bine.

— Păi, nu cred că e rău neapărat, dacă asta o ajută, și nu se va întâmpla imediat – există o listă de așteptare, i-a explicat și a oftat prelung. În orice caz, nu cred că putem face nimic acum, dragă. Trebuie să așteptăm până aflăm mai multe.

— Rămâi acolo? Poate c-ar trebui să mă întorc.

— Nu cred, draga mea. Mai bine te odihnești și revii dimineață. O să-ncerc că-l conving și pe bunicul tău să plece, dacă nu ne lasă să intrăm în următoarea oră. N-are rost să dormim cu toții aici peste noapte.

— Bine. Dar tu n-ai nevoie de nimic de acasă? Sau poate bunicul?

— Nu, e în regulă. De fapt, am dat o fugă pe-acolo azi, cât ai fost plecată.

— Îmi pare rău, s-a scuzat Josie imediat. Am fost la plimbare cu… Max e aici, i-a explicat uitându-se spre bucătărie, însă el părea în continuare atent la altceva.

— Chiar așa?

Spre surprinderea lui Josie, Helen n-a întrebat cine e Max – îi făcuse în mod vădit o impresie destul de puternică, astfel încât Helen să-și amintească de el.

— Ăăă, da.

Nu prea știa cum să-i explice exact ce se întâmpla între ei, ținând cont că nu se cunoșteau prea bine.

— Păi, mă bucur.

— Serios? s-a încruntat Josie.

— Da. Mă bucur că nu ești singură. Ați discutat… ceva?

Josie i-a aruncat iarăși o privire lui Max, apoi s-a uitat în altă parte.

— Nu încă, i-a răspuns, sperând din tot sufletul că Helen nu va deschide acum subiectul cu pricina.

Însă mătușa doar a oftat.

— Bunicul tău s-a dus să-l caute pe unul dintre medici, deci cred că ar trebui să merg după el, draga mea. Nu prea știe să stea și să aștepte.

Nu, s-a gândit Josie, nici n-ar avea cum.

— În regulă. Promiți că mă suni de îndată ce afli ceva? a întrebat-o Josie.

La urma urmei, puțin optimism nu strica.

— Promit. Îți trimit mesaj când ne întoarcem.

Josie a închis când Max s-a apropiat cu o farfurie cu omletă pe pâine, pe care i-a dat-o cu o grimasă, parcă cerându-și scuze.

— Tu nu mănânci? l-a întrebat, când el s-a așezat alături.

— Nu mi-e foame, dar tu ar trebui să o faci, a zis Max, aruncând o privire spre farfurie. Dacă ești îndeajuns de generoasă să numești chestia aia mâncare.

Josie a mâncat în tăcere pe canapea, abia simțind gustul omletei. Însă a înghițit-o pe toată și a pus farfuria deoparte. Lângă ea, Max ținea în mână o cană și se holba la foc, așa cum făcea și ea. Arăta la fel de obosit ca Josie, palid și tras la față.

— Anul ăsta nu te duci la New York de Crăciun? l-a întrebat.

Max s-a uitat la ea și a ezitat înainte să vorbească.

— Nu. De fapt, momentan părinții mei sunt în Marea Britanie; petrecem sărbătorile împreună în apartamentul surorii mele. Ea a reușit chiar să-și ia o zi liberă.

Josie și-a mușcat buza.

— Și tu, în schimb, ești aici, cu mine. Cu doar două zile înainte de Crăciun.

Max a clătinat din cap.

— Nu-ți face griji. Îmi doresc să fiu aici, iar ei înțeleg asta.

Josie se întreba ce le spusese mai exact când plecase, pe nepusă masă, și venise la ea – părinții lui nici măcar n-o văzuseră vreodată și se îndoia că scurta ei întâlnire cu sora lui la New York îi făcuse acesteia o impresie bună.

Și-a lăsat capul prietenește pe umărul lui și a simțit o furnicătură străbătându-i scalpul când el a mângâiat-o pe braț. Tânjind după căldură și confort, Josie și-a întors fața în sus ca să-l sărute, iar el i-a răspuns la sărut, delicat și blând, făcând-o să ofteze. A privit-o lung în ochi când s-au îndepărtat. Era singura persoană, din câte cunoscuse vreodată, care se uita așa la ea – într-un fel care o făcea să simtă că, deși o vedea *în întregime*, îi plăcea totul la ea.

— Josie..., a început el, dându-i o șuviță după ureche. Știu că nu e tocmai momentul potrivit să-ți spun asta...

Josie s-a încordat, așteptând lovitura. El și-a coborât mâna pe ceafa ei și a lăsat-o acolo.

— Dar te iubesc, i-a mărturisit și buzele au schițat acea fărâmă de zâmbet caracteristic lui, pe deplin sincer.

Josie și-a ținut răsuflarea și a ridicat ochii spre chipul său, vorbele lui nepărându-i întru totul reale. A întins mâna și a pus-o peste a lui, apoi a inspirat adânc.

— Max...

Dar, înainte să termine, Max s-a apropiat și a sărutat-o din nou. Ca și cum știa că ea nu era încă în stare să-i întoarcă declarația. Ca și cum înțelegea că, în clipa de față, era prea emotivă ca să spună ce simțea cu adevărat și prea temătoare că el o va părăsi iar, dacă ar face-o. Așa că s-a retras, iar Josie a închis ochii și și-a sprijinit fruntea de a lui.

— Rămâi cu mine la noapte? l-a întrebat.

— Desigur, i-a răspuns Max, arcuindu-și buzele.

Josie l-a condus pe scara îngustă spre dormitorul ei, presupunând că scandalul legat de faptul că ea împarte patul de o persoană cu un bărbat avea să fie umbrit momentan de probleme mai stringente. Bunicii aproape că nu se atinseseră de camera ei de când se mutase, cu mulți ani în urmă. O păstraseră pentru ea, deși Josie nu o folosea aproape niciodată, nu o transformaseră în birou sau în sală de sport – nu era nici măcar o cameră de oaspeți, nu putea fi, cu toate lucrurile ei în continuare acolo, cu posterele din adolescență încă pe perete, cu un șir de animăluțe de pluș pe raftul de sus, cele pe care le păstrase cu hotărâre până la optsprezece ani.

După ce s-a dus fiecare la baie, Josie s-a îmbrăcat în pijama, Max s-a dezbrăcat până la boxeri și s-au înghesuit în pat atât de tare, încât puteau trece

drept o singură persoană. În ciuda oboselii pronunțate, corpul ei era în continuare încordat și rigid, în alertă maximă, așteptând un apel telefonic. Nu credea că va fi în stare să împiedice asta, era convinsă că o aștepta încă o noapte nedormită, dar Max o mângâia lent și liniștitor și Josie simțea că începe să plutească. A adormit ascultând ritmul inimii lui bătând.

Cu toate acestea, somnul nu a durat mult. S-a trezit în miezul nopții și a întins imediat mâna după telefon. Două mesaje – unul de la Helen, altul de la Bia. Mai întâi, l-a deschis pe cel de la Helen.

N-am reușit să-l conving pe bunicul tău să plece până nu aflăm mai multe. Nu-ți face griji – nu e nicio schimbare.

Ne vedem mâine-dimineață. Pupici.

A răsuflat încet, după care a citit mesajul Biei.

Max e acolo?

Este, i-a scris Josie. *Înțeleg că tu l-ai trimis.*

Răspunsul a venit imediat, făcând-o să se întrebe de ce Bia e trează la ora aceea.

Ceva de genul ăsta. Ești bine?

Cam așa ceva.

Sunt aici dacă ai nevoie de mine, bine?

Știu. Între timp, distrează-te cât pentru amândouă, OK?

A coborât din pat și s-a îmbrăcat cu un capot vechi, fără să-i pese de cum arată. Afară era întuneric, dar în grădină încă se vedea un strat subțire de zăpadă strălucitoare, în care se oglindea lumina lunii, îmblânzind ușor întunericul.

Simțea din nou anxietatea crescându-i, așa că l-a lăsat pe Max să doarmă și a coborât tiptil pe scara care scârțâia. Ședea în fața jarului mocnind din șemineu, când, la scurt timp, Max a coborât și s-a apropiat de ea. Josie a înălțat privirea.

— Scuze, eu te-am trezit?

— Nu, a răspuns el încet. Mă doare puțin capul, atâta tot.

Josie s-a ridicat, a găsit niște paracetamol într-unul dintre sertarele de la bucătărie și i l-a dat, împreună cu un pahar cu apă. Apoi s-au întors pe canapea și au stat o vreme în tăcere, ca doi prieteni, Josie pierzându-se atât de tare în gânduri, îngrijorată pentru starea bunicii, încât a tresărit când l-a auzit pe Max vorbind.

— Ai lumânări?

— Probabil că da. De ce? l-a întrebat, încruntându-se.

— Hai să le căutăm.

Atât de bine își cunoștea bunicii, încât nu i-a luat mult și s-a întors cu câteva lumânări și niște chibrituri. Max a apucat o lumânare mare, cilindrică, și a răsucit-o în mâini.

— În unele locuri din lume, există o tradiție de Crăciun, conform căreia lumea aprinde lumânări pentru persoanele dragi pe care le-a pierdut.

S-a uitat la ea, strălucirea portocalie a jarului reflectându-i-se în ochi. Josie și-a mușcat buza, apoi a încuviințat din cap.

A aprins două lumânări pentru părinții ei și le-a așezat deasupra șemineului, urmărind lumina pâlpâitoare.

Flacăra era atât de plăpândă, încât putea fi stinsă cu o singură suflare. Max a aprins și el una și a pus-o lângă ale ei. Le-au privit o clipă, apoi Josie s-a întors spre el.

— Pentru cine este?

Max a ezitat.

— Pentru cineva care a murit mult prea tânăr.

Josie și-a amintit cum el părea să priceapă întotdeauna greutatea pe care o porți cu tine atunci când pierzi o persoană iubită.

— Îmi pare rău, a șoptit, dându-și seama că se scuză la fel cum proceda toată lumea atunci când povestea despre părinții ei, dar că nu exista niciun alt cuvânt potrivit.

— E în regulă, a zis el luând-o de mână. Am fost furios o vreme, dar acum nu mai sunt.

Josie a închis ochii, ca să scape de arsura care-i cuprinsese.

— Pur și simplu nu suport, a șoptit ea. Dacă la anul aprind una și pentru bunica?

Max a întors-o spre el și și-a coborât palmele pe brațele ei, într-o mângâiere delicată.

— Mai ții minte ce mi-ai spus în septembrie, la nunta Laurei?

Ea și-a tras puțin nasul, gândindu-se cum țipase la el, cum sfârșiseră prin a se săruta. „Cred că cel mai bine e să nu ne mai vedem niciodată." Aparent, se înșelase.

— Probabil că ți-am spus mai multe lucruri.

Colțul gurii lui s-a înălțat ușor, înainte ca expresia să-i redevină blândă.

— Ai spus că te bucură tristețea, că asta înseamnă că-ți amintești de părinții tăi, că i-ai iubit și că asta te definește astăzi ca persoană, i-a zis și ea a încuviințat din cap, ușor mirată că el își amintește atât de bine. Prin urmare, dacă se întâmplă ceva rău, vei fi tristă, ceea ce înseamnă că ai iubit-o și că-ți amintești de ea.

Josie a strâns din buze, înăbușindu-și un suspin, aproape pierzându-și controlul, dar iarăși a încuviințat din cap. Era mai bine, mult mai bine, că el nu încerca să-i facă promisiuni false, să-i spună că totul avea să fie bine, câtă vreme nimeni nu știa asta. În plus, credea în ceea ce ea însăși îi zisese atunci, deși, în clipa de față, îi venea greu să-și închipuie că va exista o vreme când va simți din nou asta, dacă avea să se întâmple ceva rău.

Max i-a cuprins fața în palme și i-a ridicat-o astfel încât să se uite în ochii ei.

— Josie, a început el încet și privirea lui i-a provocat un nod dureros în stomac; i se părea că n-o să-i placă deloc ce avea să audă. Vreau să discut ceva cu tine, a zis inspirând adânc și lui Josie i s-a strâns din nou stomacul. Ceva ce ar fi trebuit să-ți spun din decembrie, anul trecut.

Înainte ca ea să răspundă ceva, telefonul a sunat și Josie a tresărit și a bâjbâit după el. Inima a prins

a-i bate cu putere și și-a simțit mâinile umede și reci. Era ora trei dimineața – exista un singur motiv pentru care Helen ar fi apelat-o acum. Josie a răspuns când a sunat a treia oară.

— Draga mea, o duc la operație; au găsit ceva, nu știu..., a început Helen și s-a întrerupt ca să respire. Îi vor face triplu bypass; nu ne-au dat voie să o vedem înainte, a adăugat și lui Max i-a dispărut culoarea din obraji, reflectând la ce simțea Josie acum. Nu e... N-au zis că e ceva îngrozitor, ci doar că trebuie să facă asta; este o operație pe cord deschis. Au avansat-o pe lista de așteptare și...

— Vin imediat.

CAPITOLUL 27

Au luat un taxi până la spital. Helen îi aștepta afară, cu chipul luminat de becurile aproape fluorescente, cu obrajii și nasul rozalii de frig, cu fularul albastru cu auriu înfășurat la gât. Josie își simțea gâtlejul prea încordat ca să vorbească atunci când mătușa le-a zâmbit amândurora și le-a făcut semn să intre.

Au urmat-o și Josie a remarcat vag că mergea în altă direcție decât dată trecută. Totul părea prea luminos, prea spitalicesc, în timp ce se deplasau de-a lungul coridoarelor.

— E în operație acum, a precizat Helen, răspunzând întrebării nerostite a lui Josie. Nu înțeleg nici jumătate din mizeriile pe care ni le îndrugă doctorii, care refuză să se oprească și să ne explice pe îndelete. Tot ce știu e că au urgentat operația; au trebuit să o facă.

Josie a încuviințat din cap, dar a strâns din buze, abținându-se să spună ceva. *Nu sună bine*, ar fi vrut să zică, dar a refuzat să comenteze și să-i îngrijoreze pe toți și mai tare. Helen i-a condus în sala de așteptare a unității de terapie intensivă.

— Aici o vor aduce când va ieși din operație, le-a explicat, când a văzut-o pe Josie uitându-se în jur.

I-a dus apoi la bunicul, care rămăsese în picioare, într-o poziție nefirească, uitându-se la ușa din

sticlă. Nu se zărea nicio clanță, dar aparent acolo aveau să o ducă pe bunica odată ieșită din operație. *Când*, și-a zis Josie în sinea ei. Nu *dacă*.

S-a lăsat pe cel mai apropiat scaun, pregătită să aștepte. Își simțea trupul rigid, parcă blocat ca să-și țină firea, iar mintea îi era ciudat de goală. La un moment dat, Max s-a așezat lângă ea și i-a masat liniștitor umerii.

După o vreme, Helen a ieșit să răspundă la telefon, deși Josie n-avea nici cea mai vagă idee cu cine putea vorbi acum. Max a adus două rânduri de cafea și, ceva mai târziu, și câteva batoane de ciocolată. Nimeni nu s-a atins de ele, deși bunicul îi adresase un zâmbet palid de unde stătea așezat, pe scaunul de lângă ușă. Mai târziu, Max a ieșit și s-a întors cu mai multe calmante și o sticlă de apă pentru el, dar a refuzat ferm să plece atunci când Josie i-a sugerat să o facă. Ea adormea și se trezea întruna, cu capul pe umărul lui, când, spre ora nouă dimineață, tocmai când începeau oficial orele de vizită, Helen a sărit în picioare.

Josie s-a ridicat imediat și Max a strâns-o ușor de mână. Un bărbat mai în vârstă, cu părul grizonant și cu burtă, s-a îndreptat spre ei și i-a zâmbit bunicului.

A zâmbit.

Josie și-a simțit trupul înmuindu-se și mâinile au prins a-i tremura de ușurare, înainte ca medicul să apuce să le vorbească.

S-a ridicat când doctorul a ajuns lângă ei și au format cu toții – ea, bunicul, Helen și Max – un mic semicerc în fața lui.

— E bine? l-a întrebat ea.

— O așteaptă o perioadă lungă de recuperare, a răspuns doctorul calm, și va trebui să o mai ținem aici câteva săptămâni, dar a trecut de operație, ceea ce e un semn bun. Acum își revine, dacă vreți să o vedeți.

Bunicul lui Josie a dat din cap că da, a înghițit în sec și a pornit spre ușa din sticlă înaintea doctorului. Josie s-a dus spre el, l-a strâns de mână și bătrânul a schițat un zâmbet. Arăta îngrozitor și Josie spera că, la un moment dat, va reuși să-l ducă acasă să mănânce ca lumea și să doarmă. I-a aruncat o privire lui Max, în timp ce doctorul îi conducea spre o ușă pe care a deschis-o cu o cartelă specială.

Max își masa gâtul de parcă-l durea.

— Mergeți voi înainte; nu vreau să aglomerăm salonul.

— Te simți bine? s-a încruntat Josie.

Max i-a zâmbit ușor încordat.

— Da. Doar că mă cam doare capul. Mă duc să iau o gură de aer curat și să mă plimb puțin. Și, la întoarcere, o să iau cafea pentru toată lumea, a zis, dar Josie a ezitat, mușcându-și buza. Serios, o să-mi revin. Du-te să-ți vezi bunica și eu voi fi...

— Afară? a întrebat Josie, înclinând capul într-o parte.

Max a clipit și a dat din cap că da.

— Exact. Afară.

Josie a ezitat din nou, nedorind să-l părăsească atunci când avea dureri și după tot ce făcuse pentru ea, însă doctorul îi aștepta, iar ea trebuia să-și vadă bunica. Nu știa cum să-i explice ce simțea în clipa

aceea pentru faptul că-i rămăsese alături, pentru că păruse să știe exact de ce avea nevoie fără ca ea să-i spună. Așa că a dat din cap și i-a mulțumit scurt.

Însă Helen s-a întors și a pornit spre Max, deși, după părerea lui Josie, nu era momentul să-i analizeze intențiile în legătură cu ea. A prins doar o frântură din discuția lor înainte să dispară după colț, împreună cu medicul și cu bunicul ei. Helen a părut să-i spună ceva, iar când Max a clătinat din cap, mătușa i-a pus o mână pe braț. Josie s-a încruntat ușor, dar doctorul i-a distras imediat atenția și, când s-a uitat peste umăr, Max se îndepărta deja.

În salon, bunica stătea întinsă, mai fragilă decât o văzuse Josie vreodată, cu părul ușor gras pe perna albă și cu halatul de spital larg pe trupul slăbuț. Josie a inspirat încet. Doctorul zâmbise, și-a amintit ea. Apoi, pleoapele bunicii au tremurat și bătrâna a deschis ochii, ca și cum le auzise pașii, iar un colț al gurii i s-a ridicat într-un zâmbet.

— După cum vă uitați la mine, ai zice că a fost o minune, a murmurat ea, cuvintele parcă rănind-o când le articula.

Lângă Josie, bunicul a suspinat și a traversat încăperea să o ia de mână, în timp ce medicul făcea câteva verificări rapide. Helen a intrat în urma lui Josie și împreună s-au apropiat de cealaltă latură a patului, în vreme ce Helen a pus o mână pe spatele lui Josie pentru a se liniști amândouă. În ciuda protestelor dureroase ale mușchilor feței, Josie i-a zâmbit bunicii. Rămânea ferm hotărâtă să nu plângă de față cu ea – nu voia să-i arate cât de îngroziți fuseseră cu toții.

— Cum te simți, mamă? a șoptit Helen.

— Oh, minunat! a exclamat Buni cu o voce și mai răgușită și puțin neclară. Știi tu, pentru cineva căruia tocmai i s-a deschis pieptul.

Josie a clipit ca să-și alunge lacrimile, dar Buni tot a observat, fiindcă a întins mâna cu mișcări țepene și a apucat-o pe a ei, strângându-i-o cât de ușor cu putință. Afară era agitație, cineva era adus degrabă pe coridor, amintindu-i lui Josie că bunica ei fusese la un pas de moarte.

— Am un citat pentru tine, a rostit bătrâna.

— Care? s-a încruntat Josie.

— „Credința înseamnă să crezi în ceva atunci când bunul-simț te împiedică să o faci."

Josie a răsuflat parcă suspinând mai degrabă.

— *Miracolul de pe Strada 34.*

Buni a gemut și pleoapele ei purpurii au tremurat și s-au închis din nou.

— Credeam că o să te prind de data asta. Ție nu-ți plac filmele de Crăciun.

Cum lacrimile amenințau din nou să se reverse, Josie s-a retras ca să-și înghită nodul din gât. Bunicul părea prea palid și prea obosit ca să mai spună ceva, dar Helen le-a sărit în ajutor și a început să se plângă de lipsa de mâncare bună din spital și să le povestească despre cercetările pe care le făcuse cu privire la dieta potrivită pentru bunica de îndată ce va ieși din spital. Josie nu știa cu exactitate cât timp trecuse până să-și dea seama că Max încă nu apăruse. Și-a dres glasul și ceilalți trei s-au uitat la ea.

— Mă duc să-l caut pe Max, a șoptit ea. Să-i spun că toată lumea e bine. *Momentan*, a fost cât pe ce să adauge, dar s-a oprit la timp.

— Oh, a venit cu tine, nu? a murmurat bunica, respirând tot mai anevoios. Drăguț din partea lui.

Josie nu l-a găsit pe Max în sala de așteptare, așa că s-a îndreptat spre ieșirea din spital, în caz că se afla în continuare afară. Era un aer rece și proaspăt, respirația i se transforma în abur, dar nici urmă de el acolo. S-a încruntat când a pornit înapoi. În sala de așteptare erau câteva persoane, dar Max nu se număra printre ele.

Josie a văzut-o pe Helen ieșind de la Terapie Intensivă și s-a îndreptat spre ea.

— Nu dau de el, i-a zis, încercând să-și ascundă spaima care i se strecura în glas.

Să fi dispărut și să o fi părăsit din nou? Cu siguranță nu; nu după tot ce-i spusese. Însă urechile îi țiuiau ușor și își simțea nervii încordați. „Vreau să discut ceva cu tine."

— Nu zicea că se duce să ia cafea?

Josie a dat din cap că da, dar și-a mușcat buza. Celelalte două dăți când se dusese, se întorsese în câteva clipe; în plus, Josie trecuse pe lângă aparatul de cafea când ieșise să-l caute.

— Poate s-a dus la toaletă, a sugerat Helen, încruntându-se la rândul ei.

Da, și-a zis Josie în sinea ei. Asta trebuie să fie. Acolo nu-l căutase, desigur, dar, dacă îl aștepta aici, cu siguranță avea să iasă în câteva minute.

Alte două persoane au ieșit de la Terapie Intensivă. Una dintre ele era asistenta blondă pe care Josie o văzuse ieri și care acum le făcea semn

lui Helen și lui Josie. I-a sărit inima și și-a privit mătușa, panica ei reflectându-se pe chipul acesteia. Femeia care o însoțea pe asistentă, îmbrăcată în uniformă și cu o privire autoritară care o desemna drept medic, a dat din cap și le-a venit în întâmpinare.

— Ce este? a întrebat Helen.

— Ați venit împreună cu un bărbat, nu-i așa? a zis ea cu o voce mult prea calmă și echilibrată.

— Ce bărbat? a intervenit Josie, deși știa cumva răspunsul.

Înțelegea că femeia ieșise în căutarea lor, că se referea la Max și că, dintr-un motiv sau altul, asta nu era de bine. Un fior i-a străbătut trupul.

— Un anume Max Carter?

Modul în care vocea i s-a îmblânzit când i-a pronunțat numele o făcea pe Josie să vrea să protesteze.

— Da, a răspuns, aproape strigând. A suferit vreun accident?

Oare greșise și luase prea multe analgezice sau ceva de genul ăsta? Știa că se înșală, că era mai mult decât atât, după expresia experimentată a doctoriței. Dar corpul ei refuza să creadă. A simțit că îngheață, paralizată de frică.

Doctorița a aruncat o privire prin sală. Aici n-aveai de unde să știi că e Ajunul Crăciunului, s-a gândit Josie amorțită. Nimic nu indica perioada festivă, de parcă a marca o sărbătoare era ceva greșit, atunci când erai înconjurat de atâta moarte.

Doctorița le-a arătat un scaun din sala de așteptare și le-a condus pe Helen și pe Josie într-acolo. Dar Josie a rămas în picioare.

— Ce s-a întâmplat? a șoptit.

Trebuia să știe. Trebuia să afle acum; avea nevoie ca doctorița să-i spună.

— Pot să vă întreb care este relația dintre dumneavoastră și Max?

— Sunt..., a ezitat Josie, străduindu-se să găsească cuvântul potrivit și dându-și seama că nu exista unul, însă doctorița n-avea nevoie să știe asta acum. Sunt prietena lui.

Femeia a încuviințat din cap și a inspirat adânc.

— Îmi pare rău să vă informez, dar a murit.

Josie s-a holbat la ea. Nu putea fi adevărat. Era o greșeală, în mod vădit. Max se simțea bine și fusese aici cu ea acum câteva minute. Făcuseră turtă dulce împreună ieri și o însoțise la spital. Nu înghenunchezi și mori pur și simplu după aceea.

O senzație de răceală i-a învăluit inima când s-a gândit că ieșiseră să-i spună că s-a întâmplat ceva cu Buni, fiindcă apelativele lor începeau cu aceeași literă[11], înainte să-și dea seama că ea era singura care o striga așa.

— Nu, a rostit Josie cu hotărâre.

Vocea ei era sigură, încrezătoare. S-a uitat prin încăpere încă o dată – așteptând ca Max să se apropie de ele, să facă o glumă numai de el înțeleasă, despre identitățile încurcate.

— Ce s-a întâmplat? i-a șoptit Helen doctoriței și Josie a tresărit și și-a îndreptat atenția spre mătușa ei.

Nu s-a întâmplat nimic, voia să-i spună, fiindcă în niciun caz nu vorbeau despre el.

— A suferit un anevrism cerebral. N-am mai putut face nimic pentru el. S-a prăbușit aici, în sala de așteptare, dar până să ajungem la el să...

— Nu, a repetat Josie, însă acum vocea ei suna neregulat și anormal.

Doctorița se uita acum direct la ea.

— Probabil că l-a durut capul la un moment dat în ultimele câteva ore, dar e posibil să nu-i fi dat atenție din cauza tumorii.

Durere de cap. Lucrul acela, vorbele acelea făceau ca totul să pară distant. Urechile îi țiuiau și cuvintele doctoriței piereau în neant. Nu era adevărat. Nimic din toate astea nu era adevărat; era un coșmar îngrozitor. Poate că se afla în continuare acasă, poate că nu se trezise, ci dormea chiar acum în brațele lui Max.

Helen o strângea de braț ca o menghină. Josie nu a observat că doctorița se îndepărtase, oferindu-le puțină intimitate, până când nu a văzut-o în celălalt capăt al sălii. A clipit, încercând să se concentreze asupra lumii, în timp ce mătușa a condus-o la un scaun și a ajutat-o să se așeze.

— Tumoră pe creier? a repetat Josie cu voce îngroșată.

N-avea niciun sens; întâmplările nu se potriveau în mintea lui Josie, asemenea pieselor unui puzzle pe care nu le puteai îmbina, indiferent cât de mult încercai.

Helen plângea. *Helen* plângea! Josia se uita cum lacrimile i se prelingeau peste buza superioară, iar ea și le ștergea cu mâneca. Nici lacrimile acelea nu păreau reale.

— Avea cancer, Josie, i-a explicat Helen cu vocea înecată.

— Ba nu, nu avea.

Fiindcă Josie ar fi știut, nu? Nu era genul de lucru pe care să nu-l spui cuiva.

— Era în stadiu terminal. Avea o tumoră pe creier. Se aștepta din clipă-n clipă să...

— Nu! a exclamat Josie, dar presiunea din spatele ochilor și din gâtlej se intensifica. Mi-ar fi spus.

— Cred că asta avea de gând să facă, a șoptit Helen.

— De unde știi? a întrebat-o Josie.

— Mi-a spus mie, a zis Helen cu voce spartă.

Josie a clătinat din cap. N-avea niciun sens. De ce i-ar fi spus lui Helen, și nu ei?

— Dar au zis că a fost un anevrism.

Era tot ce putea face – să se concentreze asupra faptelor propriu-zise, asupra a ceea ce li se spusese în mod explicit. Dar nu avea sens. Unde era acum? Unde era *el*? Dacă murise cu adevărat, de ce-i spuneau ei aici? De ce n-o duceau acolo, ca să-l vadă cu ochii ei?

— Da. Și n-avea de unde să știe. După câte zicea doctorița, se întâmplă subit. Prin urmare nu cred că se aștepta să se petreacă... acum.

Josie clătina din cap iar și iar și camera se învârtea cu ea.

— Uite ce e, i-a propus Helen, străduindu-se vizibil să vorbească normal, în ideea că ar putea s-o ajute cumva, rămâi aici și eu mă duc să aflu detalii.

Josie s-a uitat la ea. Nu voia detalii. Detaliile nu contau, nu câtă vreme era adevărat.

— Bine, a zis.

Vocea ei suna rece, amorțită și goală. Nu părea glasul ei, așa cum nici trupul nu părea să-i aparțină în clipa aceea.

— Și trebuie să sunăm...

Helen s-a uitat la Josie, a clătinat din cap și a clipit ca să-și alunge lacrimile.

— Rezolv eu. Mă întorc numaidecât. Nu e...

Dar nu și-a terminat propoziția. În schimb, a strâns-o pe Josie dureros de umăr, deși nepoata îi era recunoscătoare pentru asta, fiindcă astfel trebuia să se concentreze asupra acelei părți a corpului ei, asupra durerii resimțite, în locul suferinței sfâșietoare, de parcă porțiuni din trupul ei se atacau între ele.

Nu era adevărat. Era singurul lucru care-i trecea prin minte în timp ce se uita la Helen care a vorbit cu recepționera la birou și apoi a căutat ceva în geantă. Max nu murise. Bunica ei... *bunica* fusese bolnavă, nu Max. Cu siguranță nu putea să fi avut o tumoră, nu i-ar fi ascuns ei așa ceva. Cum de se întâmplaseră toate astea în doar câteva minute? Simțea că trebuie să plângă, să țipe, să ceară răspunsuri, în schimb, cu cât se gândea mai mult la asta, trupul ei părea tot mai înțepenit, astfel încât nici nu mai era în stare să clipească.

Când Helen s-a întors, Josie a sesizat că ținea ceva strâns în mâna dreaptă. O scrisoare, a observat vag.

Mătușa s-a așezat lângă ea, i-a pus o mână pe umăr și cu cealaltă a ridicat scrisoarea.

— Mi-a lăsat-o să ți-o dau, a șoptit ea.

Josie a scuturat din cap, dar a luat scrisoarea și, abia când a văzut hârtia mișcându-se, și-a dat seama că tremura. A pus scrisoarea în poală și a privit-o îndelung. Numele ei apărea pe partea anterioară a plicului, scris de mâna lui Max. *Josie.*

S-a uitat din nou la Helen și a clătinat din cap.

— Nu înțeleg.

Helen avea ochii umezi și bărbia îi tremura.

— M-a sunat, a șoptit ea. A încercat să-mi explice și mi-a cerut sfatul, a zis și a inspirat adânc. I-am sugerat să aștepte până când bunica se va simți mai bine, fiindcă mă temeam de cum vei reacționa, dar..., a adăugat ea, străduindu-se să inspire. Îmi pare rău, draga mea.

Josie își dorea să nu spună „îmi pare rău". Știa din experiență de ce zic oamenii asta și ce înseamnă.

— Vrei să-ți aduc ceva? a întrebat-o Helen.

— Apă, a îngăimat Josie, nu pentru că voia apă, ci pentru că-și dorea să rămână singură acum.

Helen a încuviințat din cap și s-a ridicat în picioare. Nepoata ei a urmărit-o cum traversează sala de așteptare, apoi și-a coborât privirea spre scrisoarea din mână. Dar nu a deschis-o. Fiindcă, dacă o deschidea, știa că atunci avea să fie adevărat.

11 Echivalentul lui „Buni" în limba engleză este *Memo* (n. tr.).

CAPITOLUL 28

Cu trei zile înainte

Max se holba la pagină, întrebându-se dacă să mototolească hârtia pentru a cincea oară și să încerce din nou. Nimic din ce scrisese nu suna cum trebuie. Cum naiba puteai explica așa ceva într-o scrisoare?

A sorbit din cafeaua tare și neagră, pe gustul lui, și, de pe pervazul ferestrei din apartamentul minuscul al surorii lui, unde stătea cocoțat, a privit îndelung spre strada Bristol ce se întindea dedesubt. Părinții săi aleseseră să stea la hotel, slavă Domnului, după ce se hotărâseră să vină în Anglia pentru ceea ce avea să fie – Max era convins de asta – ultimul lui Crăciun. A tras aer în piept, și-a ținut răsuflarea, apoi a expirat. Se împăcase cu ideea și avusese mai mult timp la dispoziție decât estimaseră inițial doctorii. Șase luni, atâta îi dăduseră, când aflase, cu un an și ceva în urmă. Chiar înainte să o cunoască pe fata de care se îndrăgostise, cea care avea să-l facă să-și dorească, mai presus de orice, dispună de mai mult timp.

S-a uitat peste umăr la sora lui care a intrat în cameră cu ochii negri, încețoșați. Mereu arăta așa dimineața – oarecum mai delicată, când se trezea, de parcă-i lua ceva timp să-și încropească înfățișarea

în spatele căreia se ascundea adesea. Chloe a aruncat o privire spre hârtiile mototolite de pe podea.

— Cum merge cu scrisoarea? a îngăimat ea.

Inima i s-a strâns de durere. Surioara lui. Ea era cea pentru care-și făcea cele mai multe griji la gândul că pleacă, fiindcă știa că se luptase din răsputeri să-și țină firea, să se comporte normal încă de când el primise diagnosticul. Era convins că o va face până la final, indiferent cât ar costa-o, pentru că știa că asta-și dorește fratele ei.

— Nu sunt sigur. Nu mă prea pricep la scrisori.

Chloe a mormăit, apoi s-a îndreptat spre bucătăria de alături și a pornit fierbătorul.

— Scrie ce-ți dictează inima... ceva de genul ăsta.

Max a încercat să schițeze un zâmbet, niciunul dintre ei nu voia să cedeze nervos în fața celuilalt.

— Îți mulțumesc, Înțelepciunea Ta! a exclamat, apoi a aruncat o privire spre dormitorul ei. Liam încă doarme?

Chloe a căscat și a dat din cap că da.

— Nimic nu-l poate trezi pe omul ăsta, credemă. De data asta....

Max a ridicat o mână.

— Dacă are ceva de-a face cu sexul, atunci îți spun de pe-acum că nu vreau să aud, Chlo.

Ea a zâmbit, doar mirosul de cafea părând în stare să o trezească. În pofida tuturor așteptărilor, Chloe și Liam se înțeleseseră bine și reușiseră să facă să funcționeze relația lor la distanță. Liam o ceruse în căsătorie cu câteva săptămâni în urmă și Chloe se grăbea să facă nunta în februarie. Atunci când mama lor a luat-o la întrebări, a susținut că

vrea să scape de ea și că nu-și dorește să trăiască în păcat, însă Max cunoștea adevăratul motiv. Totodată înțelegea de ce Liam o ceruse atât de repede de soție. La câteva luni de la debutul relației lor, Chloe îi povestise partenerului ei despre tumoră. Max știa că prietenul și sora lui își doreau ca el fie prezent la nuntă și sperau că vor reuși asta în februarie.

A fost recunoscător când telefonul a vibrat pe pervaz, lângă el. Un mesaj de la Erin. Încă făcea multe, doar ca să verifice. Știa la fel de bine ca familia că era doar o chestiune de luni, dar, în loc să se retragă și să mențină distanța, se asigura că Max știe că ea e acolo pentru el, în calitate de prietenă, oricând simțea nevoia să vorbească.

Când s-a întors în Marea Britanie, a rămas câteva săptămâni la ea, în Edinburgh, dar ca prieteni. Pe-atunci nu știa dacă tratamentul făcut la New York la începutul anului, un nou studiu clinic pe care mama lui insistase ca măcar să-l încerce, avea să funcționeze, iar Erin alesese să creadă că va da rezultate și că vor avea șansa unei relații de lungă durată. Însă chiar dinainte să afle rezultatul nesatisfăcător, știuse că nu e bine să se împace cu ea. Și ea chiar acceptase asta. Se dovedise a fi o adevărată fostă prietenă, străduindu-se să-l convingă să iasă și să facă diverse lucruri. Îl invitase la nuntă, cu toate că el nu se hotărâse să vină până când nu văzuse fotografia lui Josie cu castelul pe contul ei de Instagram și aflase că ea va fi acolo.

Și-a coborât din nou privirea spre hârtie. Ar fi trebuit să-i spună atunci, în septembrie. Dar, văzând-o, se relaxase și-i venise mai lesne s-o lase să

presupună că problema era Erin, în loc să provoace tensiune în acel weekend, la nunta prietenei sale. Sperase că poate era ceva unilateral – doar pentru că el nu reușise să o tulbure nu însemna neapărat că și ea simțea același lucru. Și dacă nu era foarte atrasă de el însemna că nu o putea răni mai mult. Dar era greșit să spere asta, să creadă că o protejează nemărturisindu-i. Prietena aceea minionă și arțăgoasă a ei i-o spusese atunci când îi trimisese un mesaj furios pe Facebook, după ce-i surprinsese sărutându-se. Considerase mai sigur să nu-i răspundă, dar îl pusese pe gânduri.

A citit încă o dată scrisoarea, mulțumindu-i lui Chloe când i-a pus cafeaua în față. Hotărând că e de-ajuns, a ridicat telefonul și a format un număr.

I-a răspuns o voce ca un geamăt de extaz.

— Alo?

— Bună. Bia?

— Da, a răspuns vocea, de-acum suspicioasă. Cu cine vorbesc?

— Max Carter. Uite, știu că e...

— Max? Adică Max al lui Josie? *Max al lui Josie?*

Nu era bine și nici n-avea să fie vreodată adevărat.

— Da, a zis el, știind ce vrea să spună. Uite...

— De unde ai numărul ăsta?

El a răsuflat nerăbdător, și a săltat privirea spre Chloe, care-l privea cu sprâncenele ridicate.

— De la John, care-l are de la Laura. Și-acum mă lași să termin? Vreau să-ți cer o favoare.

— Ei bine, n-am de gând să-ți fac *ție* nicio favoare, l-a înfruntat ea, strâmbând din nas; uneori un răspuns direct era cel mai indicat.

— Bia, sunt pe moarte, a zis el fără echivoc, neputând sau nedorind să se uite la Chloe.

A urmat o pauză. Apoi Bia a răspuns:

— Poftim? Cum adică?

— Așa cum ți-am spus, a zis Max pe un ton inexpresiv.

Se obișnuise să o zică acum – ce însemna când ajungeai să accepți acele cuvinte, *Sunt pe moarte*, ca pe o parte firească a conversației?

— Nu! a exclamat ea. Adică, Dumnezeule! Îmi pare rău. Ce... De cât timp... Josie știe?

— Nu. Și-aici am nevoie de ajutorul tău, a continuat Max. Trebuie să-i dau o scrisoare.

— O scrisoare? Vrei să-i spui că ești *pe moarte* printr-o scrisoare? Nu poți face asta! O va ucide. *Iisuse!*

— Nu mai pot face nimic acum, a șoptit el, remarcând tonul oarecum stăruitor din propria-i voce. Știu că n-ar fi trebuit să o implic în povestea asta.

S-au auzit voci discutând în fundal, apoi Bia a scăpat o înjurătură.

— Nu, a întărit ea. N-ar fi trebuit, a zis și a oftat. Nu, uite, îmi cer scuze, bine? Doar că...

Și atunci Bia i-a povestit despre bunica lui Josie, despre faptul că se afla acolo singură. Două minute mai târziu, Max a convins-o să-i dea adresa, precum și numărul de telefon al lui Josie și cel al lui Helen – nu voia să riște să ajungă acolo și să nu poată depăși acest obstacol. De-ndată ce au terminat conversația, Max a înșfăcat scrisoarea de

pe pervaz și s-a îndreptat cu pași mari spre camera de oaspeți, unde locuise în ultimele câteva luni. Chloe a pornit împleticindu-se după el.

— Ce faci? l-a întrebat.

El nici măcar nu a întors capul spre ea.

— Trebuie să mă duc, Chlo. Trebuie să o revăd, a adăugat, clătinând din cap. Măcar să încerc să-i explic. Îi datorez asta. Îi datorez mai mult decât o scrisoare.

Și-a aruncat câteva lucruri într-o geantă, apoi s-a întors și a văzut-o stând în prag, cu brațele strânse în jurul corpului, părând imposibil de tânără în clipa aceea. Îi tremurau buzele. Max a traversat încăperea, a cuprins-o în brațe și a simțit cum i se pune un nod în gât.

— Mă întorc, i-a șoptit în păr, deși știa că nu-i va mai putea spune asta multă vreme. Dar trebuie să o văd înainte să...

Chloe s-a retras și și-a șters o lacrimă de sub ochi, apoi a încuviințat din cap.

— Du-te, l-a îndemnat, inspirând tremurat. Spune-i – asta dacă nu te dă afară înainte să-i explici – că, dacă vrea să mă caute, acum sau pe viitor, e binevenită să o facă, a zis, și-a înclinat capul și un zâmbet discret i-a înflorit pe buze. Mi-ar plăcea să o cunosc pe fata asta a ta.

Max a pornit spre ușa apartamentului, cu Chloe pe urmele lui. *Fata ta*. Și știa că așa e, deși Josie n-avea nici cea mai vagă idee că-i cucerise inima când era deja prea târziu, când el n-avea niciun drept să o facă. Încercase să se opună, dar era tardiv, mult

prea tardiv ca să stopeze căderea, așa că tot ce-i mai rămânea era să ia cea mai potrivită decizie pentru clipa de față și să nu fie laș.

— Anunță-i pe mama și pe tata, bine? a rugat-o, întorcându-se spre ea.

S-ar îngrijora și-ar încerca să-l oprească, dacă le-ar spune el însuși. Chloe a dat din cap că da. A tras-o sper el într-o ultimă îmbrățișare și a simțit-o suspinând la pieptul lui. A sărutat-o pe creștet.

— Te iubesc, să știi.

— Știu, a șoptit ea. Voi ști întotdeauna, l-a asigurat, apoi s-a retras și l-a privit. Și acum, du-te după fată până nu e prea târziu.

CAPITOLUL 29

Josie s-a uitat îndelung la numele ei scris pe plic. Inima-i bătea în ritmul constant al aceluiași gând: *nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat.* Helen se afla tot în capătul opus al încăperii, de unde aducea apă. În jurul ei, se revărsau diverse sunete amestecate – bâzâitul unei mașini, zgomot de pași, murmur de conversații.

Nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat.

A ridicat scrisoarea, simțind hârtia moale și fragilă între degete.

Nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat.

Cu o lentoare dureroasă, a desfăcut plicul, corpul mișcându-i-se parcă fără să fi primit comandă din partea creierului. Apoi, incapabilă să mai amâne, a citit.

Josie,

Sper că voi avea ocazia să-ți spun totul personal, dar știm amândoi din proprie experiență că viața nu decurge așa cum ne dorim. Nu vreau să-ți stric Crăciunul mărturisindu-ți asta acum, însă doresc să mă asigur că nu te părăsesc fără să-ți dau o explicație. Prin urmare, e o scrisoare pentru după Crăciun, pentru orice eventualitate.

Când te-am cunoscut, în decembrie, anul trecut, tocmai aflasem că am cancer în stadiu terminal. O tumoră cerebrală inoperabilă. N-au putut să precizeze

cu exactitate când îmi va expira timpul, ci doar că aici se va ajunge la un moment dat, posibil în mai puțin de șase luni. Eram în drum spre New York, mă duceam să-mi vizitez părinții, da, dar totodată, fiind ei niște medici optimiști, voiau să mă înscriu într-un studiu clinic desfășurat acolo, care trebuia să-mi îmbunătățească calitatea vieții și să-mi prelungească existența. N-am intenționat să mă apropii de tine. Și cu siguranță nu mi-am propus să mă îndrăgostesc de tine – conștient fiind că nu vom putea avea niciun viitor împreună. Și, pe măsură ce te-am cunoscut, am urât gândul de a te face să suferi – n-am vrut și nu vreau nici acum să-ți ofer încă o persoană pe care să o jelești.

De aceea am plecat așa anul trecut. Mi-am acordat acele zile în compania ta, însă am considerat că e mai bine pentru amândoi să rupem legătura. N-am crezut nicicând că te voi revedea, și totuși mă bucur nespus că a fost menit ca drumurile noastre să se întretaie. Am fost egoist că mi-am permis să te revăd, că am venit la nuntă doar ca să-ți fiu alături, fiindcă să te am în viața mea, fie și pentru o scurtă perioadă, a făcut acest ultim an suportabil și mi-a dat motive să sper, când am crezut că totul e pierdut. Am încercat tot anul să-mi găsesc curajul de a-ți spune asta.

Tratamentele n-au funcționat și am ajuns să accept faptul că nu mai am scăpare și că mă apropii de final. Însă tu mi-ai oferit momente de bucurie în ultimul an, care altfel ar fi fost sumbru, și vreau să știi cât de mult înseamnă asta pentru mine și cât de recunoscător îți sunt. În ultimele luni am fost de două ori pe

punctul de a ceda – o dată în decembrie anul trecut și o dată în septembrie, anul acesta, iar de fiecare dată tu ai aprins scânteia care m-a adus înapoi.

Doctorii mi-au spus că, de-acum încolo, lucrurile se vor înrăutăți. Că ar putea să apară unele schimbări de personalitate, că boala va deveni mai vizibilă și că, în curând, nu o voi mai putea ascunde de nimeni. Nu vreau să vezi asta. Vreau să-ți amintești de mine așa cum m-ai cunoscut, nu de un bolnav derutat, aflat în pragul morții. E un gest egoist și reprezintă un motiv în plus pentru care am tot amânat acest moment – sperând că mă voi stinge repede și în liniște, fără ca tu să fii martoră. Dacă așa se va întâmpla, atunci să știi că e întocmai cum mi-am dorit.

Îmi pare nespus de rău, Josie. Îmi pare rău că te-am supus unei asemenea experiențe; îmi pare rău că nu am putut sta departe de tine.

Dar nu regret că te-am iubit. N-aș putea regreta nicicând asta și sper că nici ție nu îți pare rău.

Poate că n-am avut ocazia să fim împreună pentru totdeauna, dar ce ți-am spus anul trecut a fost adevărat – voi fi veșnic bucuros că te-am cunoscut. Te iubesc, Josie, și sper că viața ta e plină de lucruri uimitoare, neașteptate și mărețe, care strălucesc la fel de puternic ca tine. Să știi că, dac-aș fi avut șansa, aș fi ales să-mi petrec viața alături de tine.

Pentru totdeauna al tău,

Max

Helen era acolo când Josie a pus scrisoarea în poală. Lacrimi fierbinți îi curgeau tăcute pe obraji.

— Nu și-a luat rămas-bun, a zis ea, năucită.

— Oh, draga mea! Cred că a încercat să-și ia rămas-bun încă de când te-a cunoscut.

Și cu asta, Josie s-a ghemuit pe scaun și a plâns.

PARTEA A CINCEA
IANUARIE

CAPITOLUL 30

Josie stătea în spatele unui mic grup adunat în Bristol, aproape de locul copilăriei lui Max, cu tocurile negre afundându-se în iarba umedă și cu respirația transformându-i-se în abur. Lacrimile îi înțepau ochii, dar briza rece i le usca de-ndată ce-i alunecau pe obraji, în timp ce-l asculta pe preot spunând cât de mult i se va simți lipsa, ce însemnase pentru toți cei prezenți, cât de tragic de timpurie fusese moartea lui.

„Tragic de timpurie". La auzul acestor vorbe, Josie a inspirat adânc și a simțit mâna Biei strângând-o cu putere și pe Helen apropiindu-se mai mult și atingându-i umărul drept. Buni nu putea fi aici, deși își dorea asta, fiindcă încă se recupera în spital. O durere pătrunzătoare a săgetat-o. Nici ea n-ar trebui să se afle aici. *El* n-ar trebui să se afle aici, nu în acel coșciug, nu la un pas de a fi coborât în pământ, unde nimeni nu-l mai putea vedea vreodată. Unde ea nu mai putea să-i privească acel început de zâmbet, să-l ia de mână sau să-și lase capul pe umărul lui. Nu era *corect*. Nu era corect că-și pierduse viața și că fusese luat de lângă ea. Nu era corect că nu-i mărturisise de la bun început că nu vor avea niciun viitor

împreună. A respirat încet și adânc, străduindu-se să alunge acel sentiment. Nu era drept să fie furioasă pe el. Nu astăzi.

Când înmormântarea a luat sfârșit și oamenii au început să se împrăștie, a zărit-o pe Erin. Erin care, aparent, nu fusese iubita lui Max – sau cel puțin nu în ultimul an. Erin care o privea acum cu ochi albaștri, injectați de plâns. Era palidă și strângea din buze, parcă străduindu-se să nu-și trădeze emoțiile. Cu toate acestea, a zâmbit tremurat și nesigur când s-a apropiat de Josie care, o clipă, a vrut să se îndepărteze, să se întoarcă și să o ia la goană. Fiindcă nu era sigură că poate suporta, nu era convinsă că e pregătită să discute cu cineva care-l cunoscuse, făcând din asta un fapt real și incontestabil.

Lângă ea, Bia a strâns-o și mai tare, dar Josie a clătinat din cap și a șoptit:

— E în regulă. Vin imediat și eu, bine?

Prietena ei a ezitat și Helen a murmurat:

— Ești sigură, draga mea?

În clipa aceea, Erin s-a oprit în fața lor, cu părul blond și strălucitor strâns într-un coc îngrijit.

Josie a dat din cap că da și, spre ușurarea ei, cele două au plecat fără alte comentarii. Momentul acesta le aparținea oamenilor care-l cunoșteau pe Max, care-l cunoșteau cu adevărat.

— Cum te simți? a întrebat Josie în șoaptă.

— Oh, știi tu..., a răspuns Erin ridicând din umeri.

S-au privit una pe alta, apoi Josie a clătinat din cap.

— Încerc să îmi dau seama ce-ar trebui să spun și nu reușesc.

— Nu cred că există ceva corect de spus.

Lacrimile scânteiau în ochii lui Erin și Josie a simțit că le reflectau pe ale ei. Amândouă și-au întors ptivirea, iar Josie și-a zis că și Erin încerca să se adune.

— L-am iubit atât de mult, a murmurat Erin, cu privirea ațintită spre iarbă, unde tocurile ei se afundau încet în pământul moale.

Lui Josie i s-a pus în gât un nod aproape dureros.

— Și eu.

Erin a dat din cap și s-a uitat din nou în ochii lui Josie.

— Știu. Am văzut asta în Edinburgh.

— N-am vrut să..., a ezitat Josie. Pe-atunci credeam că sunteți împreună.

— Știu, a zis din nou Erin. Nu eram, a adăugat. Dar presupun că ți-ai dat seama de asta până acum. Prin urmare, când spun că l-am iubit, vreau să spun doar că...

— Nu trebuie să-mi explici, a șoptit Josie.

Știa ce simte Erin. Dacă înțelesese ce sentimente avea Josie față de Max, atunci și invers era valabil – se iubiseră, iar faptul că iubirea lor romantică se transformase în altceva nu schimba nimic.

— Ți-a dat de gândit, a zis Erin cu jumătate de glas. Eu știam ce face, că se străduia să se ascundă în spatele meu și-am încercat să-l conving să-ți spună adevărul, dar el... nu cred că a putut suporta atunci. N-ar fi suportat ideea că asta ar fi schimbat felul în care îl priveai.

Erin și Max, stând în fața cafenelei din Edinburgh, și-a amintit Josie tresărind.

„I-ai spus?

Mai scutește-mă, Erin. Nu-i așa de ușor."

Josie a închis ochii ca să alunge usturimea și, când i-a redeschis, a vărsat câteva lacrimi. Erin a înaintat, a luat-o de mână și i-a strâns-o ușor.

— Îmi pare rău că nu ți-a mărturisit mai din timp.

Un sentiment de amărăciune a prins a se înfiripa în ea la auzul acestor vorbe, la gândul că-i ascunsese totul și că o lăsase să se îndrăgostească. Dar o părticică din ea se opunea acelui sentiment, ceva ce știa că avea să rămână acolo după ce se domolea durerea, după ce-și croia drum prin imposibilitatea celor câteva săptămâni – și această părticică din ea se bucura pentru tot. Se bucura că-l cunoscuse, că se îndrăgostise de el. Dacă i-ar fi mărturisit încă de când o întâlnise, când încă era zdruncinat de aflarea veștii, în ziua când dăduse peste el cu bicicleta, oare și-ar fi permis să se îndrăgostească de Max? Se îndoia. N-ar fi avut curajul. Și-atunci ar fi ratat ceva ce-avea puterea să-i schimbe viața.

Așa că a clătinat din cap către Erin.

— Știu de ce n-a făcut-o.

Nu era tocmai iertare; iertarea avea să vină mai târziu. Însă înțelegerea era primul pas.

Erin s-a uitat peste umărul lui Josie și aceasta s-a întors și a văzut-o pe sora lui Max, pe care o cunoscuse la New York – Chloe. Tânăra a pornit spre cele două. Nu semăna deloc cu Max; avea părul scurt și negru, care-i încadra chipul atrăgător. Dar când a ajuns lângă ele, le-a zâmbit cu ochii în

lacrimi și cu aceeași expresie blândă, la fel ca a lui Max. I s-a pus un nod în gât și o clipă s-a chinuit să respire. În depărtare, păsările ciripeau, nepăsătoare la cele întâmplate aici, iar zgomotul distant al claxonului unei mașini a izbit-o pe Josie, amintindu-i cu duritate că lumea era încă acolo și viața continua.

Erin și Chloe și-au zâmbit cu un soi de înțelegere tacită.

— Ne mai vedem, Josie, a zis Erin atingând-o pe umăr, în semn de rămas-bun.

— Sper, a răspuns ea și vorbea serios.

O clipă, Chloe a urmărit-o pe Erin îndepărtându-se, apoi s-a uitat la Josie.

— Mă bucur mult că ai venit.

Sora lui, și-a zis Josie în sinea ei. Ce i-a spus surorii lui – surioatei lui, cum o numise cândva?

— Îmi pare tare rău că...

Însă Chloe a clătinat din cap, de parc-ar fi știut ce-avea de gând să spună. Că regreta că Max fusese cu ea în ultimele clipe din viață. Că-i părea rău că li-l răpise – deși nu regreta *cu-adevărat*, fiindcă în egoismul ei își dotise acele momente pentru ea însăși. Își dorise acele momente, și în plus altele, de care știa că nu va mai avea parte niciodată.

— Și-ar fi dorit să fie cu tine, a încredințat-o Chloe în șoaptă.

S-a uitat peste umărul ei, a salutat pe cineva din cap, apoi a inspitat, și-a îndreptat umerii și și-a întors din nou privirea spre Josie.

Alte două persoane le veneau acum în întâmpinare. O femeie cu același păr castaniu ca al

lui Max și un bărbat care aducea cu Chloe, deși ceva mai corpolent. Părinții lui Max. Josie a inspirat nesigur.

— Josie, a zis Chloe, ei sunt Valerie și Roger. Părinții mei.

Josie și-a simțit bărbia tremurând când s-a uitat în ochii lui Valerie. Ochii lui Max, deși într-o nuanță mai deschisă.

— Îmi pare nespus de rău pentru pierderea dumneavoastră, le-a zis cu o voce nu atât de fermă pe cât își propusese.

Valerie a clătinat din cap, s-a apropiat și i-a cuprins mâinile într-ale ei.

— Pierderea noastră, a corectat-o hotărâtă, cu un ușor accent american. Dacă ești iubita lui Max, atunci e pierderea noastră.

Josie a încuviințat din cap și și-a simțit lacrimile niciodată secate izvorând din nou.

A stat de vorbă cu părinții lui Max atât cât au putut cu toții și și-au promis să păstreze legătura. Chloe a mai zăbovit o clipă după plecarea lui Roger și a lui Valerie, gata să mai primească condoleanțe de la prieteni și familie.

— Așadar, cum merge cu fotografia? s-a interesat ea.

— Oh! a exclamat Josie și a ridicat o mână ca să-și dea părul după ureche. Bine, presupun. Am făcut un curs.

I se părea nepotrivit să discute despre ceva normal, ceva lumesc, având în vedere cele întâmplate.

Chloe și-a lăsat capul într-o parte, precum o pasăre.

— Știu. Mi-a spus Max.

Asta i-a smuls lui Josie un zâmbet discret.

— Ți-a spus?

Chloe a dat din cap că da.

— Mi-a povestit și despre Botswana. Geoffrey, a adăugat când a sesizat privirea întrebătoare a lui Josie. Fratele meu se pricepea să smulgă informații de la oameni. Zâmbetul i-a tremurat pe chip, dar a rezistat. Cineva a strigat-o pe Chloe – un tip înalt, musculos, foarte bronzat – și ea s-a uitat peste umăr și a dat din cap. Trebuie să mă duc să fac oficiile, cum s-ar spune, a zis, a răsuflat, a clătinat din cap și lacrimile i-au strălucit în ochii căprui. Scuze, a șoptit, iar Josie a scuturat din cap.

— Te las, a murmurat Josie, observând că Bia se îndrepta deja spre ea, de parcă observase că e pe punctul de a rămâne singură, caz în care s-ar lăsa pradă durerii.

Chloe a luat-o de mână înainte ca Josie să apuce să se retragă.

— Voiam să spun – și nu știu dacă asta o să-ți facă mai bine sau mai rău – că Max spera că o să accepți.

— Ce anume? a întrebat, încruntându-se.

— Botswana, a precizat Chloe. Spera că vei accepta slujba de acolo, i-a explicat, a făcut o pauză, apoi a zâmbit, privirea pierzându-i-se o clipă în zare, iar când s-a reîntors la Josie, ochii-i sclipeau și mai tare. Credea că asta te va ajuta să-ți dai seama cât de grozavă ești.

PARTEA A ȘASEA
DIN NOU, DECEMBRIE

CAPITOLUL 31

Josie ședea pe nisip, lângă foc, cu genunchii la piept și cu brațele strânse în jurul picioarelor. Focul scânteia pe măsură ce se întețea, pregătit să frigă – sau *brai*, cum se spunea aici – cârnații *boerewors*. La dreapta ei, Charlotte stătea de vorbă cu unul dintre pădurari, iar de cealaltă parte, cei doi piloți de elicopter râdeau urmărind ceva pe telefonul unuia dintre ei. O clipă, s-a mulțumit să stea și să lase glasurile oamenilor din jur să se contopească încet cu zgomotele păsărilor nocturne care începeau să se agite, în timp ce ea urmărea apusul african. Aici, culorile erau incredibile, un portocaliu-aprins, care parcă pârjolea cerul și se estompa în roz, stingându-se încet. Pentru grătarul de Crăciun din seara aceea aleseseră un loc mai înalt decât de obicei – deși situat tot în siguranța parcului, unde nu rătăcea niciun leopard curios – ca să-l poată admira până în ultima clipă.

Josie a luat o gură din Savanna ei rece ca gheața, a lăsat-o să-i alunece pe gât, recunoscătoare pentru răcoarea oferită după căldura intensă de peste zi. Charlotte i-a surprins privirea și i-a zâmbit, lăsându-și capul într-o parte ca pentru a se asigura că Josie se simte bine. Ea a surâs și a dat din cap, iar Charlotte și-a reluat conversația.

Josie și-a întins brațele în spate. Era mai bronzată, mai slabă și mai în formă decât în urmă cu un an și, cu toate astea, era greu de crezut că se afla în Botswana de aproximativ un an. Bia și Laura o vizitaseră și Helen o amenința întruna că va veni și ea. Josie își făcuse griji că trebuie să o părăsească pe Buni la scurt timp după operația pe cord, dar, după o perioadă de recuperare de trei luni, bătrâna își dovedise hotărârea și, aparent, viața ei aproape că revenise la normal. Stagiul de pregătire se apropia de sfârșit, dar mai avea încă o lună la dispoziție ca să decidă care va fi pasul următor și nu se îngrijora. Găsise ceva ce-i plăcea să facă – cu toate că trebuia să se ciupească de braț ca să-i vină a crede că, dintre toate locurile din lume, făcea asta aici – și era convinsă că, în timp, va găsi ceva asemănător. Începuse să-și întindă antenele și știa că Charlotte îi va da o recomandare solidă. Dar, după cum aflase din proprie experiență, unele lucruri bune provin tocmai din golurile vieții, prin urmare, dacă rămânea fără nimic pentru câteva luni, n-avea să fie sfârșitul lumii.

Unul dintre piloții de elicopter se îndepărtase de grup și tocmai își lua rămas-bun. Josie și-a pus jos Savanna, apoi s-a ridicat și a alergat după el, cu tricoul lipit pe spate de transpirație.

— Te duci la aeroport? l-a întrebat.

— Da. Vin câțiva turiști și trebuie să iau niște provizii.

L-a prins de braț și s-a apropiat de el.

— Pot să-ți cer o favoare?

— Pentru tine orice, frumoaso, a rânjit el.

— Poți să-mi expediezi niște scrisori?

El a dat din cap că da, a întins mâna după cele două scrisori pe care ea le-a scos din buzunarul pantalonilor scurți. Erau puțin boțite, dar nu credea că pe destinatari îi va deranja, date fiind împrejurările. Individul s-a încruntat când ea i le-a dat.

— Ai uitat să scrii adresele, Jo.

Nu știa de ce, dar aici toată lumea îi prescurta întruna numele cât mai mult cu putință.

— Știu. N-au nevoie de ele, a zis ea și a clătinat din cap atunci când bărbatul a ridicat din sprâncene. Nu întreba!

— Bine atunci.

A pornit spre elicopterul cu care se întorcea la civilizație timp de câteva ore. Josie a zâmbit ușor în sinea ei și a rămas neclintită, admirând apusul. Cine-ar fi crezut că așa își va îndeplini tradiția de Crăciun anul acesta? Cu o singură diferență, desigur – două scrisori în loc de una, trei oameni rămași pentru totdeauna în sufletul ei în loc de doi.

Cerul devenea portocaliu – apusurile de aici nu se comparau cu nimic altceva, înconjurate de sălbăticia Africii. A mai zăbovit o clipă, inspirând aerul cald, și-a ridicat ușor chipul bronzat spre cer și a zâmbit, în caz că o privea cineva. Apoi și-a aruncat coada peste umăr și s-a întors la ceilalți ca să întâmpine Crăciunul.

Dragă mamă și tată,

Anul acesta vă scriu din Africa, dacă vă vine să credeți, și iată că a venit deja din nou Crăciunul. Am avut o perioadă aglomerată, agitată și nemaipomenită. Știu că v-ar fi plăcut aici. Buni se simte bine și doctorul e de părere că se va recupera,

slavă Domnului! Le-am promis că anul viitor voi petrece Crăciunul acasă, cu ei, orice-aș decide să fac în continuare și deja aștept cu nerăbdare.

Mi-e dor în continuare de voi, la fel cum îmi va fi mereu, dar sunt foarte mândră de locul în care mă aflu și știu că și voi ați fi.

Crăciun fericit și vă iubesc mult,

Josie

Dragă Max,

S-a scurs aproape un an de când te-am văzut ultima dată și simt că a trecut enorm de mult timp și totodată că n-a trecut deloc. E acca parte din mine care încă așteaptă să apari aici, în Africa, în felul tău caracteristic, și nu cred că asta îmi va trece vreodată. Poate pentru că ai rămas în continuare alături de mine, iar asta nu se va schimba niciodată.

Am vorbit cu sora ta pe Skype de aici – zice că nu-i prea place să scrie scrisori. După moartea ta, ea și Liam au stabilit o nouă dată pentru nuntă, care urmează să aibă loc în iunie. Se va desfășura în același castel în care s-au căsătorit Laura și John, fiindcă i-am povestit lui Chloe despre weekendul acela și despre cât de fericit ai fost acolo. M-a invitat și voi merge. Voi merge și voi dansa sub cerul înstelat, gândindu-mă la tine.

Îmi doresc să-mi fi spus ce ți se întâmpla, Max, însă recunosc că înțeleg de ce n-ai făcut-o. Încercai doar să mă protejezi, dar ar fi trebuit să știi că așa ceva n-ar fi fost nicicând posibil. Fiindcă la fel cum spuneai că eu ți-am luminat existența, tot așa ai fost și tu lumina din viața mea atunci când te aflai – și de multe ori chiar și când nu te aflai – alături de mine.

Mi-aș dori atât de multe lucruri. Mi-aș dori ca tu să nu fi simțit că trebuie să treci singur prin toate câte ai trecut. Mi-aș dori să nu ți se fi întâmplat asta, fiindcă în adâncul sufletului știu că, dacă ni s-ar fi oferit șansa, am fi rămas împreună pentru totdeauna. Mi-aș dori să te fi cunoscut mai devreme, ca să fi petrecut mai mult timp împreună. Dar am învățat că nu poți schimba trecutul, așa că, în loc să-ți împărtășesc dorințele mele, voi profita de acest prilej ca să-ți mulțumesc. Acești doi ani care s-au scurs mi-au schimbat viața și totul a început cu tine.

M-ai ajutat să înțeleg că pot face lucruri pe care n-am visat nicicând că voi avea curajul să le încerc, mi-ai arătat că merită să aștepți până când vei cunoaște persoana care te împlinește, dar cel mai important e că, întâlnindu-te pe tine, am avut curajul să îndeplinesc de una singură toate aceste lucruri. O parte din mine simte că nu voi fi niciodată cu adevărat completă în lipsa ta, dar anul care-a trecut am început destul de bine. Țânțarii m-au mușcat la sânge, n-am reușit să dorm din pricina căldurii, m-am zgâriat îngrozitor în tufișuri. Am dormit sub cerul liber, am văzut lei, girafe și leoparzi în sălbăticie. Și partea cea mai tare e că le-am surprins pe toate cu aparatul de fotografiat. N-aș fi înfăptuit nicicând nimic din toate astea dacă n-aș fi dat peste tine, la propriu, în ziua aceea friguroasă de decembrie.

Așa că îți voi spune acum ceea ce n-am avut îndrăzneala să-ți spun personal și te rog să fii convins că, dacă voi mai fi vreodată îndeajuns de norocoasă să simt din nou ce simt acum, mă voi asigura că voi găsi curajul să o spun.

Te iubesc, Max.

Mulțumiri

Orice merit care mi-ar reveni pentru că am scris această carte ar trebui atribuit în egală măsură minunatului, inteligentului și talentatului meu editor, Sherise Hobbs, fără de care romanul pur și simplu nu ar fi existat. Încă de la prima noastră conversație purtată într-o cafenea, Sherise a fost genială și incredibil de generoasă cu gândurile creative, încurajările și atenția la detalii și m-a ajutat să modelez această carte astfel încât să fiu mândră de ea. Așadar, îți mulțumesc, Sherise!

Îi mulțumesc lui Bea Grabowska pentru că a făcut parte din echipa #Scrisoarea de Crăciun (și pentru că mi-ai mărturisit că romanul ți-a frânt sufletul, ceea ce aleg să iau drept compliment, cu toate că nu-mi dau seama exact ce fel de persoană mă face asta). Îi mulțumesc lui Katie Green pentru o editare de excepție. Îi mulțumesc lui Hillary Teeman din Statele Unite ale Americii pentru ultimele sugestii editoriale geniale, care au ajutat și mai mult la îmbunătățirea cărții, precum și lui Caroline Weishuhn.

Țin să-i mulțumesc Emmei Rogers pentru coperta absolut splendidă – o copertă după care sper că toată lumea va judeca și cartea. Îi mulțumesc lui Nathaniel Alcaraz-Stapleton și

Rebeccăi Folland pentru eforturile depuse și pentru că mi-au înlesnit o vânzare a drepturilor cărții demnă de a deschide o șampanie. Echipa de marketing și publicitate ocupă întotdeauna un loc special în inima mea, prin urmare, le mulțumesc lui Ellie Morley și lui Emily Patience (Emily primește un credit suplimentar, fiindcă este tiza mea).

În afara puternicei echipe editoriale, Charlotte Levens merită mulțumiri pentru îndrumările oferite în conceperea acestei cărți, pentru ideile oferite cu privire la întâlnirile de Crăciun (la mijlocul lui iulie), pentru răspunsurile la întrebările mele legate de spitale, pentru multiplele discuții impuse despre roman la o ceașcă de cafea sau la un pahar cu vin. Char, sunt destul de sigură că știi deja această carte la fel de bine ca mine, dar uite că acum s-a publicat și că a meritat efortul! Îți voi mulțumi oferindu-ți și mai mult vin, de preferat pe o plajă, cu câțiva cai în jur.

Îi mulțumesc, în cele din urmă, iubitei mele surori mai mari, Jenny, pentru că mi-a permis să locuiesc în frumoasa ei locuință ca să scriu această carte (și soțului ei, Tom, fiindcă, stând la ea acasă, am stat implicit acasă la el...). Le mulțumesc și nepoatelor mele, Lily și Ella, pentru că m-au ajutat/distras, făcându-mă să iau pauze, să nu mă mai holbez la laptop toată ziua și să mă joc de-a grădina zoologică sau „Podeaua e lavă" și să rezolv puzzle-uri, iar, în cazul Ellei, să las romanul deoparte și s-o ajut să-și scrie propriile povești, inevitabil despre o fată pe nume Jane și un cal numit Daisy.

Dacă ai ajuns până aici, cititorule, atunci și tu meriți recunoștința mea. Îți mulțumesc că ai parcurs această carte – asta face să merite toate eforturile.